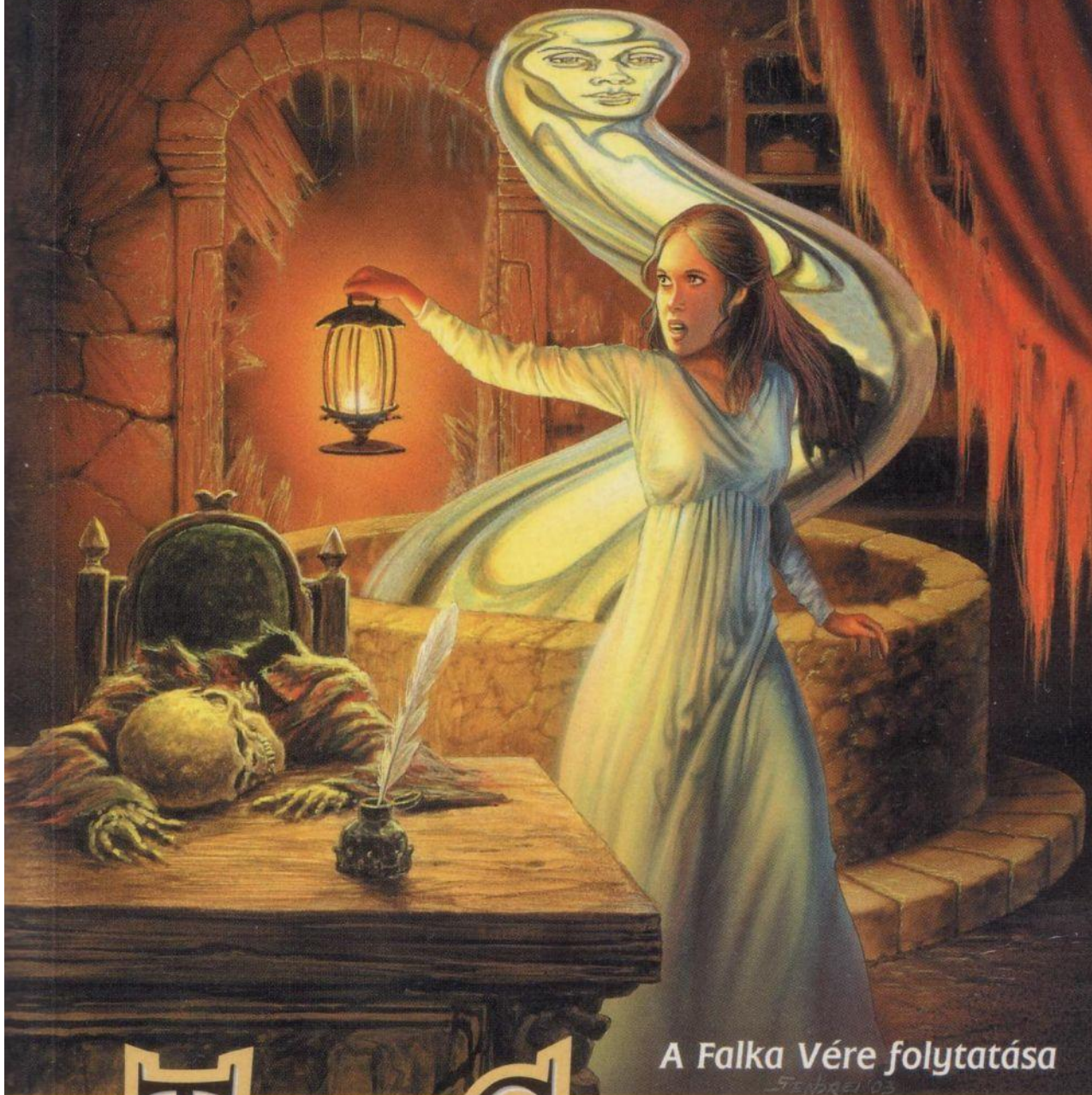

A SZELEK TEMPLOMA

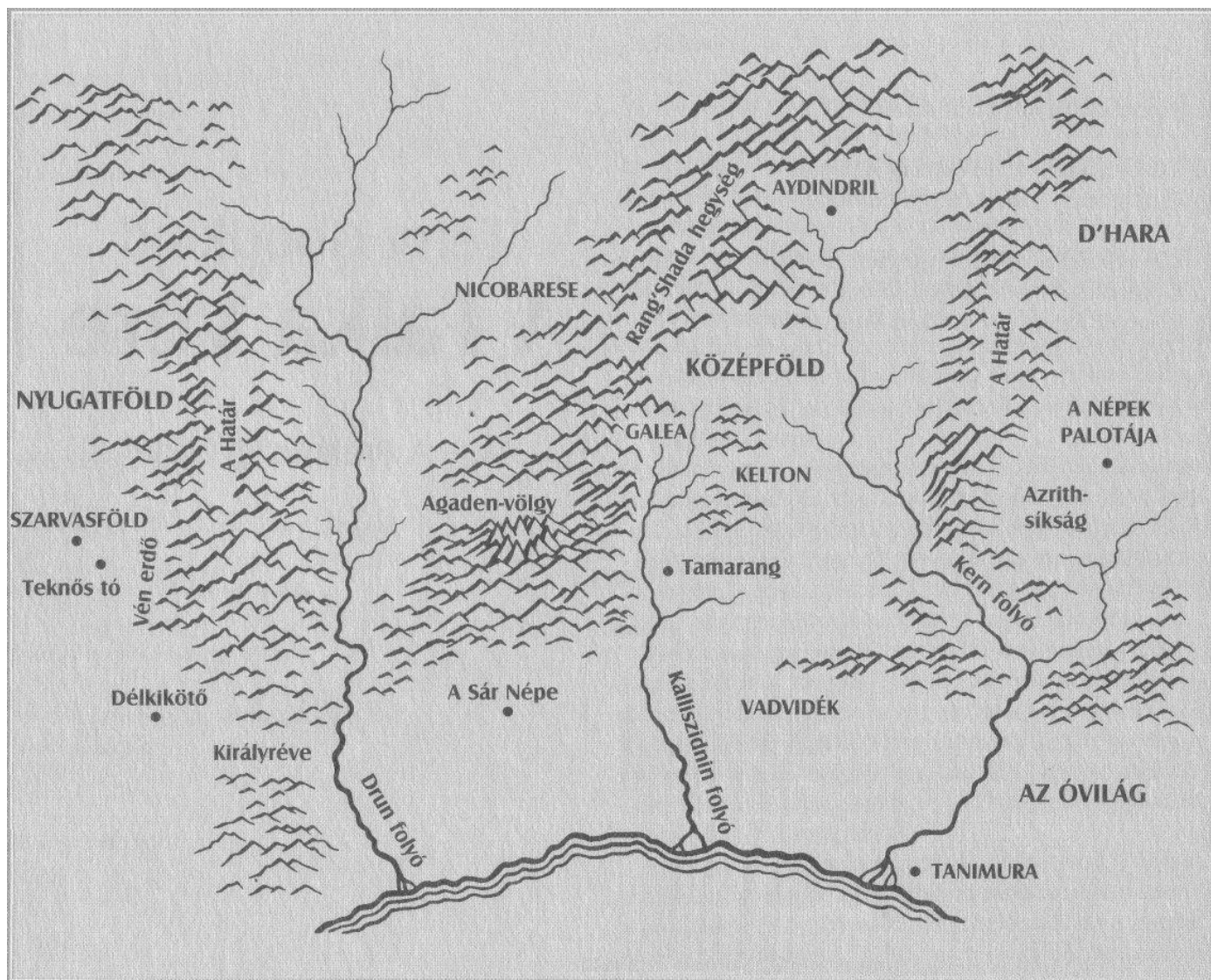
II. A prófécia

A Falka Vére folytatása

TERRY GOODKIND

1. FEJEZET

Az árnyékok rejtekéből figyelte, ahogy a középkorú férfi becsukta maga után az ajtót, és megállt egy pillanatra a homályosan megvilágított folyosón, hogy pocakja fölött a nadrágjába túrja az ingét. Az ember kacarászott egyet magában, aztán dobogó léptekkel elindult a folyosón, hogy a lépcsőn lemenve kisvártatva el is tűnjön a leselkedő szemek elől.

Későre járt. Még néhány óra volt hátra napkeltéig. A folyosó két végén az ezüstözött tükrök elé állított gyertyák fénye vajmi keveset ért a vörösre festett falak között. Ez tetszett neki: az árnyak jótékonyan rejtegető takarása az éjszaka sötét vermében megfelelő aláfestést nyújtott bűnös szándékaihoz.

A bujaságra az éjszaka a legalkalmasabb. A sötétség.

Egy ideig mozdulatlanul állt a folyosó csendes homályában, vágyait ízlelgetve. Túlságosan régen volt már. Most szabadjára engedte vágyai gyeplőjét, és érezte, ahogy a nagyszerű, zabolátlan szenvedély szétárad benne.

Becsukta a száját, és az orrán keresztül lélegzett, hogy jobban érezze a tartós és futó illatok széles skáláját. Vállait hátrafeszítette, és hasizmai segítségével vett lassúbb, mélyebb lélegzeteket.

Számba vette a szagok különböző változatait. A férfiak által magukkal hozott, és életükbe visszavitt szagokat: a lovakét, az agyagét, a gabonaporét, a lenolajkence szagát, amivel a katonák a bőrpáncélt fényesítik, a fegyverolajét; meg a helyi szagokat is, a mandulaolaj édeskés illatát és a ház nedves fa- és áporodott piszokszagát.

Dús élvezet volt ez számára, ami még csak épp hogy elkezdődött.

A biztonság kedvéért újra végigpillantott a folyosón. Egyetlen szobából sem szűrődtek ki a szenvedély hangjai. Későre járt, már az efféle intézmények mércéjével is. Őt leszámítva valószínűleg a kövér, pocakos férfi lehetett az utolsó vendég.

Szeretett utolsónak maradni. Az érkezése előtt lezajlott események bizonyítékai és a visszamaradt szagok felkorbácsolták a vágyait. Felgerjedt állapotában mindig kifinomodtak az érzékei, és élvezettel fogadta be a legapróbb részleteket is.

Egy pillanatra lehunyta a szemét, érzékelve lüktető vágyakozását. A nő majd segít rajta. Be fogja tölteni a vágyát, ezek a nők azért vannak itt. Önként kínálják fel magukat.

Más férfiak, mint az a pocakos is, egyszerűen rávetették magukat egy nőre, nyögtek egyet az élvezet pillanatában, aztán kész. Sohasem törődtek vele, mit érez a másik, mire lenne szüksége, nem elégitették ki a nőt. Ezek a férfiak nem voltak egyebek, mint üzekedő állatok, fogalmuk sem volt azokról a finom részletekről, amelyek annyira fel tudják fokozni mindkét fél élvezetét. Lelki szemeik előtt csak a szenvedélyük tárgya lebegett, nem voltak képesek felfogni a szélesebb összefüggések bonyolult kapcsolódásait, amelyekben a valódi kielégülés rejtett.

A tűnékeny, az átmeneti volt az, ami az igazi felsőbbrendű tapasztalást nyújtotta. Szokatlanul éles érzékelésével és egyedülálló tudatossággal ő képes volt foglyul ejteni ezeket az illanó benyomásokat, és örökre elraktározni az emlékezetében, ezzel állandóságba átlényegítve a kielégülés futó gyönyöreit.

Szerencsésnek érezte magát, hogy képes megérteni ezeket a dolgokat, és hogy ő legalább képes rá, hogy a nőket kielégítse.

Végül vett egy mély, nyugtató lélegzetet, és csendesen elindult a folyosón, közben megfigyelte, hogyan siklottak át a testén az árnyékok és az ezüstözött tükrökről visszaverődő gyertyafény apró, váltakozó sávjai. Úgy gondolta, ha kellőképpen odafigyel, egy napon képes lesz érezni a fény és a sötétség érintését a bőrén.

Kopogás nélkül benyitott az ajtón, ahonnan a pocakos ember jött ki, és belépett a nő szobájába, hálásan véve tudomásul, hogy itt is majdnem ugyanolyan homály uralkodott, mint a folyosón. Egy ujjal behajtott maga mögött az ajtót.

Az ajtó mögött a nő kissé szétvetett térdekkel, félig guggoló tartásban éppen a bugyiját húzta fel. Mikor égbék szemeit feléje fordította, és meglátta őt, a nő egyetlen reakciója az volt, hogy köntöse szárnyait ráborította mezítelen testére, és a selyemövet lazán átkötötte felette.

A levegőben keveredett az ágy alatt tartott melegítőedény forró parázsának a szaga a szappan gyenge, de tiszta aromájával, könnyed púderillattal, és valamiféle émelyítően édes parfüm szagával, de az egész egyveleg fölött a szenvedély spermaszaggal átitatott, lebegő aromája uralkodott.

A szobának nem volt ablaka. A foltos, gyűrött lepedővel letakart ágy a távolabbi sarokban állt. Bár nem nagy ágy volt, mégis elfoglalta a szoba jó részét. A falnál, az ágy feje mellett egy kicsi, egyszerű fenyőfa láda állt, valószínűleg a személyes holmik számára. Az ágy fölött a falon szeretkező párt ábrázoló tintarajz lógott. A részletes rajz nem bízott semmit a képzeletre.

Az ajtó mögött egy rozoga kinézetű szekrénykén gondosan középre helyezve egy lavór árválkodott. A lavór szélén a fehér zománcból lepattogzott egy vese alakú folt, amiből úgy ágazott ki egy horpadás, mint veséből az ér. A lavór szélére vetett törülköző még csöpögött. A zavaros, tejszerű víz a lavórban lágyan hullámozott ide-oda. A nő épp most fejezhette be a mosakodást.

Ezeknek mind megvolt a saját szokása. Voltak, akik nem vesződtek a mosakodással, de ezek többnyire az idősebb, kevésbé vonzó, rosszul fizetett nők voltak, akik nem sokat törődtek az ilyesmivel. Észrevette, hogy a fiatalabb, csinosabb, drágább nők minden férfi után megmosakodtak. Jobban szerette azokat, akik megmosdottak, mielőtt fogadták őt, de végül a gerjedelme mindig felülkerekedett az ilyen lényegtelen apróságokon.

Futólag arra gondolt, vajon azoknak a nem hivatásos nőknek, akikkel dolga volt, vajon eszébe jutott-e valaha is ilyesmi. Valószínűleg nem. Kétkedett benne, hogy mások egyáltalán felfigyelnek efféle különleges részletekre. Mások nem érzékelték a részletek finom szerkezetét.

Más nők - nők, akik a szerelmet keresték - is ki tudták őt elégíteni, de másféleképpen. Azok folyton beszélgetni akartak, meg azt, hogy udvaroljon nekik. Igényeik voltak. Neki is voltak igényei. A végén az igények mindig győzedelmeskedtek afölött, amit inkább szeretett volna, és mindig nyújtott nekik valamit abból, amit ők akartak, mielőtt a saját vágyait beteljesíthette volna.

- Azt hittem, már végeztem mára - sóhajtott a nő. A szavak bársonyos simasággal fakadtak a szájából, volt bennük valami hetyke, vidám kis ritmus, de nem fejeztek ki igazi érdeklődést egy újabb kliens iránt ebben a késői időpontban.

- Azt hiszem, én vagyok az utolsó - felelte a nőnek bocsánatkérő hangsúllyal, hogy fel ne bosszantsa. Soha nem volt annyira kielégítő velük a dolog, ha dühösek voltak. Semmit sem szeretett jobban, mint amikor lelkesen próbáltak a kedvében járni.

A nő felsóhajtott.

- Na, jól van.

A nő, bár alig viselt magán valamit, nem ijedt meg tőle, hogy egy férfi csak úgy, kopogás nélkül besétált a szobájába. Pénzt sem kért. Silas Latherton odalént a furkósbotjával, és az övében viselt hosszú késsel gondoskodott róla, hogy a lányoknak ne kelljen félniük semmitől. Másrészt nem engedett fel senkit a lépcsőn, amíg előre le nem fizették az árat. Így a lányoknak nem kellett azzal törődniük, hogy behajtsák a fizetséget, ami persze biztosította Silas számára, hogy ő ellenőrizze a bevételt és a pénz felhasználását.

A nő rövid, szőke haja kócos volt, nyilvánvalóan Pókhas úr látogatásának eredményeként, de ő ezt a rendetlenséget még vonzónak is találta. A kócos haj nagyon szuggesztíven utalt rá, hogy mit is csinált a nő még röviddel ezelőtt. Erotikus kinézetet kölcsönzött neki - és ez a vendégének nagyon is inyre volt.

A nőnek kemény, arányos teste volt, hosszú combokkal és gyönyörűen formált mellekkel - legalábbis amennyire láthatta, mielőtt a köntös szárnyai összezáródtak volna. De hamarosan látni fogja újra. Tudott várni.

A várakozás csak felszította az izgalmát. Ő nem olyan volt, mint a nő többi vendége. Ő nem sietett, hogy minél előbb túl legyen rajta. Ha egyszer elkezdődik, úgyis túlságosan hamar vége lesz. Ha egyszer elkezdte, többé nem volt képes fekezni magát. Jelenleg ki akart élvezni minden apró részletet, hogy mindörökké bevéssze őket az emlékezetébe.

Megállapította, hogy a nő nem egyszerűen csak csinos. Olyan vonásokkal rendelkezett, amelyek kínzó vágyak tüzeit gyújtották fel a férfiak emlékeiben, és arra készítették őket, hogy újra és újra eljőjenek hozzá, és birtokolhassák, ha csak futó pillanatokra is. A nő magabiztos testtartása azt sugallta, hogy ennek tudatában is van. És a gyakoriság, amellyel a férfiak arra költötték a pénzüket, hogy vele lehessenek, folytonosan megerősítette ezt a magabiztosságot.

Minden kecsességük és éteri szépségük ellenére a nő vonásaiban mégis volt valami csípős élesség, valami érdesség, ami elárulta valódi jellemét. Nem kétséges, a többi férfi csak az édes arcocskát látta, és ezt észre sem vették.

Ő észrevette. Ő mindig észrevett ilyen finom részleteket, és ezt a bizonyos érdességet túlságosan is gyakran láthatta. Mindig ugyanolyan volt. Az alsóbbrendűségnek olyan jele volt ez, amit olyan éles megfigyelő elől, mint ő volt, nem rejthettek el a szép vonások.

- Új vagy itt? - kérdezte a nőt, bár tudta, hogy az.

- Ez az első napom - mondta a nő. Ő ezt is tudta. - Ayndiril elég nagy hely hozzá, hogy mindig legyen kliensem, így meg, hogy ekkora sereg állomásozik itt, még sokkal jobb a helyzet. Errefelé nem olyan gyakori a kék szem, és az én kék szemeim az otthoni lányokra emlékeztetik a d'harai katonákat. Ekkora férfitöbbség mellett a magamfajta lányokra még nagyobb igény van.

- És nagyobb bevételre is.

A nő megengedett magának egy apró, magabiztos, bennfentes mosolyt.

- Ha neked nem telne rá, most nem lehetnél idefent, szóval akár le is állhatsz a siránkozással.

Ő csak egy megfigyelését közölte, és sajnálta, hogy ezt a lány így fogta fel. A nő hangszíne rejtett keserű hangulatról árulkodott.

Gyorsan megpróbálta eloszlatni a nő rosszkedvét, amit a megjegyzésével okozott.

- A katonák néha durván bánnak az olyan vonzó lányokkal, mint te. - A bókra semmiféle reakció nem látszott az égszínké szemeiben. A nő nyilván olyan sokszor hallhatott már ilyesmit, hogy teljesen érzéketlenné vált az efféle dicséretekre. Ő folytatta.

- Örülök, hogy Silas Lathertonhoz jöttél. Ő nem engedi, hogy a vendégei durván bánjanak a fiatal hölgyekkel. Az ő fedele alatt biztonságban leszel. Örülök, hogy ide jöttél.

- Köszönöm. - A nő hangjában nem volt melegség, de legalább a karcosság eltűnt belőle. - Örülök, hogy a vendégei ismerik a hírért. Egyszer megverték. Nem esett jól, és ráadásul egy hónapig nem tudtam dolgozni utána.

- Szörnyű lehetett. Már úgy értem, a fájdalom.

A nő az ágy felé biccentett a fejével.

- Leveszed a ruháidat, vagy mi lesz?

Ő nem válaszolt, csak a nő köntöse felé intett.

- Legyen, ahogy akarod - vont vállat a nő, és csak annyira lazította meg a köntöst, hogy étvágyat csináljon neki a folytatáshoz.

- Azt szeretném... szeretném, ha te is élveznéd.

A nő felvonta a szemöldökét.

- Drágám, miattam ne aggódj. Én élvezni fogom, hát persze. Nem kétséges, hogy remegni fogok bele. De hát végül is te fizettél érte! Törődjünk csak a te élvezetteddel.

Tetszett neki a finoman visszafogott gúny a nő hangjában. Jól palástolta a bársonyos torokhanggal, és mások biztosan nem is vették volna észre, de ő odafigyelt. Ő várta a gúnyt és észre is vette.

Óvatosan, lassan, egyenként négy aranyat tett le a mosdóállványra a nő mellé. Ez tízszer annyi volt, mint amennyit Silas Latherton odalent elkért a lányai társaságáért, és valószínűleg harmincszor annyi, mint amit a lányok egy-egy férfi után kaptak tőle. A nő az érméket figyelte, ahogy ő visszahúzta a kezét, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy valóban azt látja, amit lát. Nagyon sok pénz volt.

A nő kérdően nézett rá.

A zavarodottság is tetszett neki, amit a nő szemeiben látott. Az efféle nőket nem túl gyakran lehetett a pénz látványával megzavarni, de ez itt még fiatal volt, és valószínűleg még soha nem kapott ekkora összeget egy férfitől. Tetszett neki, hogy imponálhat a nőnek. Tudta, hogy ezt nem sok mindennel érthette volna el.

- Szeretném, ha te is élveznéd. Szívesen fizetek érte, hogy lássam az élvezettedet.

- Drágám, ennyi pénzért még öregember korodban is emlékezni fogsz a sikolyaimra.

Ebben biztos volt.

A nő legédesebb mosolyát villantotta rá, és kilépett a köntöséből. Nagy, kék szemeinek tekintetét folyton rá függesztve, vakon akasztotta fel a köntöst az ajtó hátuljába vert szegre.

A nő végigsimította a férfi mellkasát, aztán a dereka köré kulcsolta a karjait. Kemény melleit finoman, de határozottan préselte hozzá.

- Hát akkor mit szeretnél, drágám? Néhány szép nagy karmolást a hátadra, hogy féltékennyé tedd a szíved hölgységét?

- Nem - felelte ő. - Nem, csak azt szeretném látni, hogy te is élvezed. Olyan szép arcod és alakod van. Szerintem, ha jól megfizetlek, te is élvezni tudod a dolgot, ennyi az egész.

A nő az aranyakra pillantott, aztán felmosolygott rá.

- Élni fogom, drágám, ígérem. Nagyon tehetséges szajha vagyok ám!

- Remélem is.

- Azt akarom, hogy olyan elégedett legyél a bájaimmal, hogy vissza akarjál jönni az ágyamba.

- Mintha a gondolataimban olvasnál!

- Engem Rose-nak hívnak - suttogta a nő bársonyos hangon.

- Olyan gyönyörű név, mint te vagy!

Na és olyan szokványos.

- És téged hogy hívnak? Hogyan szólítsalak, ha majd rendszeresen fogsz jönni hozzám, amit már most is alig várok?

- Tetszik a név, amit már adtál nekem. Szeretem a hangzását az ajkaidról.

A nő megnyalta az ajkát - az ő kedvéért.

- Örülök, hogy találkoztunk, drágám.

Ő a nő felé nyúlt, és beleakasztotta ujjait a bugyi derekába.

- Ezt nekem adod?

A nő végigfuttatta ujjait a férfi hasán, apró nyögéssel jelezve, milyen jólesik neki.

- Egy hosszú nap végén vagyok. Ez már nem igazán... tiszta. A ládában vannak frissen mosottak is. Ezért a pénzért annyit adok neked belőlük, amennyit csak akarsz. Viheted az összeset drágám, ha kell.

- Ez jó lesz. Nekem csak ez kell.

A nő rávigyorgott.

- Értem. Ezt szereted, igaz?

Ő nem válaszolt.

- Miért nem veszed le rólam te magad? Vedd el a jutalmadat!

- Szeretném nézni, ahogy te csinálod.

A nő habozás nélkül lecsúsztotta a bugyit a combjairól, olyan teátrálisan, ahogyan csak tudta. Újra a férfihez préselte a testét, felnézett a szemébe, és végigsimogatta az arcát a bugyijával. Aztán csintalanul elmosolyodott, és a férfi kezébe nyomta a ruhadarabot.

- Tessék. Csakis neked, drágám. Úgy ahogy szereted: Rose illatával.

Ő forgatta az ujjai közt a bugyit, kitapintva rajta a nő testének még érződő melegét. Rose lábujjhegyre emelkedett, és megcsókolta. Ha nem tudta volna, kiféle-miféle ez a nő, azt hihette volna, Rose jobban kívánja őt,

mint bármi mást a világon. De ő kedvére fog tenni a nőnek.

- Mit szeretnél, mit csináljak neked? - suttogta a nő. - Csak mondd, és megteszem. Ilyet nem csinállok ám a többi vendégemnek! De téged annyira kívánlak! Bármit! Csak mondanod kell.

Érezte a nőn a többi férfiak izzadságának a szagát. Érezte rajta a gerjedelmük bűzét.

- Majd meglátjuk, hogy alakulnak a dolgok, Rose, jó?

- Ahogy csak akarod, drágám - mosolygott olvadón a nő. - Ahogy csak akarod.

Rose rákacsintott, és a tenyerébe söpörte az aranyakat a mosdóállványról. Kihívóan ringatta a csípőjét, miközben a kis ládájához ment. Leguggolt a láda elé. A férfi kíváncsi volt, derékből fog-e lehajolni a nő, vagy leguggol. Elégedetten nyugtázta a finom kis részletet, mint a nő hajdani, szemérmes múltjának maradványát.

Ahogy Rose néhány ruhadarab alá dugta az érméket, a férfi észrevett a holmik tetején egy kis, vörössel díszített párnát. Egy ilyen apróság azonnal megragadta a figyelmét. Nem illett a képbe.

- Az mi? - kérdezte, tudva, hogy a pénzével kellően megfizette az esetleges tolakodását.

A nő felemelte felé, hogy jól láthassa. Egy kis díszpárna volt, komolytalan csecsebecse. Vörös rózsza volt ráhímezve.

- Még fiatalabb koromban csináltam. Cédusforgáccsal töltöttem meg, hogy jó illata legyen. - Szeretettel siklatta végig ujját a rózsán. - Névrokonom. Egy rózsza. Mint Rózsza. A nevemet az apámtól kaptam. Apám Nicobareséből való. Az ő nyelvén a Rose rózsát jelent. Mindig az ő kis rózsájának hívott engem, és azt mondta, hogy a szíve kertjéből nőttem ki.

Ez a részlet bámulatba ejtette a férfit. Borzongató örömet érzett a gondolatra, hogy valami ennyire intim dolgot tudott meg a nőről. Máris úgy érezte, mintha birtokába vette volna. Ereiben lüktetett a gyönyör, amit egy ilyen apró, látszatra jelentéktelen lény ismerete okozott.

Amíg figyelte, hogyan teszi vissza Rose múltjának ezt a kicsiny darabját a ládába, a nő apjára gondolt. Arra gondolt, vajon tudja-e, hol van most a lánya, vajon elkergette-e undorodva hazulról, vajon szívében elhervadt-e a rózsza? Dühös veszekedést képzelt maga elé. Rose anyjára gondolt: vajon az anya megértette-e lánya választását, vagy elveszített gyermekét siratja most? És most már ő is szerepet kapott abban, ami Rose volt, része lett az életének.

- Hívhatlak Rózsának? - kérdezte a nőt, aki épp a láda fedelét csukta vissza. - Olyan bájos név!

A nő visszanézett a vállá fölé. Figyelte őt, ahogy ujjával tömör labdává gyűrögeti a bugyit.

Mosolyogva jött vissza hozzá.

- Te most már az én különleges barátom vagy. Más férfinak soha nem mondtam meg az igazi nevemet. Örömet okoznál nekem, ha a te szádból hallanám azt a nevet, amit apámtól kaptam.

Vadul dobogott a szíve, és megszedült a rátörő vágytól.

- Köszönöm, Rózsza! - és ezt komolyan is gondolta. - Annyira szeretnék neked örömet szerezni!

- Reszket a kezed!

Mindig reszketett, mielőtt hozzákezdett volna. Attól kezdve viszont sziklaszilárd volt. Csak a várakozás tette.

- Sajnálom.

Torokhangú, buja nevetés tört fel valahonnan mélyről a nő mellkasából.

- Ne sajnáld! Felizgulok tőle, hogy ideges vagy.

Nem volt ideges, egyáltalán nem. Viszont fel volt gerjedve.

A nő kezei rátaláltak a gerjedelmére.

- Meg akarlak kóstolni! - belenyalt a férfi fülébe. - Nem várok senki mást ma éjjelre. Addig élvezzük egymást, ameddig akarod.

- Tudom - suttogta vissza a vendég. - Azért maradtam utoljára.

- Hát persze - ingerkedett vele a nő. - És remélem, hosszan! Meg tudod csinálni, drágám, hogy hosszan tartson?

- Meg tudom, és meg is fogom - ígérte. - Hosszú-hosszú ideig tart majd.

Az ígéretre a nő kéjes kis dorombolással reagált, megfordult a férfi karjaiban és nekidomborította a csípőjét. Hátrafesztett fejjel nézett fel rá, fejét a mellkasához nyomta, és újra felnyögött. A férfi visszafogta arcára toluló vicсорát, ahogy lenézett a kék szemekbe.

Igen, tényleg tehetséges kis szajha.

Lecsúsztatta a kezét a nő gerincének alsó részére. Számolta a csigolyákat, ujjával méregette a távolságot közöttük. Érintésére a nő sürgetően felnyögött.

Rose úgy riszálta a tomporát, hogy elsőre el sem találta a pontot, amit akart.

A nő megingott.

Mikor másodszorra döfte bele a kését a nő lágyékcsigolyái közé, pontosan a megfelelő helyre talált, elvágva a gerincvelőt.

Gyomortájon átkarolta a nőt, hogy egyenesen tartsa. A döbbent nyögés ezúttal már valódi volt. A szomszéd szobában senki nem különböztette volna meg ezeket a hangokat azoktól, amit a nő olyankor adott ki, amikor férfiakkal volt. Másoknak nem volt érzékük a részletekhez.

Neki volt, és élvezettel ízlelgette a különbséget.

Mikor a nő szája sikolyra nyílt, belenyomta a gombóccá gyúrt szennyes bugyit. Tökéletesen időzítette a

mozdulatot, úgy, hogy csak az erőltetett belégzés hangja hallatszott a sikolyból. Lerántotta maga mellől a szegen lógó köntös övét, és négyszeresen körületekerte a nő feje körül, hogy a szájpecket rögzítse a helyén. Egyik kezével, a foga segítségével szorosra húzta, és megcsomózta az övet.

Szívesen hallgatta volna a nő szívből jövő, őszinte sikolyait, de ez valószínűleg sajnálatos módon lerövidítette volna közös élvezetük lehetséges idejét. Szerette a sikolyokat, a kiabálást. Ez mindig őszinte volt.

- Ó, Rózsa, akkora örömet fogsz nekem adni! Több élvezetet, nyújtasz majd nekem, mint bármelyik más férfinak az életében! Azt akarom, hogy te is élvezd! Tudom, hogy ez az, amit mindig is akartál! Én vagyok a férfi, akire mindig vártál. Végre eljöttem hozzád!

Engedte lecsúszni a testet a padlóra. A nő lábai használhatatlanok voltak. Nem fog elmenni sehová.

A nő próbálta megütni őt a lábai között. Kezével elkapta a törékeny kis öklöt. Rózsa tágra nyílt égbék szeméit figyelte, miközben szorításával kinyílásra kényszerítette az öklöt. Aztán a kezét hüvelyk- és mutatóujja közé szorítva hátrafeszítette, amíg meg nem érezte a csukló csontjainak recsenését.

A köntös ujjával kötözte meg a nő karjait, hogy ne tudja kihúzni a szájából a tömést. Szíve vadul kalapált, miközben a nő elfojtott sikolyaira figyelt. A szájba tömött fehérnemű miatt nem értette a szavakat, de élvezetét így is felfokozták, mert kihallotta belőlük a nő fájdalmát.

Agyán érzelmek vihara száguldott keresztül. A fejében a hangok végre elhallgattak, magára hagyták őt az élvezetével. Nem tudta biztosan, mik voltak ezek a hangok, de abban bizonyos volt, hogy egyedül csak ő hallhatta őket páratlan intelligenciája miatt. Ő képes volt felfogni az éter illékony üzeneteit egyedülálló érzékelésével, és mert oda tudott figyelni a részletekre.

Arcán könnyek ömlöttek végig. Tökéletesre formázott szemöldökei összefutottak, középen felhúzódva, és csinos, keskeny barázdákba rántották a homlokát. Megszámolta ezeket a barázdákat, mert ő különleges volt.

A nő tágra nyílt, szenvedő kék szemekkel nézte, ahogy ő leveti a ruháit. Nem lett volna jó, ha összemocskolja őket a vérrel.

A kés most már rezzenetlenül állt a kezében. A nő fölé állt meztelenül, erekcijával elismerve neki, milyen jó munkát végzett eddig a pénzéért.

Aztán hozzákezdett.

2. FEJEZET

Kahlan Carával a nyomában egyszerre ért a Richard által irodának használt kis szoba ajtajához egy rövid, fekete hajú fiatal nővel, aki egy kis ezüsttálcán forró teát vitt. Raina, aki Uliccal és Egannal együtt őrt állt az ajtóban, nagyot ásított.

- Richard kérte a teát, Sarah?

A fiatal lány meghajolt, ahogy a tálcával tudott.

- Igen, Inkvizítor Anya.

Kahlan kivette a tálcát a lány kezéből.

- Rendben van, Sarah. Úgyis be akarok menni hozzá, majd én beviszem neki a teát.

Sarah elpirult, és próbálta magánál tartani a tálcát.

- De Inkvizítor Anya, neked nem kellene ilyesmit csinálnod!

- Ne butáskodj! Teljességgel képes vagyok rá, hogy egy tálcát tizlépésnyi távolságra elvigyek.

Kahlan hátralépett, és ezzel teljesen megkaparintotta a tálcát. Sarah nem tudta, mihez kezdhetne a kezeivel, hát újra meghajolt.

- Igenis, Inkvizítor Anya - felelte, mielőtt távozott. Nem úgy tűnt, mintha örülne, hogy egy apró feladattól megszabadult, inkább úgy nézett ki, mint akit épp most csaltak csapdába, és raboltak ki. Sarah, mint a személyzet legnagyobb része, ádáz éberséggel végezte feladatát.

- Régóta fent van? - kérdezte Kahlan Rainát.

Raina mogorván pillantott Kahlanra.

- Egész éjszaka fent volt. Én végül ideküldtem egy osztagot, és lefeküdtem. Berdine is fent volt vele egész éjjel.

Semmi kétség, ez a magyarázata a mogorva tekintetnek.

- Biztosan fontos, amit csinálnak, de meg fogom próbálni rávenni, hogy éjjelre hagyja abba a munkát, és aludjon. Vagy legalább Berdine-t hagyja aludni.

- Nagyon hálás lennék érte - morogta Cara. - Raina mindig morgós lesz, ha Berdine nem kerül ágyba idejében.

- Berdine-nek is aludnia kell! - mondta Raina védekezően.

- Tudom, hogy fontos munkát végeznek, de igazad van, Raina. Ha az emberek nem alusszák ki magukat, Richard nem fogja tudni hasznukat venni. Emlékeztetni fogom erre. Ő néha annyira belemerül abba, amit csinál, hogy elfelejti, mire van szükségük a többieknek.

Raina sötét szeme felragyogott.

- Köszönöm, Inkvizítor Anya!

Kahlan fél kezében egyensúlyozva a tálcát, kinyitotta az ajtót. Cara elfoglalta a helyét Raina mellett, Kahlan után kukucskált, hogy lássa, boldogul-e a tálcával, aztán becsukta az ajtót.

Richard az ajtónak háttal fordulva ült, és kifelé nézett az ablakon. A kandallóban pislákoló tűz nem túl nagy

sikerrel vette fel a küzdelmet a szoba fagyos levegőjével.

Kahlan elmosolyodott magában. Most rajtacsípi Richardot a hencegésén. Mielőtt azonban ideje lett volna rá, hogy letegye a tálcát az asztalra, és hagyja, hogy a csésze hozzákoccanjon a kannához - amire Richard azt fogja majd hinni, hogy a szolgálólány jött be -, Richard megszólalt, anélkül, hogy megfordult volna.

- Jól van, Kahlan, örülök, hogy idejöttél.

Kahlan fintorogva tette le a tálcát.

- Háttal ülsz az ajtónak. Honnan tudtad, hogy én hoztam be a teát, amit rendeltél, nem a szolgálólány?

Richard zavarodott arccal fordult hátra.

- Miért gondolnám, hogy a szolgálólány az, amikor te hoztad be a teát?

Tényleg nem értette Kahlan kérdését.

- Esküszöm Richard, néha borsószik a hátam tőled.

Kahlan úgy döntött, Richard biztosan meglátta az ő tükörképét az ablaküvegen.

Richard egy ujjal felemelte Kahlan állát, és megcsókolta.

- Örülök, hogy látlak. Magányos voltam nélküled.

- Jól aludtál?

- Aludtam? Hát... azt hiszem, nem. De úgy látszik, legalább a lázongás alább hagyott. Nem tudom, mit csináltunk volna, ha még egyszer vörösen kel fel a Hold. Nem hittem volna, hogy az emberek ilyesmitől egyszerűen megvadulnak.

- El kell ismerned, hogy furcsa volt... rémisztő.

- Elismerem, de ettől még nem éreztem úgy, hogy ordítózva ki kell rohannom az utcára, ablakokat betörni és épületeket felgyújtani.

- Ez azért van, mert te Rahl Nagyúr vagy, és több eszed van ennél.

- És a rendhez is több érzékem van. Nem fogom hagyni, hogy a tömeg ilyen károkat okozzon, nem is szólva a szerencsétlen sérültekről. Ha legközelebb ilyesmi történik, azonnal kivezenylem a katonaságot, hogy véget vessen neki, inkább, mint hogy arra várjak, hogy a tömeget hirtelen megszállja a józan ész. Sokkal fontosabb dolgokkal kell foglalkoznom, mint a babonás félelem kiváltotta gyerekes reakciók.

A hangsúlyában rejlő izzás elárulta Kahlannak, hogy Richard türelme végén jár. A szemei zavarosak voltak. Kahlan tudta, hogy ha valaki nem alszik eleget, a tűrőképessége hamar megfogyatkozik. Egy éjszaka egy dolog, de egyfolytában három már egészen más. Remélte, hogy ez nem befolyásolja Richard ítélőképességét.

- Sokkal fontosabb dolgok. A Berdine-nel végzett munkádat érted rajta?

Richard bólintott. Kahlan kitöltött egy csésze teát, és odanyújtotta neki.

- Richard, hagynod kéne, hogy az a szegény lány végre kialudhassa magát. Semmi hasznát nem fogod venni, ha nem alszik eleget.

Richard kortyolt a teából.

- Tudom. - Az ablak felé fordult, és ásított. - Át kellett küldenem a szobámba, hogy szundítson egyet. Már többször is hibázott.

- Richard, neked is aludnod kellene.

Richard kinézett az ablakon át a hegyoldalra, a Varázslók Tornyának masszív kőfalaira.

- Lehet, hogy rájöttem, mit jelent a vörös Hold.

Richard hangjának komor csengése habozásra készítette Kahlant.

- Mit? - kérdezte végül.

Richard az asztalhoz fordult, és letette a csészét.

- Berdine-nel átnéztem, hol használja Kolo a „moss” szót, vagy esetleg említi a vörös Holdat. Azt reméltem, találunk valamit, ami a segítségünkre lehet.

Richard kinyitotta az asztalon heverő naplót. A naplót a Toronyban találta, ahol háromezer éve hevert elzárva a varázsló tetemével együtt, aki írta. Kolo a Sliphet őrizte - ezt a különös teremtményt, aki bizonyos embereket nagy távolságokra tudott elszállítani -, amikor az Újvilágot az Óvilágtól elválasztó tornyok építése befejeződött. Mikor a tornyok varázserejét aktiválták, Kolo őrhelye bezárult, ő csapdába esett, és ott is halt meg.

A napló már eddig is felbecsülhetetlen értékű információforrásnak bizonyult, de fel-d'harai nyelven íródott, ami bonyolította a dolgot. Berdine tudott fel-d'harai nyelven, de ezt az ősi változatot nem ismerte. Egy másik könyvet használtak segédeszközként, ami majdnem ugyanilyen ősi formát használt. Richard gyermekkori emlékei ennek a másik könyvnek a történeteiről segítettek Berdine-nek a könyv szavainak a lefordításában, ezt azután forrásként használták fel a napló fordításához.

Ahogy a munkájukkal előre haladtak, Richard sokat megtanult a fel-d'harai köznyelvi változatból, és a sokkal régebbi nyelvjárásból is, de még így is bosszantóan lassan haladtak.

Mikor Richard visszahozta Kahlant Aydindrilbe, elmondta neki, hogyan találta meg a megoldást Kahlan megmentésére a könyvben lévő információ segítségével. Elmesélte, hogy néha könnyedén el tudta olvasni a szöveget, ám egyes részeknél leragadtak. Azt mondta, alkalmanként néhány óra alatt ki tudott bogozni egy egész oldalnyi szöveget, máskor egész napot is eltöltöttek Berdine-nel egyetlen mondat fordításával.

- *Moss!* Azt mondd, Berdine-nel a *moss* szót kerestted. Mit jelent ez a szó?

Richard ismét kortyolt a teából, és visszatette a csészét.

- *Moss?* Ó, az a szelet jelenti fel-d'haraiul. - Kinyitotta a könyvet egy megjelölt oldalnál. - Mivel nagyon sokáig tart az egész naplót lefordítani, kulcsszavakat keresünk, és azokra a mondatokra koncentrálunk, amelyek ezeket tartalmazzák, és reménykedünk benne, hogy szerencsénk lesz.

- De hát azt mondtad, sorrendben fordítjátok a könyvet, hogy jobban megismerd Kolo szóhasználatát.

Richard bosszúsán sóhajtott.

- Arra most nincs időm, Kahlan. Meg kellett változtatnunk a taktikánkat.

Kahlannak nem tetszett, ahogy ezt mondta.

- Richard, azt mondták nekem, hogy az őcséd a *Raug'Moss* nevű rend főpapja. Ez fel-d'haraiul van?

- Azt jelenti, Isteni Szél - mormogta Richard.

Richard a nyitott könyvre koppintott. Láthatóan nem akart tovább tárgyalni a *Raug'Moss*-ról.

- Látod ezt itt? Berdine megtalálta, hol ír Kolo a vörös Holdról. Úgy tűnik, nagyon ideges volt miatta. Az egész Toronyban nagy volt a felfordulás. Azt írja, hogy elárulta őket a „csapat”. Azt is írja, hogy a csapatot bíróság elé állították a bűneikért. Ezt még nem volt időnk átnézni, de...

Richard visszalapozott a könyvben oda, ahová az egyik fordításukat tartalmazó papírlapot berakta, és felolvasta Kahlannak a szöveget.

- „Ma az egyik leghöbben áhított célunkat érünk el, nyilvánlagosan kizárólag egy közel száznyi lelkes csapatnak fáradatlan, kiváló munkája révén. Az dolgok, miket leginkább félénk elveszíteni, hahogy legyőzetnénk, immáron biztonságban rejteznek. Az siker híreinek hallatán örömrivalgások szálltának fel az egész Toronyban. Sokan hívék, hogy ez nem leszen lehetséges, mégis, örömteli meglepődésünkre megtépett: Az Szeleknek Temploma immáron eltűnt.”

- Eltűnt? - kérdezte Kahlan. - Mi az a „Szeleknek Temploma”? És hová tűnt el?

Richard becsukta a könyvet.

- Nem tudom. De később Kolo azt írja a naplóban, hogy a csapat, amelyik a munkát elvégezte, elárulta mindnyájukat. A fel-d'harai furcsa nyelv. A szavaknak eltérő jelentésük lehet attól függően, hogyan használod őket.

- A legtöbb nyelv ilyen. A miénk is.

- Igen de a fel-d'haraiban néha egy szót, ami rendes körülmények között több különböző jelentéssel bír, úgy használnak, hogy sokszoros jelentése legyen. Nem értelmezheted egyetlen jelentését az összes többi nélkül. Ettől a fordítás munkája csak még nehezebb.

Például abban a régi próféciaiban, ami engem a „Halálhozó”-nak nevez, a „halál” szó három különböző jelentést hordoz, attól függően, hogyan használjuk. Aki elhossa az Alvilágot: a halottak világát. A lelkek hozója: aki elhossa a halottak lelkét. Végül a Halálhozó: aki öl. Mindegyik jelentés különböző, de a próféciaiban egyszerre mindegyiket jelenti. Ez volt a kulcs a megfejtéséhez.

A prófécia abban a könyvben volt, amit a Próféták Palotájából hoztunk magunkkal. Warren csak azután tudta lefordítani a próféciát, miután megmondtam neki, hogy mind a három jelentés igaz. Azt mondta nekem, hogy emiatt évezredek óta ő az első, aki megértette a prófécia valódi értelmét, amit eredetileg jelentett.

- Mi köze ennek a Szelek Templomához?

- Mikor Kolo azt írja, a „szelek”, azt hiszem, néha csakugyan a szelet érti rajta, mint mikor azt mondd, hogy „ma fúj a szél”, de néha, mikor „szelek”-et ír, úgy gondolom a Szelek Templomára utal. Azt hiszem, rövidítésül használja a Szelek Templomára, mikor más templomoktól akarja megkülönböztetni.

Kahlan pislogott.

- Azt akarod mondani, hogy Shota üzenetében, hogy a szél üldöz téged, arra utalhat, hogy valamiképpen a Szelek Temploma vett célba téged?

- Nem tudom biztosan.

- Richard, ez egy elég nagy logikai ugrás, ha valóban így gondolsz - ha veszed Kolo rövidített hivatkozását a Szelek Templomára, és ebből arra következtetsz, hogy Shota is ugyanarra a helyre utal.

- Amikor Kolo arról ír, hogy mindenki felbolydult a Toronyban, és hogy a csapat embereit bíróság elé állították, úgy fogalmaz, mintha a szeleknek saját érzékelő képességük lenne.

Kahlan ezúttal a torkát is megköszörülte.

- Richard, azt akarod mondani nekem, hogy Kolo szerint ez a hely, ez a Szelek Temploma valamiféle élőlény?!

Kahlan azon morfondírozott, vajon mióta nem aludt Richard. Vajon képes-e még tisztán gondolkodni?

- Mondtam, hogy nem vagyok biztos benne.

- De ezt akartad mondani.

- Nos, tudom, hogy... abszurdnak tűnik, mikor ilyet mondok. Fel-d'harai nyelven egészen másként hangzik. Nem tudom, hogy magyarázhatnám meg a különbséget, de van különbség. Lehet, hogy csak árnyalatbeli különbség, de van...

- Árnyalatbeli különbség, vagy sem, hogyan lehet egy helynek érzékelő képessége? Hogyan lehet élő?

Richard sóhajtott.

- Nem tudom. Magam is erre próbálok rájönni. Mit gondolsz, miért maradtam fent egész éjszaka?

- De hát az ilyesmi lehetetlen!

Richard dacos szürke szemei Kahlanra szegeződtek.

- A Varázslók Tornya is csak egy hely, de tud róla, ha valaki behatol. Reagál is a behatolásra, megállítja, esetleg meg is öli a betolakodót, ha csak így tudja megakadályozni, hogy illetéktelenek bejussanak oda, ahol nincs keresnivalójuk.

Kahlan vágott egy fintort.

- Richard, azok a pajzsok. A pajzsokat a varázslók állították fel, hogy veszélyes, vagy fontos értékek elrablását megakadályozzák, vagy hogy idegenek olyan helyre tévedjenek, ahol baj érheti őket.

- De anélkül reagálnak, hogy erre bárki utasítaná őket, nem?

- Akárcsak az egérfogó. Ettől még nem válnak élővé! Ezek szerint te is csak azt mondd, hogy a Szelek Templomát mágikus pajzsok védik. Csak ezt akarod mondani: hogy pajzsok vannak körülötte.

- Igen, és nem. Ez más, mintha csak egyszerűen pajzsok lennének körülötte. A pajzsok csak figyelmeztetésnek vannak. Ahogy Kolo leírja, úgy hangzik, mintha a Szelek Temploma képes lenne... nem is tudom. Mintha képes lenne gondolkodni, dönteni dolgokról, ha szükség van rá.

- Dolgokról dönteni. Mint például?

- Amikor leírja, hogy mindenki pánikba esett a vörös Hold miatt, akkor írja azt is, hogy a csapat, amelyik eltüntette a Szelek Templomát, elárulta őket.

- És akkor mi van?

- Úgy gondolom, a Szelek Temploma okozta, hogy a Hold színe vörösre változott.

Kahlan Richard szemeit figyelte, lenyűgözve a belőlük sugárzó meggyőződés erejétől.

- Meg sem kérdelem, hogyan lehetséges az ilyesmi, de tegyük fel egy pillanatra, hogy így történt. Miért változtatta volna a Szelek Temploma vörössé a Holdat?

Richard állta Kahlan pillantását.

- Figyelmeztetésül.

- Mire?

- A Torony mágikus pajzsai védelmül szolgálnak. Szinte senki nem tud átjutni rajtuk. Én át tudok, mert rendelkezem a megfelelő jellegű mágiával. Ha valaki, aki ártani akar, és elegendő mágiával és kellő ismeretekkel rendelkezik, szintén át tud jutni a pajzsokon, mi fog akkor történni?

- Semmi. Átjut, és kész.

- Pontosan. Én úgy gondolom, a Szelek Temploma ennél többet is tud. Azt hiszem, érzékeli, ha valaki áthatol a védelmén, és ilyenkor figyelmeztetést küld.

- A vörös Holdat - suttogta Kahlan.

- Ésszerűen hangzik.

Kahlan lágyan Richard karjára tette a kezét.

- Richard, pihenned kell egy keveset. Nem bizonyíthatod be ezt az egészet kizárólag Kolo naplójából. Ez csak egyetlen napló, amit sok-sok idővel ezelőtt írtak.

Richard elrántotta a karját.

- Nem tudom, hol máshol nézhetnék utána. Shota azt mondta, a szél üldöz engem. Nincs szükségem alvásra hozzá, hogy rémálmaim legyenek.

Ebben a pillanatban Kahlan rádöbrent, hogy nem Shota üzenete hajszolja így Richardot. A prófécia volt az, lenni a veremben.

A prófécia első fele azt mondta: *A tűzvihar a vörös Holddal jön el.*

A második fele volt az, ami igazán megrémítette Kahlant: *A pokol lecsendesítéséhez a Szél gyógyító erejét kell keresnie. Ezen az úton villám fog lesújtani rá, mert az, aki fehérben jár, az ő igaz szerelme, elárulja őt az ő vérében.*

Rájött, hogy Richard sokkal jobban fél a próféciától, mint ahogy beismerte.

Valaki kopogott az ajtón.

- Mi van?! - kiáltott ki Richard.

Cara kinyitotta az ajtót, és bedugta a fejét.

- Kerson Tábornok szeretne látni, Rahl Nagyúr!

Richard a hajába túrt.

- Légy szíves, küldd be, Cara!

Richard Kahlan vállára tette a kezét, és kibámult az ablakon.

- Ne haragudj! - suttogta. - Igazad van. Aludnom kell. Talán Nadine ad majd a füveiből, hogy el tudjak aludni. Amikor megpróbálok, az agyam nem akar beleegyezni.

Kahlan hamarabb engedte volna, hogy Shota adjon valami füvet Richardnak. Csak egy finom érintéssel válaszolt a férfi szavaira, ebben a pillanatban nem bízott benne, hogy a hangja nem árulta volna-e el a lelkiállapotát.

Kerson tábornok fülig érő szájjal vigyorogva masírozott be a szobába. Szívére szorított ököllel tisztelgett, és megállt Richard előtt.

- Jó reggelt, Rahl Nagyúr! És jó ez a reggel, hála neked.

Richard kortyolt a teából.

- Éspedig miért?

A tábornok Richard vállára csapott.

- Az embereim mind jobban vannak. A dolgok, amiket rendeltél nekik: a fokhagyma, áfonya, csertölgytea hatottak. Most már mind rendbe jönnek. Újra van egy egész csillogó szemű hadseregem, akik készek teljesíteni a parancsokat. El nem tudom mondani, mennyire megkönnyebbültem, Rahl Nagyúr!

- A mosolyod épp most mondta el, tábornok. Én is megkönnyebbültem.

- Az embereim nagyon büszkék rá, hogy az új Rahl Nagyúr hatalmas varázslatok művelője, aki vissza tudja fordítani a halált az ajtajuk elől. Mindegyik emberem szeretne meghívni egy korsó sörre, és tósztot mondani az egészségedre és a hosszú életedre.

- Ez egyáltalán nem varázslat volt. Csak olyan dolgok, amik... Köszönöm nekik a meghívásokat, de... És mi a helyzet a lázongással? Volt valami rendbontás az elmúlt éjjel?

Kerson tábornok lekicsinylően mordult egyet.

- Nagyjából vége. Az emberekből kiszállt a gőz, amikor a Hold újra normálissá vált.

- Jól van. Ezek mind jó hírek, tábornok. Köszönöm a jelentésedet.

A tábornok ujjával megdörzsölte simára borotvált állát.

- Á, lenne még itt valami, Rahl Nagyúr. - Kahlanra pillantott. - Ha beszélhetnénk... - Felsóhajtott. - Egy... nőt meggyilkoltak az éjjel.

- Sajnálom. Valaki olyan volt, akit ismertél?

- Nem, Rahl Nagyúr. Olyan nő volt... egy nő, aki... pénzt fogadott el, azért, hogy...

- Ha azt akarod mondani, tábornok, hogy szajha volt - szólt közbe Kahlan -, hát hallottam már ezt a szót. Nem fogok elájulni, ha újra meghallom.

- Igen, Inkvizitor Anya. - A tábornok visszafordult Richard felé. - Ma reggel holtan találták.

- Mi történt vele? Hogy ölték meg?

A tábornok láthatólag percről percre kényelmetlenebbül érezte magát.

- Rahl Nagyúr, én évek óta hozzászóltam a halottak látványához. Vissza sem tudok emlékezni, mikor volt utoljára, hogy elhántam magam tőle.

Richard egyik kezét a széles bőrvére akasztott bőrzacsók egyikén pihentette.

- Mít csináltak vele?

A tábornok Kahlanra pillantott, mintegy bocsánatát kérve, majd átkarolta Richard vállát és félrevonta. Kahlan nem hallotta a suttogva kimondott szavakat, de Richard arc kifejezéséből le tudta olvasni, hogy nem is szerette volna hallani.

Richard a kandallóhoz lépett, és a lángokba meredt.

- Sajnálom. De hát neked nyilván vannak olyan embereid, akik ki tudják vizsgálni ezt az ügyet. Miért fordultál hozzám vele?

A tábornok vágott egy grimaszt, és megköszörmelte a torkát.

- Nos, szóval az öcséd találta meg a holttestet.

Richard elkomorodva fordult vissza.

- Mi dolga volt Drefannak egy nyilvánosházban?

- Pont ezt kérdeztem én is tőle, Rahl Nagyúr. Nem olyan embernek látszik, akinek bármi gondja volna... - A tábornok végighúzta a tenyerét izzadó arcán.

- Megkérdeztem, és azt felelte, ez az ő dolga, nem tartozik rám, ha ő kuplerájba akar menni.

Kahlan látta Richard arcán a nehezen visszafogott harag redőit. Richard hirtelen felkapta aranyköpenyét egy székről.

- Gyerünk. Vigyél oda. Vigyél el arra a helyre, ahová Drefan jár. Beszélni akarok az ottaniakkal.

Kahlan és Kerson tábornok az ajtón kirobogó Richard után siettek. Kahlan elkapta Richard kabátujját, és a tábornokhoz fordult.

- Tábornok, megbocsátasz nekünk egy percre?

Miután a tábornok arrébb ment a folyosón, Kahlan az ellenkező irányba húzta Richardot, távolabb Carától, Rainától, Ulictől és Egantól. Úgy gondolta, Richard jelenleg nincs olyan állapotban, hogy efféle dologban nyomozni kezdjen. Amellett más oka is volt rá, hogy felkereste Richardot.

- Richard, követek várnak ránk, hogy fogadjuk őket. Napok óta várakoznak.

- Drefan a testvérem.

- És felnőtt ember.

Richard megdörzsölte a szemét.

- Ennek is utána kell néznem, és sok más dolog is jár a fejemben. Nem bánád, ha te beszélnél a követekkel? Mondd meg nekik, hogy fontos ügyek szólítottak el, és ugyanúgy át tudják adni neked az országuk kapitulációjáról szóló nyilatkozatukat, és aztán el lehet kezdeni kidolgozni az utasítások rendszeréről szóló megegyezést.

- Rendben van. Úgyis tudom, hogy vannak köztük, akik boldogok lennének, hogy csak velem kell beszélniük, és nem kell veled találkozniuk, még ha a kapitulációjukat jelentik is be. Rettegnek tőled.

- Nem bántanám őket - tiltakozott Richard.

- Richard, halálra rémítetted őket korábban, amikor a megadást követelted. Azt ígérted nekik, hogy eltöröld őket a föld színéről, ha csatlakoznak a Birodalmi Rendhez. Attól félnek, hogy esetleg így is megteszed, csak úgy, ötletszerűen. D'Hara Urának a hírneve előtted jár. És te tápot adtál a félelmüknek. Nem várhatod el tőlük, hogy hirtelen teljes biztonságban érezzék magukat körülötted, csak azért, mert elfogadták a feltételeidet.

Richard Kahlan füléhez hajolt, és belesúgta:

- Hát akkor mondd meg nekik, milyen szeretnivaló vagyok.

- Megmondhatom nekik, hogy nagy várakozással tekintesz a kölcsönös béke és gyarapodás érdekében végzendő közös munkálkodás elé - felelte Kahlan mosolyogva. - Bízna bennem, és meg fognak hallgatni.

- De itt van Tristan Bashkar is, a jariani miniszter, és egy pár a grennidoni királyi házból. Ők a legfontosabbak, akik nagy és jól felszerelt seregekkel rendelkeznek, és ők azt várják, hogy veled találkozhassanak. Ők esetleg nem fognak belemenni, hogy nekem adják meg magukat. Tárgyalni akarnak a feltételekről.

- Tárgyalj úgy, hogy elégedettek legyenek.

- Tristan Bashkar nem egy barátságos figura, és nagyon kemény tárgyalópartner. Akárcsak Leonora és Walter Cholbane Grennidonból.

- Ez az egyik oka, amiért felszámoltam a Középföldi Szövetséget. Túl sokat akartak vitatkozni és pózolni. A pózolás és a viták ideje lejárt. A megadás feltétele, hogy feltétel nélküli. - Richard az övébe akasztotta a hüvelykujját. Arc kifejezése megkeményedett. - A feltételek mindenki számára egyenlőek és tisztességesek, és nincs helye vitának fölöttük. Vagy velünk vannak, vagy ellenünk.

Kahlan végighúzta az ujját Richard fekete ingének ujján, a hullámzó izmok fölött. Richard folyton a naplóval volt elfoglalva. Olyan régen tartotta már őt ezek között a karok között!

- Richard, szükséged van a tanácsaimra. Én ismerem ezeket az országokat. A mi célunk nemcsak az, hogy egyetértsenek. Áldozatokra is fognak kényszerülni. Ebben a háborúban az ő teljes együttműködésükre lesz szükségünk. Te vagy Rahl Nagyúr, D'Hara Ura. Te álltál elő a követeléseiddel. Te mondtad nekik, hogy bár feltétel nélküli megadást vársz tőlük, tiszteletben fogod tartani a népeiket és szokásaikat. Én ismerem ezeket a követeket. Elvárják tőled, hogy fogadd őket az irántuk való tiszteleted jeléül.

- Te vagy az Inkvizitor Anya. Mi ebben is egyek vagyunk, mint bármi másban. Már régóta te vezetted ezeket a népeket, mielőtt én előkerültem volna. A te rangod nem kisebb, mint az enyém. Régóta tisztelnék téged és engedelmeskednek neked. Emlékeztess erre őket.

Richard gyors pillantást vetett a folyosón várakozó tábornokra és a többiekre, aztán visszanézett Kahlan szemébe.

- Lehet, hogy nem tartozik Kerson tábornokra, ami Drefannal kapcsolatos, de rám igenis tartozik. Nem hagyom, hogy még egy testvérem visszaéljen a bizalmammal. Tőled is hallottam, és másoktól is, hogy a palotabeli nők mind ott dongnak körülötte. Ha felszed valamit azoktól a szajhákától, és továbbadja az itteni lányoknak... hát az rám is tartozik.

Sarah, a szolgálólány, aki a teát hozta Richardnak, fiatal volt és naiv. Egyike volt azoknak, akik rajongtak Drefanéért.

Kahlan megdörzsölte Richard hátát.

- Megértelek. Ha megígéred, hogy fogsz aludni, megyek, és beszélek a követekkel. Ha majd lesz időd rá, fogadni fogod őket. Nincs más választásuk, mint várni. Elvégre is te Rahl Nagyúr vagy!

Richard lehajolt, és arcon csókolta Kahlant.

- Szeretlek!

- Akkor vegyél feleségül!

- Hamarosan. Hamarosan felébresztjük a Sliphet.

- Richard, légy óvatos! Marlin ugyan azt mondta, hogy a Sötétség Nővére - nem emlékszem a nevére - már elhagyta Aydindrilt, és visszatért Jaganghoz, de lehet, hogy hazudott. Az a Nővér még itt lehet kint, a városban.

- Amelia Nővér. Tudod, emlékszem rá. Mikor először mentem a Próféták Palotájába, egyike volt Verna Nővér barátnőinek, akik fogadtak bennünket: Phoebe Nővér, Janet Nővér és Amelia Nővér. Emlékszem Amelia örömkönyeire, amikor annyi év után viszontlátta Vernát.

- De most Jagangé.

Richard bólintott.

- Verna Nővérnek biztos összetörte a szívét, hogy a barátnője most Jagang kezei között van, és ami még rosszabb, hogy most már a Sötétség Nővére. Ha Verna tudja egyáltalán.

- Vigyázz magadra! Bármit mondott is Jagang, lehet, hogy Amelia még a városban bujkál!

- Nem hiszem, de azért óvatos leszek.

Richard megfordult, és intett Carának. Cara futva indult feléjük a folyosón.

- Cara, szeretném, ha Kahlannal mennél. Én magammal viszem Rainát, Ulicot és Egant.

- Igenis, Rahl Nagyúr! Kezkeskedem az Inkvizitor Anya biztonságáért!

Richard mosolygott.

- Tudom, hogy megteszed, Cara, de ez nem ment fel a büntetésed alól.

Cara arca nem mutatott semmiféle érzelmet.

- Igenis, Rahl Nagyúr!

- Miféle büntetésről van szó? - kérdezte Kahlan, mikor Richard hallótávolán kívülre értek.

- Igazságtalanról, Inkvizitor Anya.

- Ez rémes. És mi a büntetés?

- Mókusokat kell magokkal etetnem.

Kahlan elfojtott egy mosolyt.

- Ez nem hangzik olyan szörnyűnek, Cara.

Cara markába kanyarította az Agielét.

- Ezért olyan igazságtalan, Inkvizitor Anya.

3. FEJEZET

Kahlan egyedül ült az Inkvizitor Anya székében, a legmagasabban a félkör alakú emelvény körül, Magda Searus, az első Inkvizitor Anya és varázslója, Merritt díszes freskója alatt. Képük a hatalmas tanácstermet borító kupolára volt festve. Kahlan a márványpadlón feléje közeledő követeket figyelte.

Fenti díszhelyéről Magda Searus tanúja volt a Középföldi Szövetség hosszú történelmének. Tanúja lett annak is, hogyan vetett véget a Szövetségnek Richard. Kahlan imádkozott érte, hogy Magda Searus lelke megértse és elfogadja Richard indokait, amelyek jó szándékból fakadtak, annak ellenére, hogy néhányan másképp vélekedtek róla.

Cara Kahlan jobb válla mögött állt. Kahlan nagy sietve összegyűjtött jó pár adminisztrátort, hogy az államügyekben, mint a kapitulációs dokumentumok aláírása vagy a kereskedelmi egyezmények leírása, segítségére legyenek, valamint néhány d'harai tisztet, hogy a katonai egyezmények részleteit tisztázzák. Ezek az emberek mind bal oldalt várokoztak mögötte.

Kahlan megpróbált arra koncentrálni, amit tennie és mondania kell, de Richard szavai a Szelek Templomáról szinte lehetetlenné tették számára, hogy bármi másra gondoljon. A Szelek Temploma valamiképpen élő volt. A szél üldözi Richardot. A Szelek Temploma üldözi. Agya minden sötét szegletében ez a fenyegetés lappangott.

A követek lépései és az őket kísérő katonák csizmáinak koppanásai visszhangzottak a hatalmas márványfalú teremben, és kizökkentették Kahlant a tépelődéséből. A közelítő embercsoport a kupola alsó részébe vágott kör alakú ablakokon besütő napfény ragyogó pászmáin vágott keresztül. Kahlan felöltötte inkvizitorarcát, ahogy anyjától tanulta: az arcot, amin semmi nem tükröződött, és minden érzelmet elrejtett.

A teremben körben árkádos lépcsőfelfjárók vezettek a mahagóni-korlással elkerített oszlopos karzatra, de ezen a napon nem álltak nézők a korlát mögött.

A d'harai katonáktól kísért csoport megállt a fényes, faragott asztal előtt. A jarai Tristan Bashkar és a grennidoni Leonora és Walter Cholbane álltak legelöl. Mögöttük a többi követ: Seldon Mardoviából, Wexler a Pendisan Fokról és a togressai Brumford.

Kahlan tudta, hogy a kapitulációjukért cserébe Jara és Grennidon, a gazdag, és erős hadsereggel rendelkező országok fognak legmakacsabban ragaszkodni kiváltságos helyzetükhöz. Tudta, hogy először az ő önbizalmukat kell megingatnia. Mivel élete legnagyobb részében hatalom és rang birtokosa volt, először mint Inkvizitor, később mint az Inkvizitor Anya, Kahlan tudta, hogyan kell ezt tennie. Ismerte ezeket az embereket, tudta, hogyan gondolkodnak. A megadás elfogadható volt számukra, amíg megtarthatták bizonyos más országok felett álló kiváltságait, amíg biztosak lehettek benne, hogy szabadon bonyolíthatják saját üzleteiket.

Ezt a hozzáállást nem volt szabad többé elfogadni. Ha azt akarták, hogy összefogva legyen valami esélyük a Birodalmi Renddel szemben, nem tűrhették el az efféle különállást. Kahlannak támogatnia kellett Richard nyilatkozatát, és megadási feltételeit. A Középföld összes országának sorsa múltott ezen.

Ha ez az új szövetség győzedelmeskedni akar a Birodalmi Rend felett, nem lehetnek többé önálló országok, nem működhet mindegyik a saját szabályai szerint. Egygyé kell olvadniuk közös vezetés alatt, egy néppé kell válniuk, nem kétes koalícióvá, amely széteshet a kritikus pillanatban, és lehetővé teszi, hogy a Birodalmi Rend mindnyájukat megfossza a szabadságától.

- Rahl Nagyurat jelenleg lefoglalják a közös harcunk biztonságával kapcsolatos ügyek. Helyette én jöttem el, hogy döntéseket meghallgassam. Szavaitokat pontosan úgy fogom átadni, ahogy elmondjátok nekem. Mint az Inkvizitor Anya, Galea királynője, Kelton királynője, és D'Hara urának választottja, teljes joggal nyilatkozom a D'Harai Birodalom nevében. A szavam olyan döntő és végleges, mint magáé Rahl Nagyúr.

A szavak maguktól jöttek, de a hatalmat képviselték: a D'Harai Birodalmat. Richard volt D'Hara Ura, maga a legfőbb hatalom.

A követek meghajoltak, jelezve, hogy megértették.

Hogy a követek megértsék, hogy a dolgok rendje többé nem ugyanaz ezekben a termekben, mint korábban volt, Kahlan megfordította az ügyintézés szokásba vett sorrendjét.

- Brumford követ, kérem, lépjen elő!

Tristan Bashkar és Leonora Cholbane azonnal tiltakoztak. Hallatlan dolog, hogy egy alacsonyabb rangú ország jusson szóhoz először.

Kahlan villámló tekintete elhallgattatta őket.

- Mikor felszólítlak benneteket, hogy nyilatkozzatok a népeitek nevében, akkor beszélhettek. Hamarabb nem. Amíg egy ország nem csatlakozik hozzánk az önállóságát feladva, addig előttem nincs megbecsülése. Ne várjátok el tőlem, hogy az önhittséget megbocsássam, mint korábban, a Középföldi Szövetség idejében. A Szövetség nincs többé. Most a D'Harai Birodalom előtt álltok.

Fagyos csend töltötte be a termet.

Kahlan teljesen összeomlott, amikor először hallotta, hogy Richard szinte ugyanezeket a szavakat mondta el a Középföld követének ugyanebben a teremben. Azóta megértette, hogy számukra ez az egyetlen lehetséges út.

Tristan Bashkar, a Cholbane pár, akikhez Kahlan a szavait címezte, kivörösödött arccal, de csendben hallgatták végig. Amikor pillantása Brumford követre vándorolt, a követnek eszébe jutott Kahlan korábbi felszólítása, és sietve előre lépett.

A rokonszenves Brumford követ egyik kezével felnyalábolta terjedelmes ibolyaszínű köpönyegét, és fél térdre ereszkedve a márványpadlón, mélyen meghajtotta magát.

- Inkvizítor Anya! - mondta felegyenesedve. - Togressa készen áll, hogy csatlakozzon hozzátok és minden szabad néphez a zsarnokság elleni szövetségben.

- Köszönöm, követ úr. Üdvözljük Togressát, mint a D'Harai Birodalom tagját. Togressa népe valamennyiünkkel egyenlő jogokat fog élvezni. Tudom, hogy a néped meg fogja tenni, amit tennie kell.

- Megtesszük, Inkvizítor Anya. Kérem, továbbítsd Rahl Nagyúrnak a szavaimat, hogy nagy öröm számunkra, hogy csatlakozhatunk D'Harához.

Kahlan szívélyesen mosolygott rá.

- Rahl Nagyúr és én osztozunk örömdben, Brumford követ úr!

Brumford oldalra lépett, mikor Kahlan a tömzsi, izmos, tüzes szemű Wexler követet szólította a Pendisan Fokról.

- Inkvizítor Anya! - kezdte a követ, amint az üdvözlés után felemelkedett, és helyrerángatta bőrzubbonyát. - Pendisan Fok kis ország, kicsi hadsereggel, de bárki, aki küzdött a kardjaink ellen, tanúsíthatja, hogy szilaj harcosok vagyunk. Az Inkvizítor Anya mindig ugyanilyen szilajsággal harcolt a mi népünk érdekeiért. Mindenkor a Középfölddel és az Inkvizítor Anyával tartottunk, és nagy súlyt helyeztünk véleményedre. A legmélyebb tisztelettel fogadjuk meg a tanácsodat, hogy csatlakozzunk D'Harához. Lebocsátjuk kardjainkat előtted és Rahl Nagyúr előtt. Pendisan Fok népe egyszerű harcosaival és varázstudóival egyaránt a harc élén akar járni a Vadvidéken túli hordák ellen, hogy az ellenség keservesen tapasztalja meg keménységünket. A mai naptól fogva mindenki úgy ismerjen meg minket, mint d'haraiakat a Pendisan Foktól, ha ez az Inkvizítor Anyának úgy tetszik.

A követ szavaitól megindultan, Kahlan fejet hajtott előtte. A Pendisan fokiaknak nagy érzékük volt a teátrális jelenetek iránt, de attól még ugyanolyan őszinték maradtak. Akármilyen kicsi is volt az országuk, nem lehetett őket semmibe venni: kemény küzdőképességük, amelyet a követ olyan fennhangon hangoztatott, nem pusztán hencegés volt. Bárcsak a számuk is akkora lett volna, mint a bátorságuk!

- Az első vonalat nem ígérhetem meg, Wexler követ úr, de megtiszteltetés számunkra, hogy a népedet magunk mellett tudhatjuk a harcunkban. Értékeljük a segítségeket, bármilyen formában is vesszük majd igénybe.

Szenvtelen arckifejezéssel a mardoviai követ felé fordult. A mardoviai nép ugyanolyan büszke és nem kevésbé szilaj volt, mint a Pendisan fokiak, bár hasonlóan kis nép volt. Ilyennek is kellett lenniük, ha életben akartak maradni a Vad vidék erőszakos világában.

- Seldon követ, kérlek, lépjen elő, és közöld velünk Mardovia döntését!

Seldon követ fáradt tekintettel nézett végig a többiekre, és nesztelen mozgással lépett ki közülük. Derékból meghajolt, közben fehér haja előrehullott vörös kabátjának aranypaszománnyal díszített válla fölé.

- Inkvizítor Anya! A mardoviai Hetek Tanácsa fővárosunkban, Renwoldban engem bízott meg a feladattal, hogy hosszú utat megtéve Aydindrilbe jöjjek, és ismertessem a határozatukat. A Hetek Tanácsának sem óhaja, sem szándéka, hogy szeretett népünk irányítását idegenek kezébe adja, legyen az akár D'Hara, akár a Birodalmi Rend. A ti háborútok a Birodalmi Renddel nem a mi háborúnk. A Hetek Tanácsa úgy határozott, hogy Mardovia önálló és semleges marad.

A követ háta mögött, a beállott csendben felköhögött egy katona. A zaj visszhangot vert a terem kőfalai között.

- Seldon követ úr! Mardovia a Vadvidék keleti részén fekszik, közel az Óvilághoz. Sebezhetőek lesztek a Rend támadása esetén.

- Inkvizítor Anya! Fővárosunk, Renwold falai kiállták az idő próbáját. Ahogy te is mondd, országunk a Vadvidék népei között terül el. Ezek a népek próbálkoztak már vele a múltban, hogy eltüntessenek bennünket a föld színéről. Soha semelyiküknek sem sikerült még csak a falainkon belülre sem kerülni, nemhogy bátor és elszánt védőseregünket még le is győzze. Ma már a Vadvidék népei inkább kereskednek velünk, és Renwold a Középföld kereskedelmi központja a keleti Vadvidéken, mindazon népek tiszteletétől övezve, akik valaha az elpusztítására törekedtek.

Kahlan előrehajolt.

- Követ úr, a Rend nem egy törzs a Vadvidékről. El fognak söpörni benneteket. Nincs a Hetek Tanácsában elég józanság, hogy ezt belássák?

Seldon követ elnézően mosolygott.

- Inkvizítor Anya, én megértem az aggodalmadat, de amint mondtam, Renwold falai mindig jól szolgáltak bennünket. Biztosíthatlak róla, hogy Renwold nem fog a Rend martalékává válni.

Arckifejezése megkeményedett.

- Sem pedig a ti és D'Hara között szövődő új szövetség áldozatává. A hadsereg létszáma nem sokat számít egy kötömbbel szemben a Vadvidék közepén. A leendő hódítók hamar rá fognak unni, hogy egy ilyen kis morzsába folyton beletörjön a foguk. Országunk kis mérete, elhelyezkedése és városunk falai miatt hamar rájönnek, hogy nem érjük meg a befektetett energiát. Ha csatlakoznánk hozzátok, sebezhetővé válnánk, mert az ellenség szemében az ellenállást jelképeznénk. A semlegességünk nem ellenséges szándékot takar. Szívesen kereskedünk a szövetségetekkel, éppúgy, ahogy szívesen kereskedünk a Birodalmi Renddel is. Senkit nem kívánunk bántani, de meg fogjuk védelmezni magunkat.

- Seldon követ úr! Feleséged és gyermekeid Renwoldban maradtak. Nem fogod fel a családodat fenyegető veszélyt?

- Szeretett feleségem és gyermekeim biztonságban vannak Renwold falai között, Inkvizítor Anya. Nem aggódom miattuk.

- Ellenállnak városod falai a mágiának is? A Rend mágiahasználókat is bevet a harcban. Vagy annyira megrészeget benneteket a múlt dicsősége, hogy nem látjátok meg tőle a jövőtöket fenyegető veszélyt?

A követ elvörösödött.

- A Hetek Tanácsának döntése végleges. Nem feltjük a biztonságunkat. Vannak mágiahasználóink, akik megvédik a falainkat a mágiától. A semlegesség nem fenyegetés. Lehet, hogy nektek kellene irgalomért imádkozni a jó szellemekhez, hiszen ti vagytok azok, akik háborúra készülődnek. Aki karddal tör, végül kard által vész maga is.

Kahlan körmeivel dobolt az asztal tetején. Mindenki azt leste, mit fog válaszolni. Tisztában volt vele, hogy még ha sikerülne is meggyőznie ezt az embert itt előtte, az sem számítana semmit. A Hetek Tanácsa meghozta a döntést, és a követ nem változtathatná azt meg, még ha szándékában állna is.

- Seldon követ úr! A mai nap végéig elhagyod Aydindrilt! Visszatérsz Renwoldba a Hetek Tanácsához, és elmondod nekik, hogy D'Hara nem ismeri el a semlegességet. Ez a harc az egész világért folyik. A tétje, hogy a Fényben éljünk és gyarapodjunk, vagy a zsarnokság árnyékában hervadjunk el. Rahl Nagyúr úgy határozott, hogy senki nem lehet kívülálló. Én úgy határoztam, hogy a Rend követői számára nincs irgalom. Egyféleképpen gondolkodunk mindketten. Vagy velünk vagytok, vagy ellenünk. A Rend is ugyanígy ítél meg benneteket. Mondd meg a Hetek Tanácsának, hogy Mardovia innentől ellenségünk. Egyikünk, vagy D'Hara, vagy a Rend le fogja győzni Mardoviát. Tanácsold nekik, imádkozzanak a jó szellemekhez, hogy mi legyünk azok, akik legyőzzük, és elfoglaljuk Renwoldot, ne a Rend. Szigorú megtorlással fogunk élni az ellenállás miatt, de a nép életben marad. Ha a Rend ér oda először, megsemmisítik a védőket, és rabszolgaságba fogják hurcolni a népet. Mardoviát a múlt pora fogja belepni.

Seldon megbocsátó mosolya még szélesebben terült szét az arcán.

- Ne félts minket, Inkvizítor Anya! Renwold bárkivel szemben állva fog maradni, még a Renddel szemben is.

Kahlan fágyos haraggal mérte végig a követet.

- Járkáltam a halottak között Ebinissia falain belül. Láttam a mészárlást, amit a Birodalmi Rend követett el. Azt is láttam, mit tettek előtte az élőkkel. Imádkozni fogok azokért, akik szenvedéseit a Hetek Tanácsának örült önhittsége fogja okozni.

Kahlan dühösen intett az öröknek, hogy kísérik ki a követet a teremből. Tudta, mi vár a mardoviai népre, ha a Rend támadja meg őket előbb. Azt is tudta, hogy Richard nem kockáztathatja a szövetségesei életét Renwold elfoglalásával csupán azért, hogy megvédhesse. Ehhez Mardovia túl távol esett. Kahlan sem tanácsolna ilyet neki, mint ahogy egyetlen tábornoka sem.

Mardovia elveszett. Semlegessége úgy fogja odavonzani a Rend seregeit, mint vérszag a farkasokat.

Kahlan járt már Renwold kapuin belül, a masszív falak között. A falak valóban lenyűgöző látványt nyújtottak, de nem voltak bevehetetlenek. A Rendnek voltak Marlinhoz hasonló varázslói. A falak nem fognak tudni ellenállni a mágustűznek, Renwold mágikus képességgel rendelkező védőinek segítségével sem.

Kahlan megpróbálta kivenni a fejéből Mardovia jövődő sorsát, és előre szólította a Grennidon királyi házából érkezett párt.

- Hol áll Grennidon? - kérdezte zsörtölődő hangon.

Walter Cholbane a torkát köszöri. A nővére szólalt meg.

- Grennidon nagyon tekintélyes ország. Hatalmas mezőin sok...

Kahlan félbeszakította.

- Azt kérdeztem, hol áll Grennidon.

Leonora összedörzsölgette a kezét, és Kahlan szeméből próbálta kiolvasni eltökéltségének mértékét.

- A királyi ház felajánlja a megadást, Inkvizítor Anya!

- Köszönöm, Leonora. Ti és népetek örömmel töltik el a szívünket. Kérlek, minden információt bocsássatok a tisztjeim rendelkezésére, ami szükséges ahhoz, hogy a hadsereget a központi parancsnokságunk irányítása alá vonhassuk.

- Igen, Inkvizítor Anya! - hebegte Leonora. - Inkvizítor Anya! Most majd Renwold falai alatt kell a csapatainknak ontaniuk a vérüket, hogy a várost elfoglalják?

Grennidon északra terült el Mardoviától, és a legjobb helyzetben ahhoz, hogy támadást indítson, de Kahlan tudta, hogy Grennidon nem örülne neki, ha egy kereskedelmi partnerét meg kellene támadnia. Ezenfelül a Hetek Tanácsának néhány családtagja be is házasodott a Cholbane királyi családba.

- Nem. Renwold az élőhalottak városa. A keselyűk martaléka. Mindazonáltal mostantól Mardoviával mindenféle kereskedelmi tevékenység tilos. Csak azokkal kereskedünk, akik csatlakoznak hozzánk.

- Igen, Inkvizítor Anya.

- Inkvizítor Anya! - szólt közbe Walter, Leonora öccse. - Néhány feltételt szeretnénk megtárgyalni Rahl Nagyúrral. Vannak értékeink, amelyeket fel tudunk ajánlani, és vannak érdekeink, amelyekre szeretnénk felhívni a figyelmét.

- A kapituláció feltételek nélküli. Nincs mit megtárgyalni. Rahl Nagyúr lellemre kötötte, hogy emlékeztesselek benneteket: nincs alku. Vagy velünk vagytok, vagy ellenünk. És most, uram, kívánod-e visszavonni a kapitulációt, mielőtt az okmányokat aláírjátok, és összekötni a sorsotokat Mardoviával?

Walter összeszorította a száját, és nagy lélegzetet vett.

- Nem, Inkvizítor Anya.

- Köszönöm. Amikor Rahl Nagyúr időt tud majd szakítani rá, remélem, hamarosan, nagyon szeretné meghallgatni mondandókat, mint a d'harai birodalom nagyra becsült tagjaiét. Csak azt ne felejtsetek el, hogy most már része vagytok D'Harának, ő pedig D'Hara Ura, azé a birodalomé, amelynek ti is alattvalói vagytok.

Kahlan kevesebb tisztelettel bánt velük, mint a kisebb országok követeivel. Ha nem így tesz, azzal csak felbátorította volna őket, kihívta volna a bajt maga ellen. Ez a kettő azok közé tartozott, akik mindig vörös vendégszobát igényeltek maguknak.

Úgy látszott, Walter és Leonora feszültsége felengedett, most, hogy behódoltak Kahlannak. A Cholbanék végtelenül szívósak és kitartóak tudtak lenni, de ha egyszer egyezsége jutottak, és szavukat adták valamire, sohasem táncoltak vissza, nem kezdtek azon rágódni, mi lett volna, ha... Olyan tulajdonságuk volt ez, ami elviselhetővé tette a velük való tárgyalást.

- Megértettük, Inkvizítor Anya - mondta Walter.

- Igen - tette hozzá a nővére -, és alig várjuk a napot, amikor a Birodalmi Rend már nem fenyegeti többé a népünket.

- Köszönöm mindkettőtöknek! Tudom, a szavaink keménynek tűnhetnek, de higgyétek el, boldogsággal tölt el, hogy magunk közé tartozónak tudhatunk benneteket és népeteket.

Most, hogy a Cholbanék elvonultak, hogy az okmányokat aláírják és a tisztekkel beszéljenek, Kahlan a jarai Tristan Bashkar felé fordította a figyelmét.

- Bashkar Miniszter, mit mond Jara?

Tristan Bashkar a jarai királyi család tagja volt. Jarában a miniszteri poszt komoly ranggal járó bizalmi állásnak számított. Az itt összegyűlteket közül Tristan volt az egyetlen, aki megváltoztathatta az országa álláspontját anélkül, hogy haza kellett volna térnie konzultációra. Ha elegendő indokot látott rá, megváltoztathatta a királyi család utasítását, ezzel Jara állásfoglalását is.

Tristan, alig túl a harmincon, nagyon jól tartotta magát. Előnyös külsejét arra is kihasználta, hogy elvonja az emberek figyelmét gyors, éles eszéről. Miután az embereket lefegyverezte vonzó mosolyával, csillogó barna szemeivel és simulékony hízelgésével, hamarabb csikart ki engedményeket belőlük, mintsem rádöbbenek volna, hogy már meg is tették.

Tristan hátrasimított egy sötét hajtincset a homlokáról - kényszercselekvés. Vagy egy fogás, amivel a szemére irányítja - és tekintetével eltereli - a beszélgetőpartner figyelmét.

Tristan bocsánatkérően tárta szét a kezét.

- Inkvizítor Anya, attól tartok, ez a dolog nem olyan egyszerű, hogy igen, vagy nem, bár szeretnék biztosítani róla, hogy teljes összhangban állunk a nagy d'harai birodalommal, és csodálattal tekintünk fel Rahl Nagyúr, és természetesen a te bölcsességedre. Mi mindig is mindenek fölé helyeztük az Inkvizítor Anya értékes útmutatásait.

Kahlan felsóhajtott.

- Tristan, most nincs hangulatom a szokásos játékaidhoz. Több szópárbajt vívtunk mi már ezekben a termekben, mint amennyire vissza tudok emlékezni. Ma ne akarj próbára tenni. Most nem fogom eltűnni.

Mint a királyi család tagja, Tristan járatos volt a haditudományokban, és kiváló harcos hírében állt. Magas, széles vállú, jóképű fickó volt. Könnyed mosolyában mindig ott rejtett valami játékos grimasz, ami elrejtett mindenféle bújtatott fenyegetést, ha volt. És előfordult, hogy volt. Kahlan, éppen ezért, soha nem fordított hátat Tristan Bashkarnak.

A miniszter mintegy mellékesen kigombolta a kabátját, és csipőre tette a kezét. A manőver eredményeként kivillant egy díszes kés nyele, amit az övébe tűzve viselt. Azt suttozták, ha harcba ment, Tristan Bashkar szívesebben húzta elő a kését, mint a kardját. Azt is suttozták, hogy szadista örömét lelte benne, hogy összevagdossa ellenfelét.

- Be kell ismernem, Inkvizitor Anya, hogy a múltban nem szívesen tártam fel a pontos álláspontunkat, hogy hatásosabban képviselhessem népünk érdekeit más népek kapzsiságával szemben, de ezúttal másként áll a helyzet. Tudnod kell, ahogy mi látjuk a dolgok állását...

- Nem érdekel. Csak azt akarom tudni, hogy velünk vagytok, vagy ellenünk. Ha ellenünk fordultok, Tristan, szavamat adom rá, hogy reggelre a csapataink a sandilari királyi palota felé fognak lovagolni, és vagy a feltétel nélküli megadással térnek vissza, vagy a királyi család tagjainak a fejeivel. Baldwin tábornok itt állomásozik egy tekintélyes létszámú keltoni sereggel. Őt fogom elküldeni. A keltoniak sohasem hagyják cserben a királynőjüket, nem nyugszanak, amíg nem teljesítik a kívánságát. Most én vagyok Kelton királynője. Akarsz Baldwin tábornokkal harcolni?

- Hát persze, hogy nem, Inkvizitor Anya. Nem akarunk harcolni, de ha végighallgatnád...

Kahlan a tenyerével az asztalra csapott, ezzel hallgattatta el.

- Mikor Aydindril a Birodalmi Rend kezén volt, mielőtt Richard felszabadította volna, Jara is itt ült a Tanácsban a Renddel szövetségben.

- Ahogy akkoriban D'Hara is - emlékeztette Tristan szelíden.

Kahlan haragosan nézett rá.

- A Tanács elé vittek, és azokkal a bűnökkel vádoltak, amelyeket a valóságban a Rend követett el. Ranson varázsló, a Rend szolgálója halálos ítéletet kért rám. A jarai tanácsos ennél az asztalnál ült, és arra szavazott, hogy fejezzenek le.

- Inkvizitor Anya...

Kahlan jobbra mutatott az ujjával.

- Pontosan itt ült, és azt követelte, hogy végezzenek ki.

Egyenesen Tristan barna szemébe nézett.

- Ha figyelmesen megnézed, szerintem még láthatsz is az asztal oldalán egy foltot. Mikor Richard felszabadította Aydindril, kivégezte az áruló tanácsnokokat. Azt a foltot a jarai tanácsnok vére hagyta. Úgy hallottam, Richard kis híján kettévágta azt az embert, annyira feldühítette az árulása ellenem és a Középföld népei ellen.

Tristan udvariasan álldogált, mindenféle érzelemnyilvánítás nélkül.

- Inkvizitor Anya, az a tanácsnok nem a királyi ház döntése alapján szólhatott Jara nevében. Ő a Rend bábja volt.

- Akkor csatlakozz hozzánk.

- Azt szeretnénk, és szándékunkban is áll. Tulajdonképpen azzal a felhatalmazással érkeztem ide, hogy megtehetem.

- Bármit is szeretnél, Tristan, nem fogod megkapni. Mindenkinek ugyanazt ajánlottuk fel, senki nem kapott különleges engedményeket.

- Inkvizitor Anya, különleges engedménynek számítana, ha végighallgatnál?

Kahlan felsóhajtott.

- Csak röviden. És tartsd észben, Tristan, hogy rám nem hat a mosolyod.

Tristan azért mindenesetre mosolygott.

- Mint a királyi család tagjának, jogom és felhatalmazásom van rá, hogy kimondjam Jara kapitulációját, és csatlakozását hozzátok. Feltéve, hogy mi is azt akarjuk.

- Akkor mondd ki.

- A vörös Hold megakadályozta ezt a tervet.

Kahlan felegyenesedett ültében.

- Mi köze ennek a kettőnek egymáshoz?

- Inkvizitor Anya! Javas Kedarnak, a csillagjósunknak nagy befolyása van a királyi családra. Azt olvasta ki a csillagokból, hogy együttállásuk kedvez a megadási terveknek. Mielőtt eljöttem volna hazulról, Javas Kedar azt mondta nekem, hogy a csillagok jelet fognak adni, ha a kedvező együttállás megváltozna. A vörös Hold miatt fel kell függesztenem korábbi terveink megvalósítását.

- A Hold nem csillag.

- A Hold is az égen jár, Inkvizitor Anya. Javas Kedar a Hold járását is tekintetbe veszi a jóslataihoz.

Kahlan hüvelyk- és mutatóujja közé csippentette az ormyergét. Felsóhajtott.

- Tristan, hagynád, hogy baj érje a népedet egy ilyen hiedelem miatt?

- Nem, Inkvizitor Anya. De a becsületes arra kötelez, hogy tiszteljem népem hitét és szokásait. Rahl Nagyúr azt mondta, hogy a megadás nem jelenti, hogy szokásainkat és hitünket is fel kell adnunk.

- Tristan, van egy idegesítő szokásod, hogy figyelmen kívül hagyod azokat a dolgokat, amelyeket nem akarsz tudomásul venni. Richard azt mondta, egy országnak nem kell feladnia a szokásait mindaddig, amíg nem sértenek vele másokat, vagy nem szegnek meg vele mindenkire kötelező érvényű törvényeket. Nagyon veszélyes határt készülsz átlépni, Tristan!

- Inkvizítor Anya, nincs szándékunkban megkerülni Rahl Nagyúr kijelentését, vagy átlépni bármilyen határt. Csak időre van szükségem.

- Időre. Mihez időre?

- Időre, Inkvizítor Anya, hogy meggyőződjek róla, a vörös Hold nem annak a jele, hogy okkal kell félnünk a D'Harához való csatlakozástól. Mármint, hazautazhatok Jarába, hogy Javas Kedarral tanácskozzam, vagy egyszerűen várhatok itt is egy ideig, ha úgy kívánod, amíg meg nem bizonyosodom róla, hogy a vörös Hold nem a veszély jele volt.

Kahlan tudta, hogy a jaraiak, különösen pedig a királyi család tagjai vakon hittek benne, hogy a sorsot a csillagok irányítják. Kahlan meg volt róla győződve, hogy bármilyen lelkes szoknyavadász volt is Tristan, messze menekült volna egy bájjait neki felajánló hölgytől, ha azt gondolta volna, hogy a csillagok ellene vannak ennek a kapcsolatnak.

Az legalább egy hónapba telne, hogy Tristan hazamenjen, tanácskozzon a csillagjóssal, és visszatérjen Aydindrilbe.

- Mennyi időre lenne szükséged, hogy kivárd itt Aydindrilben, amíg visszatér a nyugalmad, és jó lelkiismerettel aláírhatod a megadást?

Tristan összeráncolt homlokkal gondolkodott egy pillanatig.

- Ha egy ilyen fontos jel után Aydindril egy pár hétig biztonságos marad, akkor nyugodtan érezhetem úgy, hogy a jel nem volt baljóslatú.

Kahlan dobolt az ujjával.

- Két hetet kapsz, Tristan. Nem többet.

- Köszönöm, Inkvizítor Anya! Imádkozom érte, hogy két hét múlva beteljesedhessen a D'Harával való egyesülésünk. - Meghajolt. - További jó napot kívánok, Inkvizítor Anya, és reménykedem benne, hogy a csillagok megtartanak bennünket a kegyeikben.

Elindult, de egy lépés után visszafordult.

- Bocsánat, de nem tudnál véletlenül egy helyet ajánlani, ahol ellakhatnék addig az ideig? A mi palotánk leégett a csatában, amit a Falka Vérével vívtak. Amennyi kár érte Aydindril, nehézségeim támadtak, hogy megfelelő szállást találjak magamnak.

Kahlan tudta, mire pályázik Tristan. A közelükben akart maradni, hogy észrevehesse, ha a csillagok lesújtanak a d'harai uralomra. Ez az ember túl sokat gondolt magáról, többre tartotta magát, mint amennyit valójában ért.

Kahlan rámosolygott.

- Ó, igen, tudok egy helyet. Itt fogsz maradni közöttünk, ahol rajtad tarthatjuk a szemünket, míg a két hét el nem telik.

Tristan begombolta a kék kabátot.

- Nahát, Inkvizítor Anya, köszönet a szíves vendéglátásért! Nagyon nagyra értékelem.

- És Tristan, amíg vendég leszel az én fedelem alatt, ha csak egy ujjal, vagy bármi mással is illetni mersz egyetlen lányt, vagy asszonyt, aki itt él és dolgozik a palotámban, gondom lesz rá, hogy azt a bármi mást levágják!

Tristan jókedvűen felnevetett.

- Inkvizítor Anya, soha nem gondoltam volna, hogy egy pillanatig is elhiszed a pletykákat, amik keringenek rólam. Attól tartok, gyakran a pénz vonzerejéhez kell fordulnom, ha társaságra vágyom, de nagyon hízelgő rám nézve, hogy olyan tehetségesnek tartasz az ifjú hölgyek kegyeiért való udvarlásban. Ha megszegném az általad felállított szabályokat, tudomásul veszem, ha bíróság elé állítasz, és elfogadom azt a büntetést, amit kimérsz rám.

Bíróság.

Richard azt mondta, hogy azokat az embereket, akik eltüntették a Szelek Templomát, bíróság elé állították. A Varázslók Tornyában minden ott tartott tárgyalásnak megvoltak a jegyzőkönyvei. Kahlan soha nem olvasott egyet sem ezekből, de hallott róluk. Lehet, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvekből ki tudnák deríteni, mi történt a Szelek Templomával.

Amíg Kahlan azt figyelte, hogyan távozik Tristan Bashkar két palotaőr mögött, Richardra gondolt, és azon tűnődött, vajon mit találhatott. Meg azon, vajon újabb testvérét fogja-e elveszíteni.

Kahlan a legtöbb nőt személyesen is ismerte, akik a palotában dolgoztak. Ezek a nők szavatartó, becsületes emberként tisztelték Richardot. Kahlan gondolni sem szeretett arra, hogy ezek a nők esetleg olyan ember áldozatául essenek, aki kihasználja Richard iránti bizalmukat.

Egy csipetnyi szomorúságot is érzett Richard iránt. Tudta, hogy Richard azt remélte, Drefan végre olyan testvére lesz, akire büszke lehet. Kahlan remélte, Drefanról nem az derül majd ki, hogy bajkeverő. Eszébe jutott Drefan keze Cara testén.

Kahlan a Mord-Sith-hez fordult.

- Újabb három velünk, egyet elvesztettünk, egy még habozik.

Cara cinkosan rámosolygott.

- Egy Agiel-nővérek képesnek kell lennie rá, hogy a félelmet elültesse az emberek szívében. Inkvizítor Anya, te kiérdemled az Agielt. Egyik-másik térdének kocogása idáig felhallatszott.

4. FEJEZET

Páncélok és fegyverek zörgése és csörömpölése kísérte Richardot, ahogy a mögötte haladó katonák felfelé masíroztak a meredek, macskaköves utcán. Keskeny, többnyire három-négy emeletes házak szorongtak egymás mellett, a felsőbb emeletek az alsóbbak fölé kikönyökölve, úgy, hogy a legfelső szintek már szinte ki is zárták a napfényt az utcáról. Sivár része volt ez a városnak.

Az egész városban, amerre elhaladt, mindenütt köszönetüket hangoztató katonák üdvözölték Richardot, jó egészséget és hosszú életet kívánva neki. Voltak, akik fizetni akartak neki egy italt. Néhányan elébe szaladtak, hogy leborulhassanak előtte, és elmondhassák az Imádságot: „*Rahl Nagyúr, vezess minket! Rahl Nagyúr, taníts minket! Fényedben gyarapodunk. Kegyelmedben oltalmat találunk. Bölcsességed előtt fejet hajtunk. Azért élünk, hogy szolgáljunk. Életünk a tiéd.*”

Úgy köszöntötték, mint hatalmas varázslót, aki védelmezi őket és kigyógyítja őket a betegségükből. Richard több mint kényelmetlenül érezte magát ettől a lelkesedéstől. Ő végül is egyszerűen csak arra utasította őket, hogy jól ismert gyógymódokkal kezeljék a bélproblémájukat. Nem művelt semmiféle varázslatot.

Próbálta velük megértetni, hogy nincs itt szó semmilyen mágiáról. Azok a dolgok gyógyították meg őket, amiket meettek és megittak. A katonák hallani sem akartak ilyesmiről. Ők mágiát vártak Richardtól. És az ő szemszögükből meg is kapták. Richard végül is feladta a próbálkozást, hogy magyarázkodjon, és dicséreteikért köszönetképpen integetni kezdett nekik. Ha gyógynövényárushoz fordultak volna, most kétségkívül ugyanilyen egészségesek lennének, és morgolódna az árai miatt.

Azt azért el kellett ismernie, hogy jólesett tudni, hogy ezúttal a változatosság kedvéért segíteni is tudott embereken, ahelyett, hogy bántotta volna őket. Egy kicsit megértette, mit érezhet Nadine, amikor a gyógynövényeivel segíteni tud a hozzá fordulónak.

Figyelmeztették rá, hogy a varázslónak egyensúlyra van szüksége. Minden dologban benne volt az egyensúly, de különösen jelen volt a mágiában. Nem tudott többé húst enni - rosszul lett tőle -, és azt gyanította, a Tehetség ilyen módon keres egyensúlyt azért, amiért időnként ölni is kényszerült. Jólesett neki azt gondolni, hogy segíteni az embereken része lehet az egyensúlynak, amiért ő harci mágus.

A zsúfolt utcán mogorva emberek siettek a dolguk után, félrehúzódva az árnyékos helyeken még megmaradt piszkos hóba, hogy utat engedjenek a katonáknak. Zord kinézetű fiatal emberek és idősebb gyerekek méregették őket óvatosan, aztán eltűntek az utcasarkokon, mikor Richard és kísérete a közelükbe ért.

Richard szórakozottan megérintette az övén lógó, arannyal kivert kis bőrzacskót. A zacskóban fehér varázslóhomok volt, ami már akkor is benne volt, amikor a zacskót megtalálta a Toronyban. A varázslóhomok olyan varázslók csontjaiból kikristályosodott anyag volt, akik az életüket a Pusztítás Tornyaiánál áldozták fel, hogy az Újvilágot az Óvilágtól elzárják. Egyfajta koncentrált mágia volt ez. A fehér varázslóhomok erőt kölcsönzött azoknak a mágikus rúnáknak, amelyeket belerajzoltak - akár jó, akár gonosz varázslat céljaira használták. A fehér varázslóhomokba rajzolt megfelelő varázslat akár az Őrzőt is képes volt megidézni.

Richard a másik aranyos bőrzacskót is megérintette az övén. Ebben egy gondosan bekötözött kis bőrszerszény fekete varázslóhomokot tartalmazott. Ezt ő maga gyűjtötte össze a Pusztítás Tornyaián egyikeben. A Tornyok építése óta nem született olyan varázsló, aki képes lett volna fekete varázslóhomokot gyűjteni: ezt a Tornyokból csak pusztító mágiával rendelkező varázsló szedhette össze. A fekete varázslóhomok a fehér ellentéte volt. Semlegesítették egymást. A fekete homok egyetlen szemcséje képes volt megrontani a fehérbe rajzolt varázslatot, még azt is, amit az Őrző megidézésére készítettek. Richard fekete varázslóhomokot használt hozzá, hogy legyőzze Darken Rahl szellemét, és visszaűzze az Alvilágba.

Annalina Prelátus figyelmeztette Richardot, hogy a fekete homokot akár az élete árán is őrizze meg - hogy egy kanálkányi belőle királyságokat ér. Richard tulajdonában jó néhány királyságnyi értékű volt belőle. A fekete varázslóhomokot tartalmazó kis bőrzacskót soha nem veszítette szem elől, vagy hagyta karnyújtásnyinál nagyobb távolságban magától.

A csípős, hűvös tavaszi idő ellen rongyos ruhadarabokba burkolózott gyerekek rókafigót játszottak a zsúfolt utcán. Egyik kaputól a másikig szaladgáltak, vidáman kuncogva a lehetőség gondolatára, hogy elkapják a rókát, és még inkább, amikor meglátták a lenyűgöző menetet feltűnni a saját utcájukban.

Richard arcára még a jókedvű gyerekek látványa sem tudott mosolyt csalni.

- Ez az, Rahl Nagyúr! - állította meg Kerson tábornok.

A tábornok hüvelykujjával jobbra mutatott egy ajtóra, ami a deszkaburkolatú falba volt besüllyesztve jó méternyi mélyen. A kopott vörös festék rétegekben hámlott le az ajtó aljáról, ahol legjobban ki volt téve az időjárás viszontagságainak. Egy apró táblán az ajtón ez állt: Latherton Szobabérlet.

A nagy darab, testes férfi odabent, aki egy száraz kétszersülttel és egy üveggel megpakolt asztal mögött ült, fel sem nézett, amikor beléptek. Karikás, vörös szemekkel bámult maga elé a semmibe. Haja kócos volt, ruhája gyűrött. Úgy nézett ki, mint aki nincs egészen magánál. Mögötte lépcső volt, amellelt egy keskeny folyosó nyúlt hátrafelé a sötétségbe.

- Zárva - motyogta.

- Te vagy Silas Latherton? - kérdezte Richard, közben szeme végigfutott a szennyes ruhák és mosásra váró

lepedők rendetlen halmán. A fal mellett vagy fél tucat üres kanna ácsorgott, mellettük egy kupac mosdóruha.

A férfi meglepett fintorral pillantott fel.

- Igen. Te ki vagy? Ismerősnek látszol.

- Richard Rahl vagyok. Lehet, hogy a testvéremre, Drefanra emlékeztetlek.

- Drefan. - A férfi szeme kitágult. - Rahl Nagyúr! - Széke zajos csikorgással csúszott hátra, ahogy hátralökte, és felugrott, hogy meghajoljon. - Bocsáss meg, hogy nem ismertelek fel! Ezelőtt még soha nem láttalak. Nem tudtam, hogy a gyógyító a testvéred. Könyörgök Rahl Nagyúr bocsánatáért...

Silas most vette észre először a sötét hajú Mord-Sithet Richard mellett, a csupa izom tábornokot a másik oldalán, Richard két hatalmas testőrét, akik mögötte tornyosultak, és a katonai osztagot, akiknek a sora kinyúlt az ajtón át az utcára. Kezével beletúrt zsíros hajába, és jobban kihúzta magát.

- Mutasd meg a szobát, ahol a nőt... meggyilkolták - mondta neki Richard.

Silas Latherton kétszer is meghajolt, aztán sietve elindult felfelé a lépcsőn, menet közben túrva be az inge alját. Kettesével vette a lépcsőket, közben folyton hátrafelé tekingetett a válla fölött, hogy követi-e Richard. A lépcsők recsegve és nyikorogva tiltakoztak a súlya miatt. Végül megállt egy ajtó előtt, félúton az emeleti folyosón. A falak vörösre voltak festve, így a folyosó két végén elhelyezett gyertyák vajmi kevés világosságot szolgáltatottak. Az egész hely bűzlött.

- Idebent, Rahl Nagyúr! - lihegte Silas.

Mikor mozdult, hogy kinyissa az ajtót, Raina megragadta a gallérját, és félrependítette az útból. Fenyegető pillantással jelezte, hogy maradjon, ahol van. Rainától egy ilyen tekintet egy viharfelhőt is megállított volna.

Raina kinyitotta az ajtót, és Agielével a kezében belépett Richard előtt. Richard várt egy pillanatig, amíg Raina felmérte a szobát, nem fenyeget-e valamilyen veszély. Könnyebb volt ráhagyni a dolgot Rainára, mint vitatkozni vele. Silas a padlót bámulta, míg Richard és Kerson tábornok bementek a kis szobába. Ulic és Egan az ajtó két oldalára álltak karba font kezekkel.

A szobában nem sok látnivaló volt: egy ágy, mellette egy kis fenyőfa láda, és egy mosdóállvány. A durva lucfenyő padlót sötét folt színezte el. A vérfolt az ágy alá is beterjedt, és majd az egész padlót befedte.

A folt nagysága nem lepte meg Richardot. A tábornok elmondta neki, mit tettek a nővel.

A mosdótálban a víz úgy nézett ki, mintha legalább a fele vér lenne. Az oldalára dobott rongy is vörös volt a vértől. A gyilkos lemosta a vért magáról, mielőtt távozott. Rendszerető ember lehetett, vagy még inkább nem akart vértől csepegve elsétálni Silas Latherton mellett.

Richard kinyitotta a fenyőfa ládát. Szépen összehajtogatott ruhaneműk voltak benne, semmi egyéb. Richard elengedte a láda fedelét és hagyta, hogy visszahulljon.

Az ajtófélfának támaszkodva kihajolt a folyosóra.

- Senki nem hallott semmit?

Silas a fejét rázta.

- Egy nő, akit ennyire megcsonkítottak. Levágták a mellét. Legalább százszor beledöfték, és senki semmit nem hallott?

Richard észrevette, hogy a fáradtságtól ingerültség lopózott a hangjába. A lelkiállapota sem sokat segített benne, állapította meg magában.

Silas nagyot nyelt.

- Betömték a száját, Rahl Nagyúr. A kezeit is összekötözték. Richard elfintorodott.

- A lábaival rugdalóznia kellett. Senki sem hallotta, hogy rugdalózik? Ha engem szeletelne fel valaki, és be lenne tömve a szám, és összekötve a kezem, én legalább a mosdóállványt felrúgtam volna. Biztosan rugdalózott, hogy felhívja valakinek a figyelmét.

- Én nem hallottam, ha csinálta is. A többi nő sem hallotta. Legalábbis nem említették, és úgy gondolom, ha hallottak volna valamit, lejöttek volna értem. Mindig lejönnek. Tudják, hogy nem félek őket megvédeni.

Richard megdörzsölte a szemét. A prófécia nem hagyta nyugton. Fájt a feje.

- Hozd ide a többi nőt. Beszélni akarok velük.

- Elmentek, azután, hogy... - Silas határozatlan mozdulatot tett a kezével. - Bridgetet kivéve.

Silas a folyosó végére sietett, és kopogott az utolsó ajtón. Kócos, vörös hajú nő nézett ki rajta, miután Silas pár halk szót szólott hozzá. Aztán visszahúzódott a szobájába, és pár pillanat múlva előjött, krémszínű pongyolát fogva össze magán. Menet közben sietve csomót kötött a pongyola övére, és követte Silast a folyosón Richardhoz.

Egy bűzlő kupleráj mélyén várakozva Richard egyre dühösebb volt magára. Annak ellenére, hogy próbált tárgyilagos maradni, kezdett egyre boldogabb lenni, hogy végre van testvére. Kezdte megszeretni Drefant. Drefan gyógyító volt. Mi lehet ennél nemesebb hivatás?

Silas és a nő meghajoltak. Mindkettő olyan volt, amilyennek Richard érezte magát: piszkosak, fáradtak és zavartak.

- Te sem hallottál semmit?

Bridget megrázta a fejét. Tekintete riadt volt.

- Ismerted a nőt, aki meghalt?

- Rose - mondta Bridget. - Csak egyszer találkoztam vele, pár percre. Csak tegnap érkezett ide.

- Van valamelyikötöknek valami elképzelése, ki ölhetette meg?

Silas és Bridget összenéztek.

- Tudjuk, ki tette, Rahl Nagyúr - tört ki Silas, hangjában fortyogó dühvel. - A Kövér Harry.

- Kövér Harry? Ki az? Hol találjuk meg?

Most először harag torzította el Silas arcát.

- Nem lett volna szabad újra beengednem ide. A nők nem szerették.

- Egyikünk sem fogadta őt többé - mondta Bridget. - Iszik, és amikor iszik, durva lesz. Nincs rá szükségünk, hogy ilyesmit el kelljen tűrjünk. Most, hogy itt a katonaság... - A hangja elhalt, ahogy a tábornokra nézett. Gyorsan változtatott a mondanivalóján. - Mostanában van elég vendégünk. Nem kell eltűnnünk az olyan mocskos részeket, mint a Kövér Harry.

- Az összes nő azt mondta, nem akarják többé látni a Kövér Harryt - mondta Silas. - Mikor a múlt éjjel bejött, tudtam, hogy mind nemet mondana. Harry nagyon erősködött, és elég józannak is látszott, ezért megkérdeztem Rose-t fogadná-e. Ő még új volt itt, és...

- És nem tudta, hogy veszélyben van - fejezte be helyette Richard.

- Az nem úgy volt - mondta védekezően Silas. - Harry nem látszott részegnek. Tudtam, hogy a többi nő akkor se fogadná már, ha józan, úgyhogy megkérdeztem Rose-t, érdekli-e a dolog. Azt mondta, tudná hová tenni a pénzt. Harry volt vele utoljára. Valamivel később találtak rá.

- Hol találjuk meg ezt a Harryt?

Silas szemei összeszűkültek.

- Az Alvilágban, ahová való.

- Te ölted meg?

- Senki nem látta, ki vágta el a dagadt torkát. Nem tudom, ki tette.

Richard a hosszú késre pillantott, ami Silas öve mögé volt betűzve. Nem hibáztatta Silast. Ha Kövér Harryt elfogták volna, csak ugyanazt kapta volna a bűnéért, amit már megtettek vele. Ámbár először bíróság elé állították volna, és bevallhatta volna a bűnét, csak hogy biztosan tudják, ki volt a tettes.

Erre valók voltak az Inkvizítorok. Hogy biztosan tudni lehessen, a valódi bűnöst ítélik el. Ha egyszer egy Inkvizítor megérintette a mágiájával, a bűnöző mindent bevallott, amit elkövetett. Richard nem szeretne volna, hogy Kahlann meghallja, mi történt ezzel a Rose nevű nővel. Különösen nem attól a vadállattól, aki elkövette.

A gyomra is felfordult a gondolatától, hogy Kahlannak egy ilyen embert kellene megérintenie, egy embert, aki ilyen brutális módon gyilkolt meg egy nőt. Attól tartott, ő maga ölte volna meg Harryt, hogy Kahlannak ne kelljen egy efféle féreg testét megérinteni.

Richard tudta, hogy Kahlann megérintett már más bűnözőket, akik egy cseppet sem voltak jobbak, de nem akarta, hogy valaha is újra meg kelljen tennie. Jól tudta, mennyire fáj Kahlannak, amikor ilyen perverz bűnökről hallgatott meg részletes vallomásokat. Bele sem mert gondolni, miféle szörnyű emlékek kísérhették, miféle rémálmok látogathatták emiatt Kahlant.

Richard erővel kizárta az agyából ezeket a gondolatokat, és Bridgethez fordult.

- Miért maradtál itt, amikor a többiek elmenekültek?

Bridget vállat vont.

- Van, akiknek gyerekei vannak, azokat féltették. Nem hibáztatom őket, hogy félnek, de mi itt mindig biztonságban voltunk. Silas mindig rendes volt hozzám. Volt hely, ahol bántottak, de itt soha. Nem Silas hibája, hogy egy örült gyilkos ezt tette. Silas mindig tiszteletben tartotta a kívánságunkat, mikor azt mondtuk, hogy valakit nem akarunk fogadni többé.

Richard érezte, hogy összeszorul a gyomra.

- És Drefant fogadtad?

- Persze. Minden lány fogadta Drefant.

- Minden lány - ismételte Richard. Keményen visszafogta a haragját.

- Igen, mind fogadtuk őt. Kivéve Rose. Neki nem volt rá lehetősége, mert...

- Tehát Drefannak nem volt... kedvence közületek? - Richard azt remélte, hogy Drefan egy nő mellett kötött ki, és hátha ez az egy legalább egészséges volt.

Bridget szemöldöke felszaladt a homlokára.

- Hogy lehetne kedvence egy gyógyítónak?

- Nos, szóval úgy értem, hogy volt-e olyan köztetek, akivel szívesebben volt, vagy azzal ment el, aki éppen ráért?

A nő beletúrt sűrű vörös bozontjába, és megvakarta a fejét.

- Azt hiszem, tévedésben vagy Drefan felől, Rahl Nagyúr. Ő sohasem ért hozzánk... úgy. Csak gyógyítani járt ide.

- Gyógyítani?

- Igen - felelte Bridget, és Silas rábólintott. - A lányok fele mindig küszködik valami nyavalyával. Kiütések, fekélyek, meg ilyesmi. A legtöbben, akik füveket meg egyéb gyógyszereket árulnak, nem akarnak segíteni a

magunkfajtán, így együtt kell élnünk a betegségeinkkel.

- Drefan elmagyarázta nekünk, hogyan mosakodjunk. Füveket és kenőcsöket adott, hogy a fekélyeinkre rakjuk. Eddig kétszer járt nálunk, mindig nagyon későn, mikor már végeztünk, hogy ne zavarjon minket a pénzkeresetben. Megvizsgálta a lányok gyerekeit is. Drefan különösen kedves volt a gyerekekkel. Az egyik nagyon csúnyán köhögött, és meggyógyult, mikor Drefan adott neki valamit, hogy szedje be. Ma reggel korán jött, hogy megvizsgáljon minket. Megnézte az egyik lányt, azután Rose szobájába ment, hogy megvizsgálja. Akkor találta meg. Kirohant a szobából, amikor meglátta, hogy néz ki, és kiabált - Bridget a padlóra mutatott Richard lába előtt - két hányás között. Mind kifutottunk a folyosóra, és ott láttuk őt térdén állva, amint épp a belét is majd kihányja.

- Akkor hát nem azért járt ide, hogy... hogy... és soha...

Bridgetből kipukkadt a kacagás.

- Én felajánlottam neki... Ingyen, mert hogy segített rajtam, meg az a sok mindenféle, amiket kaptam tőle. Azt mondta, nem ezért jött ide. Azt mondta, csak segíteni akar, mert ő gyógyító. Gondoljon bele, felajánlottam neki, és én nagyon meggyőző tudok lenni - Bridget rákacsintott Richardra -, de nemet mondott. Nagyon szép mosolya van neki. Pont, mint neked, Rahl Nagyúr.

- Gyere be! - hangzott a válasz Richard kopogására.

Drefan a fal melletti asztalon lévő hosszú gyertyasor előtt térdelt. Fejét lehajtotta, kezeit könyörgésre kulcsolta.

- Remélem, nem zavarok - mondta Richard.

Drefan hátranézett a válla fölött, aztán felállt. A szemei Darken Rahlra emlékeztették Richardot. Drefannak ugyanolyan kék szemei voltak, ugyanazzal a meghatározhatatlanul furcsa, zavaró tekintettel. Richard akaratlanul is nyugtalanná vált tőlük. Néha olyan érzése támadt, mintha maga Darken Rahl tekintene rá.

Azok az emberek, akik rettegésben éltek Darken Rahltól, valószínűleg ugyanígy néztek Richard szemébe is.

- Mit csinálsz? - kérdezte Richard.

- A jó szellemekhez imádkozom, hogy vigyázzanak egy bizonyos valakinek a lelkére.

- Kinek a lelkére?

Drefan sóhajtott. Fáradtnak, és szenvedőnek látszott.

- Egy nőére, akivel senki sem törődött.

- Egy Rose nevű nőére?

Drefan bólintott.

- Honnan tudsz róla? - Egy legyintéssel elhárította saját kérdését. - Ne haragudj! Nem gondolkoztam. Te vagy Rahl Nagyúr. Gondolom, kapsz jelentéseket az ilyenfajta dolgokról.

- Igen, hát hallok dolgokról. - Richard valami újdonságot vett észre a szobában.

- Látom, egy kicsit felfrissítetted a dekorációt.

Drefan látta, mit néz Richard, és az ágy melletti székhez lépett. Egy kicsi párnával tért vissza. Szeretettel futtatta végig ujjait a ráhímzett rózsán.

- Ez az övé volt. Nem tudták honnan jött, így hát Silas - ő vezeti a házat - ragaszkodott hozzá, hogy fogadjam ezt el cserébe azért a kis segítségért, amit az ottani nőknek nyújtok. A pénzüket úgysem fogadnám el. Ha lenne megspórolt pénzük, nem kellene azt csinálniuk, amit csinálnak.

Richard nem volt hozzáértő, de úgy tűnt neki, a rózsát nagy gondnal hímezheték.

- Gondolod, hogy ő csinálta?

Drefan vállat vont.

- Silas nem tudta megmondani. Lehet, hogy ő csinálta. Az is lehet, hogy meglátta valahol, és megvette, mert rózsá volt rajta, akárcsak az ő neve.

A rózsára meredt, és gyengéden simogatta a hüvelykujjával.

- Drefan, miért jársz... ilyenféle helyekre? Nincs hiány itt sem gyógyításra szoruló emberekben. Ott vannak a katonák, akik megsebesültek a veremnél. Rengeteg tennivaló lenne számodra. Miért jársz a kuplerájokba?

Drefan végighúzta az ujját a hímezett zöld száron.

- Kezelem a katonákat is. A saját szabad időmben megyek oda, mielőtt az emberek, akiknek szükségük van rám, felébrednek.

- De miért mész oda egyáltalán?

Drefan szemei megteltek könnyel, amíg a rózsát nézte a párnán.

- Az anyám szajha volt - suttozta. - Én egy szajha fia vagyok. Vannak ezek között a nők között, akiknek gyerekeik vannak. Akármelyik lehetnék közülük. Akárcsak Rose, anyám sem a megfelelő embert vitte az ágyába. Rose-t senki sem ismerte. Senki sem tudta, kicsoda ő, vagy hogy honnan jött. Én még az anyám nevét sem tudom, nem árulta el a gyógyítóknak, akik között otthagytam. Csak annyit tudok, hogy szajha volt.

- Drefan, sajnálom. Nagyon ostoba kérdés volt.

- Nem, teljesen logikus kérdés volt. Senki sem törődik azokkal a nőkkel, úgy értem, mint emberi lényekkel. Azok az emberek verik néha véresre őket, akik hozzájuk járnak. Rémes betegségeket kapnak meg. A többi ember megveti őket. A gyógyfűárusok nem akarják, hogy bemenjenek a boltjaikba. Rontja a hírnevüket, és akkor a rendes emberek

elkerülik a boltjukat. Sok olyan betegsége van ezeknek a nőknek, amelyeket még én sem tudom, hogyan lehetne gyógyítani. Lassú, fájdalmas haláluk lesz, és mindez csak a pénzért. Vannak köztük részegesek. A férfiak használják őket, és itallal fizetnek nekik. Folyton részegek, és észre sem veszik, hogy becsapják őket.

Néhányan azt hiszik, találnak majd egy gazdag férfit, és annak az ágyasai lesznek. Azt hiszik, elhalmozzák majd gyönyörökkel, és elnyerik a kegyeit. Ehelyett fattyú gyerekeket fognak szülni. Olyanokat, mint én.

Richard lelke megvonaglott. Eddig kész volt azt hinni, hogy Drefan egy érzelmek nélküli opportunist.

- Hát, ha ettől jobban érzed magad, én is annak a kurafinak a fia vagyok.

Drefan felnézett, és mosolygott.

- Gondolom, így igaz. De téged legalább szeretett az anyád. Engem nem. Még a nevét sem hagyta rám.

- Ne mondj ilyet, Drefan. Az anyád szeretett téged. Elvitt olyan helyre, ahol biztonságban lehetsz, nem?

Drefan bólintott.

- És ott hagyott, olyan emberek között, akiket ő sem ismert.

- De azért hagyott ott, mert muszáj volt, hogy te biztonságban lehess. El tudod képzelni, mennyire fájhatott ez neki? Hogy összetörhette a szívét, hogy ott kellett hagynia téged idegenek között? Nagyon szerethetett téged, hogy ezt képes volt megtenni érted!

Drefan mosolygott.

- Bölcs szavak, testvérem. Ilyen ésszel egy szép nap még lehet valaki belőled.

Richard visszamosolygott rá.

- Néha kétségeesett dolgokat is meg kell tennünk, hogy megóvjuk azokat, akiket szeretünk. Van egy nagyapám, aki csodálja az elszántságot. Anyádra gondolva kezdem megérteni, mire gondolt nagyapám.

- Nagyapád?

- Anyám apja. - Richard szórakozottan végighúzta az ujját az aranyhuzallal domborított betűkön, amelyek az IGAZSÁG szót formálták kardja markolatán. - Egyike a legnagyobbaknak, akit valaha is volt szerencsém megismerni. Anyám kiskoromban meghalt, és apám - az ember, akit apámnak hittem - sokat volt távol, mint kereskedő. Gyakorlatilag Zedd nevelt fel engem. Úgy vélem, én sokkal inkább vagyok Zedd, mint bárki más. - Zedd rendelkezett a Tehetséggel. Richard nemcsak Darken Rahl-tól örökölte a Tehetséget, hanem Zeddtől is, apai és anyai ágon egyaránt. Mindkét vérből. Richardnak megnyugvást jelentett arra gondolni, hogy egy jó ember Tehetsége is a vérében van, nemcsak Darken Rahlé.

- Él még?

Richard nem bírta Drefan kék Darken Rahl-szemeibe nézni.

- Hiszek benne, hogy igen. Szerintem senki más nem hiszi el, de én igen. Néha úgy érzem, ha nem hinnék benne, akkor meg is halna.

Drefan Richard vállára tette a kezét.

- Akkor higgy tovább: lehet, hogy neked van igazad. Szerencsés vagy, hogy van családod. Tudom, mert nekem nincs.

- Most már van, Drefan. Legalább is van egy bátyád, és hamarosan lesz egy sógornőd is.

- Köszönöm, Richard. Ez nagyon sokat jelent nekem.

- Na, és mi a helyzet veled? Hallom, hogy a palotabeli nők fele üldöz téged. Van már közöttük „egy bizonyos”?

Drefan zárkóztan elmosolyodott.

- Lányok, ennyi az egész. Lányok, akik azt hiszik, tudják, mit akarnak, és olyan ostobaságok hatása alá kerülnek, amiknek semmi jelentősége. Azt is látom, ahogy feléd rezgetik a szempilláikat. Vannak emberek, akiket megszédít a hatalom. Mint az anyámat.

- Felém? Te képzelődsz.

Drefan komolyra fordította a szót.

- Kahlan gyönyörű. Szerencsés ember vagy, hogy ilyen nemes jellemű, tartalmas nőre találtál. Egy ilyen nővel csak egyszer találkozok az ember az életben, akkor is csak akkor, ha a jó szellemek rámosolyognak.

- Tudom. Én vagyok a legszerencsésebb ember a világon.

Richard a távolba meredt, a prófécia jutott az eszébe, és azok a dolgok, amiket Kolo naplójában olvasott. - Nélküle nem is lenne értelme az életemnek.

Drefan felnevetett, és hátba vágta Richardot.

- Ha nem a testvérem lennél, és ráadásul jó testvérem, ellopnám tőled, és megtartanám magamnak. Ha jobban meggondolom, jobb lesz, ha vigyázol, mert még így is dönthetek úgy, hogy megszerzem magamnak.

Richard vele mosolygott.

- Majd vigyázok.

Drefan figyelmeztetően emelte fel az ujját Richard felé.

- Bánj vele rendesen!

- Nem is tudnék másként. - Richard kezével körbe mutatott az apró szobán, és témát váltott. - Mit keresel te még mindig itt? Ennél jobb helyet is találhatnánk neked.

Drefan körülnézett.

- Ez egy királyi lakosztály az otthoni cellámhoz képest. Mi egyszerűen élünk. Ez a szoba is már majdnem hivalkodóbb, mint amit el tudok viselni. - Összevonta a szemöldökét. - Nem az számít, milyen házban laksz. Nem ez a boldogság. Az a fontos, hogyan gondolkodsz, hogyan törödsz az embertársaidal, hogyan tudsz segíteni azokon, akiken senki más nem tudna rajtad kívül.

Richard megigazította a csuklóján viselt karpereceket. Beizzadt a csuklója a bőrbélés alatt.

- Igazad van, Drefan.

Észre sem vette, és hozzászólt a környezetéhez. Mióta elhagyta Szarvasföldet, rengeteg lenyűgöző helyet látott. A régi otthona Szarvasföldön közel sem volt annyira kellemes, mint ez az egyszerű szoba, mégis boldog volt ott. Boldog volt egyszerű erdei vezetőként.

De ahogy Drefan mondta, az embernek segítenie kell másokon, akiken senki más nem tudna segíteni. Kénytelen volt megmaradni Rahl Nagyúr szerepében. Kahlan jelentette az egyensúlyt. Most egyszerűen csak annyit kell tennie, hogy megtalálja a Szelek Templomát, mielőtt mindezt elveszítené.

De legalább talált egy nőt, akit jobban szeret, mint ahogy lehetségesnek hitte volna, és most már egy testvére is van.

- Drefan, tudod, mit jelent a *Raug'Moss*?

- Azt tanították, hogy fel-d'harai nyelven van, és azt jelenti, „Isteni Szél”.

- Ismered a fel-d'harai nyelvet?

Drefan hátrasöpörte a homlokába hullott szőke haját.

- Csak ezt a két szót.

- Úgy hallottam, te vagy a vezetőjük. Nyilván nagyon jól dolgoztál, hogy egy gyógyító közösség vezetőjévé tettek.

- Ez volt az egyetlen életforma, amit valaha is ismertem. Ámbár Főpapnak lenni főként azt jelenti, hogy van kit hibáztatni, ha valami nem jól sikerül. Ha valakinek, akin segíteni akarunk, nem javul az állapota, a gyógyítók rám mutogatnak, és azt mondják: „Ő a vezetőnk, vele beszélj!” Főpapnak lenni azt jelenti, hogy jelentéseket és nyilvántartásokat kell olvasni, és megmagyarázni a feldúlt rokonoknak, hogy mi csak gyógyítók vagyunk, és nem vagyunk képesek megakadályozni az Örző hívását. Sokkal fellengzősebbnek hangzik, mint amilyen valójában.

- Tudom, hogy túlzol. Büszke vagyok rá, hogy sokra vitted. Mi az a *Raug'Moss*? Honnan jöttek?

- A legenda szerint a *Raug'Moss*t olyan varázslók alapították évezredekkel ezelőtt, akik gyógyító Tehetséggel rendelkeztek. A Tehetség aztán kezdett kihalni az emberi fajban, és a varázslók, különösen a gyógyító Tehetségűek egyre ritkábbá váltak.

Drefan elmesélte Richardnak, hogyan kezdett megváltozni a *Raug'Moss*, ahogy a varázslók kezdtek megrikulni. Attól tartva, hogy a művük velük együtt hal ki, a gyógyító varázslók kezdtek befogadni Tehetség nélküli tanítványokat is. Az idő múltával mind kevesebben és kevesebben lettek a varázslók, akik felügyelték a munkát, míg sok idővel ezelőtt az utolsó is meghalt.

Richardnak olyan volt ez a történet, mintha Kolo naplóját olvasta volna. Milyen más lehetett az élet a Toronyban réges-régen, mikor varázslók és családjaik tömegesen éltek a falai között.

- Ma már nincsenek köztünk hordozói a Tehetségnek - fejezte be Drefan. - A *Raug'Moss* az egészség és a gyógyítás sokféle kulcsfontosságú elemét megtanítja, de messze nem vagyunk olyan hatékonyak, mint a régi idők varázslói: minket nem segít a mágia. Megtesszük, amit tehetünk a tudás segítségével, amit az ősi igazi gyógyítók hagytak ránk, de csak ennyi, amire képesek vagyunk. Egyszerű és kemény az életünk, de megvan a jutalmunk is érte, olyan jutalom, amit a tulajdon kényelme nem adhat meg.

- Értem. A legjobb érzés lehet a világon, ha segíteni tudsz az embereken.

Drefan arcára kiült a kíváncsiság.

- És te? Mi a te Tehetséged? Mihez értesz?

Richard elfordult Drefan tekintetétől. Keze kardjának markolatára fonódott.

- Én harci mágusnak születtem - suttogetta. - *Fuer grissa ost draukán*nak neveztek el. Fel-d'harai nyelven ez azt jelenti, a Halálhozó.

Csend hullott a kis szobára.

Richard megköszönte a torkát.

- Eleinte meglehetősen zaklatott voltam tőle, de aztán fokozatosan megértettem, hogy harci mágusnak lenni azt jelenti, arra születtem, hogy segítsek az embereken. Azzal segítsek, hogy megvédem őket azoktól, akik szolgásgba akarják őket taszítani. Az olyanoktól, mint az a kurafi apánk, Darken Rahl.

- Értem - szólalt meg Drefan a kényelmetlen csendben. - Néha úgy használhatjuk legjobban a tudásunkat, ha gyilkolunk vele... mint például, ha véget vetünk egy reménytelen, fájdalmas szenvedésnek, vagy véget vetünk egy olyan ember életének, aki végtelen szenvedést hozna a többiekre.

Richard hüvelykujával megdörzsölte az ezüst karkötőjébe vésett mágikus szimbólumokat.

- Igen. Azt hiszem, most felfogtam, mit értesz ezen. Nem hiszem, hogy eddig megértettem volna. Mindkettőnknek kell olyan dolgokat tenni, amit nem szeretünk, de mégis meg kell tenni.

Drefan halványan elmosolyodott.

- Nem sokan értik ezt meg a gyógyítóimon kívül. Örülök, hogy te megérted. Néha a gyilkosság a legnagyobb könyörületesség. Nagyon vigyázok, hogy ki előtt merek ilyesmit kimondani. Nagyszerű dolog, hogy van egy testvérem, aki megért.

- Ugyanezt érzem, Drefan.

Mielőtt Richard bármi mást tudott volna kérdezni, kopogás szakította félbe a beszélgetést. Raina dugta be a fejét az ajtón. Hosszú, sötét farkocsa előrehullott a vállá fölött.

- Rahl Nagyúr, van egy perced?

- Mi az, Raina?

Raina szemei forgatásával jelezte, hogy van valaki a háta mögött.

- Nadine akar beszélni veled. Nagyon izgatottnak látszik valami miatt, és csak veled hajlandó szóba állni.

Richard intésére Raina kissé szélesebbre tárta az ajtót, és Nadine befurakodott rajta, tudomásul sem véve Raina rosszalló arckifejezését.

- Richard, velem kell jönnöd! - Mindkét kezébe fogta Richard kezét. - Kérlek! Kérlek, Richard velem jössz? Van valaki, akinek égető szüksége van rá, hogy láthasson.

- Kicsoda?

Nadine őszintén zaklatottnak látszott. Rángatta Richard kezét.

- Kérlek, Richard!

Richard még mindig bizalmatlan volt.

- Nem bánod, ha Drefan is magammal hozom?

- Persze, hogy nem. Meg is akartalak kérni rá.

- Akkor menjünk, ha annyira fontos.

Nadine szorosan tartotta Richard kezét, és húzta maga után.

5. FEJEZET

Richard észrevette, hogy Kahlan tart feléjük a folyosón. Kahlan rosszallóan nézte, hogy Nadine kézen fogva vonszolja maga után Richardot. Drefan, Raina, Ulic és Egan a nyomukban kanyargott, ahogy átkígyóztak a dolguk után igyekvő palotai személyzet tagjai és az őrző katonák között. Richard vállvonogatással jelzett Kahlannak.

Nadine kihívóan nézett Kahlanra, mielőtt elfordult a folyosón a saját szobája irányába. Richard nem értette, mi ez az egész. Bosszúsan kirántotta a kezét Nadine szorításából, de a nyomában maradt. Nadine kikerült egy diófa asztalt, ami egy hóborította hegyek előterében legelésző fehér farkú szarvascsapatot ábrázoló öreg faliszőnyeg előtt állt. Vállá fölött visszapillantva győződött meg róla, hogy Richard még mindig követi.

Kahlan és Cara utolérték őket.

- Nicsak - jegyezte meg Cara a háttérből, vaskos copfját simogatva. - Hát nem érdekes?

Richard egy vicsorral jutalmazta. Nadine visszafordult, és türelmetlenül ismét megragadta Richard kezét.

- Megígérted! Gyere már!

- Semmit nem ígértem. Azt mondtam, veled megyek - panaszkodott Richard. - Azt nem mondtam, hogy futni fogok.

- A nagy, erős Rahl Nagyúr nem képes lépést tartani velem? - csipkelődött Nadine. - Az erdei vezető, akire emlékszem, akkor is gyorsabban tudott menni ennél, amikor félálomban volt.

- Most is félálomban vagyok - motyogta Richard.

- Az örök mondták, hogy visszajöttél, és Drefan szobájába mentél - suttogta Kahlan Richard fülébe. - Oda igyekeztem, hogy találkozzam veled. Mi ez az ügy Nadine-nel?

- Fogalmam sincs. Azt akarja, hogy találkozzam valakivel.

- És ehhez fognod kell a kezét? - zsémbelt Kahlan visszafojtottan.

Richard ismét elrántotta a kezét. Kahlan lopva Drefanra pillantott, aki hátramaradt Cara és Raina mögött. Richard karjába fűzte a karját.

- Hogy haladsz? Mit sikerült... kiderítened?

Richard Kahlan kezére tette a kezét.

- Minden rendben van - suttogta neki. - Nem az volt, amire gondoltam. Majd később elmondom.

- Mi hír a gyilkosról? Megtálaták?

- Igen, valaki megtálatta, és meg is ölte a tette miatt - mondta neki Richard. - Na, és mi van a követekkel? Elintézted?

Kahlan egy pillanatot késett a válasszal.

- Grennidon, Tograssa és Pendisan Fok kapitulált. Még Jara is megteheti, de két hétig még várni szeretnének valami égi jelre.

Richard elkomorult.

- Mardovia elutasította, hogy csatlakozzon hozzánk. Úgy döntöttek, hogy semlegesek maradnak.

Richard megtorpant.

- Micsoda?

A mögötte vonulók mind majdnem nekiütköztek.

- Visszautasították, hogy megadják magukat. Azt állítják, hogy ők semlegesek.

- A Rend nem ismeri el a semlegességet. És mi sem. Megmondtad ezt nekik?

Kahlan arca kifejezésteleenné vált.

- Persze, hogy megmondtam.

Richard nem akart kiabálni vele. Nem rá haragudott, hanem Mardoviára.

- Reibisch tábornok lenn van délen. Lehet, hogy elfoglaltathatnánk vele Mardoviát, mielőtt a Rend péppé zúzza.

- Richard, megadtuk nekik az esélyt. Ők már élő halottak. Nem vesztegethetjük el a katonáinkat, hogy elfoglalják Mardoviát, csak azért, hogy megvédjük. Semmi értelme sem lenne, a mi erőinket pedig meggyengítené.

Nadine kettőjük közé furakodott, és haragosan nézett Kahlanra.

- Te beszéltél azzal a gonosz Jaganggal. Te tudod, miféle ember. Azok az emberek mind meg fognak halni, ha a Rend kényére-kedvére kiszolgáltatod őket. Te egyszerűen nem törődsz az ártatlanok életével. Szívtelen vagy!

Richard vörös villanást látott a szeme sarkából: Cara kezében termett az Agiel. Richard előre lökte Nadine-t, maga elé.

- Kahlannak igaza van. Csak beletelt egy kis időbe, mire eljutott abba a kemény fejembe. Mardovia maga döntött az újáról, menjen is végig rajta. Most pedig, ha mutatni akarsz nekem valakit, mutasd. Vannak más, fontos dolgaim is.

Nadine megsértődött. Megrázta sűrű barna haját, és tovább indult. Cara és Raina ráfintorogtak a háta mögött. Egy ilyen fintor egy Mord-Sith részéről gyakran nem egyéb, mint előjáték nagyon komoly következményekhez. Richard valószínűleg épp most mentette meg Nadine-t efféle következményektől. Hamarosan tennie kell valamit Shota ügyében, még mielőtt Kahlan próbálkozna vele.

Richard Kahlanhoz hajolt.

- Ne haragudj! Holtfáradt vagyok, és egyszerűen nem gondolkoztam.

Kahlan megszorította a karját.

- Megigérted, hogy alszol egy keveset, emlékszel?

- Rögtön azután, hogy befejezem ezt a dolgot Nadine-nel, bármi is legyen az.

A szobája ajtaja előtt Nadine újra elkapta Richard kezét, és berángatta magával. Mielőtt Richard tiltakozhatott volna, meglátta a kisfiút, aki egy piros széken ült. Richard úgy vélte, felismeri a fiút, mint a minapi Ja'La játékosok egyikét, akiknek a mérkőzését végignézte.

A fiú teste rázkódott a zokogástól. Amikor észrevette, hogy Richard belépett a szobába, felugrott a székről, és lekapta szőke fejéről a totykos gyapjúsapkáját. Sapkáját a kezében gyűrögetve, lecsorgó könnyekkel az arcán, reménykedve állt meg Richard előtt.

Richard lekuporodott a fiú elé.

- Rahl Nagyúr vagyok. Hallom, beszéded van velem. Hogy hívnak?

A fiú megtörölte az orrát, de a könnyek áradata nem akart abbamaradni.

- Yonick - hüppögte.

- Jól van, Yonick, hát mi a baj?

A fiú csupán a „bátyám” szót tudta kinyögni, mielőtt elcsukló zokogásba fűlt a hangja. Richard karjaiba vette a fiút, és vigasztalni próbálta. A gyerek Richard nyakába kapaszkodott, teste rázkódott a sírástól. A szenvedése szívbe markoló volt.

- El tudod mondani, mi baj van, Yonick?

- Kérlek, Rahl Atya, a bátyám beteg! Nagyon beteg!

Richard lábra állította a fiút maga elé.

- Beteg? Mi a baja?

- Nem tudom - zokogta Yonick. - Vettünk neki gyógyfűveket. Mindent megpróbáltunk. Olyan nagyon beteg. Azóta is csak rosszabbul van, hogy a múltkor idejöttem beszélni veled.

- Mióta a múltkor idejöttél beszélni velem?

- Igen - csattant fel Nadine. - Pár nappal ezelőtt idejött a segítségért könyörögni. - Nadine ujjá vádlón mutatott Kahlanra. - Ez meg elküldte őt!

Kahlan arca bíborpirosra váltott. Mozdott a szája, de nem jött ki hang belőle.

- Csak a hadsereggel törődik, meg a háborúskodással, meg azzal, hogy ártson az embereknek. Nem érdekli egy szerencsétlen beteg kisfiú. Csak akkor törődne vele, ha valamilyen cifra külföldi diplomata volna. Ő nem tudja, mi az, szegénynek és betegnek lenni!

Richard egy fenyegető pillantással megállította a közbelépni készülő Carát. Megfordult, és dühösen meredt Nadine-re.

- Ebből elég!

Drefan karjával átölelte Kahlan vállát.

- Biztos vagyok benne, hogy jó okod volt rá. Nem tudhattad, hogy ennyire beteg a bátyja. Senki sem hibáztat téged.

Richard visszafordult a fiúhoz.

- Yonick, ez itt az öcsém, Drefan. Ő gyógyító. Vezess a bátyádhoz, és meglátjuk, mit tudunk segíteni rajta.

- Nekem pedig vannak gyógyfűveim - szólt közbe Nadine. - Én is segíteni fogok a bátyádon. Megígérem, hogy mindent megteszünk, amit csak tudunk.

Yonick megtörölte a szemét.

- Kérlek, siessetek! Kip tényleg nagyon beteg!

Kahlan a könnyeivel küszködött. Richard gyengéden a hátára tette a kezét. Érezte, hogy Kahlan remeg. Richard attól tartott, hogy a fiú bátyja valóban nagyon rosszul lehet, és meg akarta kímélni Kahlant a látványtól. Félt, hogy Kahlan önmagát fogja okolni érte.

- Miért nem vársz meg itt, amíg ennek utána nézünk?

Kahlan könnyben úszó zöld szemei rávillantak.

- Veletek megyek - jelentette ki összeszorított fogakkal.

Richard régen feladta, hogy próbálja megjegyezni az útvonalukat a nyomornegyed szűk, kanyargó, összevissza sikátorai között. Már csak azt figyelte, merre áll a nap, hogy az útírányt nagyjából észben tartsa. Yonick vezette őket az épületek és fallal körülvett udvarok útvesztőjében, az ablakokba kiakasztott száradó ruhák között.

Tyúkok szaladtak szét előttük nagy szárnycsapkodással, rikácsolva. A pici, fallal körülvett udvarok némelyikében egy-két kecske, birka, vagy disznó is ténfergett. Az állatok nem látszottak ideillőnek a sűrűn összeépült házak között.

A fejük felett az emberek az ablakokban állva beszélgettek a szemközti szomszédaikkal. Egyesek kikönyököltek a párkányra, hogy megnézzék a kisfiú vezette menetet. Meglehetősen nagy feltűnést keltettek. Richard tudta, hogy ezt inkább a fekete harci mágusöltözetek, háta mögött libegő aranyköpenyt viselő Rahl Nagyúr, és a hagyományos fehér ruhájába öltözött Inkvizítor Anya látványa okozta, mint a katonák osztaga, vagy a két Mord-Sith. A katonaság megszokott látvány volt erre mostanában, a két barna bőrruhás nőről pedig itt aligha tudták, hogy kicsodák.

Az utcai járókelők félretolták zöldséggel, tűzifával vagy háztartási holmikkal megrakott kordéikat, hogy utat adjanak a menetnek. Mások a falhoz lapulva lesték őket, mintha egy rögtönzött miniatűr felvonulást figyelnének, amelyik váratlanul áthalad az ő környékükön.

Az útkereszteződésekben katonai őrzatok köszöntötték az ő Rahl Nagyurukat, és hálálkodtak neki, hogy meggyógyította őket a betegségükből.

Richard szorosan fogta Kahlan kezét. Kahlan egy szót sem szólt, mióta elhagyták a palotát. Richard hátrarendelte Nadine-t a két Mord-Sith közé. Remélte, Nadine-nek lesz elég esze hozzá, hogy zárva tartsa a száját.

Yonick előre mutatott.

- Ott, mindjárt.

Követék a fiút, amint befordult egy keskeny sikátorba, ahol a házak alsó szintje kőből épült, míg az emeleteket fából húzták fel rájuk. A fentről csöpögő hóle derékig felfröcskölte a sarat a kőfalakra. Kahlan egyik kezével Richard kezét fogta, a másikkal a ruhája szegélyét emelte, ahogy a sárba fektetett deszka járólapon lépkedett.

Yonick megállt egy kis féltetős ház ajtaja előtt. Mindenfelől emberek hajoltak ki az ablakokon. Amint Richard beérte, Yonick kinyitotta az ajtót, és futva indult fel a lépcsőn, a bátyja nevét szólongatva.

A lépcső tetején nyikorogva nyílt egy ajtó. Az ajtóban egy barna ruhás, fehér kötényes asszony állt, és a lépcsőn felfelé futó fiút nézte.

- Anyu! Itt van Rahl Nagyúr! Elhoztam Rahl Nagyurat!

- Áldottak legyenek a jó szellemek! - suttozta az asszony.

Fáradt kezét a derekát átölelő fia hátán nyugtatta. Másik kezével az ajtó felé intett, ami a konyhaként, ebédlőként és nappaliként egyaránt szolgáló kis helyiségbe vezetett.

- Köszönöm, hogy eljöttél! - motyogta Richardnak, de mielőtt befejezte volna, sírásba tört ki.

Yonick a hátsó szoba felé robogott.

- Erre, Rahl Nagyúr!

Richard bátorításul megszorította az asszony karját, amint elhaladt mellette Yonick nyomában. Kahlan még mindig szorította a másik kezét. Nyomukban Nadine és Drefan következett, Carával és Rainaval szorosan mögöttük. Miután beléptek, Yonick elállta a szoba bejáratát a többiek elől.

Egyetlen szál gyertya erőlködött magában egy kis asztalon, hogy viasszorítsa a sötétséget a szoba sarkaiba. A gyertya mellett egy mosdótál állt, körülötte szappanos rongyokkal. A szoba, melynek többi részét szinte teljesen betöltötte a három szalmazsák, mintha csak arra várt volna, hogy a gyertya hősies erőlködése kifulladásra, és a sötétség teljesen átvehesse az uralmat.

A legtávolabbi szalmazsákon egy apró alak hevert. Richard, Kahlan, Nadine és Drefan összezsúfolódtak a szalmazsák mellett. Yonick és az anyja az ajtóban, a sötétség pereméről figyelte őket. Körvonalaikat kiemelte az ajtón túlról beszűrődő fény.

A szoba bűze olyan volt, mint a rothadó húsé.

Drefan hátratolta lencsuhája csuklyáját.

- Nyissátok ki a spalettákat, hogy lássak.

Cara hátrahúzta a két spalettát, és a behajtották őket a falhoz. A fény beáramlott a kis szobába, és egy szőke fiúra esett, aki fehér lepedővel és pokróccal nyakig betakarva feküdt. A fiú nyaka, közvetlenül a takaró felett, erősen meg volt duzzadva.

Lélegzete szaggatott, egyenetlen volt.

- Hogy hívják? - szólt hátra Drefan az anyához.

- Kip - felelte a nő nyüszítő sírással.

Drefan megveregette a fiú vállát.

- Azért jöttünk, hogy segítsünk rajtad, Kip.

Nadine közéjük hajolt.

- Igen, Kip, pillanat alatt rendbe hozunk, hogy fenn fogsz szaladgálni. - Közben kezét a szája és orra elé tette, hogy védekezzen a hányingert keltő rothadás szag ellen.

A fiú nem válaszolt. Szemei csukva voltak. Izzadságtól nedves haja a homlokára tapadt.

Drefan visszahajtotta a takarót Kip derekáig, felfedve a fiúnak a hasán összefogott kezeit. Az ujjak vége fekete volt.

Drefan visszahőkölt.

- Irgalmas szellemek! - lehelte.

Visszaült a sarkára, és kézfejjével megérintette a mögötte tornyosuló két Mord-Sith lábát.

- Vigyétek ki innen Richardot! - suttogta sürgetően. - Vigyétek ki azonnal!

Egy szó kérdés nélkül Cara és Raina Richard hóna alá nyúltak, és kezdték felemelni guggoló helyzetéből. Richard kirántotta magát a fogásukból.

- Mi történik itt?! - tudakolta. - Mi baj van?

Drefan kézfejjével megtörölte a száját. A válla fölött Yonickra és az anyjára nézett. Aztán végigjártatta a tekintetét az egész társaságon, mielőtt pillantása visszatért volna Richardra. Közel hajolt hozzá.

- Ez a fiú pestises.

Richard rábámult.

- Mit kell tennünk, hogy meggyógyítsuk?

Drefan felrántotta a szemöldökét. Visszafordult a fiú felé, és felemelte az egyik kis kezét.

- Nézd meg az ujjait.

Az ujjak hegyei feketék voltak. Drefan félrehúzta az ágytakarót.

- Nézd a lábujjait.

A lábujjak feketék voltak. Drefan kibontotta a fiú nadrágját.

- Nézd a péniszét.

Annak is fekete volt a vége.

- Üszkösödés. A végtagok elrothadnak. Ezért hívják fekete halálnak.

Richard krárogott.

- És mit tehetünk érte?

Drefan hangja a hitetlenkedéstől még jobban elhalkult.

- Richard, hallottad egyáltalán, amit mondtam? Fekete halál. Az emberek néha kigyógyulhatnak a pestisből, de nem akkor, ha ennyire előrehaladott.

- Ha hamarabb idejöttünk volna... - Nadine vádló hangja elhallgatott.

Kahlan szorítása Richard karján fájdalmassá erősödött. Richard hallotta, hogy elfojt egy apró sikolyt.

Richard szemei villámokat szórtak Nadine felé, aki elfordult.

- Te tudod, hogyan kell meggyógyítani a pestist, füvesasszony?! - kérdezte gúnyosan Drefan.

- Én, szóval... - Nadine elvörösödött, és benne rekedt a mondat többi része.

Kip szemei rebbenve kinyíltak. Feléjük fordította a fejét.

- Rahl... Nagyúr! - zihálta akadozó lélegzettel.

Richard a fiú vállára tette a kezét.

- Igen, Kip. Eljöttem, hogy megnézzetek. Én vagyok az.

Kip alig észrevehetően bólintott.

- Vártalak. - Mellkasa minden lélegzetvétel után egy kicsit tovább maradt mozdulatlan.

- Mit tudnak segíteni rajta? - jött a sírós hangú kérdés az ajtóból. - Mikorra jön újra rendbe?

Drefan kigombolta fehér zsabós inge gallérját, és közel hajolt Richardhoz.

- Mondj valami vigasztalót a fiúnak. Ez minden, amit tehetünk. Nem tart már sokáig. Én megyek, beszélek az anyával. Ez is hozzá tartozik a gyógyító munkájához.

Drefan felállt, magával húzva Nadine-t is. Kahlan Richard vállának dőlt. Richard nem mert ránézni, félt, hogy Kahlan sírva fakad. Félt, hogy ő is sírva fakad.

- Kip, hamarosan fent járhat, és mehetsz Ja'Lát játszani. Most már bármelyik nap túl lehetsz rajta. Szeretnék eljönni, megnézni egy újabb mérkőzésteket. Megígérem, hogy eljövök, amint jobban leszel.

Halvány mosoly futott át a fiú arcán. Szemhéjai félig lecsukódtak. Bordái lesüllyedtek, és mély lélegzet hagyta el az ajkait.

Richard mellé kuporodott, szíve vadul kalapált a mellkasában. Várta, hogy a fiú tüdeje újra megteljen levegővel. Hiába várt.

Csend ült a szobára, türelmesen várakozva a sötétség visszatértére.

Richard hallotta az utcáról egy kordé kerekeinek nyikorgását hollók távoli, rekedt káromgását. Gyermeeknevetés távoli zenéje sodródott be a szobába.

Ez a gyermek sohasem fog nevetni többé.

Kahlan feje Richard vállára borult. Keze Richard ingujját tépkedte, és kitört belőle a zokogás.

Richard lenyúlt, hogy betakarja a kis testet.

A fiú keze lassan felemelkedett a testéről. Richard megdermedt.

A kéz céltudatosan közelített Richard torka felé. A fekete ujjak karomként begömbültek, és halálos szorítással megragadták Richard mellén az inget.

Kahlan sírása elhallgatott.

Mindketten tudták, hogy a fiú már halott.

A kéz közelebb húzta Richardot. A hosszan mozdulatlan tüdőbe még egyszer újra levegő áramlott.

Richard, tarkóján égnek meredő hajjal, fülét a megmozduló ajkakhoz hajtotta.

- A szél - suttogta a halott fiú - üldöz téged.

6. FEJEZET

Richard csak kábultan bámult maga elé, amíg Drefan becsavarta a halott fiút a lepedőbe. Csak Richard és Kahlan látták, ami történt, csak ők hallották, mit mondott a halott fiú. Mögöttük a külső szobában az anya sikoltozott fájdalomában.

Drefan közel hajolt Richardhoz.

- Richard! - Megérintette a karját. - Richard!

Richard összerezzen.

- Tessék?

- Mit akarsz, mit csináljunk?

- Csináljunk? Hogy érted?

Drefan hátrapillantott a vállá fölött a többiekre az ajtóban.

- Mit akarsz elmondani ebből az embereknél? Úgy értem, ez a, fiú pestisben halt meg. Titokban akarod tartani?

Úgy látszott, Richard agya pillanatnyilag képtelen volt bármit felfogni.

Kahlan előrehajolt Richard mellett.

- Titokban? Már miért tartanánk titokban?

Drefan mély lélegzetet vett.

- Nos, ha kiderül, hogy pestis van a városban, az pánikot idézhet elő. Ha elmondjuk az embereknek, higgyétek el, hamarabb jut el a hír a palotába, mint ahogy mi visszaérünk.

- Gondolod, mások is megkapták? - kérdezte Kahlan.

Drefan vállat vont.

- Kétlem, hogy egyetlen izolált esetről lenne szó. A testet azonnal el kell temetni, vagy égetni. A szalmazsákját, a takaróit, bármit, amit megérintett, el kell égetni. A szobát ki kell füstölteni.

- Nem fognak rájönni az emberek, miért csináljuk ezt? - kérdezte Richard. - Nem fogják kitalálni az okát?

- Valószínűleg.

- Akkor hogy tudnánk titokban tartani?

- Te Rahl Nagyúr vagy. A te szavad törvény. El kell titkolnod minden információt. Tartóztasd le a családot. Gyanúsítsd meg őket valami bűncselekménnyel. Tartsd őket őrizetben, amíg ennek az egésznek vége nem lesz. Vitesd el a katonákkal minden tulajdonukat, és zárasd le a házat.

Richard behunyta a szemeit, és rájuk nyomta az ujjait. Ő az Igazság Keresője volt, nem az elfojtója!

- Nem tehetünk ilyet egy családdal, amelyik épp most veszített el egy fiút. Amellett nem lenne jobb, ha az emberek tudnának róla? Nincs joguk megtudni, milyen veszélyben vannak?

Drefan bólintott.

- Ha rajtam állna a döntés, azt akarnám, hogy az emberek megtudják. Láttam már pestisjárványt kisebb helyeken. Volt, ahol megpróbálták titokban tartani a dolgot, hogy megelőzzék a pánikot, de mikor egyre többen haltak meg, nem lehetett többé megőrizni a titkot.

Richard úgy érezte, mintha az ég omlott volna rá. Küzdött érte, hogy működésre bírja az agyát, de a gondolataiban egyre a halott fiú szavai visszhangzottak: *A szél üldöz téged.*

- Ha megpróbáljuk becsapni a népet, semmit nem fognak majd elhinni, amit mondunk. Meg kell mondanunk nekik az igazat. Joguk van megtudni.

- Egyetértetek Richarddal - jelentette ki Kahlan. - Nem szabad becsapnunk a népet, különösen olyan dologban, ami

az életüket is veszélyeztetheti.

Drefan bólintással jelezte, hogy ő is helyesli a döntést.

- Szerencsések vagyunk, legalábbis az évszakot tekintve. A pestis nyáron a legszörnyűbb. Ha nyár volna, a járvány óriási méreteket ölthetne. A hűvösebb tavaszi időben remélhetőleg nem fogja tudni megvetni a lábát. Egy kis szerencsével a pestisjárvány gyorsan kifulladás.

- Szerencse - mormogta Richard. - A szerencse az álmodozóknak való. Nekem csak rémálmaim vannak. Figyelmeztetnünk kell az embereket.

Drefan kék szemeivel mindkettőjüket szemügyre vette.

- Megértem a gondolatmeneteket, és egyetértek vele. A gond csak az, hogy nem túl sokat tudunk tenni, azon kívül, hogy a halottakat gyorsan eltemetjük, és a holmijaikat elégetjük. Vannak bizonyos gyógyszerek, de attól tartok, a hatásuk elég kétséges. Csak arra akarlak figyelmeztetni benneteket, hogy a járvány híre tűzviharként fog elterjedni.

Richard lúdbőrös lett.

A tűzvihar a vörös Holddal jön el.

- Drága szellemek, mentsetek meg minket! - suttogta Kahlan. Ugyanaz jutott eszébe, mint Richardnak.

Richard felpattant.

- Yonick!

Inkább ő ment át a szobán, mintsem hogy a fiú jöjjön oda halott testvéréhez.

- Igen, Rahl Nagyúr? - A fiú összeráncolta a szemöldökét nagy igyekezetében, hogy a könnyeit visszatartsa.

Richard fél térdre ereszkedett a padlón, és megszorította a fiú vállait.

- Nagyon sajnálom, Yonick, de a bátyád nem szenved többé. Ő már a jó szellemek között van. Békét lelt, és abban reménykedik, hogy emlékezni fogunk a szép időkre, amit közöttünk töltött, és hogy nem leszünk túlságosan szomorúak. A jó szellemek vigyázni fognak rá.

Yonick félreseperte arcába hulló szőke tincseit.

- De... én...

- Nem akarom, hogy magad hibáztasd! Semmit sem tehattunk. Semmit! Néha az emberek megbetegszenek, és egyikünknek sem áll hatalmában, hogy segítsen rajtuk. Senki sem tehetett volna semmit. Még ha legelőször ide hoztál volna is, egyikünk sem tudott volna semmit tenni.

- De neked van mágiád!

Richard szíve belesajdult.

- De nem ilyen fajta - suttogta.

Richard egy percre átölelte Yonickot. Mögöttük a szobában az anya zokogott Raina vállára borulva. Nadine néhány füvet csomagolt be az asszony számára, és utasításokat adott neki. Az asszony bólogatott Raina vállán, Nadine-t hallgatta, és zokogott.

- Yonick, szükségem van a segítségedre. Látni akarom a többi fiút is, akik a ti Ja'La csapatotokban játszanak. El tudsz vezetni az otthonukba?

Yonick inge ujjával megtörölte az orrát.

- Miért?

- Attól tartok, hogy ők is megbetegedhetnek. Meg kell tudnunk.

Yonick kimondatlan aggodalommal pillantott hátra az anyjára. Richard egy intéssel odahívta Carát.

- Yonick, apád hol van?

- Apám nemezkészítő. Lent dolgozik az utcán, jobbra három saroknyira innen. Minden nap későig dolgozik.

Richard felállt.

- Cara, fogj egy pár katonát, és menjetek, hozzátok el Yonick apját. Most itt a helye a felesége mellett. Rendelj ide néhány katonát szolgálatra ma és holnap. Segítsenek, ahogy tudnak, hogy ez a család ne veszítse el a megélhetését. Szólj Rainának, hogy maradjon az anyával, amíg Yonick apja hazaérkezik. Nem kell sokáig várnia, és aztán utolérhet bennünket.

A lépcső alján Kahlan karon fogta Richardot, és visszatartotta. Drefant és Nadine-t megkérte, hogy odakint várjanak Yonickkal, míg Cara elment, hogy elhozza Yonick apját. Kahlan becsukta a sikátorba nyíló ajtót, és kettesben maradtak Richarddal a homályos lépcső alján.

Kahlan remegő ujjával letörölte kicsorduló könnyeit, de zöld szemei újra megteltek.

Richard! - Kahlan nagyot nyelt, és kapkodva szedte a levegőt. - Richard, én nem tudtam. Ott volt Marlin, és a Sötétség Nővére... Nem tudtam, hogy Yonick bátyja ennyire beteg, vagy soha nem...

Richard felemelte az ujját, hogy elhallgattassa. A Kahlan szemében megjelenő félelem láttán rájött, hogy Kahlan nem az ujjá, hanem dühös arc kifejezése láttán némult el.

- Ne merészelj magyarázkodással értelmet adni Nadine gonosz hazudozásának! Meg se próbáld! Én ismerlek téged, és soha nem hinnék el rólad ilyesmit. Soha!

Kahlan megkönnyebbülten csukta be a szemét, és Richard mellkasára dőlt.

- Az a szegény gyerek! - szipogta.

Richard Kahlan sűrű, hosszú haját simogatta.

- Tudom.

- Richard, mindketten hallottuk, amit a gyerek mondott, miután meghalt.

- Újabb figyelmeztetés, hogy a Szelek Templomát megszentelték.

Kahlan eltolta magától. Zöld szemének tekintete kutatóan Richard szemébe mélyedt.

- Richard, újra át kell gondolnunk mindent. Amit elmondtál nekem a Szelek Templomáról, az mind egyetlen forrásból származik, ami ráadásul nem is hivatalos. Csak egy napló, amit egy ember saját magának írt unaloműzőként, amíg a Sliphet őrizte. Amellett csak részleteket olvastál belőle, azt is fel-d'harai nyelven, amit nehéz pontosan értelmezni. Lehet, hogy a naplóból rossz képet alkottál magadnak a Szelek Templomáról.

- Nos, nem vagyok benne biztos, hogy ezzel egyet kellene értenem...

- Holtfáradt vagy. Nem gondolkodsz. Tudjuk, mi az igazság. A Szelek Temploma nem figyelmeztetést próbál küldeni neked. Megpróbál megölni téged!

Richard csendben tanulmányozta egy pillanatra az aggodalmát Kahlan arcán. A szemeiben a gyász mellett zaklatottságot látott: őmiatta volt zaklatott.

- Kolo naplójából nem derül ki ilyesmi. Abból, amit olvastam, arra következtetek, hogy a vörös Hold figyelmeztetés, hogy a Szelek Templomát megszentelték. Mikor legutóbb feltűnt a vörös Hold...

- Kolo azt írta, hogy nagy zűrzavart keltett. Kolo nem magyarázta meg, mit értett a zűrzavaron, igaz? Lehet, hogy azért volt, mert a Templom megpróbálta megölni őket. Kolo azt írta, hogy a csapat, amelyiket a Szelek Templomának eltüntetésére küldtek, elárulta őket. Richard, nézz szembe a tényekkel! Az a halott fiú a Szelek Templomának a fenyegetését közölte veled: „A szél üldöz téged.” Valakit akkor üldözöl, ha meg akarod ölni. A Szelek Temploma üldöz téged: meg akar ölni téged.

- Akkor miért nem engem ölt meg a fiú helyett?

Erre Kahlan nem tudott válaszolni.

Odakint a sikátorban Drefan két Darken Rahl-szemei figyelték, ahogy Richard és Kahlan közeledett feléjük a sárba lökött deszkákon lépkedve. Richardnak úgy tűnt, mintha ezeken a szemeken át bepillantást lehetne nyerni magába a gondolatok folyamába is. Tudta, hogy a gyógyító nagyon jó megfigyelő is kell legyen, de ezek előtt a szemek előtt valamiféleképpen mintha meztelennek érezte volna magát. De legalább mágiát nem látott bennük.

Nadine és Yonick csendes aggodalommal várokoztak. Richard odasúgta Kahlannak, hogy várjon Drefannal és Yonickkal. Megfogta Nadine karját.

- Nadine, velem jönnél egy pillanatra, kérlek?

Nadine felsugárzott.

- Hát persze, Richard!

Richard felsegítette Nadine-t a lépcsőfeljáróhoz. Amíg Richard becsukta az ajtót, Nadine gyorsan megigazgatta a haját.

Ahogy az ajtó becsukódott mögöttük, Richard a mosolygó Nadine-hez fordult, és olyan erősen lökte a falhoz, hogy Nadine-nek elakadt a lélegzete.

Nadine ellépett a faltól.

- Richard...

Richard torkon ragadta, visszalökte a falhoz, és fogásával odaszegezte.

- Te és én soha nem akartunk összeházasodni! - A kard mágiája, a kard dühe sugárzott a hangjából. Ott keringett az ereiben. - Soha nem fogunk összeházasodni! Én Kahlant szeretem. Kahlant fogom feleségül venni. Az egyetlen ok, amiért te még itt vagy, hogy valahogyan belekeveredtl a dolgokba. Egyelőre itt fogsz maradni, amíg mindent nem tisztázunk. Meg tudom bocsátani, és meg is bocsátom, amit velem tettél, de ha még egyszer ilyen gonosz és ártó szándékú dolgot mondasz vagy teszel Kahlan ellen, az Aydindrilben hátralévő idődet a verem mélyén fogod tölteni. Megértettél?!

Nadine gyengéden Richard karjára tette a kezét. Türelmesen mosolygott, mint aki azt gondolja, hogy Richard nem értette meg teljesen a helyzetet, és ő majd most elmondaná neki az értelmes magyarázatot.

- Richard, én tudom, hogy most nagyon izgatott vagy, mindenki az, de én csak figyelmeztetni próbáltalak téged. Azt akartam, hogy tudjál róla, mi történt. Csak azt akartam, hogy tudj az igazságot arról, amit Kahlan...

Richard újra a falhoz lökte.

- Megértettél?!!!

Nadine egy pillanatra Richard szemeit tanulmányozta.

- Igen - mondta belenyugvóan, mint aki azt gondolja, hogy semmi értelme logikusan érvelni Richarddal most, amíg le nem higgad.

Richard dühe ettől csak még magasabbra csapott. Keményen küzdött magával, hogy féken tartsa az indulatait, hogy megértse Nadine-nel, hogy ez több mint harag, és hogy komolyan gondolta, amit mondott.

- Tudom, hogy van benned jó, Nadine. Tudom, hogy törödsz az emberekkel. Odahaza, Szarvasföldön barátok voltunk, ezért most megúszod ezzel a figyelmeztetéssel. Jól teszed, ha figyelsz rá, amit mondom. Bajban vagyunk. Sok embernek lesz szüksége segítségre. Te mindig is segíteni akartál az embereken. Most megadom neked a

lehetőséget rá. Hasznát veszem a segítségnek. De Kahlan az a nő, akit szeretek, és Kahlant fogom feleségül venni. Nem fogom tűrni, hogy változtatni próbálj ezen, vagy hogy bántsd Kahlant. Még csak eszedbe se jusson, hogy újra megpróbálkozz, vagy másik füvesasszonyt fogok találni, hogy segítsen! Világos?!

- Igen, Richard. Ahogy akard. Megígérem. Ha igazán őt akard, nem fogok közbeavatkozni, bármilyen hibás...

Richard felemelte az ujját.

- Már a vonalon van a lábad! Ha átléped, esküszöm, nem lesz visszaút!

- Igen, Richard. - Nadine mosolya a türelmes, megértő, sokat tűrt nő mosolya volt. - Amit csak akarsz!

Úgy látszott, Nadine megelégszik annyival, hogy Richard odafigyelt rá. Richardot egy olyan gyerekre emlékeztette, aki azért rosszkodik, hogy szeretett szülője végre rá figyeljen. Richard addig meredt rá haragosan, míg biztos nem lett benne, hogy Nadine egyetlen szót sem fog már szólani, csak aztán nyitotta ki az ajtót.

Drefan Yonick mellett guggolt, és vigasztaló szavakat suttogott neki, közben a fiú vállán nyugtatta a kezét. Kahlan zöld szemei Nadine-t figyelték, aki kapaszkodóul hátranyúlt Richard kezéért, mikor a sárba fektetett keskeny deszkára lépett.

- Drefan! - szólalt meg Richard, amikor csatlakozott hozzájuk. - Beszélünk kell néhány dologról, amit odabent mondtál!

Drefan megsimogatta Yonick hátát, és felállt.

- Milyen dolgokról?

- Például, hogy azt akartad, hogy Cara és Raina vigyenek ki engem onnan. Tudni akarom, miért.

Drefan egy ideig Richardot méregette, azután Yonickot. Szétnyitotta a köpenyét, és az övéen lógó egyik bőrzacskó mögé tűrte be. Kibontotta az öv elülső részén lévő zacskót, és egy kis bőrszényből valami száraz port szórt egy darabka papírra. Összecsavarta a papírt, és átadta a fiúnak.

- Yonick, mielőtt elmegyünk, hogy a többi fiút megnézzük, vidd fel ezt anyádnak. Mondd meg neki, hogy pár órára áztassa forró vízbe teának, aztán szűrje le. Legyen gondja rá, hogy a családotok minden tagja igyon belőle ma este. Ez majd segít, hogy a családtagjaid megőrizték az erejüket és az egészségüket.

Yonick jól megnézte a papírt a kezében.

- Rendben. Azonnal visszajövök, ahogy anyámnak megmondtam.

- Nem muszáj rohannod - mondta Drefan. - Megvárunk, amíg végzel.

Richard figyelte, hogy csukja be Yonick maga után az ajtót.

- Jó, tudom, hogy azért akartál engem kívül tudni, mert fennállt a veszélye, hogy megkapjam a pestist a beteg gyerektől. De hát mindannyian veszélyben vagyunk, nem?

- Igen, de nem tudom, mekkorában. Te Rahl Nagyúr vagy, azt akartam, hogy olyan távol legyél, amennyire csak lehetséges.

- Hogyan lehet megkapni a pestist?

Kahlanra és Nadine-re nézett, aztán Ulicra és Eganra, akik a katonákkal együtt az utca két végét őrizték. Mélyet lélegzett.

- Senki sem tudja, hogyan terjed a pestis egyik személyről a másikra. Ha egyáltalán úgy terjed. Vannak, akik úgy tartják, hogy nem más, mint a szellemek haragja, amivel lesújtanak ránk, és ők döntenek el, ki lesz a következő. Mások szerint a kipárolgás magát a levegőt mételyezi meg, a szobáét, a városét, és mindenkit veszélyeztet. Megint mások amellet kardoskodnak, hogy csak a beteg testének kigőzölgését belelegezve lehet megkapni. Csak feltételezni tudom, a biztonság kedvéért, hogy úgy áll a helyzet, akár a tüzzel. Minél közelebb vagy hozzá, annál veszélyesebb. Egyszerűen nem akarom, hogy közel legyél ehhez a veszélyhez.

Richard olyan fáradt volt, hogy szinte betegnek érezte magát. Csak a rémülete tartotta talpon. Kahlan is a fiú közelében volt!

- Tehát azt mondod, lehetséges, hogy mindannyian meg fogjuk kapni, csak azért, mert egy olyan házban voltunk, ahol a beteg is ott volt?

- Elképzelhető.

- De a beteg fiú családja nem kapta meg, pedig ők együtt éltek vele. Az anyja gondozta. Nem kapta volna meg legalább az anya, ha ez igaz lenne?

Drefan alaposan végiggondolta, amit Richard mondott.

- Néhányszor már találkoztam kisebb elszigetelt pestisjárványokkal. Egyszer, mikor még fiatal, kezdő gyakornok voltam, egy Castaglen Crossing nevű városba mentünk egy idősebb gyógyítóval, ahol pestisjárvány volt. Ezen a helyen tanultam meg nagyon sokat abból, amit erről a betegségről tudok.

Úgy indult a járvány, hogy egy kereskedő érkezett a városba egy szekérnyi eladásra szánt áruval. Elmondták, hogy amikor megérkezett, köhögött, hányt, és gyötrő fejfájásra panaszkodott. Más szóval, már benne volt a pestis, amikor Castaglen Crossingba érkezett. Soha nem tudtuk meg, hol kapta meg. Lehet, hogy mérgezett vizet ivott, esetleg egy beteg gazdánál szállt meg, vagy a szellemek sújtották vele. A városiak, akik szívességet akartak tenni egy megbízható kereskedőnek, elszállásolták egy szobában, ahol másnap reggelre meghalt. Egy ideig senki sem betegedett meg, így az emberek azt gondolták, hogy elmúlt a veszély. Hamarosan meg is feledkeztek a kereskedőről, aki köztük halt meg.

A betegségek és halál okozta zűrzavar miatt, amikor a városba értünk, nem tudtuk pontosan megállapítani, de egyes beszámolók szerint az első városiak legalább tizennégy, mások szerint húsz nappal később betegedtek meg a kereskedő érkezése után.

Richard elgondolkodva ujjai közé csípte az alsó ajkát.

- Néhány nappal ezelőtt a Ja'La mérkőzésen Kip még jól volt. Akkor ez azt jelentené, hogy valójában valamikor korábban kapta meg a betegséget.

Bár Richard szomorú volt a fiú halála miatt, nagy megkönnyebbülést is érzett, hogy amire gyanakodott, úgy látszott, nem igazolódik be. Ha Kip jóval a Ja'La mérkőzés előtt kapta meg a betegséget, akkor Jagangnak semmi köze sem volt hozzá. A betegségnek nem volt köze a próféciához.

De akkor mit jelent a figyelmeztetés, hogy a szél vadászik rá?

- Ez azt is jelenti - tette hozzá Drefan -, hogy a halott fiú családja még megbetegedhet. Pillanatnyilag jó állapotban vannak, de lehet, hogy már végzetesen megfertőződtek a pestissel. Akár csak a Castaglen Crossing-i emberek.

- Akkor az is lehet - szólt közbe Nadine -, hogy mi mindannyian megkaptuk a betegséget, attól, hogy a beteg fiúval egy szobában voltunk. Az a rémes szag a betegség szaga volt. Lehet, hogy belélegeztük, és már mind pestiseseek vagyunk, csak még nem fogjuk tudni egy pár hétig.

Drefan leereszkedően nézett rá.

- Nem tagadom, ez is lehetséges. El akarsz futni, füvesasszony, és a következő pár hetet a halálra készülve azzal akarod tölteni, hogy megtedd, amit mindig szeretnél volna tenni, amíg még életben vagy?

Nadine felszegte az állát.

- Nem. Gyógyító vagyok. Segíteni akarok.

Drefan mosolygott, a maga sajátságos, mindentudó módján.

- Akkor jó. Az igazi gyógyító felül tud emelkedni azokon a fantomokon, amelyeket üldöz.

- De lehet, hogy Nadine-nek igaza van - mondta Richard. - Lehet, hogy már megfertőződünk a pestissel.

Drefan felemelte a kezét, hogy elhárítsa az aggodalmat.

- Nem szabad hagyni, hogy a félelem eluralkodjon rajtunk. Mikor Castaglen Crossingban voltam, sok embert kezeltem, akik már a halál markában voltak, akár ez a fiú. Azok az emberek is ezt tették, akikkel oda mentem. Mi mégsem betegedtünk meg.

Soha nem voltam képes valami értelmes rendszert találni a pestisben. Mindennap érintkeztünk a betegekkel, de soha nem betegedtünk meg. Lehet, hogy éppen azért, mert olyan sokat voltunk a betegek között, hogy a testünk megismerte a betegséget, és valahogy képes volt megerősíteni magát a romboló hatása ellen.

Néha egy családtag megbetegedett, utána az egész család meghalt pestisben, még azok a tagjai is, akik nem is mentek a betegszoba közelébe sem. Más családokban személyesen tapasztaltam, hogy pár gyerek megbetegedett és meghalt pestisben, az anyjuk pedig, aki minden pillanatban mellettük volt és ápolta őket, nem betegedett meg, sem senki más a családból.

Richard csalódottan sóhajtott.

- Drefan, ez az egész nem valami sokat segít. Lehet ez, lehet az, néha igen, néha nem...

Drefan fáradt mozdulattal megtörölte az arcát.

- Csak azt mondom el neked, Richard, amit láttam. Vannak emberek, akik azt mondják, biztosak benne, hogy így van, vagy hogy úgy van. Hamarosan emberek lesznek kinn az utcán, akik holtbiztos gyógyszereket, csalahatlatlan megelőző módszereket fognak árulni a pestis ellen. Csaló kufárok mind.

Én csak azt akarom megértetni veled, hogy nem tudom a válaszokat. Néha a tudás meghaladja a mi korlátozott felfogóképességünket. Nekünk, gyógyítóknak az az egyik tantételünk, hogy bölcs ember az, aki beismeri tudása és képességei korlátait, és hogyha bármelyiket színleli, azzal csak árthat.

- Hát persze - Richard ostobának érezte magát, hogy ott akar válaszokat kicsikarni, ahol nincsenek. - Persze, hogy igazad van. Jobb tudni az igazságot, mint hazugságokhoz kötözni a reményeinket.

Richard felnézett az égre, hogy lássa, merre jár a nap, de azt már feltoluló felhők takarták. Hideg szél kerekedett fel. Legalább forróság nincs. Drefan azt mondta, hogy a pestis forróságban terjed a legjobban. Visszanézett Drefanra.

- Ismersz valamilyen füvet, vagy akármit, ami tudásod szerint segíthet megelőzni vagy gyógyítani a pestist?

- Elővigyázatosságból szokás kifüstölni a betegek házát. Azt mondják, a füst megtisztítja a levegőt a beteg kipárolgásoktól. Vannak olyan növények, amelyeknek a füstjét javasolják erre a célra. Úgy gondolom, ez egy bölcs elővigyázatosság, de nem igazán számítanék a hatására.

Vannak más növények, amelyek enyhítik a pestises beteg panaszait - a fejfájást, gyomorbántalmakat, ilyesmit, de magát a pestist semmi, amit ismerek, nem képes gyógyítani. A beteg ilyen kezelés mellett is valószínűleg ugyanúgy meg fog halni, de a gyógynövények legalább valami könnyebbséget adnak neki a halála előtt.

Kahlan megérintette Drefan karját.

- Mindenki meghal, aki megkapja a pestist? Minden fertőzött halálra van ítélve?

Drefan biztatón rámosolygott.

- Nem, van, aki kigyógyul. Kezdetben kevesebben, a járvány vége felé egyre többen. Mikor a fertőzést sikerül felhajtani a fejbe, és onnan kiszivattyúzni a mérget, a beteg rendbejön, de élete végéig panaszkodni fog a kezelés kínjaira.

Richard meglátta Yonickot kijönni az ajtón. Átkarolta Kahlan derekát, és közelebb húzta magához.

- Tehát lehet, hogy már mindnyájan fertőzöttök vagyunk.

Drefan egy pillanatig farkasszemet nézett Richarddal.

- Lehetséges, de én nem hiszem.

Richard feje lüktetett, de ez nem a pestistől volt, hanem az alváshiánytól és a rettegéstől.

- Hát akkor menjünk el a többi fiú otthonába is, és lássuk, mit tudunk kideríteni. Mindent meg kell tudnunk, amit csak lehet.

7. FEJEZET

Az első fiú, akit meglátogattak, Mark, jól volt. Mark örült, hogy láthatja Yonickot, és kíváncsi volt, miért nem látta őt és Kipet, a bátyját az elmúlt pár napban. Mark fiatal édesanyját megijesztették a tekintélyes vendégek, akik megjelentek az ajtaja előtt, és a fia egészsége felől érdeklődtek. Richard megkönnyebbülten vette tudomásul, hogy Mark, aki Yonickkal és bátyjával együtt részt vett a Ja'La mérkőzésen, nem beteg.

Idáig csak egyetlen fiú betegedett meg a Ja'La mérkőzés résztvevői közül. Mindinkább úgy látszott, hogy Jagangot illetően a félelmei csak a pánik sugallta rémképek voltak. Richard kezdte érezni a remény melegségét.

Yonick elmondta Kip halálát a döbbsen Marknak. Richard felhívta az anya figyelmét, hogy ha bárki is megbetegedne a családból, küldjenek Drefanért. Richard sokkal jobban érezte magát, mikor Markék házat elhagyták.

A második fiú, Sidney, reggel meghalt.

Mire a harmadik fiút megtalálták takarókba csavarva egy egyszobás házban, Richard minden reménye elenyészett.

Bert súlyos beteg volt, de legalább a végtagjai még nem voltak feketék, mint Kipnek. Bert anyja elmondta, hogy a fiának fáj a feje és hányt. Amíg Drefan a fiút vizsgálta, Nadine gyógyfüveket adott az asszonynak.

- Szórja ezeket a tűzre. Fekete üröm, pézsmaboglárka és ánizs. A füstjük segít elűzni a betegséget. Hozzon a fiúhoz izzó paraszat, szórjon rá egy csipetnyit a füvekből, és legyezze a füstöt a fiú felé, hogy biztosan eleget szívjon be. Segít kihajtani belőle a betegséget.

- Gondolod, hogy ez valóban segít? - kérdezte Richard suttogva, amikor Nadine visszatért mellé, a fiú közelébe. - Drefan azt mondta, nem biztos benne.

- Azt tanultam, hogy állítólag hasznos a súlyos betegségekben, mint például a pestis - válaszolta halkan Nadine. - Persze én ezelőtt még soha nem láttam pestises beteget, úgy hogy nem tudhatom biztosan. Richard, ez minden, amit tudok tenni. Meg kell próbálnom!

Bár Richard holtfáradt volt és a fejfájásával is küszködött, könnyű volt kihallania Nadine hangjából a reménytélenséget. De tényleg segíteni akart. Ahogy Drefan mondta, talán lehet valami jó hatása.

Richard Drefant figyelte, aki egy kést húzott ki az övéből. Magához intette Carát és Rainát, akik Richard utasításainak végrehajtása után utolérték őket. A két Mord-Sith lefogta a beteg fiút. Raina egyik kezével Bert állát markolta meg, a másikkal a homlokát szorította le. Cara lenyomta Bert vállait a takaróra.

Drefan biztos kézzel felvágta a fiú nyakán lévő duzzanatot. Bert sikolyai Richard idegeit tépdesték. Szinte a saját torkán érezte a kés vágását. Az anya oldalt állt, és a kezét tördelte, és a fiát nézte mereven, pislogás nélkül.

Richard emlékezett rá, mit mondott Drefan: hogy akik túléltek a kezelést, egész életükben panaszkodni fognak a kezelés kínjaira. Hát Bertnek meglesz az oka rá.

- Mit adtál Kip anyjának? - kérdezte Kahlan Nadine-t.

- Füveket adtam neki, hogy füstölje ki a házat. Ugyanazokat, mint ennek az asszonynak. - felelte Nadine. - Azonkívül összeállítottam neki egy zacskónyi keveréket komlóból, levendulából, cickafarkból és citromfűlevélből a párnája alá, hogy aludni tudjon. Még így sem tudom, képes lesz-e aludni, azután, hogy... -Elfordította Kahlanról a szemeit. - Tudom, hogy én nem lennék - suttogta, szinte csak magának.

- Van-e valami olyan gyógyfüved, amiről azt gondolod, hogy képes lehet megelőzni a pestist? - kérdezte Richard.

- Olyasmi, ami megakadályozná, hogy az emberek megkapják?

Nadine Drefant nézte, aki a vért és gennyet törölgette a fiú nyakáról.

- Sajnálom, Richard, de nem tudok eleget erről a betegségről. Lehet, hogy Drefannak van igaza: lehet, hogy nincs rá sem gyógyszer, sem megelőzés. Nekem úgy tűnik, Drefan sokat tud róla.

Richard a fiúhoz lépett, lekuporodott Drefan mellé, és figyelte, hogyan dolgozik az öccse.

- Ezt miért csinálod?

Drefan ránézett, miközben a rongyot tiszta oldalával kifelé összehajtogatta.

- Ahogy már mondtam, ha a fertőzést sikerül felhajtani a fejbe, és onnan kiszivattyúzni, a beteg meggyógyulhat. Meg kell próbálnom.

Drefan intett a két Mord-Sithnek. Azok újra megragadták a fiút. Richard arca megrándult, mikor látta, hogy Drefan mélyebbre nyomja a kést a duzzanatban, újabb vért és sárgásfehér folyadékot eresztve ki belőle. Szerencsére

Bert elájult.

Richard letörölte a verejtéket a saját homlokáról. Tehetetlennek érezte magát. Ott volt a kardja, hogy védekezzen a támadások ellen, de ez ellen semmit nem tudott tenni. Azt kívánta, bárcsak valami olyannal állna szemben, ami ellen tudna harcolni.

A háta mögött Nadine halkan beszélt Kahlához, de ahhoz elég hangosan, hogy Richard is meghallja.

- Kahlan, sajnálom, amit korábban mondtam. Annak szenteltem az életemet, hogy beteg embereken segítek. Mindig felkavar, ha szenvedő embert látok. Emiatt voltam dühös. Nem miattad. Bántott Yonick kétségbeesése, és rád támadtam. Nem a te hibád volt. Semmit nem lehetett volna tenni. Ne haragudj!

Richard nem fordult meg. Kahlan nem szólt semmit, de lehet, hogy egy mosollyal jelezte Nadine-nek, hogy elfogadja a bocsánatkérést.

Richard azonban valahogy kételkedett ebben.

Ismerte Kahlant, és tudta, hogy a lány annyit vár el másoktól, amennyit önmagától is. A megbocsátás nem jön magától, csak azért, mert valaki kéri. A mérlegen megmérettetnek a vétkek is, és voltak vétkek, amelyekre nem járt feloldozás.

Különben is, a bocsánatkérés nem Kahlannak szólt: Richard kedvéért hangzott el. Mint a megszüdött gyerek, Nadine most igyekezett a legjobb oldalát mutatni - megpróbálta bizonyítani Richardnak, milyen jó is tud ő lenni.

Bár egyszer nagy fájdalmat okozott neki, néha mégis jólesett Richardnak maga körül látnia Nadine-t: a lány otthonára, és boldog gyermekkorára emlékeztette. Ismerős arc volt gondtalan időkből. Másrészt aggasztotta is Richardot, mi lehetett a lány jövőtelének igazi célja. Attól függetlenül, mit hitt erről Nadine, nem ő maga határozott így. Valaki, vagy valami irányította. Mindezek mellett Richard néha szerette volna elevenen megnyúzni Nadine-t.

Miután Bert házát elhagyták, Yonick egy macskaköves sikátoron át egy hátsó udvarba vezette őket, ahol Darby Anderson családjá lakott. Az udvar sara teli volt beletaposott faforgáccsal, nyesedékkal és háncsdarabokkal. Ponyvával letakart, faragott gerendahalmok között néhány rozsdás, kétkezes vonófűrész hevert. Két gyalupad is állt az udvaron, és a ház oldalához mindenütt megvetemedett, törött, hibás deszkák támaszkodtak.

Darby felismerte Richardot és Kahlant a Ja'La mérkőzésről. Meghökkent, hogy eljöttek hozzá. Már az is nagy megtiszteltetés volt számára, hogy eljöttek megnézni a mérkőzést. Az, hogy most a saját házában láthatja őket, szinte hihetetlen volt. Lázasan söprögetni kezdte a fűrészport rövid, barna hajából, és mocskos ruhájáról.

Yonick elmondta Richardnak, hogy az egész Anderson család - Darby, két húga, szülei, apai nagyszülei és egy nagynénje - a kis műhely fölött lakott. Clive Anderson, Darby apja, és Erling, a nagyapja, székeket készítettek. Mikor a két férfi felfigyelt a mozgolódásra, mindketten a széles, kettős szárnyú műhelyajtóba siettek, és mélyen meghajoltak.

- Bocsássanak meg, Inkvizítor Anya, Rahl nagyúr! - szabadkozott Clive, miután Darby bemutatta nekik. - Nem tudtuk, hogy jönni fogtok, különben felkészültünk volna rá. Főzettem volna teát a feleségemmel, vagy valami hasonlót. Attól tartok, mi nagyon egyszerű emberek vagyunk.

- Ne törődj vele, Anderson mester! - nyugtatta meg Richard. - Azért jöttünk, mert aggódtunk a fiad miatt.

Erling, a nagyapa egy lépést tett Darby felé.

- Mit csinált a gyerek?

- Nem ilyesmiről van szó - mondta sietve Richard. - Nagyon rendes unokád van. A múltkor láttuk őt Ja'La-t játszani. A fiúk közül az egyik beteg. Ami még rosszabb, két másik meg is halt.

Darby szemei kitágultak.

- Meghaltak?! Kik?

- Kip - mondta Yonick, és elcsuklott a hangja.

- És Sidney - tette hozzá Richard. - Bert is nagyon beteg.

Darby döbbenten állt. Nagyapja csillapítólag tette a vállára a kezét.

Richard oldalra intett a kezével.

- Az öcsém, Drefan gyógyító. Végigjárjuk az összes fiút a Ja'La csapatból. Nem tudom, képes lesz-e Drefan segíteni, de megpróbáljuk.

- Én jól vagyok - mondta Darby remegő hangon.

Erling sovány, borostás öregember volt, olyan összevissza álló fogakkal, hogy Richard azon csodálkozott, hogyan lehet képes egyáltalán megrágni az ételét. Az öreg felfigyelt Kahlán vékony fehér ruhájára, és hogy Richard aranyköpenye lobogott a hideg szélben.

- Kérem, kerüljetelek beljebb! A szél ma nagyon csípős. Odabent melegebb van. Ahogy kinéz, ma még alighanem havat is kapunk.

Ulic és Egan elfoglalták őrhelyüket a műhelyajtó két oldalán. A sikátorban katonák nyüzsögtek. Richard, Kahlan, Nadine és Drefan bementek a műhelybe. Cara és Raina is követte őket, de az ajtó közelében maradtak örködni.

A poros falakon fakampókról öreg karosszékek és mintasablonok lógtak. A sarkokban pókhálók feszültek, amelyekre erdei harmat helyett fűrészpor rakódott vastag rétegekben. A munkaasztalon ragasztásra váró székdarabok heverték, egy finom fogú fűrész, különböző simító- és idomgyaluk, és számos véső társaságában. Az asztal mögötti falon kalapácsok és egyéb szerszámok között hosszú gyaluk és támasztóbakok sorakoztak.

A padlón szanaszét félig kész székek száradtak, sodrott kötelekkel összefogva, vagy fasatukkal összeszorítva. Egy faragószéken, ahol a nagyapa dolgozott, mielőtt kiment eléjük az udvarra, egy hasított kőristuskó volt befogva, mellette a vonókés.

Clive, egy széles vállú fiatal férfi, hagyta, hogy az apja tárgyaljon a vendégekkel.

- Mi bajuk ezeknek a gyerekeknek? - kérdezte Erling Drefantól.

Drefan megköszörülte a torkát, de aztán hagyta, hogy Richard válaszoljon.

Richard olyan fáradt volt, hogy már alig bírt talpon maradni. Szinte úgy érezte, máris alszik, és ez az egész csak egy rossz álom.

- Pestis. Örülök, hogy Darby egészséges.

Erling borostás álla leesett.

- Drága szellemek, irgalmazzatok!

Clive elfehéredett.

- A lányaim betegek!

Hirtelen sarkon fordult, és a lépcső felé iramodott. Aztán ugyanolyan hirtelen meg is állt.

- Kérlek, Drefan mester, megnéznéd őket?

- Persze. Vezess hozzájuk!

Odafent Darby anyja, nagyanyja és nagynénje húspástétomot készített. A tűzhely fölé akasztott fazékban répa főtt, a forró víz gőze párával vonta be az ablakokat.

A három nő Clive kiáltásától megriaszta, kerekre nyílt szemmel várakozott a fenti közös szoba közepén. Megdöbbenetette őket az idegenek látványa, de azonnal leborultak, amint Kahlan fehér ruháját meglátták. Kahlant az Inkvizítor Anya öltözkéiben senkinek nem kellett bemutatni Aydinrilben, bár ami azt illeti, a Középföld legtöbb részén sem.

- Hattie, ez az ember itt Drefan mester, gyógyító, és azért jött, hogy megnézze a lányokat.

Hattie, aki rövid, homokszínű haját kendővel hátrakötve viselte, kötényébe törölte a kezét. Pillantása ide-oda cikázott az otthonát elárasztó idegenek között.

- Nagyon köszönjük. Erre tessék.

- Hogy vannak? - kérdezte Drefan Hattie-t, miközben a hálószoza felé mentek.

- Beth tegnap óta fejfájásra panaszkodik - felelte Hattie -, korábban meg a gyomrát fájlalta. A szokásos gyerekbetegségek, semmi más. - Ez Richard fülében inkább könyörgésnek, mint állításnak hangzott. - Fekete peszterceteát adtam neki, hogy lenyugtassa.

- Az jó - helyeselt Nadine. - A csombormenta főzet is hasznos lehet. Van nálam egy kevés, hagyok itt belőle, hátha szükség lesz rá.

- Köszönöm a kedvességedet - mondta Hattie, akinek aggodalma lépésről lépésre fokozódott.

- Mi van a másik lánnyal? - kérdezte Drefan.

Hattie már majdnem elérte az ajtót.

- Lily nem beteg, csak épp nem érzi jól magát. Gyanítom, hogy csak egy kis együttérzésre vágyik, most, hogy a nővérével annyit foglalkozunk, és mézes teát is kap. Ez olyan gyerekzsokás. Ugyan van a lábán pár kis kerek kiütés.

Drefan megtorpant egy pillanatra.

Beth lázas volt, de nem túlságosan. Váladékosan köhögött, és panaszkodott, hogy fáj a feje. Drefan szinte tudomást sem vett róla. Lilyt figyelte a maga elemző módján, miközben a kislány a takaróin ült, és komoly társalgást folytatott a rongybabájával.

A nagymama a gallerját babrálta, és az ajtóból figyelte, ahogy Hattie Beth takaróját igazgatja. A nagynéni nedves ruhával törölgette Beth homlokát, miközben Nadine vigasztaló szavakkal nyugtatgatta a kislányt. Nadine körül valóban valami kedves, megnyugtató aura terjengett. Mindenféle füveket szedett elő a táskájában lapuló különböző bőrzacsókból, rongyokba tekergetve kis csomagokat csinált belőlük, és tanácsokat osztogatott a feszülten figyelő és bólogató anyának.

Richard és Kahlan csatlakozott Drefanhoz a kisebbik lány ágya mellett. Kahlan lekuporodott, és beszélni kezdett a kislányhoz, dicsérte, hogy milyen szép babája van, nehogy a kicsi megijedjen Richardtól és Drefantól. Lily aggódó pillantásokat vetett a férfiak felé, miközben Kahlannal csacsogott. Kahlan karjával átölelte Richard derekát, hogy megmutassa, nem kell félni tőle. Richard mosolyt erőltetett az arcára.

- Lily! - mondta Drefan erőltetett vidámsággal. - Megmutatnád a babád sebeit?

Lily fejével lefelé fordította a babát, és különböző pontokra mutatott a baba combjának belső felén.

- Itt van neki jujuj, meg itt, meg itt. - Nagy, kerek szemével felbámult Drefanra.

- Nagyon fáj neki?

Lily bólintott.

- „Fáj”-t csinál, ha hozzáérek.

- Tényleg? Hát ez bizony nagyon rossz. De lefogadom, hamarosan jobban lesz. - Drefan leguggolt, hogy ne tornyosuljon a kislány fölé, karját Kahlan dereka köré fonta, és lehúzta magához. - Lily, ez itt a barátom, Kahlan. Nem túl jól lát. Nem látja a sebeket a babád lábán. Megmutatnád neki a tiedet, a te lábadon?

Nadine még az anyával beszélgetett a másik lányról. Lily feléjük pillantott.

Kahlan összeborzolta Lily haját, és azt mondta neki, hogy nagyon csinos a babája. Lily vigyorgott. Nagyon tetszett neki Kahlan hosszú haja. Kahlan hagyta, hogy a kislány megtapogassa.

- Meg tudod mutatni a jujujokat a lábadon? - kérdezte Kahlan.

Lily felhúzta a fehér hálóinge alját.

- Itt vannak, pont olyan jujujok, mint a babámnak.

Néhány mogyorónyi folt sötétlett a kislány mindkét combjának belső oldalán. Mikor Drefan gyengéden megérintette őket, Richard látta, hogy kemények és feszesek, mint egy bőrkeményedés. Kahlan lesimította a kislány hálóingét, és derekáig felhúzta rá a takarót. Drefan megpaskolta Lily arcát, megdicsérte, hogy milyen ügyes kislány, és azt mondta, hogy a baba jujujai reggelre jobban lesznek.

- Örülök neki - mondta Lily. - Nem szereti őket.

Erling szórakozottan gyalulgatta egy szék ülését a munkaasztal mellett. Richard látta, hogy Erling oda sem figyelt, és teljesen elrontotta a munkát. Fel sem nézett, amikor a többiek lejöttek a lépcsőn. Richard biztatására Clive odafent maradt a feleségével és a lányaival.

- Megkapták? - kérdezte Erling reszelős hangon.

Drefan vigasztalóan tette az öreg vállára a kezét.

- Attól tartok.

Erling reszketős, kanyargó mozdulattal húzta végig a gyalut az ülőlapon.

- Fiatal koromban Sparlville-ben éltem. Egy nyáron elért oda a pestis. Jó sok embert elvitt. Azt reméltem, soha nem kell többé ilyesmit látnom.

- Megértem - felelte lágyan Drefan. - Én is láttam, mikor a pestis ellátogatott néhány helyre.

- Ők az egyetlen lányunokáim. Mit tehetünk, hogy segítsünk rajtuk?

- Megpróbálhatják kifüstölni a házat - javasolta Drefan.

Erling felmordult.

- Megcsináltuk Sparlville-ben is. Gyógyszereket vettünk, meg olyanokat, amik megelőzik a kórt, az emberek meg ugyanúgy haltak tovább.

- Tudom - felelte Drefan. - Bárcsak tudnék valamit tenni, de sohasem hallottam biztos gyógymódról. Ha eszedbe jut bármi fiatal korodból, amiről úgy gondolod, hogy esetleg hasznos volt, próbáljátok ki. Egyáltalán nem ismerek minden gyógymódot. A legrosszabb esetben nem ártanak vele, jó esetben pedig használhat is.

Erling félretette a gyalut.

- Voltak, akik tüzeket gyújtottak azon a forró nyáron, hogy kihajtsák a betegséget a vérükből. Mások azt mondták, azért van az egész, mert a vérük túl forró a nyári hőségtől, amit még a láz is tetézt, és legyezték a szeretteiket, hogy lehűtsék a vérüket. Melyiket javaslod?

Drefan megrázta a fejét.

- Sajnálom, de egyszerűen nem tudom. Mindkét módszernél hallottam emberekről, akik meggyógyultak, ugyanúgy olyanokról, akik meghaltak, akármelyik módszert is alkalmazták náluk. Vannak dolgok, amik kívül vannak a lehetségeinken. Senki sem tudja visszafogni az Őrző kezét, ha kinyújtja.

Erling megvakarta borostás állát.

- Imádkozni fogok, hogy a jó szellemek óvják meg a kislányokat. - A hangja elcsuklott. - Túl jók, túl ártatlanok még hozzá, hogy az Őrző máris megérintse őket. Elmondhatatlan örömet hoztak ebbe a házba, ebbe a családba.

Drefan visszatette a kezét Erling vállára.

- Sajnálom, Anderson mester, de Lilyn rajta vannak a jelek.

Erling felzokogott, és megragadta az asztal peremét. Térdei összecuklottak alatta. Drefan résen állt, és elkapta az öregembert a hóna alatt, mielőtt elesett volna. Segített neki leülni a faragószékre.

Kahlan elfordult, és Richard vállába fúrta az arcát. Erling mindkét kezével eltakarta záporozó könnyeit. Richard bémulnak érezte magát.

- Nagypapa! - szólt le Darby a lépcsőről. - Mi a baj?

Erling kihúzta magát.

- Semmi, fiam. Csak a húgaid miatt aggódom, ennyi az egész. Az öregek néha bolondosak, ez az egész.

Darby könnyedén lesietett a lépcsőn.

- Yonick, nagyon sajnálom Kipet. Ha apukádnak bármire szüksége lenne, biztos vagyok benne, hogy az én apukám beleegyezik, hogy itt hagyjam a munkámat, és átmenjek segíteni.

Yonick bólintott. Kábultnak látszott.

Richard leguggolt a fiúk elé.

- Észrevetted valamelyikötök valami furcsát a Ja'La mérkőzés alatt?

- Furcsát? - kérdezett vissza Darby. - Miféle furcsát?

Richard ujjaiával hátrafésülte a haját.

- Nem tudom. Beszéltek idegenekkel?

- Persze - felelte Darby. - Sok ember volt ott, akiket nem ismertünk. Jöttek katonák is, hogy megnézzék a játékot.

Sok ismeretlen ember jött gratulálni, amikor megnyertük a mérkőzést.

- Volt köztük olyan, akire jobban felfigyeltél? Valami különös bármelyikkel kapcsolatban?

- Láttam Kipet egy emberrel és egy asszonnyal beszélgetni a játék után - mondta Yonick. - Több mint valószínű, csak gratulálni akartak. Lehajolva beszélgettek Kippel, mutattak neki valamit.

- Mutattak neki valamit? Micsodát?

- Sajnálom, de nem láttam - felelte Yonick. - Túlságosan elfoglalt a katonák hátbaveregetése.

Richard nem akarta megriasztani a fiút a kérdezősködésével, de kénytelen volt kihúzni belőle a választ.

- Hogy nézett ki az az ember és az az asszony?

- Nem tudom. - Yonick szeme telefutott könnyel, visszaemlékezve a bátyjára, amikor még élt. - Az ember fiatal volt és sovány. Az asszony is fiatal volt, de idősebb az embernél. Azt hiszem, olyan csinos fajta volt. Barna haja volt. Mint neki - Nadine-re mutatott -, csak nem olyan vastag, és nem olyan hosszú.

Richard felpillantott Kahlannra. Döbrent arcából kiolvasta, hogy mindketten ugyanattól tartanak.

- Emlékszem rájuk - szólt közbe Darby. - A húgaim is beszéltek azzal az emberrel, meg az asszonnyal.

- De ti nem beszéltetek velük, egyikőtök sem?

- Nem - mondta Darby. Yonick a fejét rázta. - Összevissza ugráltunk, izgatottak voltunk, hogy megnyertük a játékot Rahl Nagyúr szeme láttára. Sok katona jött oda gratulálni, meg sokan mások is. Azzal a kettővel nem találkoztam.

Richard megfogta Kahlan kezét.

- Kahlan és én kérdezeni szeretnénk valamit Bethről és Lilyről - mondta Drefannak. - Rögtön visszajövünk.

Szorosan összebújva mentek fel a lépcsőn, egymás érintéséből merítve erőt. Richard előre rettegett attól, amit a kislányoktól meghallhat.

- Te kérdezd őket! - suttogta Richard Kahlannak. - Tőlem félnek. Neked könnyebben válaszolnak.

- Gondolod, hogy ők lehettek?

Richardnak nem kellett megkérdeznie, kikről beszél Kahlan.

- Nem tudom. De te azt mesélted, hogy Jagang azt mondta, megnézte a Ja'La mérkőzést Marlin szemein keresztül. Amelia nővér pedig Marlinnal volt. Itt csináltak valamit, Aydindrilben.

Richard megnyugtatta az asszonyokat, hogy csak egy apróságot szeretnének megkérdezni a kislányoktól. Az asszonyok a munkájukba menekültek, míg ő Kahlannal visszament a hálószobába. Richard biztos volt benne, hogy nem fordítanak több figyelmet a húspástétomukra, mint Erling a székre, amit gyalult.

- Lily! - szólította meg Kahlan a kisebbik lányt először mosolyogva, gyengéd hangon. - Emlékszel, mikor elmentetek a bátyádat megnézni Ja'Lát játszani?

Lily bólintott.

- Ő győzött. Nagyon örültünk, hogy ő győzött. Apu azt mondta, Darby szerzett egy gólt.

- Igen, mi is láttuk őt játszani, és mi is nagyon örültünk. Emlékszel arra a két emberre, akikkel akkor beszéltél? Egy bácsi meg egy néni.

Lily összeráncolta a homlokát.

- Amikor apu és anyu szurkoltak? Az a bácsi meg néni?

- Igen. Emlékszel rá, mit mondtak neked?

- Beth fogta a kezemet. Megkérdezték, hogy a bátyám-e az, akinek szurkolunk.

- Így volt - szólt közbe Beth a másik ágyról. Aztán abba kellett hagynia a beszédet, olyan köhögési roham jött rá. Mikor összeszedte magát, és visszanyerte a lélegzetét, folytatta. - Azt mondták, Darby igazán jól játszott. Megmutatták nekünk azt a szép dolgot, ami náluk volt.

Richard rámeredt.

- Szép dolgot?!

- Azt a csillogó dolgot a dobozban - kotyogott közbe Lily.

- Úgy van - mondta Beth. - Engedték, hogy Lily és én megnézzük.

- Mi volt az?

Beth fejfájása ellenére a homlokát ráncolta.

- Az egy... az egy... nem tudom, pontosan, mi volt. Egy dobozban volt, egy olyan fekete dobozban, hogy nem is lehetett látni az oldalait. A dolog, ami benne volt, nagyon szép volt.

Lily egyetértően bólintott.

- A babám is látta. Ő is úgy gondolja, hogy szép volt.

- Van valami elképzeléseitek róla, mi lehetett az?

Mindketten a fejüket rázták.

- Egy olyan fekete dobozban volt, akár az éjszaka. Mikor belenéztél, mintha egy sötét lyukba néztél volna? - mondta Richard.

Mindketten bólintottak.

- Úgy hangzik, mint az Éjkő - suttogta Kahlan Richardnak.

Richard jól ismerte ezt a fajta feketeséget. Nem csak az Éjkő volt ilyen, hanem Orden Szelencéinek külső borítása

is. Olyan baljóslatú szín volt, hogy úgy tűnt, mintha a szobában lévő összes fényt magába szívna.

Richard tapasztalataiban a fénynek ez a hiánya mindig valami végtelenül veszélyes dologgal kapcsolódott össze. Az Éjkő képes volt lényeket előhívni az Alvilágból, Orden Szelencéi pedig olyan mágiát hordoztak, amely, ha gonosz célra használják, az egész világon megsemmisíthette volna az életet. A szelencék képesek lettek volna kaput nyitni az Alvilágba.

- Volt benne valami csillogó - folytatta Richard. - Olyasmi volt mint egy gyertya, vagy mint egy lámpa fénye? Afféle csillogás?

- Színek - mondta Lily. - Szép színek voltak.

- Mint valami színes fény - mondta Beth. - Fehér homokon hevert.

Fehér homokon hevert. Richard nyakán égnek meredtek a hajsálak.

- Milyen nagy volt az a doboz?

Beth nem egészen egy lábnyira széttárta a kezét.

- Egy oldala körülbelül ilyen hosszú. De nem volt túl vastag. Kicsit mint egy könyv. Majdnem olyan volt, mintha egy könyvet nyitottak volna ki. Erre emlékeztetett engem az a doboz. Egy könyvre.

- És belül, a homokban, ami benne volt, voltak jelek belerajzolva? Olyan vonalak, amit a porba szokott az ember rajzolni egy faággal?

Beth bólintott, és megadta magát egy újabb köhögési rohamnak. Mikor a roham lecsillapodott, zihálva kapkodott levegőért.

- Olyan volt. Szép vonalak, mintába rendezve. Pontosan úgy nézett ki. Egy doboz volt, vagy lehet, hogy egy nagy könyv, és mikor kinyitották, hogy megmutassák nekünk a szép színeket, fehér homok volt benne, és gondos vonalak voltak a homokba rajzolva. Aztán megláttuk a szép színeket.

- Úgy érted, hevert valami a homokban? Az a dolog, ami a szép színeket árasztotta, a homokban hevert?

Beth zavartan pislogott, próbált emlékezni.

- Nem... inkább mintha a homokból jött volna a fény.

Hátradőlt az ágyán, és az oldalára fordult. Láthatóan szenvedett a betegségtől.

A pestistől. A fekete haláltól.

Ami egy fekete dobozból jött.

Richard gyengéden végigsimított a fájdalomtól nyögdecselő kislány karján, és betakarta.

- Köszönöm, Beth. Most pedig pihenj, és gyógyulj meg.

Richard Lilynek nem tudta megköszönni. Nem bízott a saját hangjában.

Lily is visszafeküdt. Pici szemöldökei összeráncolódtak.

- Fáradt vagyok. - Lebiggyesztette a szája szélét, már majdnem sírva. - Nem jól érzem magam.

Összegömbölyödött, és a szájába vette az ujját. Kahlan betakarta, és meglepetést ígért neki, mire meggyógyul. Kahlan kedves mosolya Lily szája szélére is felvarázsolta egy aprócska mosolyt. Richard is majdnem elmosolyodott. Majdnem.

Odakint a síkatorban, miután elhagyták az Anderson házat, Richard félrevonta Drefant. Kahlan megmondta a többieknek, hogy várjanak, aztán ő is csatlakozott Richardékhoz.

- Mik azok a jelek? - kérdezte Richard. - Azt mondtad a nagyapjuknak, hogy a legkisebben rajta vannak a jelek.

- A combján azok a foltok. Azokat hívják jeleknek.

- És miért roskadt össze az öregember az elkeseredéstől, mikor meghallotta, hogy a kislányon rajta vannak a jelek?

Drefan elfordította a kék szeméit Richardról.

- Az emberek különféle módokon halnak meg a pestistől. Nem tudom, mi az oka ennek, csak elképzelem, hogy ennek valami köze lehet az alkatukhoz. Mindenkinek más erősségű, és másként sérülékeny az aurája.

Nem láttam saját szememmel a pestises halál valamennyi fajtáját, mivel szerencsére, ritkán jelentkező betegség. Amit tudok, annak egy részét a Raug'Mossnál megőrzött feljegyzésekből tudom. Pestisjárvánnyal, csak távoli, kis helyeken találkoztam. A múltban, sok évszázaddal ezelőtt, volt néhány nagy pestisjárvány nagyvárosokban, ezeknek a leírását olvastam.

Egyes embereknél hirtelen jelentkezik a betegség: nagyon magas lázzal, elviselhetetlen fejfájással, hányással, égő hátífájással. Ezek önkívületi állapotban szenvednek napokig, akár hetekig, mielőtt meghalnak. Néhányan meg is gyógyulhatnak közülük. Beth esete ilyen fajta. Persze lesz még sokkal rosszabbul is. De hozzá hasonló esetekből láttam már embereket felgyógyulni. Neki van egy kicsi reménye.

Néha a beteg úgy néz ki, mint az első fiú, elárasztja a fekete halál, és elrothasztja a testét. Másokat szörnyen fájdalmas duzzanatok lepnek el a nyakukon, a hónaljukban, ágyékukban. Ezek rettentően szenvednek, míg végre meghalnak. Bert esete ilyen. Ha a betegséget fel lehet hozni a fejbe, és kibocsátani, esetenként meggyógyulhatnak.

- És mi van Lilyvel? - kérdezte Kahlan. - Mi van azokkal a jelekkel, ahogy nevezted?

- Saját szememmel soha nem láttam ilyeneket ezelőtt, de olvastam róluk a feljegyzésekben. A jelek a lábakon, néha a mellkason jelennek meg. Azok az emberek, akiken a jelek megjelennek, nem is tudják, hogy betegek, egészen a végéig. Egy nap rémülettel veszik észre, hogy rajtuk vannak a jelek, és rövidesen meg is halnak utána.

Kis fájdalommal, vagy fájdalom nélkül halnak meg, de mind meghalnak. Soha, senki nem éli túl, ha megjelennek rajta a jelek. Az öreg biztosan látott már ilyet ezelőtt, mert tudta, miről van szó.

Azokban a pestisjárványokban, amelyeket én láttam, bármilyen erős járványok is voltak, soha nem jelentek meg a jelek. A feljegyzések szerint a legnagyobb, legtöbb áldozatot követelő járványokra volt jellemző, hogy a jelek megjelentek. Vannak, akik úgy hiszik, hogy a jelek nem mások, mint az Őrző halálos ujjnyomai.

- De hát Lily csak egy kislány! - tiltakozott Kahlan. - Nem is nézett ki nagyon betegnek! Az nem lehet, hogy...

- Lily nem érezte jól magát. A lábain a jelek teljesen kifejlődtek. Éjfélre már halott lesz.

- Ma éjjelre?! - kérdezte Richard döbbenten.

- Igen. Legkésőbb. Sokkal valószínűbb, hogy órákon belül. Lehet, hogy éppen...

Egy asszony átható, hosszú sikolya hangzott fel a házból. A benne rejlő rettenettől Richard a csontja velejéig megborzongott. A katonák, akik a sikátor két végén halkán beszélgettek, most elhallgattak. A sikoly utáni néma csendben az egyetlen hang a szomszéd utcáról áthallatszó kutyaugatás volt.

Aztán a házból egy férfihang fájdalomkiáltása hangzott fel.

Drefan behunyta a szemét.

- Ahogy mondani akartam, még hamarabb.

Kahlan Richard vállába fúrta a fejét. Belemarkolt Richard ingébe. Richarddal forogni kezdett a világ.

- Ezek gyerekek - zokogta Kahlan. - Az a gazember gyerekeket gyilkol!

Drefan összeráncolta a homlokát.

- Miről beszél?!

- Drefan! - Richard szorosan átkarolta Kahlan rázkódó vállát. - Azt hiszem, ezek a gyerekek azért halnak meg, mert egy varázsló és egy boszorkány pár nappal ezelőtt ellátogatott egy Ja'La mérkőzésre, és varázslatot használtak, hogy elindítsák ezt a pestisjárványt.

- Ez lehetetlen! Ennél több időbe telik, mire az emberek megbetegszenek!

- Arról a varázslóról van szó, aki Carát is bántotta, amikor ide érkeztl. Otthagyt egy prófeciát a verem falán. A prófécia így kezdődik: „A tűzvihar a vörös Holddal jön el.”

Drefan kételkedő fintorral nézett Richardra.

- Hogyan idézhet elő pestisjárványt mágia?

- Nem tudom - suttogta Richard.

Képtelen volt hangosan folytatni a prófécia következő részét.

Az, aki a kardhoz kötődik, látni fogja, hogyan pusztul el a népe. Ha nem tesz semmit, mindazokkal együtt, akiket szeret, meghal ő is a tűz hevében, mert sem acél sem varázslat kovácsolta penge nem érheti el az ő ellenségét.

Kahlan remegett a karjai között, és Richard tudta, hogy kedvese a prófécia befejező része miatt szenved.

A pokol lecsendesítéséhez a Szél gyógyító erejét kell keresnie. Ezen az úton villám fog lesújtani rá, mert az, aki fehérben jár, az ő igaz szerelme elárulja őt az ő vérében.

8. FEJEZET

A hatalmas palotakomplexum szélén egy d'harai őrzőjárat észrevette őket. A katonák tisztelegtek. A katonák mögött, a város utcáin Kahlan látta, amint a dolguk után siető emberek megállnak egy-egy pillanatra, hogy üdvözljék az Inkvizítor Anyát és Rahl Nagyúrát.

Bár a kereskedelmi tevékenység a szokásosnak látszott, Kahlan úgy vélte, észre lehet venni bizonyos finom változásokat. Egy szekérre hordókat rakódó emberek alaposan szemügyre vették a mellettük elhaladókat. A boltosok a vevőiket vizslatták, a járókelők messzire kikerülték azokat, akik beszélgetésbe merülve álltak az utcán. Az izgatottan társalgó emberek csoportjai láthatóan megszorodtak. Feltűnően hiányzott a nevetés az utcákról.

A bőrpáncélos, láncinges mellkasukra szorított ököllel végrehajtott ünnepélyes tisztelgés után a katonák arcán barátságos mosoly terült szét.

- Hurrá, Rahl Nagyúr! - kiáltották egy emberként. - Hurrá, Rahl Nagyúr!

- Köszönjük, Rahl Nagyúr! - kiáltotta feléjük egyikük. - Meggyógyítottál bennünket! Visszaadtad az egészségünket! Sokáig éljen Rahl Nagyúr, a nagy varázsló!

Richard megtorpant lépés közben. Nem a katonákra nézett, a földet bámulta maga előtt. Egy széllokéstől köré tekeredett a köpenye, arany szikrázással ölelve körül a testét.

A többi katona felkapta a kiáltást:

- Sokáig éljen Rahl Nagyúr! Sokáig éljen Rahl Nagyúr!

Richard újra megindult, ökölbe szorított kezekkel, nem nézett a katonák felé. Kahlan karjával átölelte Richard derekát, és kifeszítette az öklét, hogy ujjait Richard ujjai közé csúsztathassa. Szóltan bátorításként és együttérzésként. Megszorította Richard kezét.

Szeme sarkából látta, hogy Cara, Drefan és Nadine mögött hátramaradva, dühösen integet az őrzőjáratnak, hogy fejezzék be, és haladjanak tovább.

Távolabb előttük, egy enyhe emelkedőn az Inkvizítorok Palotája emelkedett ki szűzies fehérséggel a sötétedő ég háttéréből, köoszlopainak, hatalmas falainak, elegáns tornyainak teljes pompájában. Az ég nemcsak a naplemente

miatt sötétlett. Sűrű, fekete felhők rohantak át rajta, egy eljövendő vihar ígérését hozó hírnökökként. Egy pár kósza hópehely is elsuhan mellettük a szélben, előőrsei az utánuk jövő millioknak. A tavasz még nem győzte le a telet.

Kahlan úgy szorította Richard kezét, mintha az életéért kapaszkodna bele. Lelki szemeivel csak betegséget és halált látott. Közel egy tucat beteg gyereket láttak, pestisben szenvedőket. Richard sápadt arca alig nézett ki jobban, mint a hat halott arc, amelyeket láttak.

Mindene sajgott belül. A gyomra görcsökbe rándult az erőfeszítéstől, hogy visszatartsa sírását, sikoltozását, kiabálását. Azt mondogatta magának, nem szabad elveszítenie az önuralmát, sírva fakadni az anyák előtt, akik attól rettegtek, hogy gyermekeik esetleg betegebbek, mint hitték róluk, vagy olyan betegek, mint ahogy tudták is, csak elhinni nem akarták.

Sokan ezek közül az anyák közül alig voltak idősebbek, mint Kahlan. Fiatal asszonyok voltak, akik lesújtó helyzetbe kerültek, akik szánalmasan, térdre borulva imádkoztak a jó szellemekhez, hogy óvják meg imádott gyermekeiket. Kahlan nem hitte, hogy ő a helyükben nem került volna hasonlóan szánalmas állapotba.

Egyes családokban, mint Andersonéknál is, voltak idősebb családtagok, akikhez vigaszért és támogatásért lehetett fordulni, de más anyák fiatalok és magányosak voltak, férjeik maguk is alig többek gyerekeknél, és nem volt kihez forduljanak.

Kahlan szabad kezét görcsölő gyomrára szorította. Tudta, milyen feldúlt lehet Richard. Többet kellett cipelnie a vállán, mint amit elbírt. Neki is erősnek kell maradnia Richardért.

Körülöttük az út két oldalán fenséges juharfák álltak, csupasz ágaik összefonódtak a fejük fölött. Hamarosan rügyezni fognak. Áthaladtak a fák alagútján, rájutottak a kanyargós sétányra, ami felvezetett a palotához.

Mögöttük Drefan és Nadine suttogva beszélgettek gyógyfüvekről és kezelésekről, amelyeket ki kellene próbálni. Nadine javasolt valamit, és Drefan elmondta a véleményét róla, hogy ez nem ér semmit, vagy azt érdemes lenne kipróbálni. Drefan óvatosan tanígtatta Nadine-t a betegségek formáiról, a szervezet védekezésében jelentkező gyenge pontokról, amelyek lehetővé tették, hogy a fertőzés felüsse a fejét.

Kahlannak az a futó benyomása támadt, hogy Drefan szinte lenézi azokat, akik megbetegednek, mert annyira keveset törődnek az aurájukkal és az energiaáramlásaikkal, amiket Drefan folyton emlegetett. Nem is lehet egyebet várni az ilyenektől, akik értelmetlenek voltak a Drefanhoz hasonlóknak, a testükkel sokat törődök figyelmére, mint hogy megkapják a pestist. Kahlan úgy vélte, hogy az olyanak, aki annyit tud a gyógyításról, mint Drefan, valóban elmehet a kedve az olyanoktól, akik kihívják a betegséget maguk ellen, akárcsak a prostituáltaknak a férfiaktól, akik hozzájuk járnak. Kahlan örült neki, hogy Drefan legalább nem tartozik az ilyen férfiak közé.

Kahlan nem tudta biztosan, igaza van-e Drefannak abban, amit mond, vagy csak az önteltség mondat vele ilyeneket. Őt magát idegesítették az olyan emberek, akik fittyet hánytak az egészségüket fenyegető veszélyekre. Fiatalabb korában ismert egy diplomatát, aki mindig beteg lett, ha bizonyos fűszereket tartalmazó mártásokat evett. Mindig légzési nehézségei támadtak tőle. A diplomata imádta az ilyen mártásokat. Egyszer, egy hivatalos vacsorán addig tömte magába a kedvenc szöszait, míg végül holtan fordult le a székéről.

Kahlan soha nem értette, miért okoz magának ez az ember szándékosan betegséget, és nem igazán tudta sajnálni érte. Igazából mindig egy kicsit lenézte ezt az embert, amikor együtt vettek részt hivatalos vacsorákon. Kíváncsi volt, vajon Drefan ugyanígy érez-e bizonyos emberek iránt, azzal a különbséggel, hogy Drefan sokkal többet tudott arról, hogy mi teszi beteggé az embereket. Kahlan látta, milyen figyelemre méltó dolgokat művelt Drefan Cara aurájával, és azt is tudta, hogy az elme gyakran képes befolyásolni a betegséget.

Kahlan néhányszor átutazott egy Langden nevű helyen, ahol nagyon elmaradott és babonás emberek éltek. Nagyhatalmú helyi gyógyítójuk egyszer úgy döntött, hogy a fejfájást, ami Langden lakóit olyan gyakran gyötörte, a betegbe telepedett rossz szellemek okozzák. A fejfájásban szenvedőknek fehér izzó vasat rendelt a talpára, hogy kiűzze belőlük a gonosz szellemet. A gyógy mód figyelemre méltóan eredményesnek bizonyult. A fejfájás eltűnt Langdenből.

Bár a pestist is ilyen könnyen el lehetne tüntetni!

Bárcsak Nadine-t is ilyen könnyen el lehetne tüntetni! Most nem lehetett elküldeni őt, amikor akkora szükség volt gyógyítókra az emberek között. Tetszik, nem tetszik, Nadine-nek itt kellett maradnia, míg ezen az egészen túl nem lesznek. Úgy tűnt, Shota szorosabbra fonta hálóját Richard körül.

Kahlan nem tudta, mit mondhatott Richard Nadine-nek, de el tudta képzelni. Nadine hirtelen feltűnően udvariassá vált. Kahlan tudta, hogy Nadine bocsánatkérése nem volt őszinte. Richard valószínűleg azt mondta neki, hogy ha nem kér bocsánatot, elevenen megfőzeti. Ahogy Cara pillantgatott gyakorta Nadine felé, abból Kahlan gyanította, hogy Nadine-nek nem egyedül Richard miatt kell aggódnia.

Csoportjuk Richarddal és Kahlannal az élén áthaladt a palota bejárata fölé tornyosuló két fehér oszlop között, a faragott geometriai mintákkal díszített nyitott ajtókon át, és beértek a palotába. A tágas nagycsarnokot az arany oszlopfőkkel koronázott fehér márványoszlopok közé ékelt, halványkék üvegablakokon át beáramló alkonyi fény mellett több tucatnyi, a falak mentén egyenletesen elhelyezett lámpa világította meg. A csarnok távoli végéből egy bőrruhás alak indult el feléjük a fekete-fehér márványlapos padlón. Jobbról, a vendégszobák irányából is közeledett valaki. Richard lelassított, megállt és hátrafordult.

- Ulic, légy szíves, és keresd meg Kerson tábornokot. Lehet, hogy a d'haraiak főhadiszállásán van. Tudja valaki,

hol lehet Baldwin tábornok?

- Valószínűleg a Kelton palotában van, a Királýsoron - felelte Kahlan. - Ott lakik, mióta megérkezett, és segített nekünk legyőzni a Falka Vérért.

Richard fáradtan bólintott. Kahlan úgy vélte, még soha nem látta őt ilyen rossz állapotban. Lélektelen szemek meredtek ki hamuszín arcából. Bizonytalanul állt a lábán, és hunyorogva keresgélte Egant, aki alig tíz lábnyira állt tőle.

- Egan, látom, itt vagy. Hívd ide Baldwin tábornokot, légy szíves. Nem tudom, hol lehet, de kérdezősködj.

Egan gyors, nyugtalan pillantást vetett Kahlan felé.

- Akarod, hogy még más valakit is idehívjunk, Rahl Nagyúr?

- Más valakit? Igen, hozzák magukkal a tisztjeiket is. Az irodámban leszek, oda hozzátok őket.

Ulic és Egan mellkasukra szorított ököllel tisztelegtek, és elindultak teljesíteni a feladatukat. Távozás közben gyors kézjelekkel üzenetet váltottak a két Mord-Sith-tel. Ennek eredményeképp Cara és Raina közelebb húzódtak Richardhoz, hogy fedezzék, amint Tristan Bashkar óvatosan megállt előttük.

A másik oldalon Berdine kóválygott feléjük, a kezében tartott nyitott napló láthatóan minden figyelmét lekötötte. Teljesen elmerült abban, amit olvasott, észre sem vette a világot maga körül. Kahlan kitartotta a kezét, és megállította, mielőtt Berdine beleütközött volna Richardba. Berdine dülöngélve megállt, mint egy partra sodródó és megfeneklő csónak.

Tristan meghajolt.

- Inkvizitor Anya, Rahl Nagyúr!

- Ki vagy? - kérdezte Richard.

- Tristan Bashkar Jarából, Rahl Nagyúr. Attól tartok, hivatalosan nem mutattak még be bennünket egymásnak.

Richard szürke szemeiben fellobbant az élet szikrája.

- Úgy határozta, hogy megadjátok magatokat, Bashkar miniszter úr?

Tristan újra meg akart hajolni, és várta a formális bemutatást. Nem számított Richard kérdésére ilyen hamar. Torkát köszörülve felegyenesedett. Könnyed mosolya felvillant az arcán.

- Rahl Nagyúr, értékelem a türelmedet. Az Inkvizitor Anya kegyesen engedélyezett rá két hetet, hogy megfigyelhessem a csillagok jelzéseit.

Richard hangjába erő költözött.

- Azt kockáztatod, hogy a néped csillagok helyett kardokat fog látni, miniszter úr!

Tristan kigombolta a kabátját. Kahlan a szeme sarkából látta, hogy Cara Agielje a kezébe siklott. Tristan nem vette észre. Tekintete Richardra szegeződött, miközben hátrátolta a kabát szárnyait, és mintegy mellékesen csipőre tette a kezét. A mozdulat láthatóvá tette az övébe tűzött kését. Raina is felrántotta Agieljet a kezébe.

- Rahl Nagyúr, ahogy az Inkvizitor Anyának már elmondtam, népem nagy örömmel várja, hogy csatlakozhasson a D'Harai Birodalomhoz.

- A D'Harai Birodalomhoz?

- Tristan! - szólt közbe Kahlan. - Jelenleg meglehetősen sok dolgunk van. Ezt már egyszer megbeszéltük, és kaptál két hetet. És most, ha megbocsátasz...!

Tristan csillogó, barna szemeivel Kahlanra nézett, és hátrasímitott egy hajfürtöt a homlokából.

- Akkor hát a tárgyra térek. Hallottam olyan pletykákat, hogy pestisjárvány tört ki Aydindrilben.

Richard régi sastekintetét villantotta a miniszterre.

- Ez nemcsak pletyka. Ez az igazság.

- Mekkora a veszély?

Richard keze önkéntelenül rátalált kardja markolatára.

- Ha a Rendhez csatlakoztok, miniszter úr, azt fogjátok kívánni, bár a pestis törne rátok, nem én.

Kahlan ritkán tapasztalta, hogy két ember az első látásra ennyire ellenszenvesse váljon egymásnak. Tudta, hogy Richard fáradt, és hogy ennyi halott gyerek látványa után semmi kedve nem volt hozzá, hogy egy ilyen Tristan-féle nemes a saját irhájának mentése érdekében tegyen fel neki kihívó kérdéseket. Jara is tagja volt a tanácsnak, amelyik halálra ítélte Kahlant. Bár nem személyesen Tristan szavazott arra, hogy Kahlant lefejezzék, a tanácsos az ő hazájából való volt. Richard megölte azt a jarai tanácsost.

Kahlan nem értette, miért tartja Tristan ennyire ellenszenvesnek Richardot, hacsak azért nem, mert ő volt az az ember, aki Jarától a megadást követelte. Úgy gondolta, ez elegendő ok lehet. Ha ő lett volna Tristan helyében, lehet, hogy ő sem érzett volna másként.

Kahlan minden pillanatban azt várta, hogy a két férfi fegyvert ránt, és egymásnak ront. Drefan közékük lépett.

- Drefan Rahl vagyok, a Raug'Moss gyógyító közösség főpapja. Van némi tapasztalatom pestisügyben. Azt javaslom, hogy zárkózz be a szobádba, és kerülj minden érintkezést idegenekkel. Főként a prostituáltakkal. Emellett eleget kell aludnod, és egészségesen, elegendő mennyiségben kell étkezni. Ezek a dolgok segítenek a testednek, hogy ellenálljon a betegségnek. A palota személyzetének is beszélni fogok róla, hogyan erősítsék meg magukat a betegséggel szemben. Szívesen látom, ha eljössz, hogy meghallgasd a tanácsaimat, ahogy mindenki mást is, aki úgy látja jónak.

Tristan figyelmesen hallgatta Drefant. Meghajolt, és megköszönte a tanácsát.

- Nos, én értékelem az őszinteségedet, Rahl Nagyúr. Egy kisebb ember megpróbált volna félrevezetni, amikor ilyen komoly problémáról van szó. Megértem, miért van annyi dolgotok. Engedelmeddel távozom, hogy tárgyalhass az embereiddel.

Amíg Richard a távozó Tristan hátát bámulta metsző pillantással, Berdine mellé sodródott, és meglökte a könyökével. Amilyen elmélyülten tanulmányozta a naplót, magában sutyorogva, a fel-d'harai szavak kiejtését próbálgatva, Berdine Kahlan véleménye szerint aligha hallott meg bármit is abból, ami itt az előbb elhangzott.

- Rahl Nagyúr, beszélnem kell veled - motyogta Berdine.

Richard Berdine vállára tette a kezét, jelezve, hogy várjon.

- Drefan, Nadine tud valamelyikőtök valamit fejfájásra? Nagyon súlyos fejfájásra?

- Van néhány füvem, ami segíteni fog, Richard - ajánlotta fel Nadine.

- Én még jobbat tudok. - hajolt közelebb Drefan Richardhoz. - Úgy hívják, alvás. Lehet, hogy még emlékszel rá a múltbéli tapasztalataidból?

- Drefan, tudom, hogy egy ideje nem aludtam, de...

- Sok napja és éjszakája. - Drefan figyelmeztetően felemelte az ujját. - Ha az álmatlanság hatását úgynevezett gyógyszerekkel próbálsz elrejtetni, nem használsz magadnak. A fejfájás vissza fog térni, sokkal erősebben, mint előtte. Tönkreteszed az erődöt. Használhatatlan leszel önmagad és mások számára is.

- Drefannak igaza van - mondta Kahlan.

Berdine lapozott egyet a naplóban, és anélkül, hogy felnézett volna, megszólalt.

- Egyetértek. Mióta aludtam valamennyit, sokkal jobban érzem magam. - Úgy tűnt, Berdine végre észrevette, hogy mások is vannak körülötte. - Most, hogy éber vagyok, sokkal jobban tudok gondolkodni.

Richard felemelt kézzel hárította el a makacskodásukat.

- Tudom. Hamarosan, ígérem. Most pedig, mit akartál mondani nekem, Berdine?

- Tessék? - Berdine már újra olvasott. - Ja, igen. Rájöttem, hol van a Szelek Temploma.

Richard szemöldöke felszaladt a homlokára.

- Micsoda?!

- Miután aludtam egy keveset, sokkal tisztábban tudtam gondolkodni. Rájöttem, hogy leszűkítettük a kutatásunkat azzal, hogy csak korlátozott számú kulcsszót kerestünk, ezért megpróbáltam rájönni, mit tettek volna a régi varázslók a helyünkben. Úgy gondoltam, hogy...

- Hol van?! - bömbölte Richard.

Berdine végre felnézett a naplóból, és pislogott.

- A Szelek Temploma a Négy Szél Hegyének a csúcsán található.

Berdine most először vette észre Raina jelenlétét. A két nő üdvözlésül összemosisolygott, pillantásukban valami bizalmas melegség csillant meg.

Kahlan Richard kérdő pillantására vállat vont.

- Berdine, ez nem sokat segít, ha nem mondd meg, hogy az hol van!

Berdine egy pillanatig értetlenül fintorgott, aztán bocsánatkérően intett a kezével.

- Jaj, sajnálom. Ez a fordítás. - Újra elfintorodott. - Azt hiszem.

Richard megtörölte a homlokát a kezével.

- Hogyan nevezi Kolo?

Berdine visszalapozott egyet, aztán Richard felé fordította a könyvet. Ujjával egy pontra mutatott az írásban.

Richard hunyorgott.

- *Berglendursch ost Kymerosst* - olvasta a naplóból. - A Négy Szél Hegye.

- Tulajdonképpen - mondta Berdine -, *Berglendursch*, többet jelent, mint pusztán hegy. „*Berglen*” a hegyet jelenti, „*dursch*” pedig néhol „sziklát” jelent, de jelenthet mást is, például „erős akaratút”, habár azt gondolom, itt inkább valami affélét jelenthet, hogy „sziklás hegy,” vagy „sziklából álló nagy hegy.” A négy szél sziklás hegysége... valami ilyesmi.

Kahlan megmozgatta fáradt lábait.

- Kymerosst hegység? Úgy hangzik, mintha ez lenne az a hely.

- Biztos, hogy az a hely - jelentette ki Richard. Órák óta most először látszott reménykedőnek. - Tudod, hogy hol van?

- Igen, jártam már a Kymerosst hegységben - mondta Kahlan. - Semmi kétség, nagyon szeles hely. És sziklás. Vannak valamiféle régi romok fenn a csúcson, de nem úgy néznek ki, mint egy templom.

- Lehet, hogy a rom volt a templom - vetette fel Berdine. - Nem tudjuk, mekkora. Egy templom lehet kicsi is.

- Nem, ebben az esetben nem hinném.

- Miért? - kérdezte Richard. - Mi van ott fenn? Milyen messze van innen?

- Nem messze északra. Körülbelül egy napi lovaglásra. Attól függ. Legfeljebb kettőre. Meglehetősen barátságtalan hely. Akármilyen veszélyes is az öreg ösvény, ami a hegyre és a csúcson át vezet, ha a Kymerosst hegységen mész keresztül, nagyon rossz környéket kerülhetsz el, és megspórolsz jó pár napot.

A csúcson van egy hely, ahol régi romok vannak. A kinézetükből ítélve csak valami melléképületek. Láttam már sok nagyszabású épületet. Megismerem, hogy építészeti szempontból azok a romok nem valami főépület részei. Olyasfélék, mint a melléképületek itt, az Inkvizítorok Palotájánál. Egy út vezet át az épületek között, kicsit hasonlít az itteni nagy sétányhoz, amelyik a melléképületek között húzódik.

Richard a széles bőrvöze mögé akasztotta a hüvelykujját.

- Na, és hová visz az a grandiózus út?

Kahlan egyenesen Richard szürke szemeibe nézett.

- Egyenesen a szakadék szélére. Az a meredek kőfal egy három- vagy négyezer láb mély szakadék fala.

- Van ott valami lépcsőféle a sziklafalba vájva? Valami, ami levezetne magához a templomhoz?

- Richard, nem értetted meg. Az épületek szorosan a szakadék szélén vannak. Nyilvánvaló, hogy az épületek, és az út folytatódta, mert közvetlenül a szakadék szélén vannak. Valaha ott lehetett a hegy többi része. Mostanra nincs többé. Leomlott. Sziklaomlás, vagy ilyesmi. Ami a romokon túl volt, a főépület, és a hegy eltűnt.

- Ezt írta Kolo is. A csoport visszatért, és a Szelek Temploma eltűnt.

Richard letörtnek látszott.

- Biztosan mágiát használtak, hogy leszakítsák a hegy oldalát, hogy eltemessék a Szelek Templomát, hogy soha többé senki ne tudjon oda menni.

- Hát akkor - sóhajtott Berdine - tovább keresgéljek a naplóban, hátha ír valamit arról, hogy a Szelek Templomát betemette egy sziklaomlás, vagy kőlavina.

Richard bólintott.

- Lehet, hogy a naplóban van több is róla.

- Rahl Nagyúr, lesz rá időd még, hogy segíts nekem, mielőtt elutaznál megházasodni?

Fagyos csend telepedett a csarnokra.

- Berdine! - Richardnak mozgott a szája, de több hangot nem tudott kipréselni belőle.

- Hallom, hogy a katonák rendbejöttek - jegyezte meg Berdine, röviden Kahlanra nézve, majd vissza Richardra. - Azt mondtad, hogy te és az Inkvizítor Anya elutaztok összeházasodni, mihelyst a katonák meggyógyulnak. A katonák meggyógyultak. - Berdine elvigyorodott. - Tudom, hogy én vagyok a kedvenced, de azért nem gondoltad meg magad, ugye? Összefélted magad?

Várakozóan elhallgatott. Láthatóan nem vette észre, hogy senki sem mosolyog a tréfáján.

Richard úgy nézett ki, mint aki lebénult. Nem tudta kimondani. Kahlan tudta, hogy Richard nem meri kimondani, attól fél, hogy összetöri vele a szívét.

- Berdine! - szólalt meg Kahlan a súlyos csendben. - Richard és én nem utazunk el összeházasodni. A házasságot elhalasztjuk. Legalábbis egyelőre.

Bár csak suttogta ezeket a szavakat, olyan visszhanggal verődtek vissza a márványfalakról, mintha kiáltotta volna őket.

Nadine szándékoltan kifejezéstelen arca többet mondott, mintha vigyorgott volna. Valahogy még rosszabb is volt, hogy nem tette, mert ettől sokkal nyilvánvalóbbá vált, hogy uralkodik az arckifejezésén, hogy senkinek ne legyen oka megróni őt.

- Elhalasztjátok?! - Berdine meglepetten pislogott. - Miért?

Richard Berdine-re meredt, nem mert Kahlanra nézni.

- Berdine, Jagang pestisjárványt robbantott ki Aydindrilben. Erről szólt a prófécia a verem falán. A mi kötelességünk az itteni emberekkel törődni, nem saját magunkkal. Hogy nézne ki, ha...?

Elhallgatott.

Berdine kezében leereszkedett a napló.

- Nagyon sajnálom!

9. FEJEZET

Kahlan kibámult az ablakon a leszálló éjszakába, a szállingózó hópelyhekre. Mögötte Richard a dolgozóasztalánál ült, aranyköpenye a széke karfájára vetve. Berdine-nel a naplón dolgozott, mialatt a tisztek érkezését várta. Jobbára Berdine beszélt. Richard időnként mordult egyet, mikor Berdine megmagyarázta, hogy szerinte egy-egy szó mit jelent, és miért. Kahlan úgy vélte, hogy ilyen fáradtan Richard nem túl sok segítséget jelentett Berdine-nek.

Kahlan hátrapillantott a válla fölött. Drefan és Nadine összedugták a fejüket a kandalló mellett. Richard megkérte őket, hogy maradjanak vele, hogy megválaszolják a kérdéseket, amiket a tábornokok esetleg feltehetnek. Nadine Drefanra összpontosította a figyelmét, gondosan elkerülve, hogy Richardra, különösen pedig, hogy Kahlanra nézzen. Nyilván azért, mert Kahlan könnyen felfedezhette volna a szemeiben a diadal csillogását.

Nem. Ez nem Nadine diadala volt. Sem Shotáé. Csak halasztás. Csak ameddig... csak meddig? Amíg meg tudják állítani a pestist? Amíg Aydindril lakóinak java része meghal? Amíg ők maguk is meg nem kapják a pestist, és meg nem halnak, ahogy a prófécia megjósolta?

Kahlan Richardhoz lépett, és a vállára tette a kezét. Kétségbeesetten vágyott Richard érintésére. Hála az égnek,

érezte, hogy Richard keze az ő kezére simul.

- Csak elhalasztottuk - suttogta közel hajolva Richard füléhez. - Ez nem változtat meg semmit, Richard. Csak késleltetjük egy kicsit, ennyi az egész! Ígérem.

Richard megveregette Kahlan kezét, és felmosolygott rá.

- Tudom.

Cara kinyitotta az ajtót, és benézett.

- Jönnek, Rahl Nagyúr!

- Köszönöm, Cara. Hagyd nyitva az ajtót, és mondd meg nekik, hogy jöjjenek be.

Raina meggyújtott egy nagy forgácsot a kandallónál. Berdine vállára támaszkodva egyensúlyozott, amíg áthajolt az asztal fölött, hogy a tulsó végén álló lámpát is meggyújtsa. Hosszú, sötét farkocsa előre hullott a válla fölött, és megcsiklandozta Berdine arcát. Berdine megvakarta az arcát, és futólag rámosolygott Rainára.

Látni, ahogy ezek ketten megérintették egymást, vagy akár csak ahogy tudomásul vették a másik jelenlétét, rendkívül ritka élmény volt. Kahlan tudta, hogy ez azok miatt a dolgok miatt van így, amit Raina látott aznap. Ő is nagyon magányosnak érezte magát, és vigasztalásra volt szüksége. Akármilyen gyilkos is volt a kiképzésük, akármennyire is érzéketlenné váltak a szenvedések iránt, emberi érzéseik lassan kezdtek újraéledni. Kahlan látta Raina sötét szemeiben, milyen hatással volt rá, hogy gyerekeket látott szenvedni és meghalni.

Kahlan hallotta, hogy Cara odakint a folyosón befelé küldi az embereket. Elsőnek a jókötésű, őszülő Kerson tábornok masírozott be az ajtón. Fényezett bőrpáncéljában olyan lenyűgöző látványt nyújtott, mint mindig. A karjait borító páncéling alól elővillantak duzzadó izmai. Mögötte a keltoni sereg parancsnoka, a robusztus Baldwin tábornok jött. Idősebb ember volt, fehérrel kevert sötét bajusszal, amelynek két végét az álláig lenövesztette. Zöld selyemmel szegett sávolykötéses gypjúköpenyében, amelyet két gombbal a vállára erősítve viselt, a szokásos módon előkelő látványt nyújtott. Sárgásbarna zekéjén átlós fekete vonallal kettévágott sárga és kék mezőt ábrázoló címerkép virított. A lámpafény visszatükröződött díszes övcsatjáról és ezüst kardhüvelyéről. Legalább olyan harcias kinézete volt, mint amilyen elegáns.

Mindkét tábornok meghajolt, még mielőtt az őket kísérő tisztek osztaga bevonult volna a szobába. A mélyre hajló Baldwin tábornok gyérülő haja között áttetszett csillogó koponyája a lámpafényben.

- Királynőm! - mondta Baldwin tábornok. - Rahl Nagyúr!

Kahlan meghajtotta a fejét a tábornok felé. Richard hátratolta a székét, és felállt. Berdine arrébb húzta a székét, hogy ne legyen Richard útjában. Fel azért nem pillantott. Elvégre is, ő Mord-Sith volt, ráadásul épp el volt foglalva.

- Rahl Nagyúr! - tisztelgett Kerson tábornok szíve fölé szorított ököllel. - Inkvizítor Anya!

Mögöttük a tisztek mind mélyen meghajoltak. Richard türelmesen kivárta, míg az egész ceremónia lezajlik. Kahlan el tudta képzelni, hogy Richard nem túl lelkesen várta, hogy belekezdhesen a mondanivalójába.

Richard egyszerűen intézte a dolgot.

- Uraim, sajnálattal kell közölnöm, hogy Aydindril városában felütötte a fejét a pestis.

- Pestis? - kérdezte Kerson tábornok. - Miféle pestis?

- Járvány. Pestis, amittől az emberek megbetegednek és meghalnak. Afféle pestis.

- A fekete halál - szólt közbe mogorván Drefan, Richard és Kahlan háta mögül.

Az emberek szinte egyszerre vettek nagy lélegzetet. Aztán csendben vártak.

- Nemrég kezdődött - mondta Richard -, így szerencsére módunk volt rá, hogy tegyünk néhány óvintézkedést. Jelen pillanatban kevesebb mint két tucat esetről tudunk. Azt persze nem lehet megmondani, hányan vannak, akik már megkapták, de még nem betegedtek meg. Az ismert eseteknek a fele már meg is halt. Reggelre ez a szám növekedni fog.

Kerson tábornok krákogott.

- Óvintézkedések, Rahl Nagyúr? Miféle óvintézkedéseket lehet itt tenni? Ismersz valamilyen újabb gyógymódot az emberek számára? A város lakói számára?

Richard ujjaival megdörzsölte a homlokát. Az asztalt nézte maga előtt.

- Nem, tábornok, nem ismerek gyógymódot - mormolta. Szavait azért mindenki meghallotta, akkora csend volt a szobában.

- Akkor mit...?

Richard kihúzta magát.

- El kell különíteni az embereket. Szétszóródni. Az öcsém már találkozott pestissel korábban, és olvasott régi nagy járványokról. Úgy gondoljuk, lehetséges, hogy emberről emberre terjed. Ahogy a családban is, ha valakinek fáj a torka, a tüdeje, vagy folyik az orra, a család többi tagja is megkapja ugyanazt a betegséget, csak mert a beteg közelében vannak.

- Azt hallottam, hogy a pestist a hely rossz levegője okozza - szólt közbe hátulról az egyik tiszt.

- Ahogy hallottam, ez is lehetséges - felelte Richard. - Azt is mondták, hogy számos egyéb oka is elképzelhető: rossz ivóvíz, romlott étel, túlhevült vér.

- Mágia? - kérdezte valaki.

Richard áthelyezte a súlyát egyik lábáról a másikra.

- Az is egy lehetőség. Néhányan azt is mondják, hogy a pestis a szellemek ítélete lehet a világunk fölött, és büntetés, amit kiszabnak ránk azért, amit látnak. Én magam nem hiszek ebben. Kint jártam a városban ma délután, és láttam ártatlan gyerekeket szenvedni és meghalni. Nem tudom elhinni, hogy a szellemek ilyet tennének, bármennyire is haragszanak.

Baldwin tábornok megdörzsölte az állát.

- Akkor te mit gondolsz, Rahl Nagyúr, mi terjeszti?

- Nem vagyok szakértő, de hajlok arra, hogy elfogadjam az öcsém magyarázatát, hogy más betegségekhez hasonlóan, emberről emberre terjedhet a levegő szaga vagy közvetlen érintkezés útján. Számomra ez tűnik a legértelmesebb magyarázatnak, bár ez a betegség sokkal súlyosabb, mint a többi. Azt mondják, a pestis szinte minden esetben végzetes.

Ha tényleg emberről emberre terjed, akkor nem szabad késlekednünk. Mindent meg kell tennünk, amit lehet, hogy a seregtől távol tartsuk a járványt. Azt akarom, hogy osszátok fel a sereget kisebb egységekre.

Kerson tábornok csalódottan tárta szét a kezét.

- Rahl Nagyúr, egyszerűen miért nem használod a mágiádat, és szabadítod meg a várost ettől a pestistől?

Kahlan megérintette Richard hátát, figyelmeztetésül, hogy őrizze meg a nyugalmát, bár egyébként is úgy látszott, Richardot nem ingerelte fel a kérdés.

- Sajnálom, de ebben a pillanatban nem tudom, milyen fajta mágia tudná gyógyítani a pestist. Nem tudok róla, hogy bármelyik varázsló is mágiával gyógyította volna a pestist ezelőtt.

Meg kell értened, tábornok, hogy még ha valaki képes is irányítani a mágiát, az nem jelenti azt, hogy magát az Őrzőt is meg tudná állítani, ha az érintésének az ideje elérkezik. Biztosíthatlak róla, hogy ha a varázslók ilyen hatalommal rendelkeznének, a temetők hamarosan eltűnnének ügyfelek híján. A varázslóknak sincs hatalmuk a Teremtő felett.

A világunkban egyensúly uralkodik. Mi mindnyájan, különösen a katonák, szolgálhatjuk az Őrzőt a halálosztásban, de ugyanúgy részesei lehetünk a Teremtő alkotó munkájának is. Mi tudjuk, jobban, mint a legtöbb ember, hogy a katonák fő feladata a béke és maga az élet védelme. Ebben az egyensúly másik oldala, hogy életeket kell elvennünk, hogy megállítsunk egy ellenséget, amelyik még nagyobb kárt okozna. Ez jut az emberek eszébe rólunk, nem az életek, amelyeket próbáltunk megóvni.

A varázslónak is egyensúlyban és harmóniában kell lennie a világgal, amelyben él. A Teremtő és az Őrző egyformán része a mi világunknak. Egy egyszerű varázslónak nem áll hatalmában, hogy ő írja elő nekik, mi történjen. A varázsló egymáshoz köthet eseményeket egy meghatározott cél érdekében - például egy házasságban -, de nem utasíthatja magát a Teremtőt, hogy életet hozzon létre ennek a házasságnak az eredményeként.

A varázslónak mindig észben kell tartania, hogy ebben a világban él, és mindent meg kell tennie, hogy segítsen az embereken, ahogy a paraszt segít a szomszédjának a termést betakarítani vagy tüzet oltani.

Vannak dolgok, amit egy varázsló megtehet, míg azok, akiknek nincs mágiája, nem tehetik meg, éppúgy, ahogy ti, erős emberek, könnyedén forgatjátok a nehéz csatabárdot, amit egy öreg ember képtelen lenne felemelni. És még ha rendelkezünk is a megfelelő izmokkal, ez nem azt jelenti, hogy az izmok végre is tudják hajtani, amit akarunk tőlük, mint például felhasználni a tudást, amit az öregember a tapasztalatai útján gyűjtött össze. Az öreg legyőzheti a fiatalat a csatában, izmok helyett a tudása révén.

Nem számít, milyen nagy varázsló valaki, nem teremthet új életet erre a világra. Egy fiatal nő, mágia, tapasztalat vagy tudás nélkül is megteheti, de a varázsló nem. Lehet, hogy tulajdonképpen abban a fiatal nőben több mágia rejlik, mint a varázslóban.

Azt akarom ezzel megértetni, emberek, hogy csak azért, mert én a Tehetséggel születtem, nem jelenti azt, hogy a Tehetségem képes megállítani ezt a pestisjárványt. Nem támaszkodhatunk minden gondunk megoldásában a mágiára. Egy varázsló számára épp olyan fontos, hogy ismerje hatalmának korlátait, mint egy tiszt számára, hogy ismerje az embereinek gyengéit.

Sokan láthatták közületek, mire képes a kardom az ellenség ellen. Mégis, bármilyen félelmetes a fegyverem, ez ellen a láthatatlan ellenség ellen mit sem ér. Másfajta mágiák épp ilyen tehetetlennek bizonyulhatnak.

- Bölcsességed előtt fejet hajtunk - idézte Kerson tábornok csendesen az Imádságot.

Az emberek hangot adtak egyetértésüknek, és rábólintottak Richard érvelésének logikájára. Kahlan büszke volt Richardra, hogy képes volt meggyőzni a katonákat. Abban már nem volt biztos, hogy Richard önmagát is képes volt meggyőzni.

- Nem annyira bölcsesség ez - mormogta Richard -, mint közönséges józan ész.

Biztosíthatlak benneteket - folytatta -, ez nem azt jelenti, hogy ne próbálnám meg megtalálni a módját, hogy véget vessek ennek a járványnak. Minden követ meg fogok mozgatni, hogy megállítsam. - Kezét Berdine vállára tette. Berdine felpillantott rá. - Berdine segít nekem, hogy utána nézzünk a régi varázslók könyveiben, hagytak-e ránk valami bölcsességet ebben a dologban.

Ha mágiával valamilyen módon meg lehet állítani a pestist, meg fogom találni ezt a módot. Pillanatnyilag viszont más, elérhető módokat kell alkalmaznunk rá, hogy megvédjük az embereket. Fel kell aprózni a sereget.

- És mi lesz azután, ha felapróztuk? - kérdezte Kerson tábornok.

- Felaprózzuk, és kivonulnak Aydindrilből.

Kerson tábornok kiegyenesedett, mint aki karót nyelt. Páncélinge szemeiről szikrázva verődött vissza a lámpafény, olyannak tűnt, mint egy csillogó szellemlátomás.

- Védtelenül hagyjuk Aydindril?!

- Nem - makacskodott Richard. - Nem hagyjuk védtelenül. Az én javaslatom az, hogy osszuk fel az erőinket, hogy a járvány kisebb eséllyel terjedjen el köztük, és vonuljanak elkülönített állásokba Aydindril körül. Csapatokat tudunk vezényelni valamennyi hágóra, az utakra, és a környező völgyekbe. Így nem tud semmilyen ellenséges erő felvonulni ellenünk.

- És mi lesz, ha mégis felvonulnak? - kérdezte Baldwin tábornok. - Akkor ezek a kisebb, elkülönített erők kevésnek bizonyulhatnak, hogy elhárítsák a támadást.

- Őrszemeket állítunk, és őrzőkatákat küldünk ki. Sűríteni fogjuk őket, hogy ne érhesen semmiféle meglepetés. Nem hinném, hogy a Rendnek máris komolyabb erői lennének ennyire fenn, északon, de ha bármilyen támadás érne bennünket, hírt vesszük, és gyorsan összevonhatjuk az erőinket. Nem fogjuk egymástól túlságosan távol elhelyezni őket, hogy védhessék a várost, ha szükséges, de ahhoz elég távol kell legyenek, hogy a járvány ne terjedhessen el az egész hadseregben.

Minden elképzeléseket szívesen meghallgatom. Többek között ezért is kérettelek ide benneteket. Ha van valakinek valamilyen elgondolása, kérem, ne hallgassa el.

Drefan lépett előre.

- Gyorsan kell csinálni. Minél hamarabb vonulnak ki a katonák, annál nagyobb esély van rá, hogy nem kerülnek kapcsolatba olyan személlyel, aki már megkapta a betegséget. Csináljatok egy jegyzéket azokról, akikkel szorosan együttműködnek, azokat is el kell különíteni itt Aydindrilben.

- Azonnal hozzálátunk - mondta Kerson tábornok. - Még ma éjjel.

Richard rábólintott.

- A csapatainknak természetesen kapcsolatban kell maradniuk egymással, de csak szóbeli üzenetek útján. Írott üzenet nem kerülhet kézről kézre. A papír is hordozhatja a pestist. Akik üzeneteket és parancsokat közvetítenek, csak távolból beszélhetnek egymással. Legalább akkora távolságból, mint amekkora most köztünk van, én a szoba egyik végén, ti a másikon.

- Nem túlzott elővigyázatosság ez? - kérdezte az egyik tiszt.

- Úgy hallottam - mondta Drefan -, hogy azokat az embereket, akik megkapták a pestist, de még nem betegek, így még nem is tudhatják, hogy fertőzöttek, fel lehet ismerni a pestis jellegzetes szagáról a leheletükön. - Az emberek érdeklődve bólogattak. - De aki megérzi rajtuk a végzetes szagot, közben maga is megfertőződik, megbetegszik és meghal.

Mormogás futott végig az emberek során.

- Ezért nem akarjuk, hogy a küldöncök túl közel kerüljenek egymáshoz - mondta Richard. - Ha az egyik már megkapta a pestist, nem akarjuk, hogy a seregeink egy másik egységének átadja. Semmi értelme ilyen bonyolult óvintézkedéseknek, ha nem vesszünk minden eshetőséget gondosan figyelembe.

Ez halálos betegség. Ha gyorsan cselekszünk, és olyan bölcsen, ahogy csak tudunk, sok embert megmenthetünk a haláltól. Ha nem vesszük komolyan az óvintézkedéseket, szinte minden ember a városban, és csapataink minden katonája halott lehet heteken belül.

A teremben komoly, aggodalmas suttogás támadt.

- A legrosszabb lehetőségeket tártuk elétek - mondta Drefan, újra magára vonva a katonák figyelmes tekintetét. - Nem akarjuk kisebbnek beállítani a veszélyt, mint amekkora. De vannak dolgok, amelyek az előnyünkre szólnak. A legfontosabb az időjárás. A járványok, amelyeket láttam, és amelyekről olvastam, nyári forróságban terjedtek legjobban. Úgy gondolom, a mostani hideg időben nem tudja igazán megvetni a lábát ez a járvány. Ez legalább a javunkra szolgál.

Az emberek újraéledő reménnyel sóhajtottak fel. Kahlan nem reménykedett.

- Még egy dolgot! - szólalt meg Richard, és egyenként szemébe nézett az embereknek. - D'haraiak vagyunk. Becsületes nép. Az embereink ennek megfelelően kell viselkedjenek! Nem akarom, hogy bármelyikünk is hazudjon az embereknek, azt állítsa, hogy nincs veszély. Ugyanakkor, azt sem akarom, hogy bárki szándékosan pánikot keltsen. Mindenki eléggé meg lesz ijedve így is.

Katonák vagytok. Ez is ugyanolyan csata, mintha bármilyen más ellenség támadt volna ránk. Ez is része a munkánknak. Az emberek egy része itt fog maradni a városban, hogy segítsen. Szükség lesz fegyveresekre, hogy elejét vegyünk bármiféle lázongásnak, ha kell. Ha zavargások törnének ki, mint a vörös Hold miatt, azt akarom, hogy azonnal törjék le. Használjatok minden erőt, amennyi szükséges, de nem többet. Ne felejtsetek el, hogy ennek a városnak a népe a mi népünk: védelmezőik vagyunk, nem börtönőreik.

Szükségünk lesz emberekre, akik sírokat ásnak. Nem hiszem, hogy minden halottat el tudunk majd égetni, ha a járvány teljes erővel kitör a lakosság között.

- Mit gondolsz, Rahl Nagyúr, hányan fognak meghalni? - kérdezte az egyik tiszt.

- Ezrek - válaszolta Drefan. - Tízezrek. - Kék szemének tekintete végigsöpört az egész társaságon. - Ha igazán

rosszra fordulnak a dolgok, még annál is többen. Olvastam egy pestisjárványról, ahol egy közel félmillió városban minden négy lakosból három meghalt.

Az egyik, hátsó sorban álló tiszt halkán füttyentett.

- És még valami - vette át a szót ismét Richard. - Lesznek, akik pánikba esnek. Menekülni akarnak majd Aydindrilből, hogy távol kerüljenek a veszélytől. A legtöbben maradni fognak. Nemcsak azért, mert ez az egyetlen otthonuk, amit ismernek, hanem azért is, mert itt van a megélhetésük.

Nem engedhetjük meg, hogy az emberek elmeneküljenek Aydindrilből, és széthordják a pestist más városokba Középföldön, vagy akár azon is túl, D'Harába. Itt kell elszigetelnünk a járványt. Ha az emberek menekülni akarnak a városból, távol akarják tartani magukat a szomszédoktól, mert attól tartanak, hogy azok már megkapták a betegséget, meg kell értenünk a félelmüket.

Hagyni kell őket, hogy vidékre meneküljenek a környező dombok közé, ha akarnak, de a környéken kell maradniuk. Azt akarom, hogy az elkülönített egységek katonái körbevegyék a várost és a közvetlen környékét. Őrizzenek minden, Aydindrilbe és onnan kifelé vezető utat. A lakosságnak ezeken a határokon belül kell maradnia.

Bármelyik menekülő fertőzött lehet, ha nem is tud róla, így veszélyt jelenthet másutt élő emberekre. Végző megoldásként erőszakkal is meg kell akadályozni, hogy kihurcolják a pestist más helyekre. Kérem, azért el ne felejtsetek, hogy ezek nem rossz szándékú emberek, egyszerűen csak féltik a saját életüket és a családjukat.

Akik elmenekülnek a városból, hogy kivárhák a járvány végét, hamarosan ki fognak fogyni az élelemből, és éhínség fog kitörni köztük. Emlékeztessék rá a menekülőket, hogy vigyenek elegendő élelmet magukkal, mert kicsi az esélye, hogy a környéken ennivalót találjanak. Ha az éhségbe pusztulnak bele, nem kevésbé lesznek halottak, mintha a pestis ölte volna meg őket. Juttassátok ezt az eszükbe, és azt is, hogy a tanyák fosztogatását nem tűrjük el. Nem engedjük, hogy az anarchia felüsse a fejét! Azt hiszem, ez minden, amit mondani akartam. Halljuk a kérdéseiteket!

- Ma este fogtok távozni, Királynőm és Rahl Nagyúr, vagy holnap reggel? - kérdezte Baldwin tábornok. - És hol fogtok tartózkodni?

- Richard és én nem hagyjuk el Aydindril - felelte Kahlan.

- Micsoda?! De hát el kell menekülni! - makacsodott Baldwin tábornok. - Kérlek titeket! Nektek el kell innen menni! Szükségünk van rátok, hogy vezessetek minket!

- Nem tudtuk, mivel van dolgunk, míg már túl késő nem volt - mondta Kahlan. - Mi már megkaphattuk a pestist.

- Ezt ugyan nem tartjuk valószínűnek - vetette közbe Richard, hogy csillapítsa a tisztek ijedségét -, de itt kell maradnom, hogy kiderítsem, létezik-e olyan mágia, ami képes megállítani a pestist. Fel kell mennem a Toronyba. Ha felmegyünk a dombok közé, semmi hasznunkat nem lehet venni, én pedig elszalasztom az esélyt rá, hogy találjak valamilyen megoldást. Itt maradunk, és felügyeljük a város irányítását.

Drefan a d'harai Raug'Moss gyógyítók főpapja. Az Inkvizítor Anya és én nem is lehetnénk jobb kezekben. És Nadine is velünk marad, hogy azzal törődjön, hogyan lehet könnyíteni a nép helyzetén.

Míg a férfiak kérdéseket tettek fel, és az élelem és felszerelés problémáját vitatták meg, Kahlan az ablakhoz ment, s a szelet és a havat figyelte a tavaszi viharban. Richard úgy beszélt az embereihez, ahogy a hadvezér beszél a csata előestéjén, hogy erőt plántáljon a lelkükbe, hogy megkeményítse őket az előttük álló harcra. A halál bőségesen fog aratni itt is, akár a csatákban.

Bár Drefan úgy vélte, a járvány nem fog tudni teljes erővel kibontakozni a hideg időben, Kahlan tudta, hogy erre az esetre ez nem vonatkozik.

Ez nem közönséges pestis volt. Ez olyan járvány volt, amit mágiával indított el az az ember, aki mindnyájukat el akarta pusztítani.

Lent a veremben Jagang úgy nevezte: „*Ja'La dh Jin*” - az Élet Játéka. Jagang fel volt háborodva, hogy Richard kicseréltette a labdát könnyebbre, hogy a gyerekek is játszassanak, nemcsak a legerősebbek, a legdurvábbak. Jagang ezeknek a gyerekeknek a kiirtásával kezdte. Ez nem véletlen volt: ez üzenet volt.

Ez az Élet Játéka volt.

Ez Jagang vadsága és durvasága által uralt világ lesz, ha ő győz.

10. FEJEZET

A következő órában az emberek kérdéseket tettek fel, főleg Drefannak. A két tábornok irányítási és logisztikai kérdésekben adott tanácsokat Richardnak. Röviden megtárgyalták a lehetőségeket, terveket készítettek, és a tiszteknek kiosztották a feladataikat. A seregnek még azon az éjszakán meg kellett kezdeni a kivonulást. A Falka Vérének több katonája megadta magát, és bár ezek a férfiak azóta hűségesköt tettek Richardnak, a tábornokok mégis okosabbnak tartották megosztani őket, és minden csapattesthez beosztani néhányat, inkább, mint hagyni őket, hogy együtt maradjanak. Richard egyetértett ezzel a javaslatlaltal.

Mikor végre mind eltávoztak, hogy hozzákezdjenek a munkájukhoz, Richard fáradtan huppant bele a székébe. Hosszú utat tett meg azóta, hogy egyszerű erdei vezetőként belecsöppent ebbe az egészbe.

Kahlan büszke volt rá. Szólásra nyitotta száját, hogy ezt kimondja, de Nadine mondta ki a szavakat helyette.

Richard egy egyszerű „Köszönöm”-öt mormogott.

Nadine puhatolódzóan megérintette ujjával Richard vállát.

- Richard, te mindig... nem is tudom... Richard voltál nekem. Egy fiú otthonról. Egy erdei vezető. Ma, és főként ma este, ezekkel a fontos emberekkel, azt hiszem, először láttalak másnak. Te tényleg ez a Rahl Nagyúr vagy.

Richard lekönnyökölt maga elé az asztalra, és a kezébe temette az arcát.

- Azt hiszem, szívesebben lennék a szikla alatt, eltemetve a Szelek Templomával együtt.

- Ne butáskodj! - súgta neki Nadine.

Kahlan felborzolódnál lépett Richard mellé, Nadine könnyedén elsiklott onnan.

- Richard! - mondta Kahlan. - Aludnod kell. Most. Megígérted! Nekünk egy erős Richardra van szükségünk. Ha nem alszol valamennyit...

- Tudom. - Richard az asztal lapjára támaszkodva felállt. - Tud valamelyikőtök valamit, ami elaltatja az embert? Megpróbáltam... Legutóbb is csak feküdtem ott. Az agyam nem tudott lenyugodni.

- Feng San diszharmónia - jelentette ki Drefan azonnal. - Te idézted magadra azzal, hogy túlhajtottad magad azon a határon, amit a tested el tud viselni. Vannak határai annak, amit el tudunk végezni, és ha...

- Drefan! - vágott közbe Richard nyájas hangon. - Értem, mit akarsz mondani, de azt teszem, amit tennem kell. Neked is meg kell értened. Jagang megpróbál mindnyájunkat megölni. Nem sok hasznom lenne belőle, ha olyan virgonc lennék is, mint a mókus tavasszal, ha a végén mind meghalunk.

Drefan visszamordult.

- Én megértem, de ettől még nem leszel erősebb.

- Hát akkor ezután megpróbálok jobban viselkedni. Mit tudsz javasolni ma éjjelre, hogy aludni tudjak?

- Meditáció - felelte Drefan. - Ez lenyugtatja az energiaáramlásodat, és visszarendezi harmonikussá.

Richard megdörzsölte a szemöldökét.

- Drefan, emberek százezrei vannak halálos veszélyben, mert Jagang a csizmái alá akarja hajtani az egész világot. Megmutatta nekünk, hogy az elszántsága nem ismer határt. Azzal kezdi, hogy gyermekeket gyilkol. - Richard ujjai kifehéredtek, annyira ökölbe szorította a kezét. - Csak azért, hogy üzenjen nekem. Gyermekeket! Nincs lelkiismerete. Meg akarja mutatni nekem, mire képes, hogy ő győzzön. Hogy megadjam magam! Azt hiszi, ezzel meg tud törni engem!

Ujjával ellentétben Richard arca bíbor színt öltött.

- Hát téved! Sohasem engedem át a népünket egy ilyen zsarnoknak! Soha! Mindent megteszek, amit kell, hogy megállítsam ezt a járványt! Esküszöm!

A hirtelen csend szinte visszhangot vert a szobában. Kahlan még sohasem látta Richardnak ezt a fajta haragját. Mikor az Igazság Kardja mágiájának halálos dühe csillogott a szemében, az ellenség általában karnyújtásnyira volt tőle: a harag egy elérhető ellenséggel szemben lángolt fel, és arra irányult.

Ez a mostani egy láthatatlan ellenség felé áramló tehetetlen düh volt. Nem volt olyan közvetlen fenyegetés, ami ellen fordulhatott volna. Nem tudott nyíltan ellene fordulni. Kahlan látta Richard szemében, hogy ez nem a Kard dühe volt. Ez Richard saját haragja volt.

Richard arca végre lecsillapodott. Mély, lenyugtató lélegzetet vett, és arcát megtörölte a kezével. Visszanyerte az uralmát a hangja felett is.

- Ha megpróbálok meditálni, csak beteg és halott gyermekeket fogok látni magam előtt. Kérlek, segíts! Nem tudnám elviselni, hogy álmomban is ezt lássam! Aludnom kell, de álmok nélkül.

- Aludni álmok nélkül? Zavarnak az álmaid?

- Rémálmok. Ébren is magam előtt látom őket, de ezek valóságosak. Az Álomjáró nem tud belépni az álmaimba, mégis megtalálta a módját, hogy rémálmaim legyenek. Könnyörgök, drága szellemek, legalább az álmaimban lehessen egy kis nyugalom!

- A Feng San meridián diszharmóniájának biztos jele - nyugtázta saját magának Drefan. - Látom, hogy nem leszel könnyű páciens. Persze nem mondom, hogy nincs okod rá.

Drefan kihúzta a csonttűt a bőrhurokból, és felnyitotta az övéen lógó egyik bőriszáknak a fedelét. Kihúzott belőle néhány kisebb bőrzacsót. Az egyiket aztán visszatette.

- Nem, ez csak fájdalomcsillapító, nem sokat segít, hogy elaludj. - Megszagolt egy másikat. - Nem, ettől hánynál. - Megvizsgálta a többit is, és végül lezárta az iszák fedelét. - Attól tartok, ilyen egyszerű gyógyszereket nem hoztam magammal, csak különlegességeket.

Richard felsóhajtott.

- Mindenesetre köszönöm, hogy megpróbáltad.

Drefan Nadine-hez fordult. Nadine maga volt a megtestesült buzgóság, ajkait összeszorította a visszafojtott örömtől, míg a többiek hallgatta.

- Amit Yonick anyjának adtál, Richardnak nem lenne elég erős - mondta neki Drefan. - Van nálad komló?

- Persze - felelte higgadtan, bár láthatóan örült neki, hogy végre valaki őt is megkérdezte. - Természetesen oldatban.

- Tökéletes! - mondta Drefan. Hátba vágta Richardot.

- Majd meditálhatsz máskor... Ma éjjel pillanatok alatt el fogsz aludni. Nadine adni fog neked egy készítményt.

Én megyek, megnézem a személyzetet, és elmondom nekik a javaslataimat.

- El ne felejts meditálni! - mormogta Richard a távozó Drefan hátának.

Berdine visszamaradt a naplót tanulmányozni, míg Nadine, Cara, Raina, Ulic, Egan és Kahlan mind követték Richardot a közeli szobájába. Ulic és Egan kívül, az ajtó mellett maradtak örködni, a többiek bementek Richarddal a szobába.

Odabent Richard egy székre hajította aranyszínű köpenyét. Kardszóját lehúzta a fején keresztül, és tetejére fektette az Igazság Kardját. Fáradtan áthúzta a fején aranszegélyes zubbonyát, és ingét is levetette. Csak ujjatlan fekete alsóingét hagyta magán.

Nadine a szeme sarkából leste Richardot, miközben hangosan számolta a gyógyszer cseppjeit, amit egy pohár vízbe csepegtetett.

Richard lezökkent az ágya szélére.

- Cara, kérlek, lehúznád a csizmámat?

Cara a szemeit forgatta.

- Úgy nézek én ki, mint egy inas?

Mikor Richard elmosolyodott, Cara leguggolt, hogy teljesítse a kérését.

Richard hátradőlt a könyökére.

- Mondjátok meg Berdine-nek, azt kérem, nézzen utána minden hivatkozásnak a Négy Szél Hegyére vonatkozóan. Nézze meg, mit tud még kideríteni róla.

Cara felnézett rá a lába mellől.

- Micsoda briliáns ötlet! - jelentette ki csúfondáros lelkesedéssel. - Fogadjunk, Berdine-nek magától sosem jutna eszébe, ó bölcs és mindentudó mester!

- Jól van, jól van. Azt hiszem, rám nincs is szükség. Hogy áll az én varázsitalom ott?

- Éppen készen vagyok vele - jelentette Nadine vidáman.

Cara nyögve lehúzta Richard másik csizmáját is.

- Vedd le a nadrágod, vagy azt is én húzom le rólad!

Richard ráfintorgott.

- Köszönöm, magam is boldogulok.

Cara vigyorgott magában. Richard legördült az ágyról, és Nadine-hez ment. Nadine átadta neki a komlóoldatos poharat. Belecsepegtetett a pohárba még valami mást is.

- Ne idd ki mind. Ötven cseppet tettem bele. Ez több, mint amire szükség van, de hagyni akartam neked még egy kis többletet is. Idd ki úgy a harmadát, és ha éjjel felébrednél, ihat sz belőle újra egy-két kortyot. Tettem bele egy kis valeriánát, meg csukókafőzetet is, hogy mélyen és álomtalanul aludj.

Richard egy hajtásra kiitta a pohár felét. Az arca eltorzult.

- Amilyen rossz az íze, vagy elalszom tőle, vagy megöl.

Nadine rámosolygott.

- Úgy fogsz aludni, mint egy csecsemő.

- Ahogy hallottam, a csecsemők egyáltalán nem jól alszanak.

Nadine édesen felkacagott.

- Aludni fogsz, Richard, megígérem. Ha túl hamar ébredsz fel, csak igyál még belőle.

- Köszönöm. - Richard leült az ágy szélére. Egyik nőről a másikra pillantott. - Esküszöm, egyedül is le tudom húzni a nadrágomat.

Cara a szemét forgatta, és az ajtó felé indult, maga előtt terelgetve Nadine-t. Kahlan arcon csókolta Richardot.

- Menj az ágyba. Visszajövök betakarítani és jóéjt-puszt adni, mihelyst intézkedem az őrég felől.

Raina követte Kahlant, és becsukta maga után az ajtót. Nadine a sarkain fel-alá hintázva várakozott rájuk.

- Hogy van a karod? Kell rá borogatás?

- A karom sokkal jobban van - válaszolta Kahlan. - Azt hiszem, már teljesen rendbe jött. Azért köszönöm, hogy megkérdezted.

Kahlan összefogta a kezét a háta mögött, és Nadine-re meredt. Cara is Nadine-re meredt. Raina is a nőt nézte.

Nadine tekintete egyik nőről a másikra vándorolt. Aztán Ulicra és Eganra nézett. Azok is őt nézték.

- Hát akkor, jól van. Jó éjszakát!

- Jó éjszakát! - válaszolta egyként Kahlan, Cara és Raina.

Nézték, hogyan vonul el Nadine.

- Még mindig azt mondom, meg kellett volna engedned, hogy megöljem - jegyezte meg Cara az orra alatt.

- Még megengedhetem - mondta Kahlan. Bekopogott az ajtón. - Richard, ágyban vagy már?

- Igen.

Ahogy Kahlan kinyitotta az ajtót, Cara utána indult.

Kahlan visszafordult.

- Csak egy perc. Nem hiszem, hogy egy perc alatt tönkretelhetném a tisztességemet.

Cara morcosan nézett Kahlanra.

- Rahl Nagyúr esetében minden elképzelhető.

Raina elnevette magát, és rácsapott Cara karjára, elérve, hogy hagyja békén Kahlant.

- Nem kell aggódni. Amit ma láttunk, azok után egyikünk sem lenne a megfelelő hangulatban - mondta Kahlan, és becsukta maga mögött az ajtót.

Odabent egyetlen gyertya égett. Richard hasig betakarózva feküdt. Kahlan odaült az ágy szélére, megfogta Richard kezét, és a szívére szorította.

- Borzasztóan csalódott vagy? - kérdezte Richard.

- Richard, össze fogunk házasodni. Egész életemben csak terád vártam. Együtt vagyunk, és csak ez számít.

Richard mosolygott, fáradt szemeiben fellobbant egy kis szikra. - Hát nemcsak ez!

Kahlan akaratlanul is elmosolyodott. Megcsókolta Richard ujjait.

- Csak az a fontos, hogy tudd, én megértem - mondta. - Nem akartam, hogy úgy aludj el, hogy azt hiszed, összetört a szívem, csak mert nem házasodhatunk össze azonnal. Majd megteesszük, amikor lehet.

Richard a másik kezét Kahlan tarkójára tette, és egy gyengéd csókra magához húzta. Kahlan kezével Richard csupasz mellkasára támaszkodott, érezte a bőre melegét, a lélegzetét, a szívverését. Ha a szenvedő gyerekek látványának emlékeitől nem lett volna annyira feldúlt, Richard testének érintésétől fellobbant volna szívében a vágyakozás.

- Szeretlek! - suttogta Richardnak.

- Szeretlek most, és mindörökké! - jött a suttogó válasz.

Kahlan elfújta a gyertyát.

- Aludj jól, szerelmem!

Cara gyanakodva méregette Kahlant, ahogy az becsukta az ajtót.

- Ez két perc volt!

Kahlan figyelmen kívül hagyta Cara apró oldalvágását.

- Raina, őriznéd Richard ajtaját, amíg el nem mész aludni? Aztán állíttass őrseget elé.

- Igen, Inkvizítor Anya.

- Ulic, Egan, azzal az altatóval lehet, hogy Richard nem tud majd felkelni, ha veszély adódna. Szeretném, ha egyikőtök itt maradna, mikor Raina aludni megy.

Ulic összefonta hatalmas karjait.

- Inkvizítor Anya, egyikünknek sem áll szándékában elhagyni ezt a helyet, amíg Rahl Nagyúr alszik.

Egan a szemközti fal előtt a padlóra mutatott.

- Ha szükség lenne rá, egyikünk szundíthat ott egy kicsit. Mindketten itt maradunk. Nem kell aggódnod Rahl Nagyúr biztonsága miatt, amíg alszik.

- Köszönöm mindnyájatoknak! Még egy dolgot: Nadine nem léphet be ebbe a szobába - semmilyen indokkal. Semmilyen körülmények között!

Mindnyájan elégedetten bólintottak. Kahlan a szőke Mord-Sithhez fordult.

- Cara, menj, keresd meg Berdine-t! Én elmegyek egy köpenyért. Ti is hozzátok a köpenyeiteket mindketten! Nagyon csúf idő van ma éjjel.

- És hová menjünk?

- Találkozunk odakint az istállóknál.

- Az istállóknál? Mit akarsz ott kint ilyenkor? Vacsoraidő van!

Cara soha nem hátrált meg a kötelesség elől olyan jelentéktelen ok miatt, mint egy vacsora. Csak épp gyanakodott.

- Akkor kapjatok fel valamit a konyhában, amit magunkkal vihetünk.

Cara összefogta a kezét a háta mögött.

- Hová megyünk?

- Lovagolni.

- Lovagolni? Inkvizítor Anya, hová megyünk?!

- A Varázslók Tornyába.

Cara is, Raina is csodálkozva vont fel a szemöldökét.

Cara csodálkozása helytelenítő fintorrá torzult.

- Tud róla Rahl Nagyúr, hogy a Toronyba akarsz menni?!

- Természetesen nem. Ha tudta volna, miért akarok odamenni, ragaszkodott volna hozzá, hogy velünk jöjjön. Neki most alvásra van szüksége, tehát nem szóltam neki.

- És miért megyünk oda?

- Mert a Szelek Temploma eltűnt. A varázslókat, akik eltüntették, bíróság elé állították. A Toronyban minden ott tartott tárgyalásról jegyzőkönyvek vannak. Meg akarom találni azt a jegyzőkönyvet. Holnap, ha kialudta magát, Richard elolvashatja. Lehet, hogy segítségére lesz.

- Bölcs gondolat a Varázslók Tornyába menni sötétedés után. Hozom Berdine-t és valami ennivalót a konyhából. Találkozunk az istállóknál. Rendezünk egy pikniket - mondta Cara pajzán gunyorossággal.

11. FEJEZET

Kahlan leveregette a nagy, nedves hópelyheket a szempilláiról, és szemébe húzta a köpenye csuklyáját. Közben arra gondolt, milyen ostobaság volt, hogy nem jutott eszébe átöltözni fehér inkvizítori ruhájából. Felállt a kengyelben, és jobban előre húzta ruhája hátulját a combjai között, hogy védelmet nyerjen a nyereg hideg érintése ellen. Szerencsére a csizmái elég hosszú szárúak voltak, így a ruha előre húzásával nem tette ki lábikráit a csípős szélnek. Mindennek ellenére örült, hogy újra Nick, a galeai katonáktól kapott nagytermetű csataló hátán ülhetett. Nick régi jó barát volt.

Cara és Berdine láthatóan hozzá hasonlóan kényelmetlenül érezték magukat. Kahlan tudta, ez amiatt van, mert féltek olyan helyre menni, ahol mágia lakozik. Voltak már korábban a Varázslók Tornyában, és semmi kedvük nem volt visszatérni. Az istállóknál meg is próbálták Kahlani lebeszélni róla. Kahlan emlékeztette őket a pestisjárványra.

Nick fülei billegetésével már azelőtt jelzett, mielőtt a katonák sötét alakjai kibontakoztak volna előttük az örvénylő hóesésből, hogy megállítsák őket. Kahlan ebből már tudta, hogy elérték a kőhidat: a katonák a híd város felőli végén álltak őrt.

Az emberek visszatették kardjaikat a hüvelybe, mikor Cara rájuk mordult. Cara megkönnyebbült, hogy talált valakit, akin rosszkedvét kitöltheti.

- Rémes éjszaka ez, Inkvizítor Anya, nem arra való, hogy kint járkálj! - mondta az egyik katona, aki örült, hogy a mogorva Mord-Sithen kívül máshoz is szólhat.

- Rémes éjszaka ez arra, hogy idekint őrködjetek - felelte Kahlan.

A katona hátra nézett a válla fölött.

- Minden éjszaka rémes, amit itt a Tornyt őrizve kell tölteni.

Kahlan mosolygott.

- A Torony baljóslatúnak látszik, katona, de nem olyan szörnyű hely, mint ahogy kinéz.

- Ha te mondd, Inkvizítor Anya! Én a magam részéről szívesebben őrizném akár az Alvilág kapuját is.

- Senki sem akart bejutni a Toronyba, ugye?

- Ha úgy lett volna, hallottál volna róla, vagy most a holttesteinket találnád itt, Inkvizítor Anya.

Kahlan indulásra nógatta hatalmas ménjét. Nick felhorkantott, és nekilódult a csúszós hóban.

Kahlan jelen körülmények között bízott a ló ösztöneiben, és ráhagyta, hogy menjen a saját feje után. Cara és Berdine nyergükben könnyedén ringatózva követték. Odalent az istállóban Cara a lova szájába tette a zablát, mélyen az állat szemébe nézett, és megparancsolta neki, hogy ne okozzon semmiféle galibát. Kahlannak az a furcsa érzése támadt, hogy a pej kanca pontosan értette a figyelmeztetést.

Kahlan épphogy csak látta a híd két oldalán a kőfalat. Talán még szerencse is, hogy a lovak sem láthatták az alattuk tátongó szakadékot. Azt tudta, hogy Nick nem hőkölne vissza, de a másik két állatban nem volt ilyen biztos. Az alattuk ásító mélység meredek sziklafalai több ezer lábnyit zuhantak alá. Ha szárnyaid nincsenek, ez volt az egyetlen út a Varázslók Tornyába.

A hózivataros sötétségben a hatalmas Torony magasba törő falai, sáncai, bástyái, tornyai, hídjai és gyilokjárói beleolvadtak a hegyoldal tintafekete színébe, ahová a Tornyt építették.

Azok számára, akik nem bírtak mágiával, vagy nem értették meg a mágiát, a Torony kétségkívül a baljós fenyegetés légkörét árasztotta.

Kahlan Aydinrilben nőtt fel, és számtalanszor járt fenn a Toronyban, többször egyedül, mint társaságban. Már gyerekkorában is felengedték egyedül a Toronyba, mint ahogy a többi fiatal Inkvizítort is. Amikor kicsi volt, a varázslók megcsiklandozták, kergetőztek vele a folyosókon, és együtt nevetgéltek a kislánnyal. A Torony második otthona volt: kényelmes, biztonságos, hívogató és védelmező.

Persze azt is tudta, hogy a Toronyban veszélyek is vannak, akárcsak bármely más otthonban. Az otthon biztonságos, hívogató hely lehet, egészen addig, míg bolond módra be nem akarsz mászni mondjuk a kandallóba. Nos, a Toronyban is voltak helyek, ahová egyszerűen nem ment be az ember.

Csak miután idősebb lett, jött el az az idő, amikor már nem járt egyedül a Toronyba. Ha egy Inkvizítor felnőtt, akkortól már veszélyes volt számára bárhova is egyedül járni. Ha egy Inkvizítor egyszer elkezdte a vallatásokat, onnantól kezdve sehová sem volt tanácsos mennie a személyes varázslója védelme nélkül.

Mikor idősebb lett, egy Inkvizítor ellenségeket kezdett szerezni. Az elitáltak családjai ritkán fogadták el, hogy szerették erőszakos bűnöket követett el, vagy éppen az Inkvizítort hibáztatták a halálos ítéletért, annak ellenére, hogy ő csak annak megerősítésére szolgált, hogy az ítélet biztosan helyes legyen.

Rendszeresen előfordult, hogy az Inkvizítorok életére törtek. Sohasem volt hiány olyan emberekben, közemberektől királyokig, akik holtan szerették volna látni ezt vagy azt az Inkvizítort.

- Hogyan jutunk át a pajzsokon Rahl Nagyúr nélkül? - kérdezte Berdine. - Korábban az ő mágiája segített nekünk keresztüljutni. Nem fogunk tudni átmenni a pajzsokon.

Kahlan bátorítón mosolygott a két Mord-Sithre.

- Richard nem tudta, hová megy. Csak tévelygett a Toronyban, az ösztöneit követve, abban a tekintetben, hogy merre kellene mennie. Én ismerek olyan utakat, ahol nem szükséges mágia az átjutáshoz. Néhol lehet egy-egy

gyenge pajzs, hogy az embereket távol tartsa, de azokon én át tudok menni. Ahol én átjutok, Ott titeket is át tudlak vezetni, ha megérintlek, éppúgy, ahogy Richard vitt át benneteket a sokkal erősebb pajzsokon.

Cara csalódottan felmordult. Abban reménykedett ugyanis, hogy a pajzsok úgyis megakadályozzák majd, hogy bejussanak a Toronyba.

- Cara, én ezerszer is jártam már a Toronyban. Tökéletesen biztonságos. Ahogy a kinti világban te vagy az én testőröm, én leszek a tiéd itt a Toronyban. Nővérek vagyunk az Agielben! Nem foglak a közelébe se engedni semmiféle veszélyes mágiának. Megbízol bennem?

- Nos... azt hiszem, nővérem vagy az Agielben. Az ember bízson az Agiel nővéreben!

Áthaladtak egy hatalmas kapurostély alatt, és bejutottak a Torony területére. A masszív külső falak mögött a hó azonnal elolvadt, amint a földre ért. Kahlan hátratolta a csuklyáját. A falakon belül az idő meleg volt, és kellemes.

Lerázta köpenyéről a havat, és mélyet lélegzett a friss tavaszi levegőből, ami a jól ismert megnyugtató illattal töltötte meg az orrát. Nick barátságosan felnyihogott.

Kahlan a murvával és kavicssal felszórt úton ahhoz a köríves nyíláshoz vezette a két Mord-Sithet, amely áthaladt a Torony egy része alatt. Amint a hosszú alagútban lovagoltak, a Cara és Berdine nyergéről lógó lámpák fénye narancsszín fénybe burkolta az ívelt falakat.

- Miért erre jövünk? - kérdezte Cara. - Rahl Nagyúr azon a nagy fekete ajtón át vitt be minket, ami ott van kint az udvarban.

- Tudom. Ez az egyik oka, amiért féltek a Toronytól. Az egy rendkívül veszélyes útja a bejutásnak. Most arrafelé vezetlek benneteket, ahol én szoktam bejárni általában. Ez sokkal jobb. Majd meglátjátok. Ez sem az az út, amin a látogatók bejuthattak. Ez azoknak az útja, akik itt éltek és dolgoztak. A látogatók egy másik ajtón át jöhettek be, ahol egy vezető várta őket, aki gondoskodott arról, amire szükségük volt.

Az alagúton túl a lovak érdeklődve tekintettek a jókora dús fűvű legelőre. A kavicsos út mellett a fal mellett futott végig, amelyikbe a főbejáratot építették. Az út másik oldalán kerítés zárta el a rétet. Bal oldalt a rét egy szakaszát nem kerítés, hanem a Torony fala határolta. Arra hátul voltak az istállók.

Kahlan leszállt a lováról, és kinyitotta a kaput. Leszedték a lovakról a nyeret és a szerszámot, azután szabadon eresztették őket a réten, ahol kedvükre legelélhettek és futkározhattak a kellemes tavaszi levegőben.

Tucatnyi, évezredek alatt simára és gömbölyűre koptatott márványlépcső vezetett fel egy falba süllyesztett fülkéhez, ahol a Belső Toronyba vezető dísztelen, súlyos kétszárnyú kapu volt. Cara és Berdine lámpákkal a kezükben követték Kahlant. A Belső Torony előcsarnokának hatalmas méretei között szinte elveszett a lámpák fénye, és csak sejteni lehetett a boltívek és oszlopok valódi nagyságát.

- Ez micsoda? - suttogta Berdine - Olyan hangja van, mint egy víznyelőnek.

- Itt ugye nincsenek... patkányok?

- Ez igazából egy szökőkút - mondta Kahlan. Hangja visszhangot vert a távolban. - És igen, Cara, vannak patkányok a Toronyban, de nem ott, ahová vislek benneteket. Ezt megígérem. Add csak ide a lámpádat, hadd mutassam meg nektek a csontvázat ebben a félelmetes pincében.

Kahlan átvette a lámpát, és a jobb oldali kulcslámpák egyikéhez ment. Lámpa nélkül is megtalálta volna az útját, olyan gyakran járt már erre, de szüksége volt, ha nem is a lámpa fényére, de a lángjára. Megtalálta a kulcslámpát, hátrabillentette a hosszú lámpaüveget, és meggyújtotta a kanócot Cara lámpájával.

A kulcslámpa kanóca lángra lobbant. Egy sorozat suhogó hang kíséretében a csarnok többi lámpája - sok száz - is fellobbant, párosával, egyszerre egy-egy a kulcslámpától jobbra és balra. Minden *hussss* után szinte azonnal következett a másik, ahogy a kulcslámpáról áterjedt a láng a csarnokban körbe a többire. A fényesség egyre növekedett: olyan hatást keltett, mintha egy hatalmas lámpa lángját csavarták volna egyre feljebb.

Néhány másodperc alatt az előcsarnokban majdnem olyan világos lett, mintha nappal lenne. A falak a számtalan láng lágy narancssárga fényében fürödtek. Cara és Berdine leesett állal bámulta a látványt.

Százlábnyira fölöttük az üvegtető most sötét volt, de nappali meleggel és fénnel árasztotta el a csarnokot. Éjszaka, ha az ég derült volt, le lehetett oltani a lámpákat, és bámulni a csillagokat, vagy hagyni, hogy a Holdfény beezüstözze a falakat.

A csempézett padló közepén lóhere levél alakú szökőkút állt. A víz ötméteres magasságba szökött a központi tálca fölé, hogy aztán vízesésként hulljon alá a minden következő szinten egyre szélesedő, kagyló formájú tálcákba, és végül a legalsó kagyló peremén egyenletes távolságban elhelyezkedő nyílásokon át teljesen azonos ívekben az alsó medencébe érkezzen. A medence körüli érezett fehér márványfal elég széles volt hozzá, hogy padnak is használható legyen.

Berdine lépett egyet lefelé a falat körbefutó ötfokú lépcsőn.

- Ez gyönyörű! - suttogta elképedten.

Cara az ovális csarnokon körbefutó balkont támasztó vörösmárvány oszlopokat csodálta. Az ajkain mosoly játszott.

- Ez teljesen más hely, mint ahová Rahl Nagyúr hozott bennünket. - Cara aztán elkomorult. - Azok a lámpák. Az mágia volt. Itt mágia van. Azt mondtad, távol fogsz tartani bennünket a mágiától.

- Azt mondtam, távol foglak tartani benneteket a veszélyes mágiától. A lámpák úgy működnek, mint a pajzsok,

csak épp fordított céllal. Ahelyett, hogy távol tartanák az embereket, ezek afféle segítő pajzsok, amelyek kellemessé és könnyűvé teszik a belépést. Ez barátságos mágia, Cara.

- Barátságos. Hát persze.

- Gyerünk, nem céltalanul jöttünk ide. Dolgunk van.

Kahlan elegáns, meleg folyosókon át vezette őket a könyvtárakhoz, nem azon a rémítő úton, ahol legutóbb jutottak el ide. Csak három pajzson kellett keresztüljutniuk. Kahlan mágiája lehetővé tette, hogy átjusson rajtuk, és kézen fogva Carát és Berdine-t is át tudta vinni rajtuk, habár mindketten valami csiklandós érzésről panaszkodtak.

Ezek a pajzsok nem veszedelmes területeket óvtak, ezért gyengébbek voltak, mint egyéb helyeken a Toronyban. Voltak pajzsok, amelyeken Kahlan nem volt képes keresztüljutni, mint például azok, amelyeken Richard vitte át, mikor lementek a Sliphhez, bár Kahlan úgy gondolta, más utakon is le lehet jutni oda. Voltak pajzsok, amelyeken Richard átment, bár Kahlan tudomása szerint nem volt még varázsló, aki ezeken átjutott volna azelőtt.

Egy kereszteződéshez értek, ahonnan mindkét irányba világos rózsaszín kőből épült falú folyosó nyílt. A folyosóról helyenként tágas termek nyíltak, körben párnázott padokkal, amelyekre ülve olvasni vagy társalogni lehetett. Ezekből a külső termekből nagy szárnyas ajtókkal könyvtártermek nyíltak.

- Jártam már itt - jelentette ki Berdine. - Emlékszem erre a helyre.

- Igen, Richard ide hozott téged, bár más útvonalon.

Kahlan tovább ment a nyolcadik társalgóig, és bement a dupla szárnyú ajtón az itteni könyvtárba. Lámpájával itt is meggyújtotta a kulcslámpát, és a többi is felgyulladt, kiemelve a termet a sötétségből, életet költöztetve belé. A padló lakkozott fából készült, a falakat ugyanolyan mézszínű tölgyfa borítás fedte. Napközben a távoli fal üvegablakai fénnel árasztották el a szobát, és nagyszerű kilátást nyújtottak Aydindrilre. Most a hóesésen át Kahlan csak időnként látott valamit a lenti város fényeiből. Kahlan elindult az olvasóasztalok és a könyvespolcok sorai közötti átjárón, keresve azt a polcsort, amelyikre emlékezett. Egyedül ebben a teremben száznegyvenöt polc volt. Kényelmes székek álltak közöttük az olvasáshoz, de ma éjjel az asztalokra is szükségük lesz, ahová kirakhatják a könyveket.

- Tehát ez a könyvtár - jegyezte meg Cara. - D'Harában a Népek Palotájában ennél sokkal nagyobb könyvtárak vannak.

- Ez csak egyike a huszonhat hasonló teremnek. Csak elképzelni tudom, hány ezernyi könyv lehet itt a Toronyban - mondta Kahlan.

- Akkor hogy fogjuk valaha is megtalálni azt, amit keresünk? - kérdezte Berdine.

- Nem lesz olyan nehéz, mint amilyennek látszik. Igaz, a könyvtárak őrzítő útvesztőnek tűnhetnek, ha egy információt keresel. Ismertem egy varázslót, aki egész életében kutatott egy információ után, amiről tudta, hogy itt a könyvtárban megtalálható. Soha nem lelt rá.

- Akkor nekünk hogy fog sikerülni?

- Mert van egy pár téma, ami elég speciális hozzá, hogy a róla szóló könyveket egy helyre gyűjtsék össze. Ilyenek például a nyelvkönyvek. El tudlak vezetni az összes könyvhöz, ami egy meghatározott nyelvvel kapcsolatos, mert ezek nem mágiával foglalkozó könyvek, ezért egy helyen tartják őket. Nem tudom, milyen rend szerint tárolják a varázskönyveket és a próféciákat, ha egyáltalán használnak valamilyen rendszert rá. Akárhogy is, de ez a könyvtár az, ahol bizonyos jegyzőkönyveket tárolnak, köztük például a bírósági tárgyalásokét. Én nem olvastam ilyeneket, de tanultam róluk.

Kahlan elfordult, és két polc közé vezette őket. A több mint húszméteres átjáró közepe táján megállt.

- Itt vannak. A gerincen látható írásból kiderül, hogy különböző nyelveken íródtak. Mivel a fel-d'harai kivételével valamennyi nyelvet ismerem, én fogom átnézni az összes idegen nyelvűt. Cara, te keress a mi nyelvünkön írottakban, Berdine, a tiéd a fel-d'harai nyelvű.

Mindhárman könyveket kezdtek válogatni, és az asztalokhoz hordták őket, három elkülönített oszlopba rakva. Nem volt annyi jegyzőkönyv, mint amennyitől Kahlan tartott. Berdine-re csak hét könyv jutott, Cara tizenötöt kapott, Kahlannak maradt tizenegy különböző nyelvű.

Mikor Kahlan belekezdett, hamar rájött, hogy könnyebb dolguk lesz, mint elsőre hitte. Minden tárgyalás úgy kezdődött, hogy felolvasták a bűncselekmény fajtáját, így könnyű volt kizárni azokat, amelyeknek semmi közük nem volt a Szelek Templomához.

A vádak skálája kis értékű tárgyak eltulajdonításától a gyilkossáig húzódtak. Egy boszorkányt megigézéssel gyanúsítottak, de ártatlannak találták. Egy tizenkét éves fiút azzal vádoltak, hogy verekedést kezdeményezett, amelyikben egy másik fiú karja eltört. Mivel a vétkes fél mágiát használt a sérülés előidézésére, az ítélet szerint egy évre felfüggesztették a tanulói státusát. Egy varázsló ellen a vád részegeskedés volt, harmadszori visszaesőként. A korábbi büntetések nem változtatták meg agresszív viselkedését. Bűnösnek találták, és halálra ítélték. Az ítéletet két nappal később hajtották végre, amikor már kijózanodott.

A varázslók részegeskedését általában nem vették könnyedén, hanem olyan veszélyesnek tekintették, amilyen valójában volt: részeg állapotukban képesek voltak tömeges sérüléseket, sőt halált okozni. Kahlan egész életében egyszer látott varázslókat többet inni a kelleténél.

A tárgyalási jegyzőkönyvek szórakoztatóak voltak, de céljuk komolysága arra készítette Kahlant, hogy csak

felületesen fussa át a könyveket, a Szelek Templomára vagy csoportos bűnelkövetéssel vádoltakra való hivatkozásokra koncentrálva. A másik két nő is gyorsan haladt. Kahlan egy órán belül átnézte mind a tizenegy könyvet, Berdine-nek három maradt hátra, Carának hat.

- Találtak valamit? - kérdezte Kahlan.

Cara felvonta a szemöldökét.

- Éppen most olvastam egy varázsló tárgyalásáról, aki szerette felrántani a köntösét a Stentor utcai piacon az asszonyok előtt, és arra utasította őket, hogy „csókolják meg a kígyót”. Sosem hittem volna, hogy varázslók is képesek efféle bajba keverni magukat.

- Ők is csak emberek, mint bárki más.

- Nem. Nem olyanok. Nekik van mágiájuk - tiltakozott Cara.

- Nekem is van. És te, Berdine? Van valami?

- Nem, semmi olyasmi, amit keresünk. Csak közönséges bűnesetek.

Kahlan az egyik könyvért nyúlt, amit Cara még nem nézett át, de meggondolta magát.

- Berdine, te voltál lent a Sliphnél.

Berdine látványosan megjátszotta, hogy reszket, és mélyen a torkából az ellenszenv hördülését csalta elő.

- Ne is emlékeztess rá!

Kahlan behunyta a szemét, próbálta felidézni magában a szoba képét. Emlékezett Kolo csontjaira és emlékezett a Sliphre, de csak nagyon homályosan tudta visszaidézni, mi minden más volt még a szobában.

- Berdine, nem emlékszel véletlenül, voltak-e más könyvek is odalent?

Berdine hunyorgott, és a körmét harapdálta nagy igyekezetében.

- Emlékszem, hogy megtaláltuk Kolo naplóját, kinyitva az asztalon. Egy tintatartóra és egy tollra. Emlékszem, hogy Kolo csontjai ott heverték a szék mellett. A ruhájának legnagyobb része régen elrothadt. A bőréve még ott volt a csontok között.

Kahlan nagyon hasonló képre emlékezett.

- De arra emlékszel-e, hogy voltak-e más könyvek a polcokon? Berdine a mennyezetre tekintve koncentrált.

- Nem.

- Nem, nem voltak, vagy nem, nem emlékszel?

- Nem, nem emlékszem. Rahl Nagyúr nagyon izgatott lett, amikor megtaláltuk Kolo naplóját. Azt mondta, ez egészen más, mint a könyvek a könyvtárban, és úgy vélte, ez volt az, amit keresett: valami más. Rögtön azután el is jöttünk onnan.

Kahlan felállt.

- Ti ketten keressetek tovább ezekben a könyvekben. Én lemegyek oda, és megnézem, a biztonság kedvéért.

Cara nagy széksörömpöléssel ugrott talpra.

- Veled megyek.

- Odalenn patkányok vannak.

Cara mérgesen vágta csipőre a kezét.

- Láttam már patkányokat. Veled megyek!

Kahlan nagyon is jól emlékezett Cara történetére a patkányokról.

- Cara, erre nincsen szükség. Itt a Toronyban nincs szükségem a védelmedre. Odakint igen, de idebent én jobban ismerem a veszélyeket, mint te. Azt mondtam, nem engedlek veszélyes mágia közelébe. Odalent veszélyes mágia van.

- Akkor az rád is veszélyes.

- Nem, mert én tudok róla. Te nem. Te volnál veszélyben, nem én. A saját édesanyám megengedte kiskoromban, hogy szabadon futkossak a Toronyban, mert megtanítottak rá, hogy milyen veszélyek vannak, és hogyan kerülhetem el őket. Tudom, hogy mit csinállok. Kérlek, maradj itt Berdine-nel, és menjetek végig a maradék könyveken. Ezzel is időt nyerünk, ami most nagyon fontos. Minél előbb megtaláljuk, amit keresünk, annál hamarabb mehetünk haza Richardra vigyázni. Az az igazán fontos dolgunk.

Cara bőrruhája nyikorgott, ahogy a súlypontját áthelyezte egyik lábáról a másikra.

- Gondolom, te jobban ismered az itteni mágikus veszélyeket, mint én. Azt hiszem, igazad van abban, hogy siessünk haza. Hiszen Nadine ott van.

12. FEJEZET

Kahlan megpróbálta a Torony fejében őrzött térképét összevetni az átjárókkal, lépcsőkkel, folyosókkal és termekkel, amelyeken áthaladt, miközben egyre lejjebb hatolt. Lámpájának fénye elől patkányok rebbentek szét visítva.

Bár a Torony tetején futó falakról és gyilokjárókról gyakran látta Kolo tornyát kívülről, benne soha nem járt azelőtt, amíg Richard el nem vitte oda. Sajnos Richarddal veszélyes utakon jutott el odáig, olyan pajzsokon keresztül, amelyeken egyedül soha nem juthatna át.

Kahlan bizonyos volt benne, hogy Kolo szobájához vezettek egyéb útvonalak is. Óriási területek voltak a

Toronyban, amelyeket egyáltalán nem védett semmiféle pajzs. Csak meg kell találnia a pajzsoktól mentes útvonalat, vagy olyat, amelyiknek a pajzsain az ő mágiájával is keresztüljuthat. Azokat a területeket, ahová Richard vitte, Kahlan nem ismerte, mert soha nem ment túl az ott lévő veszedelmes pajzsokon, de ezernyi utat tudott, amelyeken ezeket a pajzsokat megkerülhette.

A „kemény pajzsok”, ahogy a varázslók emlegették, gyakran inkább arra szolgáltak, hogy valami közvetlenül mögöttük lévő dolgot védelmezzenek, nem arra, hogy egy területre megakadályozzák a bejutást. Azok között a termek között, amelyeken Richarddal keresztülmentek, sok olyan volt, amelyik félelmetes, fenyegető mágiát rejtett. Olyan helyek voltak ezek, amelyeket Kahlan sosem látott azelőtt. Ezeken keresztül rövidebb lett volna az út, de különleges mágikus képesség kellett hozzá.

Ha helyesen ítélte meg, és Richard valóban egy veszélyes helyekkel teli útvesztőn vágott vele keresztül, nem a kifejezetten Kolo tornyát védelmező kemény pajzsokon, akkor találnia kell egy, a veszélyes helyeket elkerülő útvonalat is a toronyba. Tapasztalatai szerint a Varázslók Tornya így volt megszerkesztve. Ha Kolo tornya tilalmas terület lett volna, akkor ide is külön kemény pajzsokat állítottak volna fel a védelmére. Ha nem tiltott, akkor legalább egy útvonalnak lennie kell, amelyen Kahlan is eljuthat oda. Épp csak meg kellett találni.

Bár Kahlan sokat időzött egykor a Toronyban, ideje legnagyobb részét a könyvtárban töltötte. Természetesen felfedező utakat is tett, de a Torony szinte felfoghatatlanul hatalmas volt. Nemcsak a kívülről látható részei voltak lenyűgözően nagyok, de a Torony legnagyobb része a hegy gyomrában foglalt helyet. A külső falak csak a Torony csúcsát jelentették, a fog látható részét, melynek elrejtett gyökere sokkal nagyobb volt ennél.

Kahlan áthaladt egy sziklából kivájt üres termen, és a túloldalából nyíló folyosóban folytatta az útját. A Varázslók Tornyában számos üres terem volt. Egynémelyik, mint például az is, amelyet épp most hagyott maga mögött, nem is tűnt többnek, mint különböző járatok találkozási pontjának, amelyet kiszélesítettek, hogy tájékozódási pontul szolgáljon. A sziklába vájt, szögletes keresztmetszetű járat falait gondosan vágták ki és simára csiszolták. Kahlan lámpája a gránitba vésett szimbólumok sávjait világította meg. A kanyargó vésetek között kör alakú, csillogó fényesre polírozott területek látszottak. Az ilyen foltok körül körbefutó vésetek mind egy-egy gyenge pajzs helyét jelölték, amelyek áthaladáskor megbizsergették Kahlan bőrét.

A járat háromfelé vált Kahlan előtt. Mielőtt az elágazáshoz ért volna, a levegő hirtelen zümmögni kezdett körülötte. Futás közben Kahlannak még két lépésébe került, mire végre meg tudott állni. A zümmögés minden lépésére magasabb hangra váltott, és kellemetlen dongássá erősödött. Hosszú haja százfelé ágaskodott. A kőbe vésett szimbólumok előtt vörösen izzani kezdtek.

Kahlan néhányat hátra lépett. A zümmögés mélyebb tónusra váltott, Kahlan haja visszasimult a vállára.

Kahlan magában szitkozódott. A zümmögő pajzs nyomatékos figyelmeztetés volt, hogy kerülje el a helyet. A vörös izzás magának a pajzsok a helyét jelezte. A zümmögés arra hívta fel a figyelmet, hogy egy veszélyes pajzs mezejének a közelébe került.

Bizonyos kemény pajzsok képesek voltak megakadályozni, hogy egy megfelelő mágiával nem rendelkező személy megközelítse őket. Maga a levegő sűrűsödött be körülöttük, mintha sárrá, még közelebb mintha kővé keményedett volna. Más zümmögő pajzsok nem gátolták meg a mezőjükbe való bejutást, de ha valaki áthatolt rajtuk, képesek voltak a bőrt és húst egy szempillantás alatt leégetni a betolakodó csontjairól. A gyengébb pajzsok szolgáltak arra, hogy a mágia - azaz megfelelő tudás - nélküli embereket távol tartsák a veszélyektől.

Kahlan megfordult, és magasra emelt lámpással követte saját nyomait vissza a sziklaterembe. Innen egy másik járaton indult tovább, amely nagyjából a kívánt irányba vezetett. Ez egy sokkal barátságosabb kinézetű folyosó volt, fehérre meszelt falakkal és mennyezettel, amelyek visszaverték a lámpa fényét, és világosabbá tették Kahlan útját.

A fehér folyosón egyáltalán nem voltak pajzsok. Egy lépcső még mélyebbre vitte le a Torony gyomrába. A lépcső alján újabb sziklafolyosót talált, amely gyors, akadálymentes előrehaladást biztosított - még hozzá pajzsok nélkül. Kahlan gondolatban újra végigjárta eddigi útját a termeken, folyosókon és szűk sziklajáratokon keresztül, és majdnem biztosra vette, hogy ha azokat az eseteket, amikor rossz felé indult, leszámítja, még mindig kell, hogy legyen olyan útvonal, amelyen eljuthat Kolo tornyához, anélkül, hogy pajzsok állnák útját.

A sziklafolyosó végén Kahlan kinyitott egy ajtót, és egy, a szikla oldalába épített, vaskorláttal védett gyalogjárón találta magát. Kitarította maga elé a lámpát. Kolo tornyának alsó szintjén állt. A gyalogjáró körben húzódott a torony fala mellett. A hatalmas kőtorony belsejében lépcsők kanyarogtak fölfelé, fordulóiknál ajtók nyíltak a torony falába. Középen, a torony alján sötét víztócsa csillogott. A víz felszínét itt-ott kiemelkedő sziklák törték meg. Rovarok siklottak fel-alá a tintafekete víz színén. A sziklákon szalamandrák hevertek, szemeiket lustán a fény felé fordítva Kahlant figyelték.

Ez volt az a hely, ahol Richard és Kahlan megküzdöttek a mriswith királynővel. A szörny széttörött, bűzlő tojásai még ott hevertek szanaszét a sziklákon. Kolo szobájának szétrobbant ajtója darabjai ott lebegtek a vízen. Rajtuk, mint úszó szigeteken, kövér rovarok terpeszkedtek, amelyek sziszegve tiltakoztak a betolakodó ellen.

A víz túloldalán, a kerek toronyszoba szemközti falán nyílt Kolo szobája.

Kahlan gyorsan körbement a gyalogjárón a Kolo szobája előtti széles pihenőig. Az ajtó még a mriswith királynővel vívott küzdelem alkalmával szétrobbant, a nyílásban csak megfeketedett, éles szélű szilánkjai meredeztek. Egyes helyeken maga a kő is úgy megolvadt, mint a viasz. Az ajtó körül a torony sziklafalát fekete

pernyecsíkok tarkították a felszabadított hatalmas energia nyomán, ami évezredek óta először felnyitotta Kolo szobájának ajtaját.

Amikor Richard lerombolta a Pusztítás Tornyait, a szobát lezáró mágikus pecsét is megsemmisült. A háromezer évvel ezelőtti Nagy Háborúban a Tornokok segítségével zárták le az utat az Újvilág és az Óvilág között. Ugyanakkor lezárták azt a szobát is, amelyben a Sliph volt, bebörtönözve egyúttal azt az embert is, aki szerencsétlenségére történetesen épp ott őrködött a Sliph mellett.

Kahlan talpa alatt kőszilánkok roppantak, amint belépett a szobába, ahol Kolo meghalt, ahol a Sliph lakott. A csend nyomasztó volt, szinte dongott Kahlan fülében. Még saját lépte hangjának is megörült.

A Sliphet Richard ébresztette fel több évezredes álmából. A Sliph elvitte Richardot az Óvilágba, és épségben visszahozta Richardot és Kahlant Aydindrilbe. Mikor visszaértek, Richard újra aludni küldte a Sliphet. Mennyi évet töltött Kahlan a Varázslók Tornyában, és egész idő alatt fogalma sem volt róla, hogy a Sliph itt volt!

Kahlan még csak elképzelni sem tudta, hogyan voltak képesek a régi idők varázslói megalkotni egy ilyen dolgot, mint a Sliph, vagy hogyan tudták elérni, hogy egész idő alatt aludjon, de szükség esetén bármikor fel lehessen ébreszteni. Csak képzelőerejével tudta megsejteni, mekkora hatalmat is birtokolhat Richard, megérteni pedig képtelen volt.

Micsoda döbbenetes hatalommal bírtak a régi idők varázslói, akik jól ismerték a Tehetség fortélyait, ekkora hatalom birtokában... Milyen borzalom lehetett egy háború olyanok között, akik ilyen hatalmas erők fölött rendelkeztek?

Még a gondolatától is borsódzott a háta.

Olyan lehetett, mint a pestis, ami most szabadult rájuk. A régi varázslóknak hatalmukban állhatott megtenni ilyen dolgokat is.

A lámpafény Kolo csontjaira esett, amelyek a karosszék mellett heverték. A poros asztalon még ott volt a toll és a tintatartó. A közel hatvan láb átmérőjű kerek szobát hatalmas kupola fedte, amely szintén közel olyan magas lehetett, mint amekkora a szoba átmérője.

A szoba közepén kör alakú kőfal vett körül egy jó huszonöt láb átmérőjű kútszerű nyílást. Itt lakott a Sliph. Kahlan a kút fölé tartotta a lámpáját, és lenézett a sima kőfallal határolt, látszólag feneketlen üregbe.

A szoba falait összeviszsa mindenfelé égésnyomok csúfították, mintha villámokat engedett volna szabadon valaki benne. Ugyanannak a varázslatnak egy másik megnyilvánulása volt ez, amit Richard hajtott végre, amikor romba döntötte a Pusztítás Tornyait. Ez az ajtó is valahogy így robbant szét. Kahlan gyorsan körbejárt a szobában, valami használható információ után kutatott. A szobában semmi más nem volt, csak egy asztal, egy szék, és Kolo, kivéve néhány porlepte polcot.

Kahlan csalódott volt, hogy a polcokon egyetlen könyvet sem talált. Három fakult kék zománcú, fedeles edényt látott, ezekben valaha nyilván leves vagy víz lehetett a Sliphet őrző varázsló számára. Egy fehér zománcos tálban ezüstkanál hevert. Egy másik polcon gondosan összehajtogatott ruhadarab hevert, talán valami hímzés lehetett. Mikor Kahlan megérintette, ujjai nyomán porrá és apró pikkelyekké hullott szét.

Kahlan lehajolt az alsó polcokhoz, ahol csupán néhány tartalék gyertyát, és egy lámpát talált.

Hirtelen jeges riadalom áradt szét benne.

Valaki figyelte!

Megdermedt, és visszatartotta a lélegzetét. Azt mondta magának, csak képzelődik. Ennek ellenére a tarkóján égnek meredtek a pihék. Karjai lúdbőrösek lettek.

Meredten figyelt valami áruló zajra. Csizmájában görcsösen begömbültek a lábujjai. Megmozdulni sem mert. Csendesen, óvatosan kiengedte tüdejéből a visszafojtott lélegzetet.

Lassan, nagyon lassan, hogy a legkisebb zajt se csapja, kissé felegyenesedett. A lábát nem merte mozdítani, nehogy a kőszilánkok megcsikorduljanak a talpa alatt.

Tojáshéj törékeny lélekjelenléte azt sugallta, hogy rejtőzzön el a Sliph kútjának fala mellé. Onnan figyelve talán el tudta volna dönteni, vajon csak túlfeszült idegei riogatják-e. Talán mégiscsak csak egy patkány volt.

Elfordította a törzsét, hogy felbecsülje a távolságot a kút faláig.

Összerándult, és elfojtott egy sikolyt.

13. FEJEZET

A Sliph higanyyszerű arca a kút fala fölé emelkedett, és Kahlant figyelte.

A Sliph fémesen csillogó, nőies vonásai élő tükörként verték vissza a lámpafényt és a szoba képét. Nyilvánvaló volt, miért emlegette Kolo a Sliphet nőnemű lényként. A Sliph egy ezüstszobor volt, amely azonban hullámzóan kecses mozgásra volt képes.

Kahlan zihálva szorította vágta szívére a kezét, próbálta visszanyerni a lélegzetét. A Sliph csak nézte, mintha arra lett volna kíváncsi, mit fog most csinálni Kahlan. Kolo is gyakran írta a naplójába, hogy a Sliph figyelte őt.

- Sliph! - hebegte Kahlan. - Mit csinálsz te - ébren?

Az arc értetlen fintorba torzult.

- Akarsz utazni? - A kísérteties hang visszhangot vert a szobában. A Sliph ajkai beszéd közben nem mozogtak, de

kellemes mosoly ült rajtuk.

- Utazni? Nem. - Kahlan lépett egyet a kút felé. - Sliph, Richard aludni küldött téged. Itt voltam vele.

- Mester. Felébresztett.

- Igen, Richard felébresztett téged. Utazott benned. Megmentett engem, és én vele utaztam vissza... benned.

Kahlan egyfajta szeretettel idézte fel magában a különös tapasztalatot. Ahhoz, hogy valaki a Sliphben utazzon, be kellett lélegezni az anyagát. Első pillanatban ijesztő érzés volt, de Kahlan képes volt rá, úgy, hogy Richard ott volt vele és fogta a kezét, és aztán felfedezte az „utazás” lenyűgöző élményét. A Sliphet belélegezni maga volt a mámor.

- Emlékszem - mondta a Sliph. - Egyszer bennem vagy, emlékszem.

- Arra nem emlékszel, hogy Richard visszaküldött aludni?

- Hosszú korokig tartó álomból ébresztett fel, de nem küldött vissza hosszú álomba. Pihenni küldött, amíg szükség lesz rám.

- De mi azt gondoltuk... azt gondoltuk, hogy visszamentél aludni. Most miért nem... pihensz?

- Közel éreztelek. Jöttem megnézni.

Kahlan a kőfalhoz lépett.

- Sliph, utazott benned valaki, mióta Richard és én utoljára benned voltunk?

- Igen, használtak.

Kahlan meglepetésén hirtelen áttört a felismerés.

- Egy férfi és egy nő. Ők utaztak benned, igaz?

A Sliph mosolya ravaszkodóvá vált, de nem válaszolt.

Kahlan megérintette ujjával a kőfalat.

- Ki volt az, Sliph? Ki utazott benned?

- Tudnod kellene, én sosem árulom el, akiket befogadtam.

- Tudnom kellene? Honnan tudhatnám?

- Utaztál bennem. Nem árulnád el. Sosem árulom el a klienseimet. Te utaztál, meg kell értened.

Kahlan türelmesen megnyalta az ajkát.

- Sliph, attól tartok, valójában semmit sem tudok rólad. Te az én időm előtti időkből való vagy, egy más korból. Csak annyit tudok, hogy képes vagy utazni, és hogy segítettél már rajtam. Nagyon hasznos segítség voltál ahhoz, hogy néhány nagyon gonosz embert legyőzzünk.

- Örülök, hogy elégedett vagy velem. Esetleg szeretnél újra elégedett lenni? Akarsz megint utazni?

Kahlan megborzongott. Hát ezért akart Marlin bejutni a Toronyba. Ő és Amelia nővér nyilván a Sliphben utaztak az Óvilágból Aydindrilbe. Jagang azt mondta, addig nem akarta felfedni magát, míg Amelia nővér vissza nem tért. Hogy térhetett volna vissza másként olyan gyorsan, hacsak nem a Sliphben?

Kahlan könnyörögve tárta szét a karját.

- Sliph, nagyon gonosz emberek...

A mondat félbemaradt. Kahlan szája tátva maradt, szemei tágra nyíltak.

- Sliph! - suttogta. - Elvittél minket az Óvilágba.

- Á, ismerem a helyet. Gyere, utazunk.

- Nem, nem oda! Sliph, más helyekre is tudsz utazni?

- Persze.

- Hová?

- Sok helyre. Tudnod kell. Te utaztál. Nevezd meg a helyet ami tetszik neked, és utazni fogunk.

Kahlan a csalogató, mosolygó ezüstarc felé hajolt.

- A boszorkány. El tudsz vinni a boszorkányhoz?

- Azt a helyet nem ismerem.

- A boszorkány nem egy hely. Ő egy személy. A Rang'Shada hegyek között lakik. Egy helyen, amit Agaden Völgynek hívnak. El tudsz utazni Agaden Völgybe?

- Á, ott már jártam.

Kahlan remegő ujjával megérintette az ajkát.

- Gyere, és utazni fogunk - mondta a Sliph, kísérteties hangján, ami sokszorosán visszaverődött az ősi kőfalakról. A hang nagyon lassan halt el, míg végül újra leülepedett a csend, és úgy takart be mindent, mint az évezredes porlepel.

Kahlan a torkát köszörülte.

- Előbb meg kell tennem valamit. Itt leszel még, mire visszajövök? Meg fogsz várni?

- Ha pihenek, megmondhatod, mit szeretnél, és utazni fogunk. Meg leszel elégedve.

- Úgy érted, ha nem leszel itt, szóljak le neked, feljössz hozzám, és utazunk?

- Igen, utazni fogunk.

Kahlan összedörzsölte a kezét, és elindult vissza.

- Visszajövök. Hamarosan visszajövök, és utazni fogunk.

- Igen - mondta a Sliph, és a távolodó Kahlant figyelte. - Utazni fogunk.

Kahlannak nehezeére esett arra figyelni, merre is megy. Agyában érvek és ellenérvek ütköztek. Míg a választási lehetőségeit mérlegelte, közben arra is próbált összpontosítani, milyen folyosókon és termeken vág keresztül, milyen lépcsőkön rohan felfelé.

Hamarabb érte el a könyvtár folyosóját, mint ahogy készen lett volna rá. Fújtatva eszmélt rá, hogy ilyen állapotban nem törhet rá Carára és Berdine-re. Azonnal rájönnének, hogy valami nincs rendben.

Nem messze a könyvtárteremtől, ahol a két Mord-Sith várt rá, Kahlan lerogyott egy párnázott padra, és hagyta, hogy a lámpa kicsússzon a kezei közül a földre. Hátradőlt a falhoz, és kinyújtóztatta sajgó lábait. Fél kezével az arcát legyezte. Nagyokat kortyolt a levegőből, és próbálta lecsillapítani vágtagzó szívét. Tudta, hogy az arca biztosan olyan piros, mint az érett alma.

Nem mehetett így be hozzájuk. Amíg pihent, és arra várt, hogy szíve lelassuljon, tüdeje újra képes legyen rendszeren működni és arca visszanyerje szokásos színét, terveket kovácsolt.

Kahlan biztos volt benne, hogy Shota tud valamit a járványról. Shota azt mondta: „A szellemek irgalmazzanak Richard lelkének”.

Shota ideküldte Nadine-t, hogy feleségül menjen Richardhoz. Kahlan élénken fel tudta idézni Nadine feszülő szűk ruháját, flörtölő mosolyait, a gyanúsítgatásait, hogy azt mondta Richardnak, Kahlan szívtelen. Nadine tekintetét, amikor Richardhoz beszélt.

Kahlan azon gondolkodott, mit kellene tennie. Shota boszorkány volt. A boszorkánytól mindenki félt. Shotától még a varázslók is félték. Kahlan soha semmit nem tett Shota ellen, de ez egyáltalán nem gátolta Shotát abban, hogy árton Kahlannak.

Shota akár meg is ölheti.

Nem, ha Kahlan öli meg Shotát hamarabb.

A tervezgetés lekötötte, időt adott neki, hogy lenyugodjon. Felállt, lesimította a ruháját, és mély, megnyugtató lélegzetet vett. Felvette Inkvizítor-arcát, és az ajtókon át abba a könyvtárterembe sietett, ahol a két Mord-Sith várta.

Cara és Berdine egy polcosor mögül bukkant elő. Az asztalról már eltűntek a könyvhalmok.

Cara gyanakodva nézte Kahlant.

- Elég hosszan oda voltál!

- Időbe tellett, amíg olyan utat találtam, ahol át tudtam jutni a pajszosokon.

Berdine is előjött a polcok mögül.

- Na és? Találtál valamit?

- Valamit? Például mit?

Berdine széttárta a kezét.

- Könyveket. Hiszen azokért mentél.

- Nem. Semmit.

Cara elfintorodott.

- Van valami probléma?

- Nincs. Éppen csak ideges vagyok emiatt az... egész miatt. A pestis, meg minden egyéb... Idegesít, hogy nem találtam semmit, ami segíthetne. És ti ketten?

Berdine kisöpört az arcából egy kósza fekete hajfürtöt.

- Semmi. Semmi a Szelek Templomáról, sem a csapatról, amelyik eltüntette.

- Nem értem - motyogta Kahlan, inkább csak magának. - Ha volt tárgyalás, ahogy Kolo írta, akkor kellene lenni jegyzőkönyvnek is róla.

- Átnéztük a többi könyvet is - mondta Berdine -, hátha kihagyunk valamilyen tárgyalási jegyzőkönyvet. Nem találtunk semmit. Hol nézhetnénk még utána?

Kahlan csalódottan összegörnyedt. Biztos volt benne, hogy megtalálják Richard számára a tárgyalás jegyzőkönyvét.

- Sehol. Ha itt nincs, akkor nem készült jegyzőkönyv a tárgyalásról, vagy később megsemmisítették. Ahogy Kolo írta, nagy volt a zűrzavar akkor a Toronyban. Lehet, hogy túl elfoglaltak voltak hozzá, hogy jegyzőkönyvet vezessenek.

Berdine félrehajtotta a fejét.

- De legalább még az éjszaka hátralévő részében keresni fogjuk.

Kahlan körbenézett a könyvtárban.

- Nem. Csak időpocsékolás lenne. Jobban ki tudod használni az időt, ha Kolo naplóján dolgozol. Ha nincs tárgyalási jegyzőkönyv, a napló fordítása a legnagyobb segítség Richardnak. Lehet, hogy találsz a naplóban valami fontosat.

A könyvtár világosságában Kahlan elhatározása kezdett meginogni. Újra átgondolta a tervét.

- Nos - jegyezte meg Cara -, akkor jobb lesz, ha visszamegyünk. Nem lehet tudni, miben mesterkedik Nadine. Ha bejut Rahl Nagyúr szobájába, hólyagosra csókolja magát, amíg a Nagyúr alszik, és védtelen.

Berdine összeszorított szájjal meglegyintette Carát.

- Mi ütött beléd? Az Inkvizítor Anya Agiel nővérünk!

Cara meglepetten pislogott.

- Bocsáss meg! Csak tréfáltam. - Megérintette Kahlan karját. - Tudod, hogy megölöm Nadine-t, ha akarod. Csak szólnod kell. Ne aggódj, Raina nem fogja Rahl Nagyúr szobája közelébe sem engedni!

Kahlan letörölt egy könnycseppet az arcáról.

- Tudom. Csakhogy most annyi minden történik... Tudom.

Végleg eldöntötte. Segíthet Richardon, ha megtalálja a választ. Segíthet Richardon, ha talál valamit, ami megállíthatja a járványt. Kahlan azt is tudta, hogy csak kifogásokat keres saját maga számára. Pontosan tudta, miért akar Shotához menni.

- Megtaláltatok, amiért mentetek? - kérdezte Raina.

- Nem - felelte Kahlan. - Nem volt tárgyalási jegyzőkönyv.

- Sajnálom - mondta Raina.

Kahlan az ajtó felé intett.

- Próbálta valaki megzavarni?

Raina vicsorgott.

- Itt járt. Meg akarta nézni Rahl Nagyurat. Azt mondta, biztos akar lenni benne, hogy alszik.

Kahlan nem kérdezte, ki volt, aki itt járt. A vére kezdett felforrni.

- Na, és beengedted?

Raina felöltötte jellegzetes sötét mosolyát.

- Bedugtam a fejem az ajtón, láttam, hogy Rahl Nagyúr alszik, és megmondtam neki. Még csak egy pillantást sem hagytam vetni rá neki.

- Helyes. De valószínűleg vissza fog majd jönni.

Raina még szélesebben vigyorgott.

- Kétlem. Megmondtam neki, hogy ha még egyszer elkapom ezen a folyosón ma éjjel, akkor a pucér fenekén fogja érezni az Agielemet. Amikor elment, egy csepp kétség nem volt benne, hogy komolyan is gondoltam.

Cara felnevetett. Kahlan képtelen volt rá.

- Raina, későre jár. Menjetek Berdine-nel, aludjatok egy keveset. - Kahlan elfogta Raina Berdine-re vetett gyors pillantását. - Berdine-nek is szüksége van pihenésre, hogy holnap dolgozhasson a naplón, akárcsak Rahl Nagyúrnak. Mindnyájunknak pihennünk kell. Ulic és Egan vigyázni fog Richardra.

Raina keze fejével belebokszolt Ulic gyomrába.

- Meg tudjátok csinálni, fiúk? Boldogultok nélkülem?

Ulic rávicsorgott a Mord-Sithre.

- Mi vagyunk Rahl Nagyúr testőrei. Ha bárki megpróbál bemenni ebbe a szobába, annyi nem marad belőle, amivel a fogadat ki tudnád piszkálni.

Raina megvonta a vállát.

- Azt hiszem, a fiúk meg tudják oldani. Gyere, Berdine, menjünk! Ideje, hogy egyszer a változatosság kedvéért aludjunk is egy jót.

Cara Kahlan mellett állva figyelte, ahogy Berdine és Raina távolodnak a folyosón, miközben kritikus pillantással mérték végig az őrző katonákat.

- Igazad van a pihenéssel kapcsolatban, Inkvizitor Anya. Neked is aludnod kell - mondta Cara. - Nem nézel ki túl jól.

- Én... én előbb szeretném megnézni Richardot. Jobban fogok tudni aludni, ha látom, hogy jól van. Egy perc, és itt vagyok.

Kahlan kemény pillantással jelezte Carának, verjen ki a fejéből minden olyan gondolatot, hogy vele akarna menni.

- Miért nem mész, és fekszel le te is?

Cara összefogta a háta mögött a kezét.

- Itt várok.

Richard szobája sötét volt, de az ablakon beszűrődő fény elégnak bizonyult hozzá, hogy Kahlan megtalálja az ágyat. Megállt Richard mellett, és hallgatta az egyenletes légzését.

Tudta, mennyire el volt keseredve Richard a legutóbbi események miatt. Ő is ugyanazt a fájdalmat érezte. Hány család szenvedhet a gyásztól ma éjjel? Mennyien fognak szenvedni a következő, meg az azt követő éjszakán?

Kahlan óvatosan leült az ágy szélére. Richard válla alá csúsztatta a karját, és erőlködött, hogy kissé felemelje. Richard álmában Kahlan nevét mormogta, de nem ébredt fel, amikor Kahlan felültette, és magára támasztotta súlyos felsőtestét.

Kahlan hátranyúlt, és felvette az üveget a Nadine által készített altatószerrel. Az üveg még félig tele volt. Kahlan Richard szájához tartotta, és megdöntötte. A folyadék Richard szájába csordult. Richard kissé megmozdult, és lenyelte a gyógyszert.

- Igyál Richard! - suttogta Kahlan bátorítóan. - Igyál, szerelmem. Segít aludni.

Még egy kicsit megdöntötte az üveget, valahányszor Richard nyelt egyet, így kényszerítve rá, hogy még többet igyon a gyógyszerből. Mikor az üveg már majdnem teljesen kiürült, Kahlan visszatette maga mögé, az asztalra. Richard újra Kahlan nevét motyogta.

Kahlan magához ölelte Richard fejét, arcát a melléhez szorította. Richard fejére hajtotta a fejét, és az orra hegyén legördülő könnycsepp belehullott a férfi hajába.

- Annyira szeretlek, Richard! - suttogta. - Akármilyen történik is, soha ne kételkedj benne, mennyire szeretlek!

Richard motyogott valamit. Kahlan nem tudott kivenni belőle semmit a „szeretlek” szót kivéve. Kahlan óvatosan visszafektette a párnájára, és kihúzta alóla a karját. Csókot nyomott az ujjá hegyére, és finoman Richard ajkához érintette, aztán kiment a szobából.

Útban a saját szobája felé újra felhozta Carának, hogy aludnia kellene.

- Nem hagylak őrizetlenül - makacszkodott Cara.

- Cara, neked is aludnod kell!

Cara körbepillantott a szeme sarkából.

- Nincs szándékomban még egyszer cserben hagyni a Rahl Nagyurat.

Mikor Kahlan tiltakozni akart, Cara a szavába vágott.

- Őrséget állítatok a te szobád elé is. Ott is szundikálhatok, és ha bármi adódna, kéznél leszek. Így eleget tudok aludni.

Kahlannak dolga volt. Valahogyan szabadulnia kellett Carától.

- Láttad, mit tett Richarddal, hogy nem aludt eleget!

Cara lekicsinylően kuncogott.

- A Mord-Sithek erősebbek, mint a férfiak. Azonkívül Rahl Nagyúr azért nézett ki úgy, mert napokig nem aludt. Én tegnap éjjel is aludtam.

Kahlan nem akart vitatkozni. Kétségbeesetten próbálta kitalálni, hogyan küszöbölhetné ki ezt a szűk bőrből kötött akadályt. Nem hagyhatta, hogy Cara megtudja, mit akar csinálni. Nővérek az Agielben vagy nem, Cara elmondaná Richardnak, efelől semmi kétség.

Ez volt az, amit Kahlan a legkevésbé sem akart. Richardnak semmilyen körülmények között sem volt szabad tudomást szereznie róla, mit fog tenni Kahlan. Új tervet kellett kieszelnie.

- Nem tudom, le akarok-e már feküdni. Úgy érzem, mintha éhes lennék.

- Fáradtnak látszol, Inkvizitor Anya. Alvásra van szükséged, nem ételre. Azt akarom, hogy akkorát aludj, mint Rahl Nagyúr. Nyugodtan alhatsz, tudhatod, hogy Nadine nem juthat a közelébe sem. Jól el tudom képzelni, mit mondhatott neki Raina, és akármilyen arcátlan is az a szajha, biztosíthatlak róla, van elég magához való esze hozzá, hogy komolyan vegye Raina figyelmeztetését. Ma éjjel nincs okod az aggodalomra, nyugodtan alhatsz.

- Cara, te mitől félsz? Mármint a mágián és a patkányokon kívül.

Cara elkomorodott.

- Nem félek a patkányoktól, csak nem szeretem őket.

Kahlan egy szavát sem hitte. Megvárta, míg egy ellenkező irányba elhaladó őrző elhalad a hallótávolságon kívül kerül, aztán folytatta.

- Mi rémít meg téged? Mitől félsz?

- Semmitől.

- Cara! - fedtte meg Kahlan. - Én vagyok az, Kahlan, nővéred az Agielben! Mindenki fél valamitől!

- Harcba szeretnék meghalni, nem ágyban, gyengén és betegen, valami láthatatlan ellenség kezétől. Félek, hogy Rahl Nagyúr megkapja a pestist, és itt hagy bennünket utód, D' Hara Ura nélkül.

- Ettől én is félek - suttogta Kahlan. - Félek, hogy Richard, vagy akárki más, akit szeretek, megkapja a pestist. Te, Berdine, Raina, Ulic, Egan, és mindenki más, akit ismerek itt a palotában.

- Rahl Nagyúr meg fogja találni a módját, hogy megállítsa.

Kahlan a füle mögé söpörte a haját.

- Félsz attól, hogy nem fogod megtalálni azt a férfit, aki szeretni fog?

Cara hitetlenkedve nézett Kahlanra.

- Miért félnék? Bármelyik férfinak csak engedélyt kell adnom rá, hogy szerethessen, és szeretni fog.

Kahlan tekintete Caráról a szobának az oszlopaire vándorolt, amelyen éppen keresztülmentek. Csizmás lépteik visszhangot vertek a márványpadlón.

- Szeretem Richardot. Az Inkvizitor mágiája megsemmisíti a férfit, aki szereti. Tudod, amikor... együtt vannak. Richardnak különleges, egyedülálló mágiája van, ő viszont szerethet engem. Rettegek, hogy elveszíthetem. Soha nem akarok mást, mint Richardot. De még ha akarnék, se lehetne. Richardon kívül nincs más férfi, aki ki tudná fejezni a szerelmét irántam. Mással soha nem lehetek.

Cara hangja ellágyult az együttérzéstől.

- Rahl Nagyúr meg fogja találni a módját, hogy megállítsa a járványt.

A márványpadlóról a Kahlan szobájához vezető lépcsőt borító puha szőnyegre értek.

- Cara, rettegek, hogy Nadine elveszi tőlem Richardot.

- Rahl Nagyurat nem érdekli Nadine. Látom a szemeiből, hogy nem törődik vele. Rahl Nagyúr csak téged lát. Kahlan ujjával követte a sima márványkorlátot, miközben felfelé haladtak a lépcsőn Kahlan szobája felé.

- Cara, Nadine-t egy boszorkány küldte.

Erre Cara nem tudott válaszolni: itt mágiáról volt szó.

Mikor végül Kahlan lakosztályának ajtajához értek, Kahlan megállt. Mélyen Cara kék szemébe nézett.

- Cara, megígérsz nekem valamit? Mint az Agiel-nővérem?

- Ha tehetem.

- Az a sok minden, ami itt történik... annyi minden sült már el rosszul. Megígéred, hogy ha valami történik, ha esetleg valami hibát követek el... a legnagyobb hibát, amit csak lehet, és a dolgok valahogy rosszul alakulnak... megígéred, hogy nem ő lesz az én helyettem, aki megkapja Richardot?

- Mi történhetne? Rahl Nagyúr téged szeret, nem azt a nőt.

- Bármilyen történhet. A pestis, Shota, akármi. Cara, nem tudom elviselni a gondolatot, hogy ha valami történne, Nadine foglalja el a helyemet Richard mellett. - Kahlan megragadta Cara karját. - Kérlek, könyörgök! Megígéred?!

Cara átható kék tekintete állta Kahlan pillantását. A Mord-Sithek nem vették játéknak az esküt. Kahlan tudta, hogy most valami nagyon súlyos dolgot kért: azt kérte Carától, hogy az életét tegye erre, mert egy Mord-Sithnél ezt jelentette az adott szó.

Cara markába szorította az Agielét. Megcsókolta.

- Nadine nem fogja elfoglalni a helyedet Rahl Nagyúr mellett. Esküszöm rá!

Kahlan bólintott, mert ebben a pillanatban nem tudott megszólalni.

- Aludj valamennyit, Inkvizitor Anya! Itt leszek, őrzöm a szobádat. Senki sem fog zavarni téged. Nyugodtan alhatsz, tudhatod, hogy Nadine soha nem veheti át a helyedet. Az esküm rá a biztosíték.

- Köszönöm, Cara! - suttogta hálásan Kahlan. - Igazi nővérem vagy az Agielben. Ha bármi szívességet akarsz cserébe, csak szólnod kell.

14. FEJEZET

Kahlannak végre sikerült elküldeni Nancyt és segítőjét. Azt mondta nekik, hogy szörnyen fáradt, és semmi másra nem vágyik, csak egy ágyra. Elutasította az ajánlatot a fürdőre, hogy megfésüljék a haját, hogy megmasszírozzák, hogy enni valót hozzanak. Azt azért engedte, hogy Nancy segítsen neki levetkőzni: nem akarta felkelteni a gyanúját.

Mikor végre egyedül maradt, Kahlan megdörzsölte fázó karjait. Megvizsgálta a sebét a kötés alatt. A seb szépen gyógyult, és már egyáltalán nem fájt. Drefan segített rajta, és Kahlan úgy vélte, Nadine borogatásai is használtak neki.

Kahlan hálóingbe bújt, és a kandalló melletti íróasztalok egyikéhez ment. A meleg jólesett neki, de csak az egyik oldalát érte. A fiókból papírt és tollat vett elő. Miközben a tintatartó ezüstfedelét leemelte, megpróbálta összerendezni a gondolatait, arról, hogy mit is írjon.

Végül bemártotta a tintába a tollat.

Legdrágább Richardom!

Valami nagyon fontos dolgot kell tennem, és egyedül kell megtennem. Ezt komolyan gondolom. Nemcsak azért, mert tisztellek téged, hanem azért is, mert te vagy a Kereső, meghajlok azelőtt, amit teszel, bár néha azt kívánom, bárcsak másként történnének a dolgok. Megértem, hogy néha hagynom kell, hogy azt tedd, amit tenned kell. Én az Inkvizitor Anya vagyok, meg kell értened, hogy néha én is megteszem, amit tennem kell. Ez most ilyen alkalom. Kérlek, ha szeretsz, tartsd tiszteletben a kívánságom, ne avatkozz közbe, és hagyd, hogy tegyem, amit meg kell tennem.

Carát be kellett csapnom, ezt nagyon sajnálom. Ó semmit nem tud a terveimről. Nem tudta, hogy el akarok menni. Ha őt teszed felelőssé ezért, azzal a legmélyebb neheztelésemet vonod magadra.

Nem tudom, mikor térek vissza, de azt hiszem, legalább pár napig el fog tartani. Azért teszem, amit teszek, hogy segítsen a helyzetünkön. Könyörgök, értsd ezt meg, és ne haragudj rám. Muszáj megtennem.

Az Inkvizitor Anya, a te királynőd, mindörökké szerelmesed ezen a világon és ezen túl is:

Kahlan

Kahlan összehajtogatta a levelet, és Richard nevét írta a tetejére. Kinyitotta és újra elolvasta, hogy biztos legyen benne, semmi olyat nem árult el, amiről nem akarta, hogy Richard megtudja. Meg volt elégedve a „hogy segítsen a helyzetünkön” kifejezéssel. Eléggé homályos volt ahhoz, hogy bármit jelenthessen. Remélte, nem fogalmazott túl nyersen, mikor ahhoz ragaszkodott, hogy Richard ne avatkozzon bele a dolgába.

Kahlan fogott egy gyertyát, és megmelegítette vele a fiókból előhúzott színes pecsétviasz rúd végét. Figyelte, hogyan cseppen a viasz a levélre, vörös tócsát alkotva rajta, aztán belenyomta az inkvizitori pecsétet - két cikázó villámot - a meleg viaszba. Megcsókolta a levelet, elfújta a gyertyát, és nekitámasztotta a papírt, hogy feltétlenül

észrevegyék.

Korábban nem tudta, miért volt kettős villám az Inkvizítor Anya pecsétjén. Ma már tudja: a Con Dar - a Vérdüh - szimbóluma volt. A Con Dar az Inkvizítorok mágiájának ősi eleme volt. Olyan ritkán idézték meg, hogy Kahlannak fogalma sem volt a létezéséről: anyja meghalt még azelőtt, hogy Kahlant megtaníthatta volna, hogyan idézze meg, ha szüksége van rá.

Miután Richarddal találkozott és beleszeretett, ösztönösen idézte meg. Ennek a mágiának a szorításában villámot festett mindkét arcára, figyelmeztetésül az embereknek, hogy ne álljanak az útjába. Egy Con Darban lévő Inkvizítorral nem lehetett érvelni.

A Vérdüh az Inkvizítorok mágiájának pusztító oldala volt, csak a bosszú kedvéért idézték meg. Kahlan akkor hívta életre magában, amikor azt hitte, hogy Darken Rahl megölte Richardot. Mindig valaki más kedvéért idézték meg, és csak az illető személynek a védelmében lehetett használni. Saját védelmére nem alkalmazhatta az Inkvizítor.

Akár az inkvizítori mágiája, amit állandóan ott érzett lényé legmélyén, a Con Dar is mindig benne élt, jelen volt, mint fenyegető viharfelhő a láthatár szélén. Amint szüksége volt rá, hogy Richardot oltalmazhassa, azonnal érezte, amint felszínre tör benne: kék villám, ami mindent elpusztít maga körül.

A Pusztító - éppúgy, mint a szokásos Alkotó - mágia nélkül nem lehetett a Sliphben utazni. A Sötétség Nővérei, és azok a varázslók, akik az Őrző szolgálatába szegődtek, segítségül hívhatták a Pusztító Mágiát is.

Kahlan bement a hálószobába. Levetette a pongyoláját, és az ágyra dobta. Kihúzta a díszesen faragott ruhásszekrény alsó fiókját, és keresgélni kezdett a holmijai között azok után a dolgok után, amikre szüksége volt.

Ruhák voltak benne, amiket korábban is viselt az utazásai során, amelyek jobban illettek ahhoz, amit most tenni akart, mint a fehér inkvizítori ruhája. Sötétzöld nadrágot vett fel. Kihúzott egy vastag blúzt, magára kapta, és remegő ujjakkal gombolgatni kezdte. Betúrte az inget a nadrágba, és felcsatolta a széles övet. Megtapogatta a rajta lógó iszákot.

A fiók hátsó részéből kiemelt egy szögletes fehér kendőbe gondosan beburkolt tárgyat. Letette a padlóra, és fölé hajolva széthajtogatta a kendő sarkait.

Bár tudta, mi az, és tudta, hogy néz ki, mégis megborzongott, mikor a valóságban is újra meglátta.

A kendő tetején a szellemkés hevert, amit Chandalen adott neki. A fegyver Chandalen nagyapjának a felkarcsontjából készült.

Ez a kés egyszer már megmentette Kahlan életét. Megölte vele Prindint, azt az embert, aki korábban barátja volt, de az Őrzőhöz pártolt.

Legalábbis úgy gondolja, hogy megölte. Nem tudott rá pontosan visszaemlékezni, mi is történt aznap. Akkor épp a méreg hatása alatt volt, amit Prindin adott neki. Nem volt biztos benne, nem épp Chandalen nagyapjának a szelleme volt-e, aki megmentette az életét. Prindin rávetette magát Kahlannra, és a kés csak úgy ott termett Kahlan kezében. Emlékezett a késről a kezére lecsorduló vérré.

A csont gömbölyű végéből tintafekete hollótollak álltak ki legyezőszerűen. A holló erős szellemmágia volt a Sáremberek között: a halállal volt kapcsolatos.

Chandalen nagyapja a szellemek segítségét kérte, hogy megvédhesse népét egy másik vadonbéli néptől, akiket a háború vérszomja az örületbe kergetett. Senki nem tudta, mi történhetett azzal a néppel, de a következménye vérfürdő volt.

Chandalen nagyapja Gyűlést hívott össze, hogy a szellemek segítségét kérjék. Az ő népe békés nép volt és nem tudták, hogyan védjék meg magukat. A szellemek megtanították Chandalen nagyapját, hogyan ölje meg a Jocopokat, és eközben lettek Sáremberekké. A Sáremberek megvédték magukat, és megszüntették a fenyegető veszélyt.

A Jocopok nem léteztek többé.

Chandalen nagyapja megtanította a fiát, hogyan védje meg a népét, Chandalen apja viszont Chandalent tanította meg rá. Kahlan kevés embert ismert, aki olyan jó védelmezője lett volna a népének, mint Chandalen. A Birodalmi Renddel vívott egyik csatájukban Chandalen olyannak tűnt, mintha maga lett volna a Halál. De akkor Kahlan is olyan volt.

Chandalen viselte ezt a szellemkést, ami a nagyapja csontjából készült, és egy másikat az apja csontjából. Chandalen Kahlannak adta a nagyapja csontjából készült kést, hogy az védelmezze Kahlant. És a kés egyszer tényleg meg is tette. Lehet, hogy újra meg fogja tenni.

- Chandalen nagyapja, egyszer már segítettél rajtam! Kérlek, védelmezz most is!

Kahlan megcsókolta a kiélezett csontot.

Ha Shotával kell szembenéznie, Kahlan nem akarta mindezt fegyvertelenül megtenni. Ennél jobb fegyvert pedig nem is tudott elképzelni.

Karjára kötötte a fonott prérifűből készült szalagot, és belecsúsztatta a kést. Az hozzásimult a felkarjához, és a fekete tollak ráborulva eltakarták. Meglepően gyorsan elő lehetett rántani a karja mellől. És bár csak egy nőtől félt, akihez most indult, Kahlan határozottan jobban érezte magát, hogy nála volt a nagypapa szellemkése.

Kahlan egy másik fiókból könnyű sárgásbarna úti köpenyt húzott elő. A tavaszi hóvihart figyelembe véve szívesebben választott volna vastagabbat, de végül is nem olyan hosszú időre volt szüksége rá odakint. Agaden Völgyben nem volt olyan hideg, mint Aydindrilben.

Remélte, hogy a világos színű köpeny segít majd észrevétlenül túljutni a Torony őrségén, amellet a könnyű köpenyben hamarabb elő tudta rántani a kését.

Elgondolkozott rajta, nem ostobaság-e azt remélni, hogy gyorsabban kést tud rántani, mint ahogy Shota meg tud idézni egy varázslatot, és azon is, hogy egy ilyen fegyver ér-e egyáltalán valamit egy boszorkánnyal szemben.

Vállára dobta a köpenyt. Eh, végül is a kés volt az egyetlen fegyvere.

Persze az Inkvizítori Tehetségét kivéve. Shota tartott Kahlan Inkvizítori Tehetségétől: egy Inkvizitor érintésének senki nem tudott ellenállni. Ha Kahlan meg tudja érinteni Shotát, az a boszorkány végét jelenti. Ámbár legutóbb Shota olyan mágiát használt, ami megakadályozta, hogy Kahlan a közelébe tudjon jutni.

Az is igaz, hogy Kahlannak nem kell megértenie Shotát, hogy a Con Dar kék villámát működésbe hozza. Kahlan magában nagyot sóhajtott: nem idézheti meg a Con Dart a saját védelmében. Richardot már megvédte a Con Dar segítségével, amikor a férclény rátámadt, és amikor a Fény Nővérei jöttek érte, hogy elvigyék.

Kahlan agyán hirtelen átfutott a felismerés. Richard őt szerette, és feleségül akarta venni: mindig mellette akart maradni. Shota semmibe vette Richard kívánságát, és elküldte Nadine-t, hogy feleségül menjen Richardhoz. Richard ezt nem akarta.

Még ha nem is vesszük figyelembe, hogy Richard Kahlant szerette, Nadine akkor is meggyötörte Richardot, fájdalmat okozott neki. Richard nem akart Nadine közelében lenni. Csak azért tűrte el a jelenlétét, mert Shota valami cselszövést forralt, és Richard nem merte Nadine-t a látókörén kívülre engedni. De kétségbeesetten tiltakozott az ellen, hogy Nadine-t kényszerüljön elvenni.

Shota bántotta Richardot.

Richard veszélyben volt Shota miatt. Kahlan megidézheti a Con Dart, hogy megvédje Richardot. Megtette már, amikor a Nővérek akarata ellenére magukkal akarták vinni Richardot. Kahlan használhatja a kék villámot, hogy Shotát megállítsa. Ez ellen a mágia ellen Shota sem tud védekezni.

Kahlan tudta, hogyan működik a mágiája. Belőle jön. Akár Richard kardjának mágiája, ez is a nézőponttól függött. Ha Kahlan úgy érezte, hogy jogosan használja Richard védelmében, a Con Dar engedelmeskedett. Kahlan tudta, Richard nem akarja, hogy Shota felhasználja, manipulálja, hogy beleavatkozzon az élete irányításába.

Kahlannak volt mentsége: Shota bántotta Richardot. A Con Dar működni fog Shota ellen.

Kahlan lekuporodott a sarkaira, és imádkozott a jó szellemekhez, hogy irányítsák az útján. Nem akart arra gondolni, hogy mindezt bosszúból teszi, vagy hogy azért indul el, hogy megöljön valakit. Nem akart arra gondolni, hogy meg akarja ölni Shotát. Elgondolkodott rajta, nem olyan cselekedetet akar-e megindokolni, amire nincs mentség.

Nem, nem azzal a szándékkal indul el, hogy Shotát megölje. Csupán végére akar járni ennek a Nadine-féle dolognak, és meg akarja tudni, mit tud Shota a Szelek Templomáról.

De ha szükség lesz rá, Kahlan meg fogja védeni magát. Ami még ennél is több, meg fogja védelmezni Richardot Shotától: attól, hogy a boszorkány tervei tönkretegyék Richard jövőjét.

Kahlannak elege volt belőle, hogy Shota szeszélyes indulatainak szenvedő alanya legyen. Ha Shota megkísérli megölni őt, vagy rá akarja kényszeríteni Richardra ezt a kinszenvedést, akkor Kahlan véget fog vetni a Shota felől fenyegető veszélynek.

Kahlannak máris hiányzott Richard. Olyan sokat küzdöttek érte, hogy együtt lehessenek, és most mégis ő hagyja itt Richardot. Ha fordítva állna a dolog, vajon ő tudna-e annyi megértést tanúsítani, amennyit most ő követel Richardtól?

Richardra gondolva lassan kihúzta a legfelső fiókot, amelyben legféltettebb kincsét őrizte. Nagy megbecsüléssel kiemelte a fiók egyetlen tartalmát: kék esküvői ruháját. Ujjjaival végigsimogatta a finom szövetet, aztán a melléhez szorította az anyagot, és szemét elöntötték a könnyek.

Óvatosan visszatette a ruhát a fiókba, mielőtt könnyei eláztathatták volna. Egy hosszú pillanatig még ott állt, kezét a ruhán nyugtatva.

Végül visszatolta a fiókot. Igyekeznie kellett. Akár akarta, akár nem, ő volt az Inkvizitor Anya. Shota a Középföldön lakott, így egyike volt az ő alattvalóinak.

Kahlan nem akart meghalni. Nem akarta, hogy soha többé ne láthassa Richardot, de azt sem tűrhette tovább, hogy Shota beleavatkozzon az életükbe, hogy manipulálja a jövőjüket. Shota egy másik asszonyt küldött, hogy feleségül menjen Richardhoz. Kahlan nem hagyhatta annyiban az efféle beavatkozást.

Kahlan szándéka sziklaszilárdra erősödött. Benyúlt az egyik szekrénybe, és kivett belőle egy szegen lógó, csomókkal ellátott kötelet. Azért tartották ott, hogy ha tűz ütne ki, az Inkvizitor Anya az erkélyen át menekülhessen.

Ahogy az üvegezett erkélyajtót kinyitotta, egy dühös szélroham havat vágott az arcába. Kahlan hunyorogva kilépett a viharba, és behúzta maga mögött az ajtót. Fejére húzta a köpeny csuklyáját, és belegyömöszölte a haját. Semmi jó nem származna belőle, ha az emberek felismernék az Inkvizitor Anyát - már ha egyáltalán jár kint valaki is egy ilyen éjszakán. Persze tudta, hogy az őrség a Varázslók Tornyánál kint lesz.

Gyorsan odakötötte a kötelet az egyik vázaformájú kőoszlophoz, és a nehéz tekercset áthajította a korláton. A sötétben nem láthatta, hogy a kötél vége leér-e a talajra. Csak abban bízhatott, hogy akárki is tette a kötelet a szekrénybe, előtte ellenőrizte, hogy elég hosszú.

Kahlan egyik lábával átlépett a korláton, két kézzel megragadta a kötelet, és elindult lefelé.

Kahlan úgy döntött, gyalog megy. Nem volt nagy a távolság, amellet, ha lovon ment volna, a lovat ott kellett volna hagynia a Toronyban, ahol megtalálhatták volna, és elárulta volna, hogy merre tartott. Ha ezt nem akarja, akkor pedig el kellett volna eresztie a lovat, mielőtt a Toronyhoz ér, akkor pedig mindenki megijedt volna, hogy vajon mi történhetett vele. Ráadásul lovon sokkal nehezebb lett volna észrevétlenül átjutni a Torony őrei között. A jó szellemek tavaszi hóvihart küldtek neki, az a legkevesebb, hogy kihasználja ezt az előnyt.

A nehéz, nedves hóban gázolva azon kezdett el tünődni, vajon csakugyan olyan jó ötlet volt-e, hogy gyalog indult útnak. Megmakacsolta magát. Ha máris elkezdi felülvizsgálgatni a döntéseit, akkor semmi értelme, hogy tovább folytassa, amibe belekezdett.

Az épületek többségén be voltak húzva a spaletták. Az a néhány ember, akikkel találkozott, túlságosan el volt foglalva a viharral való küzdelmével, semhogy ügyet vetett volna egy, a széllel küszködő görnyedt figurára. Még azt sem tudták volna megmondani róla, hogy női vagy férfi alak-e. Hamarosan kijutott a városból a Toronyhoz vezető elhagyott útra.

Az úton végig azt mérlegelte, mi lenne a legjobb módja az örök kikerülésének. Ezek d'harai katonák voltak. A d'harai katonákat lebecsülni mindig súlyos hiba. Nem lenne jó, ha a katonák felismernék Kahlant, és jelentenék, hogy látták.

A legegyszerűbb mód az lenne, ha megölné az őrszemeket, de ezt nem tehette meg. Ezek most már az ő katonái is voltak, akik a közös ügyért harcoltak a Birodalmi Rend ellen. Nem lehetett megölni őket.

Fejbe vágni őket, hogy elveszítsék az eszméletüket: ez sem jó. Nem megbízható módszer arra, hogy elhallgattassunk valakit. Kahlan tapasztalata szerint az, hogy valakit fejbe vágunk, ritkán hozta meg a kívánt eredményt. Néha az illetők nem ájultak el, és teli tudóból kiabálni kezdtek, mielőtt bármit is tehetett volna az ember. Felriasztják a többiek, akik azonnal odacsődülnek, hogy elbánjanak a betolakodóval.

Amellet Kahlan látott már embereket szenvedni és meghalni egy fejbevágástól. Ezt sem akarta. Csak akkor vágj fejbe valakit, ha meg akarod ölni, mert valószínűleg úgyis ez lesz az eredmény.

Amelia nővér és Marlin valószínűleg varázslatot használtak, hogy észrevétlenül átjussanak az őrségen. Neki nem volt ehhez megfelelő mágiája. Az ő mágiája elpusztítaná ezeknek az embereknek az agyát.

Marad a csel vagy a lopakodás. A d'harai örök ismerték a cselek összes változatait, valószínűleg sokkal többet, mint amennyi Kahlannak egyáltalán eszébe jutna.

Marad a lopakodás.

Kahlan nem tudta pontosan, hol járhat éppen, de sejtette, hogy már elég közel van. A szél bal felől fúj, így igyekezett az út jobb oldalán maradni, szélirányban az öröktől. Meggörnyedve haladt. Amikor még közelebb kerül hozzájuk, majd kúsznia kell.

Ha lefekszik a hóra és kiteríti a köpenyét maga körül, a hó belepi a hátát. Ezután lassan kell előre haladnia, és ha meglát egy katonát, csak meg kell lapulnia, amíg az elhalad. Kahlan azt kívánta, bár eszébe jutott volna kesztyűt hozni magával.

Úgy döntött, olyan közelre ért, hogy innen már nem kockáztat tovább. Lehúzódott az út jobb oldala mellé. Tudta, hogy a híd lesz a legkockázatosabb rész: egy viszonylag keskeny területre lesz szorulva, nem fog tudni elrejtőzni a katonák elől. A katonák azonban féltek a Torony mágiájától, és valószínűleg nem mennek a híd közelébe. Mikor korábban találkozott velük, akkor is húsz-harminc lábnnyira voltak a hídtól, és a havazásban és a sötétségben úgysem láthatnak messzire.

Kezdte úgy érezni, hogy növekednek az esélyei, hogy észrevétlenül elosonhat a katonák mellett. A hó elég fedezéket fog biztosítani. Kahlan megdermedt mozgásában, amikor egy kardpenge jelent meg az arca előtt. Egy gyors oldalpillantás felfedte, hogy a másik oldalról is kard mered felé. Egy harmadik ember lándzsahegyet szegezett a tarkójának.

Ennyit a lopakodásról.

- Ki vagy? - kérdezte nyersen az előtte álló katona.

Kahlannak új tervet kellett kieszelnie, még hozzá nagyon gyorsan. Egy kicsike igazság mellett döntött, megfűszerezve a katonák mágia iránti félelmével.

- Kapitány, kis híján halálra ijesztettél! Én vagyok az, az Inkvizitor Anya.

- Mutasd meg magad!

Kahlan hátralökte a csuklyáját.

- Azt hittem, hogy el tudok menni mellettetek észrevétlenül. Azt hiszem, a d'harai örök még annál is jobbak, mint gondoltam.

Az emberek leeresztették a fegyvereiket. Legjobban Kahlan könnyebbült meg, amikor a lándzsa hegye nem csiklandozta tovább a tarkóját. Az iménti helyzetben az lett volna a gyilkos fegyver.

- Inkvizitor Anya, igazán megijesztettél bennünket! Mit keresel ismét idefenn éjszaka? És ráadásul még gyalogosan is.

Kahlan megadóan sóhajtott.

- Hívd össze minden emberedet, és elmagyarázom.

A kapitány intett a fejével.

- Odabent. Van egy kis menedékhelyünk, ami megvéd a szélről.

Kahlan hagyta, hogy átvezessék az út másik oldalára, ahol egy egyszerű, kicsi, három oldalú építmény állt, ami némi védelmet nyújtott a szélről és a csapadéktól. A tákolmány nem volt elég nagy neki és még hat embernek. A katonák ragaszkodtak hozzá, hogy Kahlané legyen a legszárazabb, legbelső hely.

Kahlan ingadozott a büszkeség között, hogy a d'harai őrseg mellett még hóviharban sem lehet elsurranni, és a vágy között, hogy neki bár sikerült volna.

- Hallgassatok figyelemmel! - kezdte. - Nincs sok időm. Fontos küldetésben járok. A titoktartásokra van szükségem. Mindenkiére. Ugye mind hallottatok a pestisjárványról?

Az emberek mormogtak és bólogattak, hogy igen, hallottak, és kényelmetlenül toporogtak hozzá.

- Richard, Rahl Nagyúr keresi a módját, hogy megfékezze. Még nem tudjuk, hogy egyáltalán lehetséges-e, de tudjátok, hogy ő nem adja fel. Bármit megtenne, hogy megmentsen a népet.

Az emberek ismét bólogattak.

- Mi köze van ennek a...

- Sietek. Rahl Nagyúr most éppen alszik. Kifárasztotta, hogy megoldást próbál találni a járványra. Olyan gyógymódot, amihez mágia szükséges.

Az emberek egy kicsit kihúzták magukat. A kapitány megdörzsölte az állát.

- Tudjuk, hogy Rahl Nagyúr nem hagy cserben minket. Pár napja engem is meggyógyított.

Kahlan keményen az őt figyelő katonák szemébe nézett.

- Na, és mi van akkor, ha maga Rahl Nagyúr is megkapja a pestist? Még mielőtt megtalálná a megoldást? Akkor mi van? Akkor mind halottak leszünk, bizony.

Az emberek arcán világosan látszott az aggodalom. A d'haraiak számára mindig végzetes esemény volt elveszíteni egy Rahl Nagyurat. Ettől valamennyiük arca tanácstalanná vált.

- Mit tehetnénk, hogy megóvjuk? - kérdezte a kapitány.

- Hogy mit tehetünk, az most tőletek függ, emberek.

- Mit tegyünk?

- Rahl Nagyúr szeret engem. Ti mindnyájan tudjátok, hogyan óv engem. A Mord-Sithjei állandóan a nyomomban vannak. Mindenhová öröket küld, akármerre is menjek. Mérföldnyi távolságba sem enged hozzám semmiféle veszélyt. Még azt sem engedi, hogy a veszély megpillantson. Nos, én sem akarom, hogy őt érje valami. De mi van, ha ő is megkapja a pestist? Akkor valamennyien elveszítjük őt. Lehet, hogy tudok neki segíteni, hogy megállítsa a járványt, mielőtt mindnyájunkat elér. Mielőtt ő is megkapná, ami előbb-utóbb biztosan be fog következni.

Az emberek hallhatóan kapkodtak lélegzet után.

- Hogyan segíthetnénk? - kérdezte a kapitány.

- Amit tenni akarok, ahhoz mágiára van szükség. Nagyon veszélyes mágiára. Ha sikerrel járok, megmenthetem Richardot a pestistől. Mindnyájunkat megmenthetem. De ahogy mondtam, ez veszélyes dolog.

Néhány napra el kell utaznom a mágia segítségével, hogy kiderítsem, tudok-e segíteni Rahl Nagyúrnak megfékezni a járványt. Tudjátok, mennyire vigyáz rám. Soha nem engedné, hogy elmenjek. Inkább meghalna, mintsem hogy engem valami kockáztatnak tegyen ki. Egyszerűen nem hallgat a szép szóra, ha rám leselkedő veszélyről van szó.

Ezért kellett becsapnom a Mord-Sitheket, és a többi örömet. Senki sem tudja, hová készülök. Ha bárki rájönne, Richard utánam jönne, és ugyanolyan veszélybe kerülne, mint én. Mi jó sülné ki abból? Ha én elpusztulok, ő is elpusztulna. Ha eredménnyel járok, akkor viszont nincs értelme, hogy őt is kitegyem a veszélynek.

Azt akartam, hogy senki ne tudjon róla, hová megyek ma éjjel, de ti jobbaktok, mint hittem volna. Most minden rajtatok áll. Én kockáztatom az életemet, hogy Rahl Nagyurat megmentsem. Ha segíteni akartok, akkor titoktartást kell esküdnetök. Még ha Richard a szemetek közé nézve kérdezi is, akkor is azt kell mondanotok, hogy nem láttatok engem, hogy senki sem járt erre.

Az emberek csoszogtak, krárogatok, egymásra pislogtak. A kapitány ujjai a kardmarkolatával babráltak.

- Inkvizitor Anya, ha Rahl Nagyúr a szemünkbe néz, nem tudunk hazudni neki.

Kahlan közelebb hajolt a kapitányhoz.

- Akkor akár ott helyben meg is ölhetitek. Mert ez az, amit tesztetek vele. Azt akarjátok, hogy Rahl Nagyúr élete veszélybe kerüljön?! Felelősek akartok lenni a haláláért?!

- Persze, hogy nem! Mi mindannyian az életünket áldoznánk érte!

- Én is az életemet kockáztatom. Ha Richard rájön, mit csinálok, utánam fog jönni. Segíteni nem fog tudni, de könnyen belehalhat.

Kahlan ujjával sorban katonák arcába bökött.

- Ti lesztok a felelősök, ha Rahl Nagyúr élete veszélybe kerül! Ti fogjátok őt kitenni az értelmetlen kockáztatnak! Ti fogjátok megölni őt!

A kapitány egyenként a szemébe nézett az embereinek. Kihúzta magát, és az arcát dörzsölgette gondolkodás

közben. Végül megszólalt.

- Mit kívánsz, mit tegyünk? Esküdjünk meg az életünkre?

- Nem - felelte Kahlan -, azt akarom, hogy Rahl Nagyúr életére esküdjete.

A kapitány intésére valamennyien térdre ereszkedtek.

- Rahl Nagyúr életére esküszöm, hogy senkinek nem mondom el, hogy újra láttalak ma éjjel, továbbá megesküszöm, hogy senki nem ment fel a Toronyba, kivéve azt megelőzően az Inkvizitor Anyát és a Mord-Sitheket.

Végigmérte az embereit.

- Esküdjete!

Miután mindnyájan letették az esküt, az emberek felálltak. A kapitány atyai mozdulattal Kahlan vállára tette a kezét.

- Inkvizitor Anya, én semmit sem tudok a mágiáról, az Rahl Nagyúr dolga, és fogalmam sincs mire készülsz ma éjjel, de téged sem szeretnék elveszíteni. Felséged igen jó hatással van Rahl Nagyúrra. Akármit is akarsz csinálni, kérlek, légy nagyon óvatos!

- Köszönöm, kapitány. Azt hiszem, ma éjjel ti voltatok a legnagyobb veszély, amellyel szembe kellett néznem. Holnap, az már más kérdés.

- Ha az Inkvizitor Anya meghal, az eskünk érvénytelenné válik. Ha meghalsz, el kell mondanunk Rahl Nagyúrnak, amit tudunk. Ha ez megtörténik, az a mi kivégzésünket jelenti.

- Nem, kapitány. Rahl Nagyúr nem tenne ilyesmit. Pontosan ezért kell mindent megtennünk, hogy megóvjuk őt. Mindnyájunknak szükségünk van rá, különben a Birodalmi Rend el fog pusztítani bennünket. Ők nem tisztelik az életet: ezt a járványt is ők indították el. Méghozzá a gyerekek között!

Kahlan nagyot nyelt, ahogy a Sliph ezüstarcába nézett.

- Igen, készen állok. Mit akarsz, mit tegyek?

Ragyogó, fémekéz emelkedett ki a fémtócsából, és megérintette a fal tetejét.

- Gyere hozzám! - mondta a visszhangzó hang. - Te nem teszel, én teszek.

Kahlan felmászott a falra.

- Biztos, hogy el tudsz vinni az Agaden Völgybe?

- Igen, jártam ott. Meg leszel elégedve.

Kahlan nem tudta, meg lesz-e elégedve.

- Mennyi ideig fog tartani?

Úgy tűnt, a Sliph elfintorodik. Kahlan látta a saját arcát tükröződni a Sliph arcának fényes felszínén.

- Innentől odáig. Ennyi ideig. Elég hosszú vagyok. Jártam már ott.

Kahlan felsóhajtott. A Sliph azt sem látszott képesnek felfogni, hogy háromezer évig aludt. Mit számított neki egy nappal több, vagy kevesebb?

- Ugye nem mondd meg Richardnak, hová vittél? Nem akarom, hogy megtudja.

Az ezüstös arc ravasz mosolyra húzódott.

- Senki, aki ismer engem, nem akarja, hogy mások megtudják. Sosem árulom el őket. Nyugodj, meg, senki nem tudja meg, mit csinálunk együtt. Senki nem tudja meg, hogy meg vagy elégedve.

Kahlan arcára zavart kifejezés ült ki. A folyékony ezüstkar felemelkedett, és átölelte. A hullámozó, meleg ölelés szorosan tartotta.

- Ne felejtse el: be kell lélegezned engem! - figyelmeztette a Sliph. - Ne félj. Életben tartalak, mikor belélegzel. Mikor elérjük a másik helyet, ki kell lélegezned engem, és beszívni a levegőt. Attól épp annyira félni fogsz, mint hogy engem belélegezz, de meg kell tenned, különben meghalsz.

Kahlan zihálva bólintott. Egyik lábáról a másikra ringatta magát.

- Emlékszem.

Nem tehetett róla, rettegett a gondolattól, hogy levegő nélkül maradjon.

- Rendben, készen állok.

A Sliph karja minden további szó nélkül gyengéden leemelte Kahlant a falról, és lebukott vele az ezüstös habba.

Kahlan tüdeje égett. Szemeit szorosan zárta. Megtette már ezelőtt is, és tudta, hogy most is meg kell tennie, mégis rettegett tőle, hogy beszívja a folyékony ezüstöt. Utoljára Richard is vele volt. Most, hogy egyedül ment, elfogta a pánik.

Shotára gondolt, aki elküldte Nadine-t, hogy feleségül menjen Richardhoz.

Kieresztette a tüdejéből a levegőt. Mélyen belélegzett, beszívta a Sliph selymes esszenciáját.

Nem érzett hideget, és nem érzett meleget. Kinyitotta a szemét, és fényt és sötétet látott egyetlen összefolyó képben. Mozgást érzékelt a súlytalan ürességben, gyorsat és lassút egyszerre, száguldást és sodródást. Tüdeje kitágult a Sliph mámorító jelenlététől. Úgy érezte, lelkébe fogadja a Sliphet. Az időnek nem volt jelentése többé.

Maga volt a gyönyör.

A színek meleg örvényén át Zedd hallotta, hogy Ann a nevéen szólítja. Távoli hívás volt, bár Ann csak kis távolságra állt tőle. A mágia áramlatában, Varázslósziklája tetején állva, akárha egy másik világból jött volna.

Sokféle értelemben úgy is volt.

Ann hangja ismét szólította, idegesítően, makacsul, sürgetően. Zedd alig vett róla tudomást amint magasba emelte a karját a fény körbe forgó fátyolában. Árnyak suhantak át a szeme előtt, szellemi jelenlétre utalva. Már majdnem végzett.

A mágia fala hirtelen kezdett leomlani. Köntösének ujjai visszahullottak a karján, ahogy vonagló karjait még magasabbra emelte, így próbálva még több erőt kényszeríteni a mágikus mezőbe, megpróbálva azt stabilizálni. Vadul meregetett vödrével a kútból, de a vödör üres maradt.

Színszlikrák sziporkáztak. A fény kavargó örvénye színek sáros homályává torzult, egyre gyorsulva, tehetetlenül omlott össze.

Zedd megdöbbsent.

A létezés szövedékébe körülményes gondossággal felépített torzulás földet rázó puffanással összeomlott.

Zedd vadul malmozott a karjaival, ahogy Ann megragadta a gallérijánál fogva, és visszarántotta a Varázslószikla pereméről. Zedd hanyatt esett, mindkettőjüket a földre terítve.

Az étellel telítő mágiától megfosztva maga a Szikla is összeroskadt. Ez nem Zedd műve volt: Varázslósziklája magától tért vissza élettelen állapotába. Zedd most már tényleg nem értett semmit.

- A francba, asszony! Mit jelentsen ez?!

- Ne átkozódj itt nekem, te kötözködő vénember! Nem is tudom, mit vesződöm vele, hogy megmentsem azt a ráncos bőrdet.

- Miért avatkoztál bele? Már majdnem befejeztem.

- Nem avatkoztam bele - vicsorgott Ann.

- De ha nem te voltál... - Zedd a sötétlő dombok felé pillantott. - Úgy érted...?

- Hirtelen elvesztettem a kapcsolatokat a Hanommal. Figyelmeztetni akartalak, nem megzavarni.

- Ó! - felelte Zedd csendes hangon. - Az egészen más. - Lenyúlt és felvette a Varázslósziklát. - Miért nem mondtad mindjárt? - Betette a sziklát az egyik zsebébe.

Ann a sötétséget fürkészte.

- Rájöttél valamire, mielőtt elvesztetted a kapcsolatot?

- Nem is sikerült kapcsolatot teremtenem.

Ann pillantása visszatért Zeddre.

- Nem is... hogy érted, hogy nem is sikerült kapcsolatot teremtened? Mit csináltál akkor az egész idő alatt?

- Próbálkoztam - felelte Zedd, és egy takaróért nyúlt.

- Valami nem stimmel. Nem tudtam átlényegülni. Fogd a holmidat. Jobb, ha elmegyünk innen.

Ann felvett egy nyeregtáskát, és gyömszőlni kezdte bele a felszerelésüket.

- Zedd! - mondta aggódva. - Ebben bízunk. Most, hogy kudarcot vallottál...

- Nem vallottam kudarcot! - vakkantotta Zedd. - Legalábbis nem az én hibám, hogy nem sikerült.

Ann Zedd kezére csapott, amikor az a lova felé kezdte lökdösni.

- Akkor miért nem működött?

- A vörös Hold.

Ann felé fordult, és rábámult.

- Úgy gondolod...?

- Ez nem olyasmi, amit gyakran tennék, vagy könnyű szívvel. Egy kezemen meg tudnám számolni, hányszor léptem kapcsolatba a Szellemvilággal egész életemben. Mikor apám nekem adta a sziklát, figyelmeztetett rá, hogy ilyet csak a legvégső szükségben szabad megtennem. A kapcsolatba lépéskor megvan a kockázata, hogy nem a megfelelő szellemek jutnak keresztül, és ami még ennél is rosszabb, hogy felszakadhat a Fátyol. Mikor a múltban gondom akadt a kapcsolatfelvétellel, az mindig valami diszharmónia miatt történt. A vörös Hold valamiféleképpen ilyen zavarra figyelmeztet a harmóniában.

- Már mindent megpróbáltunk. - Ann kirántotta a karját Zedd szorításából. - Mi ütött beléd?!

Zedd felmordult.

- Mi az, amit az előbb mondtál arról, hogy nem vagy képes megérinteni a Hanodat?

Ann megsimogatta a lova oldalát, tudomására hozva, hogy itt áll a hátuljánál. A ló felnyihogott, és elülső patájával dobantott egyet.

- Amíg a szikládön voltál, én érzékelő hálót vettem ki, hogy megbizonyosodjak róla, hogy senki nincs a közelben. Végül is ez itt a Vadvidék, te meg elég nagy felhajtást csaptál a fényeiddel. Hirtelen, amikor újra kinyúltam, hogy megérintsem a Hanomat, olyan érzés volt, mintha orra buknék.

Zedd csettintett az ujjával. Egy egyszerű kis varázshálót vetett ki, amitől egy, a lábánál heverő öklömnyi kődarabnak át kellett volna fordulnia. Semmi sem történt. Valóban olyasféle érzés volt, mint amikor neki akarsz támaszkodni valaminek, és túl későn veszed észre, hogy az a valami nincs is ott. Mintha orra buknál.

- Bajban vagyunk - suttozta Zedd.

Ann közelebb húzódott hozzá.

- Mondd, nem lehetnél egy kicsit részletesebb?

- Hagyd a lovakat! - Zedd ismét megragadta Ann karját. - Gyere innen.

Ann ezúttal nem tiltakozott, hagyta, hogy Zedd ügetve magával vonszolja a karjánál fogva.

- Zedd, mi az? - kérdezte sűgva.

- Ez itt a Vadvidék.

Zedd megállt, magasra emelte az orrát és beleszimatolt a levegőbe.

- Szerintem a Nangtongok. - A Hold gyenge fényében előre mutatott. - Ide le, ebbe a vízmosásba! Mindent meg kell tennünk, hogy ne kerüljünk a szemük elé. Lehet, hogy szét kell válnunk, és különböző irányba kell próbálnunk menekülni.

Zedd még mindig fogta Ann karját, és megtartotta, amikor a Prelátus lába megcsúszott a vízmosás meredek oldalában a harmatos fűvön és a nyirkos mészkövön.

- Kik azok a Nangtongok?

Elsőnek Zedd ért le a fenékre. Kezét Ann vastag derekára tette, és lesegítette maga mellé. Ann lábai rövidek voltak, nem tudott akkorákat lépni velük, mint Zedd a sajátjaival. A mágia segítségével nélkül Ann súlya felborította volna Zeddét. Zedd fél kézzel megkapaszkodott egy túskeborkor gyökerében, hogy megtartsa kettőjüket.

- A Nangtongok - suttogta Zedd - a Vadvidék népeinek egyike. Megvan a saját mágiájuk. Ezt a mágiát nem tudják semmire sem használni abban az értelemben, ahogy mi tudjuk a miénket, de az ő mágiájuk kiszívja az erőt a másfajta mágiákból. Kioltja, mint eső a tábor tüzet.

Ez a baj a Vadvidékkel. Számos nép él itt, akik képesek fura módokon elrontani a mágiákat, ha használni próbálod. Vannak itt olyan helyek és teremtmények is, amelyek váratlan módokon keverhetnek bajba. Az a legjobb, ha távol tartod magad a Vadvidéktől.

Ezért zavart annyira, hogy miután Nathan az üzenetében a Jocopó Kincsekhez küldött bennünket, Vernától megtudtuk, hogy a Jocopók valahol a Vadvidéken éltek. Ennyi erővel Nathan arra is utasíthatott volna bennünket, hogy a tomboló tűzből hozzunk ki egy darab izzó parazsat. A vadon tele van veszélyekkel. A Nangtong törzs csak egy közülük.

- És miből gondolod, hogy a Nangtong nép okozza a problémánkat a mágiával?

- A Vadvidék legtöbb népe, amelyik képes ilyesmire, le tudná gyengíteni a mágiánk erejét, de az álcázó porfelhőnek még így is működnie kellene. Az sem működik. Egyedül a Nangtongokról tudok, akik erre is képesek.

Ann oldalra kinyújtott karokkal igyekezett egyensúlyát megtartani, ahogy Zedd nyomában átlépett egy kidőlt fatörzsön. A Hold elbújt a felhők mögé. Zedd örült a sötétség visszatértének, mert segített benne, hogy rejtve maradjanak, de szinte lehetetlen volt meglátni, hová lépnek. Ha rosszul lépnek és lezuhanak, ugyanolyan halottak lesznek, mintha mérgezett nyíl, vagy lándzsahegy fűródna beléjük.

- Talán kimutathatnánk nekik, hogy barátiak a szándékaink - suttogta Ann Zedd mögül.

Ann Zedd köpenyébe kapaszkodott, hogy követni tudja a sötétben a vízparti keskeny imasávon ügető varázslót.

- Mindig azt szoktad mondani, hogy majd te fogsz beszélni, és a hengegésedből ítélve varázslatos, mézzel kent nyelven szónokolsz. Mért nem mondd meg egyszerűen ezeknek a Nangtongoknak, hogy a Jocopókat keressük, és hogy nagyra értékelnék a segítségüket? Sok problémásnak tűnő emberről derül ki, hogy hallgatnak az okos szóra, ha beszélünk velük.

Zedd visszafordította a fejét, hogy még halkabb legyen, de Ann azért megértse, amit mond.

- Egyetértek, de mivel nem beszélem a nyelvüket, nem tudom őket meggyőzni.

- Ha ezek az emberek olyan veszélyesek, és te ezt tudtad, akkor mért vezettél ilyen ostobán egyenesen a kezeik közé?

- Nem vezettelek. Széles ívben elkerültem a területüket.

- Mondod te. Úgy tűnik, akkor eltévedtél.

- Nem, a Nangtongok félnomád életmódot folytatnak. Nincs pontos, állandó lakóhelyük, de a saját vándorlási területük határain belül szoktak maradni. Ez valószínűleg egy szellemrabló csapat.

- Micsoda?

Zedd megállt és lekuporodott, a sötétséget figyelve maga előtt. Látni senkit nem látott, és csak alig érezte az idegen izzadság szagát. Az is lehet, hogy a szellő mérföldekről hozta oda.

- Szellemrabló portya - suttogta, száját egészen közel tartva Ann füléhez. - Hosszú történet, de a csattanója az, hogy áldozatot ajánlanak fel a szellemek világának. Hitük szerint a frissen eltávozó szellem elviszi a Nangtongok tiszteletteljes üdvözlését és kéréseit őseikhez, és viszonzásul az ősök szellemei jóindulattal tekintenek rájuk. A portyázó csapatok feláldozható lényekre vadásznak.

- Emberekre?

- Alkalmasint. Ha meg tudják úszni a dolgot. Nem túl bátrak, ha erős ellenállással találják szemben magukat: inkább elfutnak, minthogy harcoljanak. A gyengéket és védteleneket azonban örömet megkaparintják.

- A Teremtés nevére, miféle hely ez a Középföld, hogy itt emberek ilyesmiket megcsinálhatnak?! Azt hittem, ti ennél sokkal civilizáltabb népek vagytok. Azt hittem, létezik az a bizonyos szövetségek, amelyben a Középföld

minden népe összefog, és a közjóért munkálkodik.

- Az Inkvizítorok el szoktak ide jönni, és megpróbálják bebiztosítani, hogy a Nangtongok ne öljenek embereket, de ez egy félreeső, távoli terület. A Nangtongok mindig nagyon szolgálatkészek, ha egy Inkvizítor ide érkezik. Az ő mágiája egyike azon keveseknek, amit a Nangtongok ereje nem tud semlegesíteni. Lehet, hogy azért, mert az Inkvizítorok mágiájában van pusztító elem is, ezért nem hat rá a Nangtongok mágiája.

- Ti bolondok, miért hagyjátok magukra az ilyen népeket, ha tudjátok, hogy mikre képesek?

Zedd mogorva arccal nézett Annra a sötétben.

- A Középföldi Szövetség létrejöttének egyik oka éppen az, hogy megóvja a mágiával rendelkező népeket attól, hogy erősebb népek kipusztítsák őket.

- Ezeknek nincs is mágiájuk! Azt mondtad, nem tudnak semmit kezdeni a mágiával!

- Mivel semlegesíteni tudják a mágiát, tehetetlenné tudják tenni, ez azt jelenti, hogy igenis van mágikus erejük. Akiknek nincs mágiájuk, nem képesek ilyesmire. Ez része annak, ahogy ez a nép védelmezi önmagát. Ez a foguk és karmuk, hogy úgy mondjam, amivel megvédi magukat azoktól, akik erős mágiájukkal képesek lennének igába hajtani vagy elpusztítani őket.

Mi békén hagyjuk a mágiával rendelkező lényeket és embereket. Ugyanannyi joguk van a létezésre, mint nekünk, de egyúttal azt is megpróbáljuk biztosítani, hogy ne mészároljanak le ártatlan embereket. Nem minden formáját szeretjük a mágiának, de nem hiszünk abban, hogy ki kellene irtanunk a Teremtő által alkotott lényeket azért, hogy a világot annak az ízlése szerint formáljuk át, akinek a legnagyobb hatalom összpontosul a kezében.

Ann hallgatott, így hát Zedd folytatta:

- Vannak teremtmények, amelyek veszélyesek, mint például a gárok, de azért nem vonulunk ki és mészároljuk le az összes gárt. Ehelyett hagyjuk őket élni, úgy, ahogy a Teremtő szánta őket. Nem a mi dolgunk elbírálni a Teremtés bölcsességét.

A Nangtongok bátortalanok, ha erővel kerülnek szembe, de halálosak lehetnek, ha úgy gondolják, hogy náluk van az előny. Egyfajta hulladékeltakarítók, mint a keselyűk, farkasok vagy a medvék. Nem lenne helyes dolog mindezeket a lényeket kiirtani. Nekik is megvan a szerepük a világ rendjében.

Ann Zedd arcához közel nyomta az arcát, hogy kifejezhesse az elégedetlenségét anélkül, hogy kiabálnia kellene.

- És mi szerepük van a Nangtongoknak a világ rendjében?

- Nem én vagyok a Teremtő, és nem is szoktam megvitatni Vele az Ő döntéseit az élet és a mágia teremtésében. Nyilván megvan az oka rá, és nem az én dolgom, hogy azt mondjam, a Teremtő téved. Ez nem más lenne, mint pökhendi önteltség. Mi itt a Középföldön minden teremtményt hagyunk élni, és ha veszélyesek, egyszerűen távol tartjuk magunkat tőlük. Nektek, a ti dogmatikus tanításaitokkal a ti elképzelésetek szerinti Teremtőről, kellene leginkább egyetérteni ezzel a látásmóddal.

Ann szavai, bár suttogva mondta ki őket, teli voltak hévvel.

- A mi kötelességünk az, hogy az ilyen pogányokat megtanítsuk a Teremtő többi alkotásának a tiszteletére.

- Mondd ezt a farkasnak vagy a medvének!

Ann hördülése akármelyiktől származhatott volna.

- A boszorkányok és varázslók a mágia gondozói. Úgy kell óvniuk a mágiát, mint szülőnek a gyermekét - mondta Zedd. - Nem a mi dolgunk eldönteni, melyik maradjon életben, melyik méltó rá. Ha azt hinnénk, hogy jogunk van rá, az odáig vezetne, ahogy Jagang gondolkodik a mágiáról. Ő azt tartja, hogy mi mindannyian veszélyesek vagyunk, és a közösség java érdekében ki kell bennünket irtani. Nekem úgy tűnik, mintha te a császár oldalára akarnál állni.

- Ha egy méh megcsíp, nem csapod agyon?

- Nem azt mondtam, hogy nem szabad megvédenünk magunkat!

- Akkor miért nem véditek meg magatokat, és háritjátok el az efféle veszélyeket? A háborúban Darken Rahl apja, Panis elleni küzdelemben az embereid a „Halál Szelé”-nek hívtak téged. Akkor még tudtad, hogyan kell elhárítani a veszélyt.

- Azt tettem, amit tennem kellett, hogy megvédjem az ártatlanokat, akiket másként lemészároltak volna. Akik közül sokat le is mészároltak. Ha kell, ugyanazt fogom tenni Jagang ellen is. A Nangtongok nem érdemelték ki, hogy megsemmisítsük őket. Ők nem akarnak másokon öldökléssel, kínzással és rabszolgasággal uralkodni. A hitük csak azokra veszélyes, akik eléggé gondatlanok voltak hozzá, hogy beleártsák magukat.

- Akkor is veszélyesek. Nem lenne szabad hagynotok, hogy ezt folytassák!

Zedd ujjával megfenyegette Annt.

- És te miért nem ölted meg Nathant, hogy kiküszöböld a veszélyt, amit képvisel?

- Te egyenlőségjelet teszel Nathan és azok közé, akik pogány hitük miatt embereket áldoznak fel? És megmondhatom neked, ha még egyszer ráteszem a kezemet Nathanra, gondoskodom róla, hogy a helyes útra visszatérjen.

- Jó. De közbevetőleg nem ez a legjobb alkalom arra, hogy teológiai vitákat folytassunk. - Zedd hátrasimította hullámos haját. - Ha csak nem akarod elkezdni a hitedre oktatni a Nangtong népet, javaslom, hogy kövesd azt, amit én hiszek, hogy jó lenne eltávolodnunk a vadászösvényüktől.

Ann felsóhajtott.

- Talán van egy-két helyes gondolat abban, amit mondtál. De legalább a szándékaid jóindulatúak.

Ann egy hessegető mozdulattal jelezte Zeddeknek, hogy induljon tovább. Zedd nyomon követte a tekergő szurdokot, miközben megpróbált nem beleesni a közepén áramló lusta vízfolyásba. A hasadék délnyugati irányba vezetett. Zedd tudta, hogy ez távolabb viszi őket a Nangtongok területétől. Abban reménykedett, hogy menekülésük közben el is tudja rejteni őket. A Nangtongoknak nyilaik és lándzsáik voltak.

Amikor a Hold előbukkant a felhők hasadékán át, Zedd kinyújtott kezével megállította Annt, és lekuporodott, hogy gyorsan körbekémleljen a környéken, amíg elegendő fény kínálkozik hozzá. Nem sokat látott a vízmosás nyolc-tíz láb magas falain, és a láthatár fölé tornyosuló csupasz dombokon kívül. A dombok oldalát itt-ott satnya sarjerdők tarkították.

Előttük a sekély horhosban a vízfolyás egy bozotosban tűnt el. Zedd visszafordult, hogy megmondja Ann-nak, az a legjobb esélyük, ha elrejtőznek a bozótban. A Nangtongok csapdától fognak tartani, és talán elkerülik majd az ilyen helyeket.

A Hold még nem bűjt vissza a felhők közé. Zedd meglátta maguk mögött a két pár tökéletes lábnyomsort a sáros parton. Elfeledkezett róla, hogy most nem képes elrejtetni a nyomaikat. Rámutatott a nyomokra, hogy Ann is felfigyeljen rájuk. Ann hüvelykujjával jelezte, hogy hagyják ott a vízmosás sáros talaját.

A távolból nádszáltörékeny kettős sikoly vágott keresztül a csenden.

- A lovak - suttopta Zedd.

A sikolyok hirtelen elhaltak: a lovak torkát átvágták.

- A francba! Jó lovak voltak. Van nálad valami, amivel védekezhetsz?

Ann egy csuklómozdulattal a kezébe pöccintette a dacráját.

- Ez ni. A mágiája ugyan nem működik, de szűrni azért tudok vele. És nálad mi van?

Zedd magát a sorsának megadó mosollyal mondta:

- A varázslatos, mézzel kent nyelvem.

- Lehet, hogy el kellene válnunk egymástól, mielőtt a „fegyvered” miatt én is elpusztulnék.

Zedd vállat vont.

- Nem vetném a szemedre, ha egyedül akarnál továbbmenni. Fontos dologban járunk. Talán több esélyünk lenne külön-külön, hogy legalább egyikünknek sikerül a végére járni.

Ann mosolygott.

- Csak azt akarod, hogy minden mókából kimaradjak. Meg fogunk lépni előlük. Jókora távolságra vagyunk a lovaktól. Maradjunk együtt!

Zedd megszorította Ann vállát.

- Lehet, hogy csak szüzeket áldoznak fel.

- De én nem akarok egyedül meghalni!

Zedd halkan felkuncogott menet közben, mialatt olyan helyet keresett, ahol ki tudnának kapaszkodni a vízmosásból. Végre talált egy omladékot. A partfalból hajfűrtökként álltak ki a göcsörtös bokrok gyökerei, megfelelő kapaszkodót biztosítva. A Hold eltűnt egy vastag felhőréteg mögött. A tintasűrű sötétségben lassan, vakon kapaszkodtak felfelé, kezeikkel tapogatva a gyökereket maguk előtt.

Zedd néhány mellettük elzúgó éjszakai bogár zümmögésén és egy prérifarkas távoli, gyászos vonításán túl semmi mást nem hallott. Máskülönben csendes és hallgató volt körülöttük az éjszaka. A Nangtongokat remélhetőleg kellőképpen lefoglalja, hogy Zedd és Ann holmijai között kutakodnak a lovak nyeregtáskáiban.

Zedd elérte a part peremét, és visszafordult, hogy segítsen felkapaszkodni Ann-nak.

- Maradj négykézláb! Mászni fogunk, vagy legfeljebb guggolva osonunk.

Ann egyetértését suttopta. Kikapaszkodott a partra Zedd mellé. Elindultak, hogy eltávolodjanak a vízmosástól. A felhő mögül teljes fényében bukkant elő a Hold.

Közvetlenül előttük, félkörben elállva az útjukat ott álltak a Nangtongok.

Nagyjából húszan lehettek. Zedd úgy vélte, többen is megbújhatnak a közelben: a Nangtong vadászportyák ennél nagyobb létszámúak szoktak lenni.

Alacsony emberek voltak, és szinte teljesen meztelenek. Nem viseltek semmit egy bőrszíjra kötött zacskón kívül, ami elfedte a férfiasságukat. Nyakuk körül emberi ujjpercekből készült nyakláncok lógtak. Fejüket kopaszra borotválták. Inas karjaik-lábaik és kifejezett pocakjuk volt.

A Nangtongok fehér hamuval kenték be a testüket tetőtől talpig. A szemeik körüli területet feketére mázolták, olyannak látszottak, mint az élő koponyák.

Zedd és Ann felpislogott a Holdfényben csillogó szakállas acél lándzsahegyekre. Az egyik harcos valami parancsfélét vartyogott. Bár Zedd a szavakat nem értette, elég pontos elképzelése volt róla, mit jelenthettek.

- Ne használd a dacrát - suttopta Ann-nak -, túl sokan vannak. Itt helyben megölnének. Az egyetlen esélyünk, ha addig életben tudunk maradni, amíg kigondolunk valamit.

Zedd látta, hogy Ann visszacsúsztatja a fegyvert a ruhája ujjába.

Zedd felvigyorgott a körötte álló bős arcok sorfalára.

- Nem tudja véletlenül valamelyikőtök, merre találjuk a Jocopókat?

Lándzsahegy bökött az oldalába, aztán jelekkel mutatták nekik, hogy álljanak fel. Ann és Zedd vonakodva engedelmeskedtek.

A harcosok, akik körülbelül olyan magasak lehettek, mint Ann, de Zeddek a válláig sem értek, tolongva körülvették őket, hirtelen mind egyszerre kezdtek karattyolni. Lökdösték és bökdösték a foglyokat.

A kezeiket hátracsavarták, és csuklóban szorosan összekötözték.

- Majd emlékeztess rá újra - vetette oda Ann Zeddek -, milyen bölcs dolog is megengedni ezeknek a pogányoknak, hogy a felvilágosulatlan szokásaikat gyakorolhassák!

- Nos, egyszer egy Inkvizítortól hallottam, hogy egészen jó szakácsok. Lehet, hogy megkóstolhatunk valami finom újdonságot.

Ann megbotlott, ahogy előre lökdösték, de talpon tudott maradni.

- Túl öreg vagyok én már hozzá - mormogta az ég felé -, hogy bolondokkal tapicskoljam a sarat.

Egy órányi gyors meneteléssel eljutottak a Nangtong faluba. A nomádok települése körülbelül harminc, széles, kerek sátorból állt. Az alacsony sátrak mintha a földre kuporodva ültek volna, hogy a legkisebb támadási felületet nyújtsák a szélnek. Magas, ágakból tákolat kerítések mögött mindenféle háziállatok voltak bezárva.

Izgatott, csacsogó emberek bukkantak elő, hogy figyeljék, hogyan terelik a harcosok Annt és Zeddet lándzsahegyeikkel a táborba. Az emberek dísztelen ruhadarabokba burkolták az arcukat, hogy kilétüket elrejtse az áldozati ajándékok elől, akik majd elviszik üdvözléseiket és kéréseiket a szellemek világába. Foglyul ejtőik fehér hamuval bekent testükkel és feketére mázolt szemeikkel a holtak álcáját viselő vadászok voltak, így őket nem fenyegette az a veszély, hogy élökként felismerik őket.

Zeddet egy rántással megállították egy karám előtt, miközben néhányan kibogozták a karám kapuját zárva tartó kötelet. A kapu szélesre tárult a Holdfényben. Úgy tűnt, felsorakozott mögöttük az egész Nangtong falu. Gúnyosan füttyögtek, huhogtak és ordítottak, miközben a vadászok bevezették a két foglyot a karámba. Szemmel láthatóan üzeneteket kiáltoztak, amiket a két szellem majd a Nangtongok nevében továbbítani fog az ősöknek.

A még mindig összekötözött kezű Zedd és Ann bezuhantak a karámba, amikor őrök betaszították őket az ajtón. Sáros földet érés volt. Horkantató árnyak ugráltak szét körülöttük: a karámban a Nangtongok disznókat tartottak. Ahogy a sár fel volt túrva a karámban, abból úgy tűnt, hogy a Nangtongok legalább az elmúlt néhány hónapot itt töltötték egy helyben. A szagok is megerősíteni látszottak iménti feltételezésüket.

A szellemrabló csapat, mely Zedd becslése alapján legalább ötven főt számlált, kettéoszlott. Voltak, akik bementek a sátrakba ujjongó gyerekektől és fásult asszonyoktól körülvéve. A többiek körbevették a karámot és őrséget álltak. A körben álló emberek legtöbbször üzeneteket kiáltozott a foglyok felé, amiket a Szellemvilágba szántak.

- Miért csináljátok ezt? - szólította meg Zedd az egyik ört. A fejével Ann felé bólintott. - Miért? - Tanácstalanul felvonta a vállát.

Az örök egyike úgy tűnt, megértette a kérdést. Vágó mozdulatot tett a torka előtt, aztán a feltételezett sebből kifolyó képzeletbeli vért jelezte. Végül lándzsája hegyével felmutatott a Holdra.

- Véres Hold? - kérdezte Ann lélegzet-visszafojtva.

- Vörös Hold! - suttozta Zedd, hirtelen ráébredve a valóságra. - Ahogy utoljára hallottam, az egyik Inkvizitor ígéretet csikart ki a Nangtongoktól, hogy nem végeznek többé emberáldozatot. Sohasem voltam teljesen meggyőződve róla, hogy meg fogják tartani az ígéretüket. Biztos, ami biztos alapon az emberek elkerülték a környéket. A vörös Holdtól nyilván megrémültek, úgy gondolták, hogy a szellemek megharagudtak rájuk. Valószínűleg ezért fognak feláldozni bennünket: hogy megbékítsék a haragvó szellemeket.

Ann kényelmetlenül fészkelődött Zedd mellett a sárban. Gyilkos tekintetet vetett Zeddre.

- Csak azt remélem, hogy Nathan még nálunk is rosszabb helyzetben van.

- Mit is mondtál az előbb - kérdezte Zedd szórakozottan - a bolondokkal kapcsolatban a sárban tapicskolásról?

16. FEJEZET

- Mit gondolsz? - kérdezte Clarissa.

Erre-arra forgolódott, próbálta megjátszani a természetes viselkedést, holott mindennek érezte a helyzetét, csak természetesnek nem. Nem igazán tudta, mit kezdjen a kezeivel, így aztán összefogta őket a háta mögött.

Nathan egy olyan pompás karosszékben pihent, amelyet Clarissa még életében nem látott. A kárpitja arannyal díszített rozsdabarna színű volt. Nathan bal lábát hanyagul átdobta a karosszék dúsán faragott karján, míg könyökével a másik karfára támaszkodott. Állát gondolkodó pózban nyugtatta a tenyerében. Oldalán lógó mives kardhüvely a padlóra ért a szék előtt.

Nathan azt a fajta mosolyát viselte, ami azt mondta, hogy „tökéletesen meg vagyok elégedve”.

- Kedvesem, azt gondolom, hogy ragyogóan nézel ki.

- Igazán? Nem csak úgy mondom? Tényleg tetszem? Nem nézek ki... ostobának?

Nathan felkuncogott.

- Nem, ostobának a leghatározottabban nem. Talán inkább elragadónak.

- De hát olyan... nem is tudom... vakmerőnek érzem magam.

Nathan vállat vont.

- Éppen itt az ideje, hogy úgy érezd.

A szabó, vékony, elegáns emberke, akinek csak pár szál hosszú, ősz haj takarta a kopasz feje búbját, visszatért a függönnyel takart ajtón át. Mindkét végét megragadva idegesen húzogatta fel-alá a nyakában lógó mérőszalagot.

- Elfogadhatónak találja a hölgy a ruhát?

Clarissának eszébe jutott, mire oktatta Nathan, hogyan viselkedjen.

- Hát nem egészen pontosan passzol...

A szabó nyelve izgatottan járta körbe nedves szája szélét.

- Nos, hölgyem, ha előre tudtam volna, hogy látogatásoddal kegyeskedsz megtisztelni szerény üzletemet, vagy ha előre méltóztattad volna küldeni a méreteidet, bizonyosan el tudtam volna végezni a szükséges átalakításokat.

Nathanra pillantott, nyelve ismét kivillant.

- Biztosítlak, asszonyom, meg tudom csinálni a szükséges kisebb átalakításokat.

Meghajolt Nathan felé.

- Te mit gondolsz, nagy jó uram? Úgy értem, ha átalakítjuk, ahogy nektek megfelel.

Nathan karba fonta a kezét, és úgy tanulmányozta Clarissát, mint szobrász a készülő művet. Hunyorogva szemügyre vette, nyelvét körbejárta a szája belsejében, apró torokhangokat hallatott, mintha képtelen lenne dönteni. A szabó közben mérőszalagja végeit sodorgatta.

- Ahogy a hölgy is mondja, derékban kissé bő.

- Ne aggódj, jó uram! - a szabó Clarissa mögé surrant, és erősen meghúzta az anyagot a hátán.

- Látod ezt? Csak egy-két öltésre lesz szükség. A hölgynek tökéletes az alakja, ritkán látni ilyen hibátlan formákat, de pár óra alatt át tudom alakítani a ruhát. Megtisztelve fogom érezni magam, ha ma éjjel elvégezhetem az alakítást, és reggelre leszállítom a ruhát a... hol is szállítatok meg, jó uram?

Nathan elutasítóan legyintett a kezével.

- Még ezután akartam szállás után nézni. Van valami hely, amit bizalommal tudnál ajánlani nekünk?

A szabó újra meghajolt.

- A Vadrózsa Ház a legjobb fogadó Tanimurában, nagyuram. Ha kívánod, örömmel átküldöm a segédemet, hogy szállást foglaljon neked és... a hölgynek.

Nathan kiegyenesedett a székből, és kihúzott egy aranyat a zsebéből. A szabó felé pöckölte az érmét, aztán még egyet és még egyet.

- Igen, köszönöm, nagyon kedves lenne tőled. - Nathan arcára a gondolkodás ráncai ültek ki, majd egy negyedik aranyérmét hajított a szabónak. - Tudom, hogy nagyon későre jár, de biztos vagyok benne, hogy rá tudod beszélni őket, tartsák nyitva az éttermüket, amíg odaérünk. Egész nap úton voltunk, és hasznát tudnánk venni egy rendes vacsorának. - Ujjával megfenyegette a szabót. - De el ne felejtse, a legjobb szobák kellenek! Szó sem lehet róla, hogy valami túlszűfolt kis ólba dugjanak!

- Biztosíthatlak róla, nagyuram, hogy a Vadrózsa Házban egyetlen szoba sincs, amit távolról is ólhoz lehetne hasonlítani, még egy olyan finom ízlésű úrnak sem, mint te. És mit mondjon a segédem, mennyi ideig szándékoztok igénybe venni a fogadó szolgáltatásait?

Nathan lesimította a fodrokat az inge elején.

- Hát természetesen, amíg Jagang császár hívatni fog.

- Természetesen, jó uram! És kegyeskedsz megvenni a ruhát?

Nathan a zöld mellényén lévő kis zsebbe akasztotta a hüvelykujját, és lezserül lelógatta a kezét.

- Hétköznapi viseletnek még csak megteszi. Mit tudsz valami sokkal elegánsabbat mutatni?

A szabó mosolygott és meghajolt.

- Hadd hozzak ki néhány másikat, hogy megismerd őket, és a hölgy felpróbálhatja azokat, amelyek megtetszenek.

- Igen - felelte Nathan -, igen, az lesz a legjobb. Én sokat tapasztalt és kifinomult ízlésű ember vagyok. Az ilyesminél jobbhoz vagyok szokva. Mutass valamit, amivel el tudsz kápráztatni.

- Természetesen, nagy jó uram! - A szabó kétszer is meghajolt, és kisietett.

Clarissa csodálattal vigyorgott Nathanra, amikor a szabó kiment.

- Nathan! Ez a legszebb ruha, amit életemben láttam, és te azt akarod, hogy valami jobbat mutasson nekünk?

Nathan felvonta az egyik szemöldökét.

- Semmi sem elég jó a császár ágyasának, aki a császár gyermekét hordja a szíve alatt!

Clarissa szíve megremegett, hogy ezt újra hallotta a Próféta szájából. Néha, amikor azokba a kék szemekbe nézett, szinte látott bennük valamit, majdnem az a futó benyomása támadt, ha csak egy pillanatra is, hogy Nathan már az örület határain túl jár. De amikor a Próféta arcára kiült az a higgadt mosolya, Clarissa majdnem elolvadt a Nathanba vetett bizalomtól.

Nathan sokkal vakmerőbb volt, mint bárki, akivel Clarissa valaha is találkozott. Ez a vakmerőség mentette meg Clarissát a barbároktól Renwoldban. Azóta Nathan vakmerősége olyan helyzeteken segítette át őket, amelyeket Clarissa a reménytelennél is rosszabbnak ítélt meg.

Az örültség egy kis morzsájának is ott kell lennie a bátorságon ennyire túllépő vakmerőségben.

- Nathan, én megbízom benned, és bármit megteszek, amit mondasz, de kérlek, áruld el, hogy ezt csak azért találtad ki, hogy átjuttasson itt minket, vagy tényleg ilyen rémséget látsz a jövőmben?

Nathan levette a lábát a karfáról, és teljes, ijesztő magasságában felemelkedett. Megfogta Clarissa egyik kezét, és úgy emelte a szívéhez, mint egy végtelenül törékeny virágot. Hosszú, ezüstös haja előrehullott a válláról, ahogy szorosan Clarissa elé állva meghajolt, hogy a lány szemébe nézzen.

- Clarissa, ez csak egy mese, amit azért találtam ki, hogy a céloimat elérhessem. Semmit sem tartalmaz abból, amit a jövőben látok. Nem akarok hazudni neked, vannak veszélyek előttünk, de most nyugodj meg, és élvezd legalább ezt, ami most jut. Várnunk kell egy darabig, és azt szeretném, ha kellemesen tudnád eltölteni ezt az időt. Szavadat adad, hogy megteszed, amit tenned kell. Én hiszek neked. Addig is semmi mást nem akartam, mint egy kis kedvességet nyújtani neked.

- De nem kellene elrejtőznünk valahová, ahol az emberek nem ismernek? Valahová, ahol egyedül vagyunk és nem vagyunk szem előtt?

- Úgy a bűnözők és a tapasztalatlan szökevények rejtőznek. Ezért is fogják el őket. Az ilyesmi gyanakvóvá teszi az embereket. Bárki, aki vadászik rájuk, a sötét zugokban keresi őket, nem kint a fényben. Amíg bujdokolnunk kell, legjobb, ha a nyílt színen bújunk meg. A történetünk túl abszurd ahhoz, hogy az emberek elhiggyék. Senki nem gondolná, hogy bárki is elég arcátlan legyen egy ilyen történet kitalálásához, ezért senki sem fogja kétségbe vonni. Amellett mi nem is igazán rejtőzködünk: senki nem keres bennünket. Egyszerűen csak nem akarjuk, hogy az emberek gyanút fogjanak. Ha bujkálnánk, az gyanús lenne.

Clarissa megrázta a fejét.

- Nathan, te egy csoda vagy!

Clarissa gyönyörű ruhájának a mellrészét nézegette, már amennyit látott belőle mellei szabadon maradó ívén túl, amiket a ruha annyira felszorított, hogy szinte kidőlték belőle. Megrángatta a mellei alatt a bordáira szoruló csontfűzőt. Még soha nem viselt ilyen fura és ilyen kényelmetlen alsóneműt. El nem tudta képzelni, mire lehet ez jó. Lesimította a ruha selyemszoknyáját.

- Tényleg jól áll rajtam? Őszintén! Nem vagyok egy szép nő. Nem áll ez rosszul egy csúnya nőn?

Nathan szemöldöke magasra szaladt a csodálkozástól.

- Csúnya? Te azt hiszed magadról?

- Persze. Nem vagyok én bolond. Tudom én, hogy nem vagyok egy...

Nathan csendre intette.

- Talán vetned kellene magadra egy pillantást.

Nathan lehúzta a takaró leplet az álló nagy tükörről. Ez az urak számára szolgáló bemutatóterem volt. Mikor Nathan a helyes és méltóságteljes viselkedésre oktatta Clarissát, elmondta neki, hogy az ilyen helyen a tükröt ritkán használják, és neki nem szabad belenéznie, hacsak nem kéri meg rá. Az ilyen luxusüzletben az urak szemébe kiülő tekintet volt a fontos, nem az, hogy mit mutat a tükör.

Nathan gyengéden megfogta Clarissa könyökét, és a tükör elé vezette.

- Felejtsd el, hogy milyennek látod magad a gondolataidban, és azt nézd, amit mások látnak, amikor rád tekintenek.

Clarissa ujjai a ruhaderék csokros redőit babrálták. Bólintott Nathan szavaira, de félt belenézni a tükörbe, mert nem akart csalódní, hogy csak ugyanazt látja majd, amit mindig is, amikor magára nézett. Nathan ismét intett neki. Clarissa zavarában kissé összerezzent, és saját tükörképe felé fordult.

Leesett az álla attól, amit látott.

Nem ismerte meg saját magát. Nem nézett ő ki ilyen fiatalosnak! Egy asszony - nem egy fiatal, bizonytalan asszony, hanem egy érett, ragyogó fénnel sugárzó, elegáns, belső tartással rendelkező asszony - nézett rá vissza.

- Nathan! - suttopta. - A hajam... a hajam nem volt ilyen hosszú. Hogy csinálta a fodrásznő, hogy így megnőtt?

- Izé, szóval azt nem a fodrásznő csinálta. Én segítettem be egy kis mágiával. Úgy gondoltam, jobban nézne ki, ha hosszabb lenne egy kicsit. Ugye nincs ellenedre?

- Nem! - suttopta Clarissa. - Ez gyönyörű!

Puha barna haja lágy csigákban omlott alá, finom ibolyaszín szalagok díszítették. Megmozdította a fejét: a csigák fel-alá rugóztak és jobbra-balra himbálóztak. Clarissa egyszer látott egy előkelő asszonyt Renwoldba érkezni, annak volt ilyen frizurája. Az volt a legszebb haj, amit Clarissa életében látott. Most az ő haja is úgy nézett ki.

Bámulta magát a tükörben. Az alakja olyan... formás volt. Azok a kemény, szűk dolgok a ruhája alatt valahogy átrendezték az alakját. Clarissa arca elpirult, amikor látta, hogy a melle hogy kitüremkedik a ruhából, félíg közszemlére kitéve.

Persze mindig is tudta ő, hogy az olyan nők alakja, mint Manda Perlin is, nem egészen olyan, mint amilyennek látszik. Tudta, hogy levetkőzve ők sem voltak különbek a többi asszonynál, de arról fogalma sem volt eddig, mennyire az általuk viselt ruha tette olyan vonzóvá ezeket a nőket.

A tükörben ebben a ruhában, ilyen frizurával, kifestett arccal bármelyikükkel egyenlőnek látszott. Lehet, hogy egy kicsit idősebb volt, de a kor csak hozzátenni látszott a látványhoz. Nem az az elnyűtt, esetlen jelenség volt,

akinek eddig hitte magát.

Aztán felfigyelt a karikára az ajkában. Arany volt, nem ezüst.

- Nathan - suttogta -, mi történt a karikával?

- Óh, az! Nos, nem lenne hozzád való, akiről úgy tudják, hogy magának a császárnak az ágyasa vagy, és a kis császári örökösöd hordod a méhedben, hogy csak ezüstkarika legyen az ajkadban. Mindenki tudja, hogy a császár csak aranykarikákat visz az ágyába.

Amellett eleve tévesen jelöltek meg téged ezüstkarikával. Azok az emberek egyszerűen vakok voltak. - Nagyvonalúan intett. - Én persze látó ember vagyok. - Kinyújtotta a kezét a tükör felé. - Nézd meg magad! Az a nő ott túl szép ahhoz, hogy bármi mást viseljen, mint aranykarikát.

A nőnek, aki a tükörből visszanézett, könnyek voltak a szemében. Clarissa ujjával letörölte az alsó szemhéját. Sajnálta volna tönkretenni a sminket, amit a fodrásznő rakott az arcára, amíg a haját göndörítette.

- Nathan, nem is tudom, mit mondjak. Csodát tettél. Egy csúnya nőtől varázsoltál valami...

- Gyönyörűt - fejezte be helyette Nathan.

- De miért?

Nathan arca fura kifejezést öltött.

- Bolond vagy? Nem hagyhattam, hogy csúnyának nézz ki! - végigmutatott magán a kezével. - Senki sem tudná elképzelni sem, hogy egy ilyen ragyogó férfi, mint én, valamivel is kevésbé elragadó nővel mutatkozzon!

Clarissa elvigyorodott. Nathan most nem látszott olyan öregnek, mint amikor először találkozott vele. Tényleg ragyogóan nézett ki. Ragyogóan és előkelően.

- Köszönöm, Nathan, hogy hittél bennem, több értelemben is.

- Nem hit ez, hanem látomás, amit a többiek túl vaksik meglátni. Hát most majd láthatják.

Clarissa a függönyre pillantott, amelyik mögött eltűnt a szabó.

- De hát ez olyan drága! Egyedül ez a ruha egész évi keresetembe kerülne! És az összes többi: a fogadó, a kocsi, a kalapok, a cipők, a fodrász... Ez mind annyiba kerül! Úgy költöd a pénzt, mint egy vakációzó nagyherceg. Honnan van ennyid?

A ravasz mosoly visszalopakodott Nathan arcára.

- Jó vagyok a... pénzcsinálásban. Soha sem tudnám mind elkölteni, amit megszerzek. Ne aggódj emiatt: a pénz semmit sem jelent nekem.

- Ó! - Clarissa visszanézett a tükörbe. - Hát persze.

Nathan megköszönte a torkát.

- Ezzel azt akarom mondani, hogy te sokkal fontosabb vagy nekem, mint holmi csip-csup aranyak. Az emberek fontosabbak, mint az anyagi megfontolások. Ha az utolsó rézgarasom lett volna, azt is ilyen lelkesedéssel és ugyanilyen könnyű szívvel költöttem volna rád.

Mikor a szabó végre visszatért egy csomó válogatott káprázatos ruhával, Nathan választott néhányat Clarissa számára, hogy felpróbálja. Clarissa a próbaterembe ment, és a szabó felesége segítségével valamennyit felpróbálta. Clarissa úgy vélte, egyedül nem is lett volna képes egyiket sem összefűzni, kötni, meg gombolni.

Nathan mindegyik ruhára csak mosolygott, amelyikben Clarissa megjelent, és azt mondta a szabónak, hogy megveszi. Egy óra elteltével Nathan fél tucat ruhát választott ki, és egy maréknyi aranyat adott a szabónak. Clarissa egész életében el sem tudott volna képzelni egy ilyen gazdag helyet, ahol a ruhák már előre meg vannak varrva. Ez újabb jele volt annak, mennyire megváltozott az élete Nathan mellett. Így csak a királyok, vagy a nagyon gazdagok vásárolnak ruhát.

- Elvégezem a szükséges átalakításokat nagy jó uram, és elvitetem a ruhákat a Vadrózsa Házba.

A szabó gyors oldalpillantást vetett Clarissára.

- Lehet, hogy nagyuram nem bánná, ha néhányat lazábbra hagynék, hogy akkor is jók legyenek a hölgyre, amikor majd császáruk gyermekével teltebb lesz?

Nathan elutasítóan legyintett.

- Nem, nem. Azt szeretem, ha a lehető legjobban néz ki. Majd kiengedtetem a ruhákat a varrónővel, vagy egyszerűen újakat veszek neki.

Clarissa zavarba jött, mert hirtelen ráébredt, hogy a szabó nemcsak a császár, hanem Nathan ágyasának is tartja őt. Bár az ajkában arany volt a karika, azért az mégis csak azt jelentette, hogy ő nem több, mint egy rabszolga. Egy rabszolga pedig nem sokat számít a császárnak, gyerek vagy sem, aranykarika vagy sem.

Nathan nagy merészen azt mondta az embereknek, hogy Clarissa a császár ágyasa, amitől vakbuzgón hajbókoltak és alázatoskodtak előtte, de azért Clarissa csak pusztá tulajdon maradt, amit a császár megoszt egy bizalmas emberével.

A szabó oldalpillantása most nyert jelentést Clarissa számára: a szabó szemében ő csak egy szajha volt. Lehet, hogy jól öltözött szajha, lehet, hogy nem saját jószántából szajha, de azért csak szajha. Egy szajha, aki jól érzi magát finom ruhákba öltözötten, és akit egy fontos ember a legelőkelőbb fogadóban szállásol el.

Csak az tartotta vissza tőle, hogy szégyenében kirohanjon a szabó üzletéből, hogy tudta, Nathan nem gondol ilyesmit róla.

Clarissa gondolatban megróttta magát. Ez csak a látszat volt, amit Nathan azért talált ki nekik, hogy biztonságban legyenek. Ez tartotta vissza a katonákat, akikkel lépten-nyomon összefutottak, attól, hogy egyszerűen a sátrukba vonszolják. Pár elítélő pillantást elviselni nagyon is szerény ár volt cserébe mindazért, amit Nathan tett érte, és azért a tiszteletért, amit Nathan mindig is mutatott iránta. Csak az számított, amit Nathan gondolt róla.

Amellett Clarissa már rég hozzászokott a helytelenítő tekintetekhez - legjobb esetben együttérző, rosszabb esetben megvető pillantásokhoz. Az emberek soha nem néztek rá jóindulatúan. Ezek is itt, hadd gondolják csak, amit akarnak. Tudta, hogy valami értékes dolgot tesz egy értékes ember kedvéért.

Clarissa magasra emelt fejjel masírozott ki az ajtón.

A szabó ismét mélyen meghajolt, mikor vevői kiléptek az ajtón, és a sötét utcán várakozó kocsi felé indultak.

- Köszönöm, Rahl Uram! Köszönöm, hogy lehetővé tetted, hogy a magam szerény módján szolgálhassam a császárt! A ruhákat kora reggelre leszállítom, szavamat rá!

Nathan fölényes legyintéssel búcsúzott.

Az elegáns Vadrózsa Ház ebédlőjében Clarissa szemben ült Nathannal egy kis asztal mellett. Most már észrevette a lopott pillantásokat, amelyeket a személyzet tagjai vetettek rá. Kihúzta magát ültében és hátrafesztette a vállait, kihívóan mutatva feléjük a kebleit. Úgy vélte, hogy a halvány gyertyafényben a sok festék alatt úgysem látják meg az arca pirulását.

A bor felhevítette, a kacsasült pedig végre lecsillapította mardosó éhségét. A személyzet csak egyre hozta az ételeket: baromfit, sertéshúst, marhasültet szaftokkal, mártásokkal és változatos salátákkal. Néhányba belepiszkált - nem akart faláknak tűnni -, és végre nagyon elégedett volt.

Nathan lelkesen evett, de nem túl sokat. Ízletek neki a különböző fogások, és mindet meg akarta kóstolni. A személyzet buzgólkodott körülötte, szeletelték a húsokat, kimérték a szószokat, tányérokat és tálakat tettek idébb-odébb, mintha Nathan magatehetetlen lett volna. Nathan még bátorította is őket: kért ezt vagy azt, más dolgokat elküldött az asztaltól, általánosságban fontos embernek mutatta magát a nyüzsgés közepén.

Clarissa úgy vélte, az is. A császár teljhatalmú megbízottja: olyan ember, akivel nem lehet kukoricázni. Senki sem kockáztatta, hogy Rahl úr a legkisebb mértékben is elégedetlen legyen valamivel. És ha Rahl úr elégedettsége azt kívánta, akkor Clarissát is kiszolgálták.

Clarissa határozottan megkönnyebbült, mikor végre a lakosztályukba vezették őket, és Nathan becsukta az ajtót maguk mögött.

Lazíthatott végre, megszabadulva a felelősségtől, hogy finom úri hölgyet, vagy előkelő szajhát kelljen játszania. Nem igazán volt ismerős számára ez a szerep. Csak azt tudta, hogy örömmel szabadult meg a vizslató tekintetektől.

Nathan körbejárt a két szobában, szemügyre vette a nagy, fordított íves sarkú gipszstukkókkal díszített falakat. Sötét színű, vastag szőnyegek borították a padló majd minden négyzetcentiméterét. Mindenütt székek és szófák álltak. Az egyik szobában néhány asztal volt. Étkezőasztalok, meg egy, enyhén lejtő lappal, íráshoz. Az íróasztalon szépen összerendezett papírcsomók heverték ezüsttollak és különböző színű tintákat tartalmazó aranyfedeles tintásüvegek között.

A másik szobában volt az ágy. Clarissa még soha nem látott ilyen ágyat. Négy bonyolult csavarmentázatú oszlop aranymintákkal gazdagon díszített csipkebetétes vastag vörös drapériát tartott. Az ágytakaró mintázata a drapériához illett. Hatalmas ágy volt, Clarissa nehezen tudta elképzelni, minek ekkora ágy egyáltalán.

- Nos - mondta Nathan, amikor besétált a hálószobába -, azt hiszem, ezzel kell beérnünk.

Clarissa kuncogott.

- Nathan, egy király is elégedett lenne, ha ilyen szobában alhatna.

Nathan arca nemtörődöm fintorba torzult.

- Lehet, csakhogy én több vagyok, mint egy király. Én Próféta vagyok.

Clarissa mosolya eltűnt, hangja komollyá vált.

- Igen, te tényleg több vagy, mint egy király.

Nathan körbejárt a szobában és elfújta a tucatnyi lámpát, kettő kivételével. Égve hagyott egyet az öltözőasztalnál és egyet az ágy mellett.

Félig visszafordult a másik szoba felé.

- Én ott alszom majd egy szófán. Tiéd lehet az ágy.

- Én alszom a szófán. Kényelmetlenül érezném magam egy ilyen ágyban. Egyszerű nő vagyok én, nem szoktam hozzá ilyen előkelő dolgokhoz. Te igen. Neked kell az ágyban aludnod.

Nathan tenyerébe fogta Clarissa arcát.

- Szokj hozzájuk. Aludj az ágyban. Nem érezném jól magam benne, amikor tudnám, hogy egy ilyen gyönyörű hölgy a szófán alszik. Sokat tapasztalt ember vagyok, engem nem zavar, ha kevesebb a kényelem. - Előkelően meghajolt az ajtóban. - Aludj jól, kedvesem!

A félig becsukódó ajtóban megtorpant.

- Clarissa, bocsánatot kérek tőled a tekintetekért, amelyeket el kellett túrnöd, és azért, amiket az emberek gondoltak rólad a mesém miatt!

Igazi úriember volt.

- Nincs szükség bocsánatkérésre. Élveztem a szerepet, olyan volt, mintha színpadon játszanék. Nathan maga köré kanyarította a köpenyét, nevetett, és a kék szemében apró szikrák villantak.
- Élvezetes volt, ugye, elhittetni azokkal az emberekkel, hogy nem azok vagyunk, akik valójában?
- Mindent köszönök, Nathan! Hála neked, ma úgy éreztem, hogy csinos vagyok.
- Csinos is vagy.

Clarissa mosolygott.

- Az csak a ruha.

- A szépség belülről jön - kacsintott Nathan. - Aludj jól, Clarissa! Védőpajzsot állítottam az ajtóba, senki nem tud bejönni. Nyugodj meg, biztonságban leszel.

Nathan halkan becsukta maga mögött az ajtót.

A bortól Clarissa valami belső melegséget érzett. Céltalanul botorkált körbe a szobában, nézegetve a finom holmikat. Végigfuttatta az ujját az ágy melletti asztalka ezüst berakásán. Megérintette a lámpák csiszolt üvegeit. Megsimogatta a finom szövésű ágytakarót, amikor visszahajította.

Az öltözőasztal előtt állva nézte magát a tükörben, miközben kifűzte a ruhája derekát. Szinte gyűlölte, hogy le kell vetnie a ruhát, és megint egyszerűen önmaga kell, legyen, bár annak azért örült, hogy a szorító halcsont fűzőtől megszabadulhat.

Mikor a zsinórokat kibontotta, legalább szabadon lélegzetet tudott venni. Lecsúsztotta a ruha felső részét a vállairól. Azok a dolgok, amik alulról szorongatták, még felnyomva tartották a kebleit. Leült az ágy szélére, és megpróbálta elérni a ruha gombjait a hátán. Némelyik túlságosan magasan volt. Csalódottan megroskadva azzal vigasztalódott, hogy új, puha velúrcipőjét vetette le. Legörgette lábszárán a harisnyáit, és boldogan tornáztatta kiszabadult lábujjait.

Az otthonára gondolt. Visszaemlékezett kicsi, de kényelmes ágyára. Hiányzott az otthona. Nem azért, mintha olyan boldog lett volna ott, hanem egyszerűen, mert az otthona volt, az egyetlen, amit valaha is ismert. Akármilyen tetszetős volt is ez a hely, Clarissa hidegnek érezte. Hidegnek és riasztónak. Olyan helyen volt, amit nem ismert, és soha többé nem mehet haza.

Hirtelen nagyon magányosnak érezte magát. Nathan mellett érezte a Próféta bizalmának biztonságát. Nathan mindig tudta, hová menjen, mit csináljon és mit mondjon. Úgy látszott, soha nincsenek kétségei. Clarissának meg csak kétségei voltak, most különösen, hogy egyedül maradt a hálósobában.

Furcsa mód Nathan jobban hiányzott neki, mint az otthona, pedig a Próféta itt volt a szomszéd szobában. Clarissa számára szinte már Nathan volt az otthon.

Meztelen talpa alatt kellemes érzés volt a puha szőnyeg. Clarissa az ajtóhoz ment, és félénken kopogott az aranysegélyű, fehér közepű ajtón. Várt egy keveset, aztán ismét kopogott.

- Nathan! - szólította a Prófétát lágyan.

Újra bekopogott és szólította Nathant. Mikor még mindig nem jött válasz, résnyire megnyitotta az ajtót és bekukucskált. A néma, félhomályos szobában egyetlen gyertya égett.

Nathan szokásos transzában volt. Egy széken ült, üres tekintettel bámulva a semmibe.

Mikor először látta így a Prófétát merev derékkal, egyetlen pislogás nélkül ülni, Clarissa megrémült, de Nathan aztán megnyugtatta, hogy ez egy olyan dolog, amit szinte élete nagyobb részében csinál. Nem haragudott meg Clarissára, amikor az ijedtében megrázta, mert azt hitte, valami baj van.

Nathan soha nem haragudott meg Clarissára. Mindig tisztelettel és kedvesen bánt vele - ez két olyan dolog volt, amire Clarissa mindig is vágyott, de a saját népétől soha nem kapta meg. Most megjött ez az idegen, aki könnyedén meg tudta adni neki mindezt.

Clarissa ismét nevéen szólította Nathant. A Próféta pislogott, és ránézett Clarissára.

- Minden rendben? - kérdezte.

- Igen. Nem zavartam meg az elmélkedésedet?

Nathan egy legyintéssel intézte el Clarissa aggodalmát.

- Nem, dehogy.

- Azon gondolkodtam, tudnál-e segíteni nekem... levetközni? Nem érem el a gombokat a hátamon, úgy tűnik, nem tudok kiszabadulni a ruhából. Nem akarom tönkretenni azzal, hogy benne aludjak.

Nathan visszament Clarissával a hálósobába. Clarissa elfűjte az öltözőasztalon álló lámpát, hogy ne jöjjön zavarba. Nathan csak az ágy melletti lámpa fényénél láthatta, mit csinál.

Clarissa mindkét kezével felemelte a haját, hogy ne akadályozza Nathan gombokon matató erős ujjait. Olyan jó érzés volt maga mellett tudni a Prófétát.

- Nathan! - suttogetta Clarissa, mikor a férfi az utolsó gombot is kigombolta a derekánál.

Nathan válaszul kérdő mormogást hallatott. Clarissa attól tartott, a Próféta meg fogja kérdezni, mi az a dörömbölő hang, és akkor neki be kell vallania, hogy a szíve dobogása.

Clarissa megfordult, és a kigombolt ruhát két kézzel szorította a mellére.

- Nathan! - mondta újra, miközben erőt gyűjtött, hogy azokba a gyönyörű kék szemekbe bírjon nézni. - Nathan, én

olyan egyedül érzem magam.

Nathan összevonta a szemöldökét, és egyik nagy kezét Clarissa meztelen vállára tette.

- Nem szabad, kedvesem! Itt vagyok melletted a másik szobában.

- Tudom. Úgy értem, sokkal tágabb értelemben vagyok magányos. Azért vagyok magányos, mert te... Nem tudom, hogy fejezzem ki magam... Mikor egyedül vagyok, azon kezdek gondolkodni, mit kell tennem, hogy segítek azokon az embereken, akikről beszéltél. Ilyenkor mindenféle félelmetes dolgok jutnak az eszembe, és mielőtt észrevenném, máris úszom a verejtékben a rémülettől.

- Gyakran sokkal ijesztőbb valamiről gondolkodni, mint megtenni a valóságban. Egyszerűen ne gondolj rá. Élvezd a szép szobát, és a nagy ágyat, ha tudod. Ki tudja, jöhet még olyan idő is, amikor árokban kell aludnunk.

Clarissa bólintott. El kellett fordítania a tekintetét Nathan szemeiről, különben elveszíti a bátorságát.

- Nathan, tudom, hogy nem vagyok szép nő, de ma, hála neked, különlegesnek éreztem magam. Még egyetlen férfi hatására sem éreztem magam csinosnak... kíváncsúnak.

- Nos, ahogy már korábban is mondtam...

Clarissa Nathan szájára tette az ujját, hogy elhallgattassa.

- Nathan, én igazán... - Újra felnézett Nathan gyönyörű szemeibe. Nagyot nyelt, és mást mondott, mint amibe belekezdett.

- Nathan, attól tartok, te túlságosan ragyogó férfi vagy hozzá, hogy ellen tudjak állni neked. Nem töltened velem az éjszakát ebben a nagy ágyban?

Nathan szája sarka mosolyra húzódott, miközben elvette onnan Clarissa ujját.

- Ragyogó?!

Clarissa bólintott, és érezte, ahogy csigás hajfürtjei rugóznak.

- Nagyon is.

Nathan átkarolta Clarissa derekát. A lány szíve még hevesebb vágta kezdett.

- Clarissa, te nem tartozol nekem semmivel. Megmentettelek attól, ami Renwoldban várt volna rád, de cserébe te megígérted, hogy segítesz nekem. Azon kívül semmivel sem tartozol nekem.

- Tudom. Nem is...

Tudta, hogy Nathan nem értette meg. Lábujjhegyre ágaskodott, átkarolta Nathan nyakát, és ajkát keményen a Próféta ajkaira nyomta. Nathan karja közelebb vonta magához, és Clarissa átadta magát azoknak a karoknak és ajkaknak.

Nathan visszahúzódott.

- Clarissa, én öreg vagyok. Te fiatal nő vagy. Te nem olyan öregembert akarsz magadnak, mint én.

Mennyit szenvedett már Clarissa amiatt, hogy túl öreg volt hozzá, hogy találjon magának valakit! Hányszor érezte elhagyatottnak magát, mert túl öreg volt? És most ez a férfi, ez a csodálatos, eleven, jóképű férfi azt mondja neki, hogy túl fiatal.

- Nathan, én azt akarom, hogy hajíts az ágyra, tépd le rólam ezt a cifra ruhát, és addig töltsd a kedved velem, amíg meg nem hallom a szellemeket énekelni.

Nathan a beállott csendben Clarissára meredt. Végül lehajolt hozzá, egyik karjával a lábai mögé nyúlt és felnyalábolta. Odavitte az ágyhoz, de ahelyett, hogy rádobta volna, ahogy Clarissa javasolta, gyengéden rátette.

Nathan alatt besüppedt az ágy, ahogy Clarissa mellé heveredett. Ujjával megsimogatta a lány homlokát. Mélyen egymás szemébe néztek, és Nathan gyöngéden megcsókolta Clarissa ajkait.

Mivel a ruha már ki volt fűzve és gombolva, könnyedén siklott le Clarissa derekáig. Clarissa Nathan hosszú, ezüst haját fésülte ujjával, amíg azt figyelte, hogyan csókolgatja becézően a melleit a férfi. Clarissa ezt valami okból meglepőnek és csodálatosnak találta. Torkát finom nyögés hagyta el attól az érzéstől, amit mellbimbóinak ez a szenvedélyes, férfias csókolgatása kavart fel benne.

Lehet, hogy Nathan többet élt már meg, mint ő, de a szemében egyáltalán nem volt öreg. Ragyogó, merész, okos férfi volt, és Clarissa gyönyörűnek érezte magát tőle. Azt vette észre, hogy lélegzete a zihálásig gyorsult Nathan ruhátlan testének látványától.

Soha férfi még nem érintette Clarissa testét ilyen gyengéd szándékkal, és ennek az érintésnek a biztonságossága csak tovább fokozta a lány szenvedélyét.

Nathan csókjai lefelé vándoroltak a testén, és mindegyiktől újabb édes vágyak gerjedtek Clarissában, amelyek el-elakasztották a lélegzetét.

Mikor végül Nathan elhelyezkedett fölötte, Clarissa szégyenérzet nélkül, teljességgel adta át magát saját vágyainak. Az ágy puhasága és Nathan tüzes ölelése körbefogta. Hosszú-hosszú idő után, amikor egész teste megfeszült a gyönyör felszakadó sikolyában, Clarissa meghallotta a szellemek énekét.

17. FEJEZET

Kahlan csendesen suhant előre, mint a bukórepülésben támadó sólyom, ugyanakkor derűsen lebegett egy helyben, meleg légáramlaton vitorlázó sas módjára. Világosság és sötétség, meleg és hideg, idő és tér nem bírtak számára jelentéssel, mégis, valamiféleképpen mindent jelentettek. Az érzéseknek elragadóan édes összezavarodása volt ez,

amit minden egyes lélegzetvétellel tovább fokozott a Sliph mámorító jelenléte, amit Kahlan beszívott a tüdejébe, a lelkébe.

Maga volt a gyönyör.

Aztán az érzékek hirtelen robbanásában véget ért az egész.

A fény bezúdult Kahlan szemeibe. A madarak, bogarak, a szellő zaja sértette a fülét. Körülötte mohafüggönnyel bevont fák, zuzmóval borított, gyökerekkel és indákkal szabdalts kövek, sötét és nedves ködfoszlányok tömegévek. Ennek a sok mindennek a lehangoló jelenléte megrémítette Kahlant.

Lélegezz, mondta neki a Sliph.

Kahlan visszarettent a gondolattól. *Nem.*

A Sliph hangja szinte belehasított Kahlan tudatába. *Lélegezz.*

Kahlan nem akart a Sliph nyugalmas méhéből erre a rikító, zajos világra kilöködni.

Aztán visszaemlékezett Richardra, és Richarddal együtt az őt fenyegető veszélyre, Shotára is.

Kilégezte magából a Sliphet. A folyékony ezüst kiömlött belőle, de nem lett nedves tőle. Mélyet lélegzett az éles, furcsa levegőből. Szorosra zárta a szemeit és kezeivel betapasztotta a fülét, amíg a Sliph felrakta őt a kút kávjára.

- Ott vagyunk, ahová utazni kívántál - mondta a Sliph.

Kahlan vonakodva kinyitotta a szemét, és leengedte a kezét. Az élő világ lelassulni látszott, és felvette megszokott ütemét. A Sliph bátorító keze lesiklott Kahlan derekáról.

- Köszönöm, Sliph. Tényleg... élvezetes volt.

A Sliph folyékony arcára mosoly terült.

- Örülök, hogy élvezted.

- Remélem, hamarosan utazunk vissza.

- Készen fogok állni, amikor újra utazni akarsz - válaszolta a Sliph, és hangja visszaverődött a ködös derengésben. - Ha ébren vagyok, mindig készen állok az utazásra.

Kahlan átlendített lábait a Sliph kútjának falán. Az ősi épület romjainak egy része még kivehető volt, de legnagyobb részét már elnyelte a nyirkos, kusza erdő. Látható volt még itt egy faldarab, ott egy törött oszlop, a talajon a padló egy-két köve, de már mindent gyökerek, indák és levelek takartak.

Kahlan nem tudta pontosan, hol is van most, de tudta, hogy valahol a boszorkány otthonát körülvevő komor, kietlen erdőben. Kahlan emlékezett erre a rejtélyes, veszélyekkel teli erdőre, ahol Shota foglyul ejtette őt, hogy Richardot magához csalja.

A hatalmas Rang'Shada hegység oldalába magasan felkúszó sűrű, sötét erdőt védelmező töviskoszorúként vették körül a csipkés, éles hegycsúcsok. A sötét és veszélyes erdő viszont Shota rejtett otthonát védte és ölelte körbe. Ez az erdő tartotta távol az embereket az Agaden Völgytől és a boszorkánytól.

Huhogások, csettegetések, rejtélyes kiáltások visszhangzottak az állott kipárolgásban.

Kahlan megdörzsölte a karját, bár a levegő körülötte nyirkos és meleg volt: a hideg belülről jött.

Az erdő lombzatában ritkán fel-feltűnő réseken át Kahlan megpillanthatta az ég rózsaszínű derengését. Éppen hajnalodott. Kahlan tudta, hogy ennek az erdőnek a homályát még a napfény sem képes eloszlatni. Ez a hely még a legragyogóbb napokon is gyászosan sivár maradt.

Kahlan óvatosan lépkedett, figyelte az erdő talaját a lába előtt, a lecsüngő indákat és a sodródó ködöt, ami elrejtette előle a folytonosan hallatszó sziszegő füttyögések és huhogások forrásait. A sűrű aljnövényzet között megbúvó nagy, posványos víztócsákban a felszínre épp csak kibukkanó szemek figyelték haladását.

Kahlan újabb óvatos lépést tett, azután megállt. Rádöbrent, hogy ebben az erdőben, ahol semmilyen módon nem tudta meghatározni az irányokat, azt sem tudta, merre halad. Itt nem lehetett az északot a déltől, a keletet a nyugattól megkülönböztetni. Ez az erdő minden irányban egyforma volt.

Arra is rájött, azt sem tudja, vajon Shota otthon van-e. Mikor Richard és Kahlan utoljára találkoztak vele, az a Sáremberek falujában történt. Shotát akkor elüldözte az otthonából egy varázsló, aki az Őrzővel szövetkezett. Lehet, hogy Shota nincs is itt.

De mégis. Nadine meglátogatta, és akkor Shota itt volt. Kahlan újra lépett egyet.

Valami megragadta a bokáját, és kirántotta alóla a lábát. Kahlan hangos huppanással landolt a hátsó felén.

Súlyos, sötét test ugrott a mellkasára, kiszorította a levegőt is a tüdejéből.

Valami szürke, nedves lepedékkel borított éles fogsor villant előtte, ami közül bűzös lehelettel érkező sziszegés tört elő.

- Sssszép hölgy!

Kahlan levegő után kapkodott.

- Samuel! Szállj le rólam!

Bal mellét erős, horgas ujjak ragadták meg. A vértelen ajkak gonosz vigyorra húzódtak.

- Lehet, Ssssamuel megesszsz szssszép hölgyet!

Kahlan csontkése hegyét a ráncok közé bökte Samuel nyakán. Elkapta Samuel egyik hosszú, horgas ujját, és addig feszítette hátrafelé, míg Samuel visítva elengedte a mellét. Erősebben bökött a kés hegyével Samuel torkába.

- Lehet, hogy én etetlek meg azokkal a dolgokkal, amik ott a vízben bujkálnak. Mit gondolsz? Elvágjam a torkodat? Vagy inkább leszállsz rólam?

A kopasz, foltos, szürke fej visszahúzódott. A félhomályban ikerlámpásként felcsillanó sárga szemek gyűlölettel meredtek Kahlanra. Samuel óvatosan oldalra gördült, és hagyta, hogy Kahlan felálljon. Kahlan továbbra is Samuel felé szegezte a kését.

Samuel viaszos bőrére száraz levelek és korhadó erdei hulladék darabjai tapadtak. Hosszú karja felemelkedett, és a sötétlő ködre mutatott.

- Úrnő vár téged.

- Honnan tudja, hogy itt vagyok?

A groteszk arc sziszegő vigyorra torzult.

- Úrnőm mindent tud. Kövesssd Ssssamuelt. - Samuel pár sietős lépést tett, aztán megállt és a válla fölött visszanézett Kahlanra. - Ha úrnőm végessssz veled, Ssssamuel megessssz téged.

- Lehet, hogy tartogatók Shotának valamit, amire nem számít. Ezúttal hibát követett el. Mire végzek vele, lehet, hogy már nem is lesz az úrnőd.

A köpcös figura bíráló tekintettel méregette Kahlant. Vértelen ajkait vicsorra hátrahúzza sziszegett.

- Gyerünk! Az úrnőd vár!

A tömzsi szőrtelen, hosszú karú figura végre újra megindult az aljnövényzet között. Félrehúzódott olyan veszélyek elől, amiket Kahlan észre sem vett, és morogva mutogatta Kahlannak, milyen dolgokat kerüljön el. Az indák, amelyeket Samuel nagy ívben elkerült, kinyúltak Kahlanért, mikor elhaladt mellettük, de túl messze volt tőlük ahhoz, hogy elérjék. Gyökerek, amiket Samuel kikerült, acsarogva próbáltak Kahlan lábára hurkolódni.

A tömzsi alak, aki csak egy szíjjakkal felkötözött nadrágot viselt, időnként hátrapillantott, hogy megbizonyosodjon róla, követi-e Kahlan. Szökdecslő járása közben néha felhangzott különös, gurgulázó nevetése.

Egy idő után valami csapásfélére bukkantak. A fejük fölötti ágak összegabalyodott szövedékén át hamarosan egyre jobban átütött a napfény. Kahlan addig követte a visszataszító kis szörnyeteget, amíg végre kiértek a sötét erdőből egy szikla peremére.

Messze alattuk látszott a zöldellő völgy, ahol a boszorkány lakott. Bár a hely olyan szépséges volt, hogy egész Középföldön párját ritkította, Kahlan gyomrában nem oldódott az aggodalom csomója. A völgy körül a környező hegyek csúcsai szinte függőlegesen szöktek a magasba. Odalent a békés, derűs völgyben a bimbóikat bontogató fák lágyan hajladoztak a kora reggeli szellőben.

Lehetetlennek tűnt leereszkedni a meredek sziklafalakon, de Kahlan már korábban is járt itt, és tudta, hogy a sziklába lépcsőfokok vannak vájva. Samuel átvezette őt egy bokrokkal, sűrűn nőtt fakkal és páfrányokkal benőtt sziklával teli mocsaras területen, egy olyan helyre, amit Samuel segítsége nélkül alighanem lehetetlen lett volna megtalálni. A sziklák, fák, páfrányok és indák rejtette ösvény a szakadék széléhez vezetett, ahol a lépcsők kezdődtek.

Samuel lemutatott a völgybe.

- Úrnőm.

- Tudom. Indulj már!

Kahlan követte Samuelt lefelé a szikla oldalán. Az út helyenként keskeny ösvény volt, de legnagyobb részt a durva sziklafalba vágott ezernyi lépcsőből állt. A lépcsősor csavarodott és kanyargott, gyakran visszatért önmaga alá.

Odalent a távolban, a völgy közepén patakok, hatalmas fák és a szélben hullámzó rétek között állt Shota kecses palotája. A tornyokon és tetőkön színes zászlókat lengetett a szél, mintha valamilyen ünnep eljövetelét hirdetné. Kahlan hallotta a távoli zászlók vásznainak csattogását. Mégsem tudta igazán olyan pompás helynek látni, mint amilyen valójában volt. Ez a hely Kahlan szemében egy pókháló közepének tűnt. Egy hely, ahol veszély ólálkodott. Veszély, ami Richardot fenyegette.

Samuel szökdecslelve sietett lefelé a lépcsőkön, boldogan, hogy visszatérhet úrnője védőszárnyai alá, és nem kétséges, arról ábrándozott, hogy levest főz Kahlanból, miután az úrnője végzett vele.

Kahlan észre sem vette a nagy sárga szemekből felé lövellő gyűlölködő pillantásokat. El volt merülve a saját gyűlöletének belső világában.

Shota ártani akart Richardnak. Kahlan ezt a gondolatot dédelgette magában: ez volt a kulcs. Shota el akarta orozni Richardtól a boldogságát. Shota szenvedést akart okozni Richardnak.

Kahlan haragos erőt érzett gyülekezni magában, ami készen állt arra, hogy Kahlan parancsára minden, Richardot fenyegető akadályt elhárítson. Kahlan végre megtalálta a módját, hogyan győzheti le Shotát. Shota nem védekezhetett a pusztító mágia ellen. Kahlan Con Darja áthatol minden mágian, amit Shota megpróbálhatna felhasználni ellene.

Kahlan megtalálta az utat, a kaput a Shota mágiáját védő labirintuson át egyenesen Shota erejéig. Kahlan mágiájának pusztító elemét a használatát előíró szabályok őrizték. Akár a mindenféle pajzsokkal őrzött Varázslók Tornyában, itt is meg lehetett találni az útját, hogy a védelmeken át tudjon jutni. Kahlan megtalálta az utat a Toronyban, és most a logikáját használta, hogy igazolást leljen a Pusztító Mágia használatát tiltó szabályok ellenében.

Kahlan magába gyűjtötte ennek a mágianak ősi energiáit, romboló erejét. Érezte, hogyan áramlik testében ez az

erő lefelé a karjaiba. Ökölbe szorított keze körül kék fények lobogtak és cikáztak.

Kahlan szinte önkívületbe került célja bűvöletében.

Életében először Kahlan most nem félt a boszorkánytól. Ha Shota nem esküszik meg rá, hogy békén hagyja Richardot, ha nem hagyja őt a saját életét élni, Shota visszatér a porba, amelyből vétetett, mielőtt még ez a nap véget érne.

A sziklafal lábánál Kahlan továbbra is a szökdécselő Samuelt követte a ligetes dombok és zöld rétek között kanyargó úton. Körös-körül hófedte csúcsok nyúltak a magasba szórványosan feltűnő felhők között. Az ég egyre kékebbé vált, ahogy a nap mind magasabbra hágott a hegyek fölött.

Kahlan úgy érezte, elegendő erő fortog benne akár ahhoz is, hogy ezeket a csúcsokat földig rombolja. Shotának csak egy rossz szót kell szólnia - bizonyítani, hogy veszélyt jelent Richardra nézve -, és máris megszűnik létezni.

Az út lankás emelkedőre vezetett, ahonnan Kahlan láthatta a palota tornyait az előttük álló fák teteje felett. Samuel visszanézett, biztos akart lenni benne, hogy Kahlan még mindig követi, de Kahlannak már nem volt szüksége vezetőre: tudta, hogy Shota odalent várja a ligetben.

A boszorkány volt az a személy, akit Kahlan a legkevésbé kívánt viszontlátni a világon, de ha már mégis muszáj volt, akkor legalább a saját feltételei szerint szándékozott ezt megtenni.

Samuel megállt és hosszú ujjával előre mutatott.

- Űrnő. - A sárga szemek rosszindulatúan bámultak vissza Kahlanra. - Űrnő vár téged.

Kahlan fenyegetően emelte ujját Samuel arca elé. Az ujj körül kék fényszálak vibráltak.

- Ha az utamba állsz vagy közbeavatkozol, meghalsz!

Samuel tekintete ide-oda villogott Kahlan ujjá és arca között.

Vértelen ajkai vicsorra torzultak, sziszegett, aztán berohant a fák közé.

Kahlan mágiájának körülötte vibráló burkában haladt tovább előre a lejtőn, a várakozó boszorkány felé. A szél tavasziasan langyos volt, a nap fényesen, vidáman ragyogott. Kahlan nem érzett semmiféle vidámságot.

A magasra törő tölgyek, kőrisek és juharfák árnyékában egy asztalka állt fehér terítővel, rajta ételek és italok. Az asztal mögött egy háromszintes fehér márványemelvény tetején egy arannyal futtatott, indákat, kígyókat és egyéb tekergő szörnyeket ábrázoló faragványokkal díszített súlyos trónszék állt. Shota kezét kihívóan nyugtatta a trónszék széles ívű karfáit díszítő aranyos sárkányfejek. A sárkányorrok Shota tenyereit szaglászta, mintha azt várták volna, hogy megsimogassa őket. A trónszék fölé súlyos, aranyrojtokkal szegett vörös brokátbaldachin borult, hogy árnyékolja a székben ülő Shotát a reggeli nap sugaraitól, Shota dús, rótesbarna haja mégis úgy csillogott, mintha a napsugarak tükröződtek volna vissza róla.

Kahlan nem messze az asztaltól megállt Shota sziklakemény, átható tekintetének sugarában. A kék villámok körülötte szinte sikoltottak a kiszabadulásért.

Shota összekoccantotta lakkozott körmeit, arcán önelégült mosoly terjedt szét.

- Nocsak, nocsak! - duruzsolta bársonyos hangon. - Az orgyilkos gyerek megérkezett végre.

- Nem vagyok orgyilkos - mondta Kahlan -, és gyerek sem vagyok. De a játékaidból elegendő van.

Shota mosolya eltűnt. Kezeivel a trón karfájára támaszkodva felállt. Mély kivágású, szürke alapon színes mintás, leheletfinom ruhája sarkai libegtek a szélben. Mialatt keces tartással levonult a márványlépcsőn, tekintetét egy pillanatra sem vette le Kahlanról.

- Késtél - mutatott Shota az asztal felé. - A tea már majdnem kihűlt.

Kahlan arca megrándult, amint a derült égből egy villám csapott le a teáskannába. Meglepő módon, a kanna nem tört darabokra.

Shota lepillantott Kahlan kezeire, aztán újra a szemébe.

- Így ni. Azt hiszem, most már elég forró. Nem ülnél le, kérlek? Teázunk, és... beszélgetünk.

Kahlan tudta, hogy Shota figyelmét nem kerülte el a kezei körül játszó baljós kék fény, ezért bátran viszonzta a boszorkány magabiztos mosolyát. Shota hátrahúzott egy széket, és leült az asztal mellé. Újra hívogatóan az asztalra mutatott.

- Kérlek, foglalj helyet. Úgy vélem, meg szeretnél velem beszélni bizonyos... dolgokat.

Kahlan könnyedén belesiklott az egyik székbe, mialatt Shota kitöltötte a teát, egyik kezével helyén tartva a kancsó fehér porcelán fedelét. A csészéből gőz szállt fel. A tea valóban forró volt. Shota egy aranyszegélyes tányéron pirított nyújtott Kahlan felé, aki óvatosan leemelt egy ropogós-aransárga szeletet. Shota egy tálkában mézzel kevert vajat tölt elé.

- Nos - mondta Shota - hát nem kellemetlen?

Kahlan akarata ellenére elmosolyodott.

- Nagyon is.

Shota felemelte ezüstkését, és mézes vajat kent a pirítására. Ivott egy kortyot a teájából.

- Egyél, gyermek. A gyilkosságot mindig teli gyomorral a legjobb elkövetni.

- Nem azért jöttem, hogy megöljelek.

Shota ravasz mosolya visszatért az arcára.

- Nem, feltételezem, sikerült igazolnod magad előtt a szándékaidat. Megtorlás? Lehet, hogy önvédelem.

Büntetés? Elégtétel? Igazságosztás? - Könnyed mosolya szélesebbre terült. Felvonta az egyik szemöldökét. - Rossz modor?

- Elküldted Nadine-t, hogy feleségül menjen Richardhoz.

- Á! Akkor hát féltékenység. - Shota hátradőlt, és újra belekortyolt a teájába. - Nemes indíték, ha jogos. De remélem, tudatában vagy, hogy a féltékenység kegyetlen zsarnok is lehet!

Kahlan a ropogós piritóst majszolgatta.

- Richard szeret engem, és én szeretem őt. Eljegyeztük egymást, és össze akarunk házasodni.

- Tudom. Ha úgy szereted őt, mint ahogy állítod, sokkal megértőbb is lehetnél.

- Megértőbb?!

- Persze. Ha szeretünk valakit, azt akarjuk, hogy boldog legyen. A legjobbat akarjuk neki.

- Én boldoggá tudom tenni Richardot. Ő engem akar. Számára én vagyok a legjobb.

- Nos, hát igen. Nem kaphatjuk meg mindig, amit akarunk, nem igaz?

Kahlan lenyalogatta az ujjairól a mézes vaj maradékát.

- Egyszerűen csak mondd meg, miért akarsz bántani minket.

Shota őszintén meglepettnek látszott.

- Bántani benneteket? Hát ezt hiszed rólam? Azt hiszed, rosszindulatú vagyok?

- Mi másért próbálnál bántani bennünket folyton, elszakítani bennünket egymástól?

Shota jóízűt harapott a piritósból, rága egy ideig.

- Elkezdődött már a járvány?

Kahlan kezében, félúton a szája felé megállt a csésze.

- Erről meg honnan tudsz?

- Boszorkány vagyok. Látom az események irányulását. Hadd kérdezzek tőled valamit. Ha meglátogatsz egy kisgyereket, aki megbetegedett pestisben, az anyja megkérdezi tőled, hogy meggyógyul-e a gyerek, és te megmondod neki az igazságot, akkor felelős leszel-e a gyerek haláláért azzal, hogy előre megmondtad?

- Nyilvánvaló, hogy nem.

- Aha. Tehát akkor csak engem ítélsz meg más mércével.

- Én nem ítélek meg téged. Csak azt akarom, hogy ne avatkozz bele többé abba, hogy Richard és én együtt élhessünk.

- A hír miatt gyakran a hírhozót okolják.

- Shota, mikor utoljára találkoztunk, azt mondtad, ha megállítjuk az Őrzőt, adósunk leszel. Arra kértél, segítsék Richardnak. Megállítottuk az Őrzőt. Nagyon sokba került nekünk, de megtettük. Adósunk vagy.

- Igen, tudom - suttogta Shota. - Azért küldtem Nadine-t.

Kahlan újra érezte feltornyosulni magában az erő haragját.

- Különös módját választottad, hogy kimutasd a háládat! Odaküldesz valakit, hogy szétrombolja az életünket!

- Nem, gyermek - mondta Shota gyengéden. - Te elvakított szemekkel nézed a dolgokat.

Kahlannak segítenie kellett Richardon azzal, hogy megtudjon mindent, amit lehet, de ha muszáj lesz, meg fogja védeni magát és Richardot. Amíg erre nem lesz szükség, addig tűrni fogja ezt a zavaros beszélgetést, hátha így megkapja a válaszokat, amire szüksége volt. Mert válaszokra volt szükségük.

- Ezt hogy érted?

Shota kortyintott a teájából.

- Lefeküdtél Richarddal?

Kahlant váratlanul érte a kérdés, de gyorsan összeszedte magát. Könnyed fölénnyel megvonta az egyik vállát.

- Igen, úgy áll a dolog, hogy le.

Shota tekintete felemelkedett a teáról.

- Hazudsz!

Kahlant boldoggá tette a Shota hangjából kicsendülő elfojtott harag.

- Ez az igazság. Nem tetszik a hír, és most megharagudtál a hírhozóra?

Shota összehúzott szemekkel meredt Kahlan szemeibe, mintha megfeszített íjjal célozna.

- Hol, Inkvizitor Anya?! Hol feküdtél össze vele?

Shota szemmel látható bosszúsága diadalérzettel töltötte el Kahlant.

- Hol? Mit számít az? Átmentél boszorkányból pletykafészekbe? Együtt voltam Richarddal... úgy, és ez az igazság, akár tetszik neked, akár nem. Nem vagyok már szűz. Együtt voltam Richarddal, ezen kívül semmi nem számít.

Shota tekintete fenyegetővé sötétült.

- Hol?!

A hangsúly olyan ijesztő volt, hogy Kahlan elfelejtette, hogy nem kell már félnie a boszorkánytól.

- Egy helyen, a világok között - mondta Kahlan, és hirtelen zavarba jött, hogy a részletekről kezdett beszélni. - A jó szellemek... vittek oda bennünket - hebegte. - A jó szellemek akarták, hogy együtt legyünk.

- Értem. - Shota pillantása megenyhült. Könnyű kis mosolyai visszatért. - Attól tartok, ez nem számít.

- Nem számít! Minden jó dolgok nevére, mit jelent az, hogy nem számít?! Vele voltam, és semmi más nem fontos. Csak dühös vagy, mert igaz.

- Igaz? Ebben a világban nem vagy vele, gyermek. Mi pedig ebben a világban élünk. Nem voltál vele együtt itt, ahol számítana. Ebben a világban te még szűz vagy.

- Ez képtelenség.

Shota vállat vont.

- Gondolj, amit akarsz. Nekem elég annyi, hogy nem voltál együtt vele.

Kahlan karba fonta a kezét.

- Ez a világ, vagy egy másik, mindegy. Együtt voltunk.

Shota vékony szemöldöke ráncokba futott a visszafojtott nevetéstől.

- Na, és ha vele voltál azon a helyen a világok között, ahová a jó szellemek vittek, akkor miért nem voltatok együtt ebben a világban is? Mivel hogy úgysem vagy már szűz, ahogy mondd.

Kahlan pislogott.

- Szóval, én... mi... úgy gondoltuk, hogy jobb lesz, ha megvárjuk, míg összeházasodunk, ennyi az egész.

Shota lágy, diadalittas kacagása magasra szárnyalt a reggeli szélben.

- Látod? Te is tudod, hogy igazat mondok.

Mindkét kezének ujjhegyei közé fogta a teáscsészét, úgy ivott belőle, és a kortyok között újra és újra felcsendült balzsamos nevetése.

Kahlan magában füstölgött, valahogy úgy érezte, veszített a vitában. Az önbizalom látszatát erőltetve magára hátradőlt a székében és ő is beleivott a teájába.

- Ha kicsinyes formásokkal akarod áltatni magad, csak tessék. Én tudom, mit csináltam - mondta. - Csak azt nem tudom, miért érdekel ez téged egyáltalán.

Shota felnézett rá.

- Te is tudod, miért érdekel, Inkvizitor Anya. Minden Inkvizitor Inkvizitort szül. Ha gyereked születik Richardtól, fiú lesz. Mindkettőtöknek megmondtam, ez jusson eszetekbe, mielőtt összefeküsztek. A szenvedély elhomályosítja a következmények gondolatát! A te oldaladról Inkvizitor lesz a fiú, Richardtól pedig a Tehetséget fogja örökölni. Ilyen veszedelmes kombináció még sohasem született.

Kahlan türelmes, érvelő hangnemben válaszolt, legalább annyira azért, hogy önmaga elől is elrejtse a Shota jóslata nyomán feltámadó rettegését, mint azért, hogy meggyőzze Shotát.

- Shota, te nagy tehetségű boszorkány vagy, lehet, hogy előre látod, hogy fiú lesz, ezt nem vitatom. Azt viszont nem tudhatod, hogy olyan lesz-e, mint a múltban született férfi Inkvizitorok többsége. Nem mind született olyannak. Még te is beismerted, hogy nem tudod, olyan lesz-e. Te nem vagy a Teremtő: nem tudhatod, mik az Ő szándékai - ha egyáltalán szándékában áll gyermeket adni nekünk.

- Ehhez nem kell előre látnom a jövőt. Majdnem minden férfi Inkvizitor olyan volt. Lelkiismeretlen vadállatok. Az én anyám olyan sötét időben élt, amit egy férfi Inkvizitor szabadított rájuk. Te nemcsak hogy egy férfi Inkvizitort hoznál a világra, hanem egy Tehetséggel megáldott férfi Inkvizitort. Ekkora katasztrófát még csak elképzelni is lehetetlen.

Pontosan ez az oka, hogy egy Inkvizitor nem lehet szerelmes a párjába. Ha fiúgyereket szül, rá kell vennie a férjét, hogy ölje meg a gyermeket. Te szerelmes vagy Richardba. Te nem kérnél tőle ilyet. Figyelmeztettelek rá, hogy nekem van elég erőm hozzá, hogy megtegyem, amire te képtelen lennél. Azt is megmondtam, hogy ez nem a személyetek ellen szól.

- Úgy beszélsz a távoli jövőről, mintha már itt is volna - felelte Kahlan. - Az események nem mindig úgy történnek meg, ahogy te mondd. Más dolgok viszont már megtörténtek. Richardnak köszönheted, hogy még életben vagy. Azt mondtad nekünk, hogy Richard és én képesek vagyunk rá, hogy összezárjuk a Fátyolt, ezzel megmentünk téged, és mindenki mást is az Örztől. Azt is mondtad, hogy örökké hálás leszel nekünk érte.

- Az is vagyok.

Kahlan előre dőlt.

- Nemcsak azzal mutatod ki a háládat, hogy el akarod pusztítani a gyermekemet, ha lesz egyáltalán, hanem azzal is, hogy meg akarsz ölni, mikor segítséget kérni jövök hozzád?

Shota szemöldöke megrándult.

- Nem törtem az életedre.

- Felküldted eléem Samuelt, hogy megtámadjon, és azután még van merszed megróni érte, hogy a saját védelmemre felkészülve jövök eléd. A kis szörnyeteg megtámadott és a földre tepert. Ha nem lett volna nálam fegyver, ki tudja, mit csinált volna velem. Hát ilyen a te hálád. Azt mondta, hogy miután te végeztél velem, meg fogod engedni neki, hogy megegyen. Ezek után még elvárnád tőlem, hogy higgyek a jóindulatodban? Még hálát mersz emlegetni?

Shota pillantása a ligetre siklott.

- Samuel! - Shota letette a teáscsészét. - Samuel! Gyere ide azonnal!

A tömzsi alak kiszökdécselt a fák közül, ugrálás közben a fűre támaszkodó ökleivel segítve magát előre. Shotához

rohant és a lábához törleszkedett.

- Úrrnőm! - dorombolta.

- Samuel, mit mondtam neked az Inkvizitor Anyáról?

- Úrnőm assszt mondta, Ssssamuel keressse meg.

Shota Kahlan szemébe nézett.

- Mi mást mondtam még?

- Hosssszam ide hosssszád.

- Samuel! - szólt rá Shota figyelmeztető hangsúllyal.

- Úrnőm assszt mondta, nem bántsssam.

- Megtámadtál! - vágott közbe Kahlan. - Letaszítottál a földre, és rám ugrottál! Azt mondtad, meg fogsz enni, miután az úrnőd végzett velem.

- Igaz ez, Samuel?

- Ssssamuel nem bántotta sssszép hölgyet - morogta Samuel.

- Igaz amit mondtott? Rátámadtál?!

Samuel Kahlanra sziszegett. Shota egy ujjal a fejére koppintott, amire Samuel visszakushadt a boszorkány lába mellé.

- Samuel, mit mondtam én neked? Milyen utasításokat kaptál?

- Ssssamuel hosssza ide Inkvissszitor Anyát. Ssssamuel nem ssszabad érintssse Inkvissszitor Anyát. Ssssamuel nem ssszabad bántsssa Inkvissszitor Anyát. Ssssamuel nem ssszabad fenyegecssse Inkvissszitor Anyát.

Shota ujjaival dobolt az asztalon.

- Szófogadatlan voltál, Samuel?

Samuel Shota ruhaszegélye alá dugta a fejét.

- Samuel, azonnal válaszolj a kérdésemre! Igaz, amit az Inkvizitor Anya mondott?

- Igassssz, Úrnőm - nyűszítette Samuel.

- Nagyot csalódtam benned, Samuel.

- Ssssamuel sssajnálja!

- Később még beszélünk erről. Hagyj magunkra!

A boszorkány szolgálja visszakotródott a fák közé. Shota visszafordult, és megkereste Kahlan tekintetét.

- Megmondtam neki, hogy nem bántath és nem fenyegethet téged. Megértem, mitől voltál ideges, és miért hitted, hogy bántani akarlak. Kérlek, fogadd el a bocsánatkérésemet! - Újabb adag teát töltött Kahlannak. - Látod? Nem volt szándékomban bántani téged.

Kahlan belekortyolt a teába.

- Samuel a legkevesebb. Tudom, hogy ártani akarsz Richardnak és nekem, de már nem félek tőled. Nem tudsz bántani többé.

Shota ravasz mosolya visszatért.

- Valóban?

- Azt javaslom, ne próbáld meg az erődet használni ellenem.

- Az erőmet? Bármit is teszek, bárki, bármit is tesz, mindig mindenhez az erejét használja. A légzéshez is használom az erőmet.

- Úgy értem, arra, hogy bánts engem. Ha meg mered próbálni, nem éled túl a kísérletet.

- Gyermek, akármit is gondolsz, én nem akarlak bántani téged.

- Bátor dolog ilyen mondani, most hogy már tudod, hogy nem is tudnál.

- Igazán? Vajon az az eszedbe ötlött-e egyáltalán, hogy ez a tea meg is lehet mérgezve?

Shota még szélesebben mosolygott, mikor látta, hogy Kahlan megmerevedik ültében.

- Te...?

- Nem, dehogy. Mondtam, hogy nem akarlak bántani. Ha ártani akarnék neked, annyi mindent tehetnék. Egyszerűen betehetnék egy viperát a lábad alá. Tudod, a viperák nem szeretik a hirtelen mozdulatokat.

Ha volt valami, amitől Kahlan iszonyodott, azok a kígyók voltak, és ezt Shota is jól tudta.

- Nyugodj meg, gyermek! Nincs vipera a széked alatt. - Shota beleharapott a pirításába.

Kahlan kifújta a levegőt.

- De azt akartad, hogy azt higgyem, van!

- Amit akartam, hogy rájössz, a magabiztosságot is túlzásba lehet vinni. Ha ez örömet okoz, elárulhatom neked, hogy mindig is különlegesen veszélyesnek tartottalak sokféle ok miatt. Az, hogy megtaláltad a módját, hogyan használhatod ellenem a mágiád másik oldalát, nem sokat jelent nekem. Más dolgaid azok, amelyek megrémítenek. A méhed, az megrémít. Az arrogáns magabiztosságod, az megrémít.

Kahlan dühös indulatában csaknem felpattant a helyéről, de hirtelen eszébe jutottak az otthon, Aydindrilben haldokló gyerekek. Hányan lehettek közöttük, akik épp a halál szélén álltak, reszketve, rettegve életükért, míg ő itt ostoba makacssággal hibákon és gyanúsításokon vitatkozott Shotával! Shota tudott valamit a járványról, és a

szélről, ami Richardot üldözi. Ezzel szemben mit számít Kahlan büszkesége?

A prófécia egy részlete is eszébe jutott: ... *mert sem acél sem varázslat kovácsolta penge nem érheti el az ő ellenségét.*

Hasonlóképpen, a Shotával való szembeszegülés sem fog eredményt hozni. Céltalan, és ami még rosszabb, nem old meg semmit.

Kahlan beismerte önmagának, hogy a bosszúállás szándékával jött ide. Az igazi kötelessége azonban az, hogy segítsen a szenvedőkön és a haldoklókon. Ha lesújt Shotára, a büszkeségén kívül semmi mást nem elégít ki vele. Ostoba makacssággal az ártatlan életek fölé helyezte önmagát és a saját bizonytalanságát. Kezdeti önzővé válni.

- Shota, fájdalommal a szívemben jöttem hozzád Nadine miatt. Azt akartam, hogy hagyd békén Richardot és engem. Te azt mondd, nem akarsz nekünk ártani, csak segíteni szeretnél. Én is segíteni akarok a haldoklókon és a kétségbeesetteken. Miért ne fogadnánk el egymás szavát igaznak, legalábbis ebben a helyzetben?

Shota a teáscsészéje széle fölött lesett Kahlanra.

- Micsoda felháborító gondolat!

Kahlan a belső félelmeivel, benne fortyogó haragjával gondolkodott. A szenvedés, amit Nadine viselkedése okozott, arra sarkallta, hogy Shotára sújtson le érte. De mi van, ha ez az egész nem is Shota hibája? Mi van, ha Nadine saját elhatározásából viselkedett így, akárcsak Samuel? Mi van, ha Shota igazat mond, és csakugyan nem akar ártani nekik?

Ha ez mind igaz, akkor Kahlan súlyos hibát követett el, amikor az egészet Shotán akarta megbosszulni.

Kahlan beismerte magának, hogy Shotának igaza volt: azért igazolta önmaga előtt a bosszúszomját, hogy pusztító mágiájának halálos erejéhez hozzáférhessen. Nem akart hallgatni sem Shota, sem a józan ész szavára.

Kahlan feltette a kezeit az asztalra. Shota a teáját kortyolgatta, és figyelte, ahogy Kahlan kezei körül kifakul, és végül elenyészik a kék ragyogás. Kahlan nem volt biztos benne, elő tudja-e majd újra hívni, ha Shota esetleg megtámadja, de rájött, hogy ez már nem is számít.

A büszkeségéért túl nagy ár lett volna kudarccal fizetni a valódi küldetésében.

Kahlan úgy érezte, ez az egyetlen esély arra, hogy a jövőjét megmenthesse, hogy Richardot megmenthesse, hogy azokat az ártatlan embereket Aydinrilben megmenthesse. Richard azt szokta mondani, a megoldáson gondolkozz, ne a problémán.

Meg fog bízni Shotában.

- Shota - suttogta. - Én mindig a legrosszabbakat feltételeztem rólad. A félelem csak egy része volt ennek. Úgy van, ahogy mondtad, a féltékenység hajtott. Kérlek, bocsásd meg a konokságomat és a pökhendiségemet! Tudom, hogy próbáltál már másokon is segíteni. Kérlek, segíts most rajtam is! Válaszokra van szükségem. Életek függenek tőle. Kérlek, beszéljessünk! Megpróbálok nyitott elmével figyelni arra, amit mondani fogsz, nem elfelejteni, hogy te csak a hírhozó vagy, nem a dolgok okozója.

Shota letette a csészéjét.

- Gratulálok, Inkvizitor Anya. Megszolgáltad a jogot, hogy kérdezhess. Ha a bátorságod is meglesz, hogy végighallgasd a válaszokat, segíteni fognak rajtad.

- Esküszöm, hogy meg fogom próbálni - felelte Kahlan.

18. FEJEZET

Shota újra töltött a teáscsészékbe.

- Mit szeretnél tudni?

Kahlan a csészéjéért nyúlt.

- Tudsz valamit a Szelek Templomáról?

- Nem.

Kahlan csészét tartó keze megállt félúton.

- Nadine-nek azt mondtad, hogy a szél üldözi Richardot.

- Igen.

- Megmagyaráznád, mit jelent ez?

Shota bizonytalanságot jelző mozdulattal emelte fel a kezét.

- Nem tudom, hogyan magyarázhatnám meg valakinek, aki nem boszorkány, milyen módon látom az idő folyását, a jövő események történéseit. Azt hiszem, lehetne mondani, hogy ez valami hasonló, mint az emlékezés. Mikor elmúlt eseményekre, személyekre gondolunk, azt mondjuk, előjönnek az emlékeink. Néha nagyon pontosan emlékszünk a múltban történetekre, máskor szinte semmi nem jut az eszünkbe. Az én képességem valami ehhez hasonló, csak éppen a jövőre vonatkozóan. Számomra nem sok különbség van a múlt, a jelen és a jövő között. Az idő áramlatában hajózom, előre is, hátra is látok. Számomra a jövőt látni olyan hétköznapi dolog, mint számomra a múltat emlékezni.

- De van, amikor nem emlékszem dolgokra - szólt közbe Kahlan.

- Én is így vagyok vele. Nem emlékszem, például, mi történt a madárral, amit édesanyám magához hívott. Emlékszem rá, ahogy ott ült anyám ujján, és anyám kedves, gyöngéd szavaira, amit a madárnak mondott. Arra nem

emlékszem, elrepült-e a madár, vagy elpusztult. Más dolgokra, mint például egy számomra kedves személy halálára, nagyon élénken emlékszem. Emlékszem a ruhára, amelyet anyám a halála napján viselt. Máig is meg tudnám mondani, milyen hosszú volt a cérnaszál, ami a ruhája ujjából kilógott.

- Megértelek. - Kahlan a teáscsészéjébe meredt. - Én is nagyon élesen emlékszem anyám halála napjára. Minden szörnyűséges részletére emlékszem, hiába próbálom elfelejteni.

Shota az asztalra könyökölt, és összefűzte az ujjait.

- Ugyanez a helyzet nálam a jövővel is. Nem mindig vagyok képes felidézni olyan kellemes jövőbeli eseményeket, amiket szeretnék, és néha nem tudok szabadulni olyan dolgok látomásától, amiktől rettegek. Bizonyos dolgokat teljesen tisztán látok, mások csak árnyak a ködben, bármennyire szeretném is jobban látni őket.

- És mi a helyzet a széllel, ami Richardot üldözi?

Shota távolba meredő tekintettel rázta meg a fejét.

- Nagyon zavaró dolog. Olyan volt, mintha valaki másnak az emlékeit kényszerültem volna látni. Mintha valaki arra használt volna fel engem, hogy rajtam keresztül közvetítsen egy üzenetet.

- Mit gondolsz, üzenet volt, vagy fenyegetés?

Shota elgondolkozva ráncolta össze a szemöldökét.

- Magam is gondolkodtam már rajta, de nem tudom a választ. Nadine-nel elküldtem az üzenetet, mert úgy gondoltam, Richardnak tudnia kell róla, akármelyik legyen is.

Kahlan megdörzsölte a homlokát.

- Shota, a járvány gyerekek között kezdődött, akik egy játékon vettek részt játékosként vagy nézőként.

- A Ja'La'n.

- Úgy van. Jagang császár...

- Az Álomjáró.

Kahlan felkapta a fejét.

- Ismered?

- Időnként meglátogat a jövőbeli emlékeimben. Ravaszkodik. Megpróbál beférkőzni az álmaimba. Én persze nem hagyom neki.

- Mit gondolsz, lehetett az Álomjáró, aki azt az üzenetet küldte rajtad keresztül, hogy a szél üldözi Richardot?

- Nem. Ismerem Jagang trükkjeit. Hidd el nekem, nem Jagangtól jött az üzenet. Mi van a járvánnyal és a Ja'La mérkőzéssel?

- Igen. Jagang álomjáró képessége segítségével hatalmába kerítette egy varázsló elméjét, és elküldte a varázslót, hogy megölje Richardot. Aztán elment a Ja'La mérkőzésre. Már úgy értem, a varázsló. Jagang a varázsló szemein át nézte a mérkőzést. Jagang feldühödött, mert Richard megváltoztatta a játék szabályait, hogy a gyerekek is játszassak. A pestisjárvány ezek között a gyerekek között kezdődött. Ez az egyik oka, amiért azt gondoljuk, hogy Jagang a felelős érte.

Az első gyerek, akit meglátogattunk, már halálán volt. - Kahlan az emlék hatására lehunyta a szemét és rászorította az ujjait. Mély lélegzetet vett, hogy lecsillapodjon. - Azalatt halt meg, amíg Richard és én az ágya mellett térdeltünk. Csak egy kisfiú volt. Egy ártatlan kisfiú. Az egész teste szétrothadt a pestistől. A szemünk láttára halt meg.

- Sajnálom - suttogta Shota.

Kahlan erőt gyűjtött, mielőtt újra feltekintett.

- Miután a fiú meghalt, a keze felemelkedett, és megragadta Richard ingét. A tüdeje megtelt levegővel, közel húzta magához Richardot, és azt suttogta: „A szél üldöz téged!”

Nyugtalan sóhaj érkezett az asztal másik oldaláról.

- Akkor tehát igazam volt. Nem látomás volt, hanem üzenet, amit rajtam keresztül küldtek.

- Shota, Richard úgy véli, hogy a Szelek Temploma üldözi őt. Talált egy naplót, ami egy háromezer évvel ezelőtt, a nagy háború idején élt emberé volt. A napló leírja, hogyan rejtették el az akkori idők varázslói a Templomba a nagyon értékes és nagyon veszélyes dolgait, aztán eltüntették a Templomot.

Shota komor arckifejezéssel hajolt előre.

- Eltüntették? Hová?

- Nem tudjuk. A Szelek Temploma a Kymmermosst Hegyen volt.

- Ismerem a helyet. Nincs ott semmiféle templom, csak néhány régi rommaradvány.

Kahlan bólintott.

- Elképzelhető, hogy a varázslók a hatalmuk segítségével leomlasztották a hegy oldalát, és sziklaomlás alá temették a Templomot. Akárhogy is csinálták, a Templom eltűnt. A napló adatai alapján Richard úgy gondolja, hogy a vörös Hold a Templomtól származó figyelmeztetés. Azt is olvasta, hogy a Szelek Templomát röviden csak „szél”-nek is emlegették.

Shota egy ujjal a csészéje oldalát kocogtatta.

- Szóval az üzenet jöhetett közvetlenül a Szelek Templomától is.

- Gondolod, hogy ez lehetséges? Hogyan küldhetne üzenetet egy hely?

- Azoknak az időknek a varázslói olyan dolgokat voltak képesek alkotni a mágia segítségével, amit mi elképzelni sem tudnánk. Gondolj csak a Sliphre. Abból, amit tudok, és amit tőled hallottam, szerintem az a legvalószínűbb, hogy Jagang valahogy elloptott valami halálos dolgot a Szelek Templomából, és arra használta fel, hogy pestisjárványt okozzon vele.

Kahlan érezte, hogy a félelem hideg hulláma fut át rajta.

- Hogy lehetett képes ilyesmit véghezvinni?

- Jagang Álomjáró. El nem mondott titkokról is képes tudomást szerezni. Gonosz szándékai mellett mindennek lehet tartani őt, de ostobának nem. Éjszaka, amikor vadászni jár, megérintette az elmémet álmomban. Nem olyan ellenfél, akit le szabadna becsülni.

- Shota! Jagang minden mágiát ki akar irtani!

Shota felvonta a szemöldökét.

- Már megígértem, hogy válaszolok a kérdéseidre. Nem kell külön meggyőződnöd róla, mik az én érdekeim ebben a dologban. Jagang nem kisebb veszélyt jelent a számomra, mint annak idején az Őrző jelentett. Jagang azt ígéri, hogy eltörli a föld színéről a mágiát, de ennek az eléréséhez mágiát használ.

- De hogy lehetett képes elloponi a pestisjárványt a Szelek Templomából? Te elhiszed, hogy lehetséges ilyesmi? Tényleg?

- Annyit mondhatok, hogy a járvány nem magától kezdődött el. Jól gyanítod: mágiával indították az útjára.

- Hogyan tudnánk megállítani?

- Nem tudok olyan módszerről, amivel a pestist gyógyítani lehetne. - Shota ivott egy korty teát, aztán elgondolkodva nézett Kahlanra. - Másrészt hogyan lehet elindítani egy pestisjárványt?

- Mágiával. - Kahlan elkomorodott. - Úgy érted... úgy érted, hogy ha mágia indította az útjára, mágiával meg is lehet állítani, még akkor is, ha gyógyítani nem tudjuk? Erre célsz?

Shota vállat vont.

- Épp annyira nem tudom, hogyan lehet egy pestisjárványt előidézni, mint gyógyítani. Csak annyit tudok, hogy ezt mágiával idézték elő. Ha mágia indította el, logikus, hogy a mágia megállítani is képes lehet.

Kahlan kihúzta magát.

- Akkor van rá remény, hogy megállítsuk, és megmentjük azt a rengeteg embert a haláltól.

- Lehetséges. Ha összerakjuk a képet, legalábbis nagyon valószínű, hogy Jagang mágiát lopott a Szelek Templomából, hogy elindítsa vele a járványt, és a Templom megpróbálja Richardot figyelmeztetni a szentségtörésre.

- De miért Richardot?

- Mégis, mit gondolsz? Miben különbözik Richard mindenki másától?

Kahlant szinte megbabonázta a Shota szája szélére kiülő apró, ravasz mosoly.

- Richard harci mágus. Rendelkezik pusztító mágiával is. Azzal győzte le Darken Rahl szellemét, és azzal állította meg az Őrzőt. Richard az egyetlen, aki képes rá, hogy megtegye, amire szükség van a segítséghez, bármi legyen is az. - Vésd ezt az eszedbe! - suttogta Shota a teáscsészéjébe.

Kahlannak hirtelen az az érzése támadt, hogy manipulálják. Elhessegette magától a gondolatot. Shota segíteni akar! Összeszedte a bátorságát.

- Shota, miért küldted hozzánk Nadine-t?

- Hogy feleségül menjen Richardhoz.

- De miért Nadine?

Shota ajkára szomorkás mosoly ült ki. Erre a kérdésre várt.

- Mert törődöm Richarddal. Azt akartam, hogy olyan valaki legyen a felesége, akiben legalább valami kicsi vigaszt lel.

Kahlan nagyot nyelt.

- De hát én elég vigasz vagyok neki!

- Tudom. De Richardnak más kell elvennie.

- A jövő áramlata mondja ezt neked? A jövőbeli... emlékeid?

Shota csak bólintott.

- Nem a te ötleted volt ez az egész? Nem egyszerően azért küldtél valakit, aki hozzámenjen Richardhoz, hogy ne én legyek az?

- Nem. - Shota hátradőlt a székében és tekintete a fák közé meredt. - Láttam, hogy mást vesz el. Láttam, hogy mennyire fáj ez neki. Minden befolyásomat bevettem, hogy ez a más legalább olyan valaki legyen, akit ismer, akiben legalább talál valami enyhülést. Meg szerettem volna védeni annyi fájdalomtól, amennyitől csak lehet.

Kahlan erre nem tudott mit mondani. Ugyanolyan érzése volt, mint amikor a Marlinnal történt összecsapás alkalmával a csatornában lezúduló áradat sodrával küszködött. Szinte most is érezte a víz súlyát, tömegét, ami megbénította.

- De én szeretem őt! - Csak ennyit tudott kinyögni.

- Tudom - válaszolta suttogva Shota. - Nem én döntöttem úgy, hogy mást kell elvennie. Csak azt tudtam befolyásolni, hogy ki legyen az.

Kahlan remegve próbált mélyeket lélegezni, s közben nem tudott a boszorkány kortalan szemeibe nézni.

- Abba nem volt módod beleszólni - tette hozzá Shota -, hogy a te férjed ki legyen.

Kahlan mehökkenten Shotára nézett.

- Micsoda? Mit akarsz ezzel mondani?

- Neked is férjhez kell menned. Nem Richardhoz. A dolognak ezt a részét nem tudtam befolyásolni. Ez nem jó jel.

Kahlan úgy érezte, mint aki megbénult.

- Ezt hogy érted?

- Valamilyen módon a szellemeknek is részük van benne. Ők csak korlátozott befolyást tűnnek el. Amihez nem engednek nyúltni, arra megvan a jó okuk. Ezeket az okokat fátyol fedi a szemem elől.

Kahlan érezte, amint egy könnycsepp gördül le az arcán.

- Shota, mit tegyek? Elveszítém az egyetlent, akit szeretek. Még ha akarnék, se szerethetnék soha mást Richardon kívül. Hiszen Inkvizitor vagyok!

Shota köszöborként, mozdulatlanul ülve szemlélte Kahlan kitörését.

- A jó szellemek minden kegyet megadtak nekünk, amit lehetett, mikor engedték, hogy beleszóljak, ki legyen Richard felesége. Kutattam, és nem találtam más nőt, aki iránt Richard akár csak ilyen korlátozott vonzalmat is érzett volna valaha is. Nadine volt a legjobb, akit képes voltam találni. Ha igazán szereted Richardot, próbálj vigaszt leltni abban, hogy Nadine lesz az övé, olyan nő, akit ismer, és aki iránt legalább valami kis érzéssel viseltetik, bármilyen kicsivel is. Talán egy ilyen nő mellett egy szép nap még a boldogságát is megtalálja, és megtanulja majd szeretni is.

Kahlan az ölébe ejtette remegő kezét. Rosszul érezte magát, háborgott a gyomra. Semmi haszna nem lenne leállni vitatkozni Shotával. Ez nem Shota műve. Ebben a szellemek keze van.

- Mi a célja ennek az egésznek? Mi jó származna abból, hogy Richard Nadine-t veszi feleségül? Hogy én olyanul éljek együtt, akit nem szeretek?

Shota hangja lággyá és részvétteljessé vált.

- Nem tudom, gyermek. A szellemek választottak párt neked és Richardnak, ahogy egyes szülők választanak a gyerekeik helyett mindenféle különböző megfontolások alapján.

- Ha ez a szellemek műve, mi okuk van rá, hogy a szenvedésünket kívánják? Ők vittek minket arra a helyre, hogy együtt lehessünk! - Kahlan küzdött az áradó víztömeg nyomása ellen. - Miért csinálják akkor ezt velünk?!

- Talán - suttogetta Shota Kahlant lesve -, mert el fogod árulni Richardot.

Kahlan torkát hirtelen elszorította valami, benne rekedt a lélegzet. Fejében sikoltva visszhangzottak a prófécia szavai:

... mert az, aki fehérben jár, az ő igaz szerelme, elárulja őt az ő vérében.

Kahlan talpra ugrott.

- Nem! - Kezei ökölbe szorultak. - Soha sem ártanék neki! Soha nem árulnám el őt!

Shota rezzenetlenül kortyolta a teáját.

- Ül le, Inkvizitor Anya!

Kahlan visszarogyott a székébe és feltörni készülő könnyeivel küszködött.

- Ugyanúgy nincs hatalmam a jövő emlékképei felett, mint a múltbeliek felett. Mondtam neked, elég bátornak kell lenned hozzá, hogy elbír viselni a válaszokat. - Shota ujjával megérintette a halántékát. - Nem csak itt - ujjával most a szívére mutatott -, hanem itt is.

Kahlan kényszerítette magát, hogy mély lélegzetet vegyen.

- Ne haragudj! Nem a te hibád, tudom.

Shota felvonta a szemöldökét.

- Nagyon jó, Inkvizitor Anya! Ha megtanulod elfogadni az igazságot, ez az első lépés afelé, hogy kezded vedd az irányítást a sorsod felett.

- Shota, nem akarok tiszteletlennek tűnni, de az, hogy látod a jövőt, még nem jelenti, hogy helyes választ is tudsz adni mindenre. Korábban azt mondtad nekem, hogy meg fogom érinteni Richardot az erőmmel. Azt hittem, ez meg fogja őt semmisíteni. Próbáltam megölni magamat, hogy ne teljesedjenek be a szavaid, meg akartam akadályozni, hogy bántsam Richardot. Richard nem adott nekem esélyt az öngyilkosságra. Kiderült, hogy helyesen láttad a jövőt, de nem láttál mindent, és az egész másképp alakult, mint ahogy gondoltuk. Megérintettem Richardot, de a mágiája megvédte őt, és az érintésem nem ártott neki.

- Én nem láttam az érintés eredményét. Csak annyit láttam, hogy meg fogod érinteni. Ez más. Látlak mindkettőtököt az esküvőtökön.

Kahlan bémúltnak érezte magát.

- Kihez fogok hozzámenni?

- Csak egy ködös alakot látok. A személyt nem látom. Nem tudom megállapítani, ki az.

- Shota, nekem azt mondták, hogy a boszorkányok jövőbe látása a prófécia egy formája.

- Ki mondta ezt neked?

- Egy varázsló. Zedd.

- Varázslók - morogta Shota. - Nem tudják, mi van egy boszorkány agyában. Azt hiszik, ők mindentudók.

Kahlan hátralökte hosszú haját a válla mögé.

- Shota, megegyeztünk, hogy őszinték leszünk egymáshoz, emlékszel?

Shota megadóan mordult egy kényeskedőt.

- No, hát azt hiszem, ebben az esetben többé-kevésbé igazuk lehet.

- A prófécia nem mindig úgy alakul, ahogy első pillantásra látszik. A rettentő veszélyek elkerülhetők, vagy megváltoztathatók. Gondolod, van rá valamilyen mód, hogy megváltoztassam, amit a prófécia jósol?

Shota összeráncolta a homlokát.

- A prófécia?

- Hát amit említettél. Richard elárulásáról.

Shota értetlensége gyanakvásra váltott.

- Azt akarod mondani, hogy ezt egy prófécia is megjósolta?

Kahlan nem tudta állni Shota átható tekintetét.

- Mikor a varázsló, akinek az elméjét Jagang elfoglalta, Aydindrilbe jött, Jagang azt mondta rajta keresztül, hogy megidézt egy próféciát, amivel csapdába ejti Richardot. A prófécia is azt mondja, hogy el fogom árulni Richardot.

- Emlékszel erre a prófeciára?

Kahlan körbejártatta ujját a teáscsésze peremén.

- Ez olyan fajta emlék, amiről beszélünk. Olyan emlék, amit szeretnénk elfelejteni, de képtelenek vagyunk rá.

„A tűzvihar a vörös Holddal jön el. Az, aki a kardhoz kötődik, látni fogja, hogyan pusztul el a népe. Ha nem tesz semmit, mindazokkal együtt, akiket szeret, meghal ő is a tűz hevében, mert sem acél, sem varázslat kovácsolta penge nem érheti el az ő ellenségét.

A pokol lecsendesítéséhez a Szél gyógyító erejét kell keresnie. Ezen az úton villám fog lesújtani rá, mert az, aki fehérben jár, az ő igaz szerelme, elárulja őt az ő vérében.”

Shota hátradőlt, teáscsészéjével a kezében.

- Igaz, amit mondtál, hogy a prófécia által megjósolt események megváltoztathatók vagy elkerülhetők, de ez nem áll a kettős kötésű prófeciákra. Ez pedig egy ilyen prófécia. Csapda, amelyik törbe csalja az áldozatát. A vörös Hold a bizonyíték rá, hogy a csapda lecsapódott.

- De kell lenni valami módnak... - Kahlan kétségbeesetten beletúrt a hajába mindkét kezével.

- Shota, mit tegyek?!

- Hozzá kell menned valaki máshoz - suttozta Shota. - Ahogy Richardnak is mást kell elvennie. Azt nem látom, hogy ezen túl mi van, de annyi bizonyos, hogy ez a jövő.

- Shota, tudom, hogy igazat mondasz, de hogy lehetséges az hogy én elárulnám Richardot? Én is az igazat mondom: előbbi halnék meg, minthogy az árulója legyek. Képtelen lennék rá. A szívem nem engedi.

Shota lesimított a ruháján egy ráncot.

- Gondolkozz, Inkvizítor Anya, és rájössz, hogy tévedsz, ahogy akkor is tévedtél, mikor azt hitted, hogy nem tudnék többé ártani neked.

- Hogyan?! Hogyan tehetnék ilyesmit, mikor tudom, hogy nincs olyan ok, amiért képes lennék elárulni őt!

Shota türelmesen mély lélegzetet vett.

- Messze nem olyan nehéz dolog megtenni, mint hinni szeretnéd. Mondjuk, mi van akkor, ha például egyetlen mód lenne rá, hogy megmentsd az életét, az, ha elárulod, csakhogy ezzel a szerelmét is elveszíted? Feláldoznád a szerelmét érte, hogy az életét megmenthesd? Az igazat akarom hallani!

Kahlan visszanyelte a torkában képződött gombócot.

- Igen. Elárulnám, ha csak azzal menthetném meg az életét.

- Hát akkor te is láthatod, nem is olyan lehetetlen a dolog, mint ahogy hitted.

- Azt hiszem, tényleg nem - mondta Kahlan nagyon csendes hangon. Néhány morzsát tologatott az asztalon. - Shota, mire jó ez az egész? Mi értelme van, hogy Richard Nadine-t vegye el, én pedig más férfihoz menjek feleségül? Kell, hogy legyen valami magyarázat! Ez ellene szól mindennek, amit mindketten szeretnénk, vagyis valami nagy erőnek kell rejtenie mögötte, ami erre az útra kényszerít minket!

Némi fontolgtatás után Shota megszólalt.

- A Szelek Temploma üldözi Richardot. Ebben a szellemek keze van.

Kahlan kétségbeesetten a tenyerébe temette az arcát.

- Azt mondtad Nadine-nek: - „A szellemek irgalmazzanak Richard lelkének”. Mit értettél ezen?

- Az Alvilágban nemcsak a jó szellemek laknak. A szellemek - jók és rosszak egyaránt - benne vannak ebben az egészben.

Kahlan nem akart többet beszélgetni. Túl fájdalmas volt úgy beszélni minden álmának és reményének romba dőléséről, mintha ők csak sakkfigurák lennének egy táblán.

- De mi a céljuk?!

- A pestis.

Kahlan felemelte a fejét.

- Micsoda?!

- Az egész valahogy kapcsolódik a járványhoz, és ahhoz a mágikus dologhoz, amit az Álomjáró elloptott a Szelek Templomából.

- Úgy érted, lehetséges, hogy ez valamiképpen része lenne annak a próbálkozásunknak, hogy megtaláljuk a járványt megállító mágiát?

- Azt hiszem, úgy van - mondta hosszú hallgatás után a boszorkány. - Te és Richard kétségbeesetten kerestek a módját, hogy megfékezzétek a járványt, és megszámlálhatatlan sok ember életét megmentétek. Én pedig azt látom a jövőben, hogy mindkettőtök mással házasodik össze. Mi más okból hozna bármelyikőtök is ekkora áldozatot?

- Na, de miért lenne ehhez szükség rá, hogy...

- Olyat kérdezel tőlem, amire nem tudok válaszolni. Nem tudom megváltoztatni a jövőendő eseményeit, sem az okaikat megérteni. Arra vagyunk kényszerítve, hogy megvizsgáljuk a lehetséges magyarázatokat. Gondolkozz! Ha az lenne az egyetlen módja, hogy megmentétek azt a sok-sok embert attól, hogy a járvány tűzviharában elpusztuljanak, hogy Richard és te együtt föláldozzatok az életeteket, mondjuk, bizonyítandó, hogy milyen elkötelezetten akarjátok megvédeni az ártatlanok életét, megmentétek?

Kahlan az asztal alatt az ölébe rejtette reszkető kezeit. Láta a fájdalmat Richard szemében, mikor az a fiú a szemük előtt halt meg. Érezte a saját fájdalmát is. Mindketten látták az ártatlan beteg gyerekeket, akiknek meg kell halniuk. És még hányan fognak meghalni?!

Soha sem tudna nyugodt lelkiismerettel tovább élni, ha az egyetlen mód az lenne ezeknek a gyerekeknek a megmentésére, hogy feláldozza érte a szerelmét, és ő elutasítaná.

- Hogy tudnánk nem megtenni?! Ha belehalunk is, hogy tehetnénk másként? De hogyan kívánhatnak a jó szellemek ekkora árat tőlünk?!

Kahlannak hirtelen eszébe jutott Denna szelleme, aki átvette Richardtól az Őrző bélyegét, saját jószántából átvállalva Richard helyett az örök kínzatást az Őrző kezei között. Az nem számított semmit, hogy Dennának végül nem kellett elszenvednie ezt a sorsot. Denna azt hitte, hogy ez vár rá, és feláldozta volna a saját lelkét azért, akit szeretett.

A könnyű szélben egymáshoz csapódtak egy közeli juharfa levelei, és Kahlan hallotta a zászlók szövetének csattogását is a palota tetején. A levegőben a tavasz illata terjengett. A fű friss, élénk zöldben pompázott. Mindenfelé bimbózott az élet körülötte.

Kahlan szíve kihűlt hamurakás volt.

- Akkor hadd mondjak el neked még valamit - mondta Shota. Kahlan mintha valahonnan nagyon messziről hallotta volna a hangját.

- Nem utoljára hallottátok a szél üzenetét. Lesz még egy üzenet, amiben a Holdnak is szerepe lesz. Ez lesz a legfontosabb jelzés. Ne vegyétek semmibe, és ne hagyjátok veszendőbe menni. A te jövőd, Richard jövője, ártatlan emberek tömegeinek jövője múlik ezen a dolgon. Mindkettőtöknek fel kell használni mindent, amit addig megtudtatok, hogy felismerjétek a számotokra kínákozó esélyt.

- Esélyt? Esélyt mire?

Shota tekintete szinte átszúrta Kahlant.

- Az esélyt arra, hogy legszentebb kötelességeket teljesítsétek. Az esélyt arra, hogy olyan ártatlanok tömegeinek életét mentsétek meg, akik tőletek függnek, mert ők nem képesek megtenni azt, amit ti igen.

- Mikor fog megtörténni?

- Csak annyit tudok, hogy nemsokára.

Kahlan bólintott. Azon csodálkozott, miért nem sír. Úgy érezte, ez a legpusztítóbb személyes tragédia, ami valaha is érheti -hogy elveszíti Richardot -, és mégsem sírt.

Úgy érezte, fog sírni, de nem itt, nem most.

Az asztalt bámulta maga előtt.

- Shota, ugye meg fogod próbálni megakadályozni, hogy gyermekünk legyen? Fiunk?

- Igen.

- Ha lenne egy fiunk, megpróbálnád elpusztítani, ugye?

- Igen.

- Akkor honnan tudhatom, hogy ez nemcsak egy újabb próbálkozás részedről, amivel meg akarod akadályozni, hogy gyermekünk szülessen?

- A szavaim igazságát a saját agyaddal és szíveddel kell megítélned.

Kahlan visszaemlékezett a halott fiú szavaira és a próféciaára. Valahogyan, valahol mélyen tudta rég, hogy ő sohasem fog feleségül menni Richardhoz. Az egész csak egy képtelen, lehetetlen álom volt.

Gyerekként megkérdezte az édesanyját a felnőttiségről, szerelemről, férjről, otthonról. Anyja megállt előtte: sugárzó volt, szoborszerűen gyönyörű, de arca inkvizitorarc volt.

Az Inkvizitorok számára nem létezik szerelem, Kahlan. Számukra csak kötelesség létezik.

Richard harci mágusnak született. Céllal született. Kötelességgel.

Kahlan bámulta, ahogy a szél lesodor néhány morzsát az asztalról.

- Hiszek neked - sutogta Shotának. - Azt kívánom, bárcsak ne hinnék, de hiszek. Az igazat mondtad.

Nem volt már miről beszélniük. Kahlan felállt. Meg kellett feszítenie a térdét, hogy meg tudjon állni remegő lábain. Próbált visszaemlékezni, merre is lehet a Sliph kútja, de képtelen volt munkára fogni az agyát.

Hallotta a saját hangját, amint azt mondja:

- Köszönöm a teát. Nagyon finom volt.

Ha Shota válaszolt is valamit, Kahlan nem hallotta.

- Shota! - Kahlan megragadta a szék támláját, hogy állva maradhasson. - Megmutatnád nekem a helyes irányt? Úgy tűnik, képtelen vagyok visszaemlékezni...

Shota már mellette állt, fogta a karját.

- Elkísérlek egy darabon, gyermek - mondta lágy, szánakozó hangon -, hogy megtaláld az utadat.

Csendben haladtak az úton. Kahlan megpróbált valamiféle örömet találni a meleg tavaszi reggelben. Aydindrilben ilyenkor még olyan hideg volt! Amikor elindult, ott még havazott. De hiába, semmi szépséget nem tudott lelni a csodálatos időben.

Miközben a sziklafalba vájt lépcsőkön kapaszkodtak felfelé, Kahlan igyekezett visszanyerni valami céltudatosságféle érzést. Ha ő és Richard valahogy meg tudnák menteni az embereket a pestistől, az nagyszerű dolog lenne. A legtöbb embert nem érdekelné az áldozatuk, de ettől még nem lenne kisebb Kahlan megkönnyebbülése és öröme egy gyermeki nevetés hallatán, vagy egy anya láttán, akit boldoggá tesz a gyermeke egészsége és biztonsága.

Maradnának még dolgok, amiért érdemes lenne élni. Betölthetné az űrt magában az alattvalói szemében ragyogó boldogsággal. Erezhetné, hogy valami olyat tett, amire senki más nem lett volna képes. Ő és Richard megakadályozhatnák Jagangot, hogy elpusztítsa azt a sok embert.

Közel a sziklafal tetejéhez Kahlan megállt és visszanézett az Agaden Völgyre. Tényleg gyönyörű volt a hófödte csúcsok koszorújában meglapuló völgy.

Visszaemlékezett rá, hogy az Őrző egy varázslót és egy férclényt küldött ide, hogy Shotát megöljék. Shota alig tudta megmenteni a puszta életét előlük. A boszorkány akkor megesküdt, hogy visszaszerzi az otthonát.

- Örülök neki, hogy visszakaptad az otthonodat. Örülök neki, Shota. Tényleg. Agaden Völgy és te összetartoztok.

- Köszönöm, Inkvizitor Anya.

Kahlan a boszorkány mandulavágású szemeibe nézett.

- Mit tettél a varázslóval, aki elűzött innen?

- Amit megfogadtam. Felakasztottam a hüvelykujjainál fogva, és elevenen megnyúztam. Aztán csak ültem, és néztem, hogyan szívárogo el a mágiája a bőr nélküli testéből. - Megfordult, és visszaintett a völgy felé. - A bőrével a trónszékemet borítottam be.

Kahlan emlékezett rá, hogy Shota pontosan ezt ígérte. Nem csoda, hogy még a varázslók is alig mertek az Agaden Völgy területére lépni. Shota bőven elegendő ellenfél volt még egy varázsló számára is. Legalább egy varázsló tehát túl későn tanulta meg ezt a leckét.

- Nem mondhatnám, hogy hibáztatlak érte. Mivel az Őrző küldte ide... Ha az Őrző kezei közé kerültél volna... nos, tudom, mennyire tartottál tőle.

- Adósa vagyok Richardnak, és neked is. Richard megakadályozta, hogy mindannyian az Őrző martalékává váljunk.

- Örülök neki, hogy a varázslónak nem sikerült téged az Őrző kezére juttatni, Shota.

Kahlan ezt tényleg komolyan gondolta. Még mindig veszélyesnek ítélte meg a boszorkányt, de kiderült, hogy olyan együttérzésre képes, amit Kahlan nem feltételezett volna róla.

- Tudod, hogy mit mondott nekem az a varázsló? - kérdezte Shota. - Azt mondta, megbocsát nekem. El tudod ezt képzelni? Feloldozott engem. Aztán ő könyörgött az én bocsánatomért.

A szél Kahlan arcába fújta a haját. Kahlan hátrasöpörte.

- Mindent figyelembe véve elég furcsa viselkedés volt a részéről.

- Ő úgy nevezte, a varázslók Negyedik Szabálya. Azt mondta, a Negyedik Szabályban, a megbocsátásban is mágia van. Gyógyító mágia. Abban, amikor megbocsátasz, de még több abban, amikor te nyersz bocsánatot.

- Szerintem az Őrző szolgája bármit mondott volna, hogy a tettei következményétől megmeneküljön. Hogy előled megmeneküljön. Meg tudom érteni, hogy nem voltál megbocsátó hangulatodban.

Shota kortalan szemeiben kihunyini látszott a csillogás.

- A „megbocsátás” szó elé elfelejtette kitenni az „őszinte” jelzőt.

19. FEJEZET

Kahlan figyelte, ahogy a boszorkány eltűnik a gyászos erdő fái között. A göcsörtös ágakról lelógó indák kinyúltak, hogy megérinthessek űrnőjüket, a kacsok és gyökerek megsimogatták a lábait. Shota beleveszett egy ködgomolyba. Távozása irányából rejtőzködő lények halk fütttyögése és csettintgetése hangzott fel.

Kahlan visszafordult a mohlepte görgetegszikla felé, ahová Shota elvezette, és közvetlenül mögötte meglátta a Sliph kútját. A Sliph ezüstös arca kiemelkedett a kerek kőfal mögül, és figyelte Kahlan közeledését. Kahlan szinte azt kívánta, bár ne lett volna ott a Sliph. Mintha bármit is változtatna a dolgokon, ha Kahlan nem tudna visszatérni. Mintha azok a dolgok nem is történnének meg, amikről Shotától tudomást szerzett.

Hogy fog tudni Richard szemébe nézni anélkül, hogy kétségbeesésében sikoltozni kezdene? Hogy lesz képes egyáltalán tovább folytatni a mindennapi életét? Lesz-e egyáltalán ereje hozzá, hogy továbbra is akarjon élni?

- Akarsz utazni? - kérdezte a Sliph.

- Nem, de muszáj.

A Sliph arca redőkbe rándult, mintha csodálkozna.

- Ha utazni akarsz, készen állok.

Kahlan lerogyott a földre, hátát a Sliph kútjának a falához vetette, és maga alá húzta a lábait. Feladja ilyen könnyen? Adja meg magát alázatosan a sors szeszélyének? Nem volt választása.

A megoldáson gondolkozz, ne a problémán!

Valahogy a dolgok kevésbé látszottak reménytelennek, mint odalent az Agaden Völgyben. Kell lennie valami megoldásnak. Richard nem adná fel ilyen könnyen. Richard harcolna az ő Kahlanjáért. Kahlannak is harcolnia kell az ő Richardjáért. Szerették egymást, és ez minden másnál fontosabb volt.

Kahlan úgy érezte, mintha köd borítaná az agyát. Még erősebb elhatározással próbált összpontosítani. Nem adhatja fel ilyen egyszerűen. A régi határozottságával kell szembenéznie a helyzettel.

Tudta, hogy a boszorkányok elbűvölik az embereket. Nem feltétlenül rosszindulatból teszik: ők egyszerűen ilyenek. Ahogy egy ember nem tud más lenni, mint amilyen: magas vagy alacsony, ahogy a hajuk színéről sem tehetnek. A boszorkányok elbűvölik az embereket, mert az ő mágiájuk így működik.

Bizonyos mértékig Richardot is elbűvölte Shota. Az első alkalommal csak az Igazság Kardjának mágiája óvta meg a férfit.

Az Igazság Kardja.

Richard a Kereső. A Keresőknek ez a dolga: megoldani a problémákat. Kahlan egy Keresőbe szerelmes. Egy Kereső nem adná fel ilyen egyszerűen.

Kahlan leszakított egy falevelet, és apró csíkokat tépkedett le belőle, miközben újra kezdett végiggondolni mindent, amit Shotától hallott. Mennyit merjen elhinni belőle? Az egész egyre inkább valamiféle álomnak tűnt, amiből éppen most van ébredőben. A dolgok egyszerűen nem lehetnek annyira reménytelenek, amilyenek hiszi őket.

Az apja arra tanította, hogy soha ne adja fel, küzdjön minden lélegzetével, ha kell, az utolsó lélegzetéig. Richard sem adná fel. Ennek még nincs vége. A jövő még jövő volt, és bármit mondjon is Shota, a dolgok még nem döntettek el.

A vállánál valami furcsát érzett. Gondolkodás közben önkéntelenül odacsapott, aztán folytatta a kis csíkok tépkedését a nagy levélből. Kell lennie valami megoldásnak.

Amikor újra odacsapott a vállához, ujjai a csontkéshez értek. A kés meleg volt.

Kahlan előhúzta a kést, és az ölébe tette. A kés meleg volt, vibrálni és lüktetni látszott. Úgy felforrósodott, hogy kényelmetlen volt kézben tartani.

Kahlan tágra meredt szemmel nézte, ahogy a tollak felegyenesedtek, hajladoztak és táncoltak a szélben. De a levegő halottan mozdulatlan volt. A legkisebb szellő sem fújdogált.

Kahlan talpra ugrott.

- Sliph!

A Sliph ezüstarca ott volt rögtön a háta mögött, egészen közel. Kahlan önkéntelenül hátralépett egy kicsit.

- Sliph, utaznom kell.
 - Gyere, utazunk. Hová szeretnél utazni?
 - A Sáremberekhez. A Sáremberekhez kell mennem.
 Az ezüstarc beletorzult a gondolkodásba.
 - Ezt a helyet nem ismerem.
 - Az nem egy hely. Az egy nép. Nép. Emberek. - Kahlan a saját mellkasára bökött. - Emberek, mint én.
 - Különböző embereket ismerek. Sárembereket nem ismerek.
 Kahlan a hajába túrt. Gondolkodott.
 - A Vadvidéken élnek.
 - Különböző helyeket ismerek a Vadvidéken. Melyikre szeretnél utazni? Nevezd meg a helyet, és utazni fogunk.
 Meg leszel elégedve.
 - Nos, sík területről van szó. Füves pusztá. Lapos, füves pusztá. Nincsenek hegyek, mint itt.
 Kahlan körbemutatott, de rájött, hogy a Sliph csak a fákat láthatja.
 - Különböző olyan helyeket ismerek.
 - Melyik helyeket? Lehet, hogy rá fogok ismerni.
 - El tudok utazni egy helyre, ahonnan a Kallisdin folyót lehet látni...
 - Nyugatra a Kallisdin folyótól. A Sáremberek jóval nyugatabbra laknak.
 - El tudok utazni a Tondelen Völgybe, a Harja Szakadékhoz, a Kea Síkságra, a Herkon Hasadékhoz, Anderithbe, Picktonba, a Jocopó Kincshez...
 - A hová? Mi volt ez az utolsó? - Kahlan ismerte majd az összes többi helyet, amit a Sliph felsorolt, de egyik sem volt elég közel a Sáremberek lakhelyéhez.
 - A Jocopó Kincs. Szeretnél oda utazni?
 Kahlan felemelte a meleg csontkést - a nagypapa kését. Chandalen elmesélte Kahlannak, hogyan támadták meg a Jocopók a Sárembereket, és hogy az ősök szellemei tanították meg Chandalen nagyapját, hogyan védje meg a népét a Jocopók ellen. Chandalen azt is elmesélte, hogy a háború előtt kereskedtek a Jocopókkal. A Jocopók nyilván közel éltek a Sáremberekhez.
 - Mondd csak azt az utolsó nevet újra!
 - A Jocopó Kincs.
 A visszhangzó szavakra a tollak vad vonaglása és tekergőzése kezdtek. Kahlan visszatűzte a kést a karján viselt szalag alá. Felugrott a kút kőávjára.
 - Oda akarok menni: a Jocopó Kincshez. A Jocopó Kincshez akarok utazni. El tudsz vinni oda, Sliph?
 Egy ezüstkar leemelte Kahlant a kőfalról.
 - Gyere! Utazunk a Jocopó Kincshez. Meg leszel elégedve.
 Kahlan még egy gyors lélegzetet vett, mielőtt belemerült a folyékony ezüsthabba. Kifújta a levegőt, és beszívta a tüdejébe a Sliphet, de ezúttal, bénultan a zavaró gondolatoktól, hogy elveszíti Richardot, hogy Richard Nadine-t fogja feleségül venni, Kahlan semmiféle gyönyört nem érzett.

Zedd úgy kotkodácsolt, mint egy örült. Szemei előtt Ann fejjel lefelé látszott. Kinyújtotta a nyelvét Annra, és kifújta a levegőt hosszú, illetlen hangot adva ki.

- Nem kell próbálkoznod velem, hogy megjátszod - mordult rá Ann. - Úgy látszik, ez a természetes állapotod!
 Zedd úgy mozgatta a lábait, mintha fejjel lefelé a levegőben gyalogolna. A vér a fejébe tódult.
 - Méltósággal akarsz meghalni - kérdezte Anntól -, vagy szívesebben maradnál élve?
 - Nem fogom megjátszani a bolondot!
 - Ez a helyes kifejezés: játszani. Ne ülj csak úgy ott a sárban! Játssz benne!
 Ann lehajolt, hogy a feje közel kerüljön Zeddéhez. Zedd ugyanis a fején állt a sárban.
 - Zedd, csak nem hiszed azt, hogy ilyesmi sikerülhet!
 - Te magad mondtad! Azt mondtad, bolondokkal tapicskolni a sárban. Te adtad az ötletet!
 - Én semmiféle ötletet nem adtam!
 - Lehet, hogy nem adtál ötletet, de tőled kaptam az ihletet. Boldogan engedem át neked a teljes dicsőséget, mikor majd az embereknek elmeséljük ezt a kalandunkat.

- Elmeséljük az embereknek! Először is, nem fog működni. Másodszor, teljes mértékben el tudom hinni, hogy te boldogan mesélnéd el mindenkinek. Ez csak újabb ok rá, hogy miért nem fogom megtenni.

Zedd úgy üvöltött, mint egy prérifarkas. Megfeszítette a lábait és a gerincét, és úgy dőlt el, mint egy darab fa. Annra sár fröcskölődött. Ann dühösen füstölögve törölt le egy sárcseppet az orráról.

A magas léckerítés mögött a marcona arcú Nangtong örök figyelték a két foglyot, a két leendő áldozatot. Zedd és Ann egymásnak háttal ültek a sárban, és a csuklóikat összekötő köteleket bogozták. A lándzsákkal és nyilakkal felfegyverzett örök nem törődtek ezzel. A foglyok úgysem szökhettek meg. Zedd tudta, hogy az öröknek igazuk van.

Hajnaltól elégedettnek tűnő emberek kezdtek megjelenni a disznóól körül. Ahogy a reggel előre haladt, egyre többen bukkantak fel, váltani pár szót az örökkel, vetni egy pillantást a remek áldozati felajánlásokra. Láthatóan

mindenki jókedvű volt, hiszen végre volt mit áldozni a szellemeknek. Az életük rendbe fog jönni, miután a haragvó szellemeket megbékítették.

A kerítés túloldaláról figyelő örök és a Nangtong falu népe most kevésbé látszottak elégedettnek. Az arcukat takaró rongyokkal babráltak, biztosak akartak lenni benne, hogy kellőképp takarja őket és hogy szilárdan van rögzítve. Az örök még több hamut kentek az arcukra és a testükre. Az ember nyilvánvalóan nem lehet eléggé elővigyázatos, hogy a szellemek fel ne ismerjék.

Zedd a lábai közé hajtotta a fejét, és gurulni kezdett a nedves, ragacsos latyakban. Tébolyult röhögéssel gördült körbe-körbe a hideg földön kuporgó Ann tömzsi alakja körül.

- Abbahagynád?

Zedd hanyatt vetette magát Ann előtt a sárban. Merev karjaival és lábaival a latyakot kezdte sepregetni maga körül.

- Ann! - mondta halkan. - Fontos teendőink vannak. Azt hiszem, eredményesebbek lehetünk, ha megpróbáljuk ezen a világon elvégezni őket, mintha az Alvilágból akarnánk megcsinálni, miután már meghaltunk.

- Tudom, hogyha meghalunk, akkor már nem tudunk cselekedni.

- Akkor hát logikus, hogy nekünk most el kell menni innen, nem?

- Persze, hogy logikus - morogta Ann -, de nem hiszem, hogy...

Zedd Ann ölébe huppant. Ann undorodva elfintorodott. Összeráncolta az orrát, mikor Zedd a nyaka köré fonta a sáros karjait.

- Ann, ha nem teszünk semmit, meghalunk. Ha felvesszük a harcot ezekkel, meghalunk. A mágiánk nélkül nem tudunk innen megszökni. Az egyetlen esélyünk, ha meggyőzzük őket, hogy engedjenek bennünket szabadon. A nyelvüket nem beszéljük, és még ha beszelnénk is, nem hiszem, hogy szót tudnánk érteni velük ez ügyben.

- Igaz, de...

- Ahogy én látom, csak egyetlen dolgot tehetünk. Meg kell győznünk őket róla, hogy teljesen örültek vagyunk. Ez az áldozat az őseiknek tett szent szolgálatot jelent a számukra. Nézz csak az örökre mögöttünk. Boldognak látszanak?

- Hát nem igazán.

- Ha azt hiszik, hogy örültek vagyunk, kétszer is meggondolják, mielőtt feláldoznak bennünket a szellemeknek. Nem sértik-e meg a szellemeket azzal, ha bolondokat áldoznak nekik? Nem volna ez tiszteletlenség a részükről? Meg kell rémítenünk őket, hogy feldühítik a szellemeket azzal, ha két örültet ajánlanak fel nekik áldozatul.

- De hát ez... örülség.

- Próbáld így nézni a dolgot: az áldozat valami olyasmi, mint egy érdekházasság két nép között. A menyasszony az egyik nép áldozata a másik számára, akit az új férj képvisel, és mindez egy békés, termékeny jövő érdekében jön létre. A menyasszony új népe tisztelettel fog bánni vele. A menyasszony népe tisztelettel kezeli a vőlegényt és az ő népét. Az egész egy, az egységet, a folyamatosságot és a jövőbe vetett reményt szimbolizáló egyezség. Vedd úgy, hogy mi vagyunk a menyasszony, akit a szellemeknek ajánlanak fel. Hogy nézne az ki, ha a Nangtongok egy értéktelen, bolond menyasszonyt ajánlanának fel? Ha te lennél a szellemek egyike, te nem sértődnél meg?

- Ha téged kapnálak áldozatul, persze, hogy megsértődnék.

Zedd felvonított az égre. Ann fintorogva húzódott el tőle.

- Ez az egyetlen esélyünk, Ann! - Zedd közelebb hajolt, Ann fülébe suttogta: - Első varázslói tisztemre esküszöm, soha senkinek nem fogom elárulni, hogy viselkedtél.

Visszahúzódott, és rávigyorgott a Prelátusra.

- Amellett jó móka is. Emlékszel még, gyerekként micsoda remek szórakozás volt odakint játszani? Játsszani a sárban? Hiszen az volt a legpompásabb mulatság!

- De lehet, hogy nem válik be!

- Még ha nem is sikerül, nem jobb úgy meghalni, hogy egy jót szórakoztál az életed utolsó napján, ahelyett, hogy itt ülsz koszosan és fázva és rettegve? Nincs kedved inkább valami gyerekes csínytevéshez utoljára életedben? Engedd el magad, Prelátus, és emlékezz vissza, milyen volt gyerekek lenni! Csinálj meg mindent, ami az eszedbe jut! Játssz! Legyél újra gyerek!

Ann komoly arccal mérlegelte Zedd szavait.

- Nem mondod el senkinek?

- Szavamat adtam. Szórakozhatsz, akár egy gyerek, és rajtam kívül soha senki nem fog tudni róla... kivéve persze a Nangtongokat.

- Megint egy a végső elszántság sugallta cselekedeteid közül, Zedd?

- Ez most az elszántság ideje. Játsszunk!

Ann ravaszul elmosolyodott. Kinyújtott karjával mellbe lökte Zeddét, úgy, hogy az Első Varázsló hanyatt esett a sárba. Ann féktelen kacagással ráugrott.

Gyerek módra birkóztak, a pocsolában henteregve. Vagy féltucatnyi gurulás után Ann úgy nézett ki, mint valami sárszörnyeteg két karral, két lábbal és villogó szemekkel. Mikor Zedd-del együtt vonítani kezdett az égre, arcán felnyílt a sárréteg és előtűnt egy rózsaszín száj.

Sárgolyókat gyúrtak, és célba dobáltak a disznókra. Megkergették az állatokat. Felpattantak a visító állatok kemény, gömbölyű hátára, és addig lovagoltak rajtuk, amíg a disznók le nem hajították őket a sárba. Zedd nem hitte, hogy Ann valaha is lett volna ilyen piszkos élete elmúlt kilenc évszázada alatt.

Mialatt féllábás fogócskát játszottak, amiben több sárba esés szerepelt, mint előrehaladás, Zedd észrevette, hogy Ann nevetésének hangszíne megváltozott.

Ann élvezte a mókát.

Beletapicskáltak a tócsákba. Kergelészték a disznókat. Pálcát fogtak a kezükbe, és végighúzogatták a kerítés lécein.

Aztán eszükbe jutott, hogy pofákat vágjanak az örökre. Bizarr mintákat festettek egymás arcára sárral. Mindenféle illetlen hangokat adtak ki, ami csak eszükbe jutott. Ugráltak, nevetgéltek, és a komor örökre mutogattak.

Végül már annyira nevettek, hogy nem tudtak talpon maradni, és az oldalukat fogva a nevetéstől eldőltek a sárban.

A tömeg nőttön nőtt a kerítés körül. A nézők között aggódó suttogás terjedt.

Ann hüvelykujjait a fülébe dugva billegette ujjait a körülállók felé, és grimaszolt rájuk. Zedd fejre állt, és elénekelte az összes sikamlós kupiét, amit ismert. Ann hisztérikusan nevetgélt rajta, ahogy Zedd szándékosan rosszul ejtette ki a kényesebb szavakat.

A nevetés Zeddre is átragadt, aztán beledőlt a sárba, Ann meg Zedd tetejébe rogyott. Ráült Zedd hasára, nem hagyta felkelni, és a hónalját csiklandozta. Zedd levegőért kapkodott a nevetéstől, és ő meg viszonzásul a Prelátus bordáit kezdte böködni. Életükben nem szórakoztak még ilyen jól. A disznók ijedten húzódtak előlük a karám sarkába.

Miközben vadul keresgéltek egymás legcsiklandósabb pontjait, hirtelen egy vödör víz zúdult a fejükre. Felnéztek. Még több víz záporozott rájuk.

Amilyen gyorsan mosták le róluk a sarat, olyan gyorsan vetődtek vissza bele. Végül a hamuval borított örök karon ragadták őket, és lándzsahegyeket szegeztek rájuk, míg újra lemosták őket. Zedd átkukucskált Annhoz. A Prelátus visszakukucskált. Nagyon nevelésesen nézett ki lecsorgó sárcsíkokkal az arcán. Zedd kuncogott, és Annra grimaszolt. Ann kuncogott és visszagrimaszolt. Az örök dühösen kiabáltak.

Zedd felfújta az arcát, így próbálta visszatartani a nevetését. Az örök előre lökdösték őket, és lándzsáik hegyével a bordáikat böködték. Ez a csiklandozásra emlékeztette Zeddet, és kirobbant belőle a nevetés, ami villámgyorsan Annra is átragadt.

A nevetés, ahogy kiszabadult, önálló életre kelt. Ha úgyis feláldozzák őket, akkor mi a különbség? Akár nevetve is meghalhatnak.

Az elkendőzött alakok sora szétnyílt a karámból kivezetett foglyok előtt.

Zedd kuncogva felemelte a karját, és integetett.

- Integess a népnek, Annie!

Ann ehelyett grimaszokat vágott. Zeddek tetszett az ötlet, és utánozta. Az emberek visszahököltek, mintha szörnyeket látnának. A nők közül néhányan jajgatni kezdtek és sírva fakadtak. Zedd és Ann nevetve mutogattak ezekre az asszonyokra, azok pedig zokogva futottak el a tömegből, menekülve az örültek elől.

A közönség hamarosan mögöttük maradt a sátrakkal együtt, ahogy előre haladtak foglyul ejtőik lándzsái által noszogatva. A két jókedvű, koszos áldozat hamarosan kint menetelt a dombok között. Vagy harmincöt-negyven Nangtong lélek vadász követte őket készenlétben tartott lándzsákkal és nyilakkal. Zedd észrevette, hogy néhányan közülük csomagokat és élelmet cipelnek.

Zeddicus Zu'l Zorander Első Varázsló, és Annalina Aldurren Prelátus a lándzsahegyek előtt szökdécseltek nevetgélve, és égbekiáltó arcátlansággal licitálták túl egymást abban, hogy ki hány fej hagymát képes megenni anélkül, hogy könnyezni kezdene tőle.

Zeddek fogalma sem volt róla, hová tartanak, de csodaszép reggel volt ez arra, hogy oda menjenek, bárhol is van.

- Rahl Nagyúr, ez elég fura - mondta Crawford hadnagy.

Richard végignézett a görgeteg sziklával teliszórt fennsíkon.

- Mi a fura benne?

A hadnagy hátravetett fejjel nézett fel a sziklára.

- Szóval, úgy értem, hogy szokatlan. Sziklás hegyek között nőttem fel, úgy, hogy egész életemben ehhez hasonló csúcsokat láttam, de ez a hely valahogy különös. - Megfordult, és maga mögé mutatott. - Látod ott azt a hegyet? Láthatod, honnan omlottak le a sziklák.

Richard a homlokához emelte a tenyerét, hogy leárnýékolja a szemét az alacsonyan álló délutáni nap fénye elől. A hegy, amire a hadnagy mutatott, csipkézett körvonallú volt, és a legmagasabb pontjai kivételével erdő borította. A felénk néző meredek oldal egy része leomlott, és a lezuhant sziklák helyén csúf, tátongó sebként kilátszott a csupasz kőfal. A sebhely alatt a völgyben görgeteg sziklák heverték.

- Mi van vele?

- Nézd csak a sziklákat a völgyben! Azok törtek le onnan a hegyoldalból. - A körülöttük heverő görgetegre mutatott. - Ez itt egészen más.

Egy másik katona közeledett hozzájuk, és szívére szorított ököllel tisztelgett. Aggodalmas pillantást vetett Ulicra és Eganra, akik karba font kezekkel, csendesén várakozva álltak.

- Semmi, Rahl Nagyúr - jelentette, mikor Richard tudomást vett a jelenlétéről. - Egyetlen köszilánk sincs, ami megmunkálás jeleit mutatná.

- Keressetek tovább! Nézzétek meg a sziklamező külső szélét is! Keressetek olyan helyeket, ahol be tudtok kúszni a nagyobb omladéksziklák alá, és ott is nézzetek körül!

A katona tisztelgett és elsietett. A napból már nem sok volt hátra, Richard azt mondta a katonának, hogy a következő napot már nem akarja itt tölteni. Vissza akart menni Aydindrilbe. Kahlan valószínűleg vissza fog térni ma éjjel, esetleg holnap. Richard addigra ott akart lenni.

Ha visszatér. Ha él még egyáltalán.

Már magára a gondolatra is kiverte Richardot a hideg veríték. A térdei elgyengültek.

Elűzte magától a gondolatot. Kahlan vissza fog jönni. Visszajön és kész. Kényszerítette magát, hogy kiverje a fejéből az aggodalmat, és az előtte álló feladatra koncentráljon.

- Akkor hát mi a véleményed, hadnagy?

Crawford eldobott egy követ, és figyelte, ahogy egyik sziklától a másikig csapódva hull a mélybe. Az éles csattogó hang visszaverődött a mögöttük álló szilafalról.

- Lehet, hogy ez a hegyoldal itt sokkal régebben omlott le. Aztán az idő előre haladtával a növényzet benőtte a leomlott rész helyét, elkorhad, a humuszon nagyobb növények telepedtek meg, elkorhadtak, még vastagabb talajréteget hozva létre a fák számára. Lehet, hogy ezért nem látszik az omlás helye.

Richard értette, miről beszél Crawford hadnagy. Ő is tudta, hogyan lepi el az erdő az idők múlásával a sziklaomlás nyomait. Ha ázni kezdte az erdőben egy meredek szikla tövében, gyakran ráakadhattál a leomlott hegy csontjaira.

- Ebben az esetben nem hiszem, hogy erről lenne szó.

A hadnagy Richardra nézett.

- Megkérdezhetem, miből gondolod így, Rahl Nagyúr?

Richard a hegyre nézett a szakadék túloldalán.

- Nézd csak azt a hegyoldalt, hadnagy. A szikla felszíne durva és egyenetlen, de az omlás helyén már nemigen lehet látni éles felületeket. Az időjárás lekoptatta. Egyes részeken persze vannak még élek. Az eső beszívargott a repedésekbe, megfagyott, és újabb darabokat repesztett le a kőből. Ezek az élek még láthatók, de a felületek legnagyobb része már jobban lekopott. Nekem úgy tűnik, az az omlás az itteninél jóval régebben történt, mégis az omladék legnagyobb része ott hever a sziklafal tövében. Itt viszont sokkal kevesebb a törmelék.

Egan leeresztette az egyik kezét, a másikkal hátrasöpört egy szőke tincset a homlokából.

- Lehet, hogy ez csak a hely fekvése miatt van. Ez a szikla itt dél felé néz, jobban süt rá a nap, gyorsabban nő a növényzet. Az a másik északi fekvésű, a nap legnagyobb részében árnyékban fekszik. Odaát sokkal lassabban nő az erdő, és fedetlenül hagyja a törmeléket.

Volt abban valami, amit Egan mondott.

- Van itt még más is. - Richard hátrafesztett fejjel nézett fel a több ezer lábnyi magas, függőleges sziklafalra a fejük felett. - Ennek a hegynek a fele hiányzik. Amaz ott, odaát csak egy apró kis omlás ehhez viszonyítva. Nézzétek csak meg ezt a hegyet, és próbáljátok elképzelni, hogy nézhetett ki az omlás előtt. A csúcásától az aljáig széthasította valami, olyan, mint egy félbe vágott fatuskó. A környéken az összes hegy többé-kevésbé kúp alakú, ez meg itt csak egy fél kúp. Még ha tévedek is, és nem omlott le a hegy fele, ha eredetileg is ehhez hasonló volt a formája, még akkor is óriási mennyiségű sziklának kellene idelent hevernie. Úgy értem, ha ilyen is volt az eredeti formája, és csak egy tíz-húsz lábnyi vastagságú réteg szakadt le belőle, a csúcs hatalmas magassága miatt itt akkor is óriási törmelékrakásnak kellene lennie. Ezek a görgeteges éles szélűek, vagyis lehet, hogy a fagy repesztette le őket, de valószínűleg nem túl régen, mert nem látom rajtuk az erózió nyomait. Akárhogy is, semmi jelét nem látom, hogy valaha is nagyobb tömegű szikla omlott volna le erről a hegyről. Még ha az idők folyamán a növényzet el is lepte volna, ezen a helyen, ahol állunk, most jókora dombnak kéne lennie.

A hadnagy körbe pillantott.

- Ebben van igazság. Ez a hely nagyjából egy szintben van a völgy aljával. Ha akkora sziklaomlás volt itt, miért nincs domb az erdő alatt?

Richard a katonákat figyelte, akik a sziklák között keresgéltek bármiféle jel után, ami a Szelek Templomára utalt volna. Nem úgy látszott, mintha bármelyikük is talált volna valamit.

- Semmi nyoma annak, hogy idelent lenne. Egyszerűen nem látok rá semmi okot, hogy elhiggyem, hogy a hegy ide omlott le.

Ulic és Egan ismét karba font kezekkel álltak, az ő szempontjukból az ügy le volt zárva.

Crawford hadnagy bocsánatkérően köszörülte a torkát.

- Rahl Nagyúr, ha a Kymermosst hegy, ami valaha itt volt, most nincs itt, akkor hol van?

Richard hosszan a katona szemébe nézett.

- Ez az, amit én is szeretnék tudni. Ha nincs itt, akkor valahol máshol kell lennie.

A szőke hadnagy áthelyezte a testsúlyát egyik lábáról a másikra.

- Hát nem hiszem, hogy egyszerűen elsétált volna, Rahl Nagyúr!

Richard félretolta az útból a kardhüvelyét, és lefelé kezdett ereszkedni a szikláról. Rájött, hogy megrémítette a hadnagyot: valami olyasmire célzott, aminek köze lehet a mágiához.

- Nyilván úgy kellett történnie, ahogy te mondtad, hadnagy. Lehet, hogy a sziklaomlás megtörtént, és a növényzet azóta benőtte. Lehet, hogy akkoriban a szakadék jóval mélyebb volt, és az omladék egyszerűen feltöltötte, ahelyett, hogy dombot képezett volna a hegy lábánál.

A hadnagynak tetszett az elgondolás. Ez visszaállította őt a sziklaszilárd valóság talajára.

Richard nem hitt az elméletében. Ahhoz túl különösnek látta a hegyoldal felszínét. A sziklafal olyan sima volt, mintha egy gigantikus karddal vágták volna ketté. Persze, voltak töredezett részek rajta: ez megmagyarázta a völgy fenekén heverő sziklákat. Richardnak úgy tűnt, mintha a hegy felét levágták volna, és elvitték volna onnan. Aztán az idők során a víz és a jég megrongálta a sziklafal felszínét, de messze nem volt olyan egyenetlen, mint a környező hegyek oldalai.

- Ez mindent megmagyarázhat, Rahl Nagyúr - mondta a hadnagy -, de ha igaz, akkor ez azt jelenti, hogy a templom, amit keresel, mélyen a romok alá van temetve.

Két hatalmas termetű testőrével a sarkában Richard a lovak felé indult.

- Szeretnék felmenni, szétnézni egy kicsit. Megnézném azokat a romokat odafent.

Vezetőjük, egy Andy Millett nevű középkorú férfi a lovak mellett várakozott. Egyszerű szabású, barna és zöld gypjúruha volt rajta: olyan, amelyet Richard is viselt valaha. Kócos barna haja a füle alá ért. Andy végtelenül büszke volt rá, hogy Rahl Nagyúr éppen őt választotta vezetőül a Kymermosst hegyre. Ettől Richard kissé zavarban volt: egyszerűen csak Andy volt az első olyan személy, akivel Richard találkozott, és tudta, hogy hol van a hegy.

- Andy, szeretnék felmenni a csúcra, a romokhoz.

Andy Richard kezébe nyomta a nagy csatamén kantárját.

- Hát persze, Rahl Nagyúr! Nem sok minden van odafent, de azért szívesen megmutatom neked.

Akármilyen nagyok is voltak Richard testőrei, könnyedén pattantak lóra. Lovaik alig rezdültek a rájuk nehezedő hirtelen súly alatt. Richard fellendült a nyergébe, és jobb csizmáját bedugta a kengyelbe.

- Felérünk sötétedés előtt? A tavaszi hóvihar nyoma nagyrészt már elolvadt, az úton már nem szabadna akadálnak lenni.

Andy felpillantott a napra, ami épphogy érintette a hegy csúcsát.

- Ahogy lovagolsz, Rahl Nagyúr, azt mondanám, jóval hamarabb. A fontos emberek általában le szoktak lassítani engem, de most úgy gondolom, én foglak téged lassítani.

Richard elmosolyodott. Neki is hasonló emlékei voltak. Minél fontosabb személyiségeket kalauzolt, úgy tűnt, annál lassabban haladtak.

Mire elérték a romokat, az égbolton vörös és arany csíkok ragyogtak. A környező hegyekre már mély árnyék vetült. A romok szinte ragyogni látszottak a mézszínű alkonyatban.

A csúcson hajdan elegáns, mára már leomlott építmények maradványai voltak. Úgy néztek ki, mint amelyek valaha egy sokkal nagyobb építményrendszer részei voltak, épp ahogy Kahlan elmondta. A kopár csúcson itt-ott még álltak falmaradványok. Nem borították őket fák és indák, mint odalent történt volna. Ehelyett rozsdaszerű moha lepte be őket.

Richard leszállt a lováról, és Crawford hadnagy kezébe adta a kantárszárat. A széles út bal oldalán álló rom olyan épületé volt, amely nagynak számított volna mindenhez hasonlítva, amihez Richard korábbi életében szokott, de azokhoz a kastélyokhoz és palotákhoz képest, amelyeket azóta látott, jelentéktelenné törpült.

A bejárata üresen tátongott. Egy hajdani ajtókeret korhadt nyomai még láthatóak voltak, helyenként még az aranyfüstborítás is megmaradt rajta. Odabent a falak visszhangozták a lépteit. A tető nélküli épület egyik szobájában egy kőpad állt, egy másikban egy hajdani szőkökút kömedencéjében olvadt hólé poshadt.

Egy kanyargó folyosó, amelynek dongaboltozatú mennyezete jórészt még megmaradt, szobák tucatjai között vezetett. Arrébb a folyosó elágazott, Richard becslése szerint az épület hajdani két szárnya irányába. Richard végigment a bal oldali ágon, egész a végéből nyíló szobáig.

A szoba, mint minden szoba az épületnek ezen az oldalán, a sziklafalra nézett. Üres négyszögek mutatták, hol voltak egykor a szoba lakóit a szélről és esőtől védő ablakok. A nyílásokon át a sziklafal szélére és a háttérben kéken ködlő távolabbi hegyekre nyílt kilátás.

Ez volt az a hely, ahol a látogatók és a Templomhoz könyörgéssel fordulók a bebocsátásra vártak. A várakozás alatt élvezhették a pazar kilátást a Szelek Templomára. Ha elutasították őket, legalább ezt az élményt elvihették magukkal. Richard szinte látni vélte, amit azok láthattak, akik valaha ugyanezen a helyen álltak.

A Tehetsége volt az, ami mindezt megsúgta neki, ugyanúgy, ahogy az Igazság Kardját egykor viselők szellemei tanították, amikor a Kard mágiáját használta.

Ahogy ott állt és a távolba meredt, majdnem látta, épp a sziklafal peremén túl a fenséges, nagyszabású építményt.

Ez volt az a hely, ahová a varázslók elhozták a nagy erejű mágiával felruházott dolgaikat, hogy biztonságba helyezték. A régi idők varázslói, közülük egyesek Richard ősei, nyilván ugyanitt álltak, ahol most Richard, és nézték a Szelek Templomát.

Richard a növekvő alkonyi homályban körbejárta kívülről az épület romjait, elhaladt a tekintélyes oszlopok omladékai mellett, bekukkantott az örkunyhókba, a hajdani nagyszabású kert maradványai közé. Megérintette a málladozó falakat. Még ha csak romokat is látott, könnyen el tudta képzelni a hely hajdani nagyszerű szépségét.

Megállt a széles út közepén, amely az omladozó romok között haladt át. Aranyköpenye lobogott mögötte a szélben. Megpróbálta maga elé idézni a helyet, ahogy egykor kinézhetett, érezni akarta a hely szellemét. Az út még az épületeknél is inkább azt a kísérteties érzést keltette benne, hogy a Templom ott van, jelen van az út végén. Ez az út vezetett hajdan a Szelek Templomához.

Végiglépelt a széles úton, azt képzelve, hogy a Szelek Temploma felé halad, a szél felé, amely üldözi őt. Elhaladt a romos falak mellett, az üres köépületek között. Érezte a hely időtlen létezését, a hajdani életet, ami betöltötte.

De hová tűnt mindez? Hogyan találhatja meg? Hol kereshetné máshol?

Hiszen itt volt, és Richard most is szinte látta, érezte, bensőjében érzékelte. Mintha a Tehetsége húzta volna előre, hazafelé.

Hirtelen megállította egy rándulás.

Egyik oldalán Ulic, a másikon Egan ragadták meg a karját és rántották vissza.

Lenézett, és látta, hogy a következő lépés túlvitte volna a sziklafal peremén, az ürességbe. Nem egészen húszlábnyi távolságra keselyűk lebegtek alatta a felfelé áramló meleg levegő szárnyain.

Úgy érezte, mintha a világ szélén állna. A látvány megszedítette. A tarkóján felágaskodtak a szörszálak.

Többnek kellene lennie a lába előtt: tudta, hogy ott kellene lennie. De semmi sem volt ott.

A Szelek Temploma eltűnt.

20. FEJEZET

- Lélegezz!

Kahlan tette, ahogy mondták, kilélegezte a Sliphet, és beszívta a metsző, hideg levegőt.

A fülében egy égő fáklya sercegő hangja mennydörgött. Még a saját légzésének a hangja is fájdalmasan hangos volt. Most már azonban tudta, mire számíton, és nyugodtan várta, hogy a kifordult világ körülötte visszatérjen megszokott, normális valójába.

Csak hogy ez itt nem volt normális dolog. Legalábbis nem úgy volt normális, ahogy Kahlan várta.

- Sliph, hol vagyunk?

Kahlan hangja visszhangot vert körülötte.

- Ahová utazni akartál. A Jocopó Kincsnél. Meg vagy elégedve? Ha nem, újra megpróbálok.

- Nem, nem. Nem arról van szó, hogy nem lennék megelégedve. Egyszerűen csak nem ezt vártam.

Kahlan egy barlangban volt. A fáklya nem a megszokott, szurokba mártott végű farúd volt, hanem nádkötegből készült. Ahogy a kút kávján átlendítette a lábát és felegyenesedett, a barlang mennyezete csaknem a fejét súrolta.

Kahlan kihúzta a nádfáklyát a falon lévő repedésből, ahová be volt szorítva.

- Visszajövök - mondta a Sliphnek. - Körülnézek, és ha nem találok kijáratot, visszajövök, és máshová megyünk.

Közben már rá is jött, hogy kell valamilyen kijáratnak lennie. Másként hogy került volna oda a fáklya?

- Egyébként pedig akkor jövök vissza, ha megtaláltam, amit keresek.

- Itt leszek, amikor utazni akarsz. Újra utazni fogunk. Meg leszel elégedve.

Kahlan bólintott a táncoló fáklyafényt visszatükröző ezüstarc felé, és belépett a barlang sötétjébe. A teremből, ahová érkezett, egyetlen út vezetett kifelé, egy széles, alacsony járat. Kahlan végigment a járaton, követte a sötétbarna sziklán átvezető kanyarokat, tekervényeket. A járatban nem voltak elágazások, sem termek, így gyorsan haladhatott. A járat végül egy kamrába torkollott, valami ötven-hatvan láb átmérőjűbe, és ekkor megértette, miért hívják Jocopó Kincsnak ezt a helyet. A fáklyafény ezer aranyló szikraként verődött vissza: a kamra zsúfolásig arannyal volt megtöltve.

Egy részét durván öntött rudakban és gömbökben rakták sorba. Olyanok voltak, mintha a folyékony fém edényekbe öntötték volna, és amikor megszilárdult, az edényeket letörték volna róla. Ládákat látott, színültig megrakva aranyrögökkel. Más ládákban, amelyek kétoldalt fogókkal voltak felszerelve, hogy két ember tudja vinni, mindenféle aranytárgyak voltak, ömlesztve.

Néhány asztal is volt a kamrában, aranykorongokkal rajtuk, és körben a falakon polcok. A polcokon néhány aranszobor állt, de főként pergamentekercsekkel voltak megrakva. Kahlant nem érdekelt a Jocopó Kincs, nem vette magának a fáradságot, hogy körbenézzen és közelebből megvizsgálja a tárgyakat. Ehelyett egyenesen a kamra másik végéből nyíló folyosó felé indult.

Nem akart sokáig tartózkodni a kamrában, mert aggódott, és szeretett volna minél előbb eljutni a Sáremberekhez, de még ha érdekelt volna is, hogy mi van a kamrában, akkor sem maradt volna sokáig. A levegőnek ugyanis rettenetes szaga volt. Kahlannak hányingere lett, és köhögnie kellett tőle. A rettenetes büztől szédült és megfájdult a

feje.

A folyosóban már jobb volt a levegő, bár jónak még ezt sem lehetett nevezni. Kahlan megtapintotta a karján a csontkést. Még mindig meleg volt, de legalább már nem forró.

A járat kanyargott, és emelkedett. Ahogy feljebb ért benne, a sötét sziklafalat föld váltotta fel, amelyet egyes helyeken gerendákkal támasztottak alá. Egyetlen elágazást sem látott mindaddig, amíg meg nem érezte a friss levegő illatát. Ott egy balra ágazó járatot talált, néhány lépés után pedig egyet jobbra is. A friss levegő az egyenesen folytatódó ágból jött, Kahlan tehát arra haladt tovább.

Amint kilépett a szabadba, a fáklya lángja lobogni és táncolni kezdett. Az éjszakai égen ragyogtak a csillagok. Nem messzire Kahlantól egy alak ugrott elő a sötétből. Kahlan visszahátrált a barlang szájába, mindkét irányba tekingetve, van-e még más valaki is odakint a sötétben.

- Inkvizitor Anya? - kérdezte egy ismerős hang.

Kahlan előrelépett, és kitarította a fáklyát a sötétségbe.

- Chandalen? Chandalen, te vagy az?

Az izmos alak előrelépett a fáklyafénybe. Nem viselt inget, és a felsőteste be volt kenve sárral. Karjára és fejére fűcsomók voltak kötözve. Egyenes szálú fekete haját is sárral tapasztotta le, ahogy vadászatkor szokta. Bár az arca is be volt kenve sárral, Kahlan felismerte a jól ismert széles mosolyát.

- Chandalen - sóhajtott fel Kahlan megkönnyebbülten. - Ó, Chandalen, úgy örülök, hogy látlak.

- Én is örülök, Inkvizitor Anya.

Chandalen Kahlan felé indult, hogy arcul csapja a Sáremberek hagyományos köszöntési módja szerint, amivel egymás ereje iránti tiszteletüket mutatták ki. Kahlan figyelmeztetően feltartotta a kezét.

- Ne! Maradj távolabb!

Chandalen megtorpant.

- Miért?

- Betegség pusztít ott, ahonnan jövök, Aydindrilben. Nem akarok egyikőtöknek sem a közelébe menni, attól tartok, átragaszthatom rád és a népemre a lázat.

A Sáremberek valóban Kahlan népe volt. Őt és Richardot a Madarak Atyja és a többi Vének befogadták a törzsbe, és most a falu népéhez tartoztak, még akkor is, ha máshol éltek.

Chandalen öröme, amit Kahlan látása okozott, lehervadt.

- Nálunk is betegség van, Inkvizitor Anya.

Kahlan leeresztette a fáklyát.

- Micsoda?! - suttogta.

- Sok minden történt. A népünk fél, és én nem tudom megvédeni őket. Összehívtuk a Gyűlést. Nagypapa szelleme meglátogatott minket. Azt mondta, nagy a baj. Azt mondta, beszélnie kell veled, és hogy üzenetet küld neked, hogy jöjj el hozzánk.

- A kés - mondta Kahlan. - A késen keresztül éreztem meg a hívását. Azonnal ide jöttem.

- Igen. Nagypapa szelleme épp virradat előtt mondta el nekünk. A Vének egyike kijött a szellemek Házából, és azt mondta nekem, jöjjetek ide erre a helyre, és itt várjak rád. Hogyan jöttél elő a földben lévő lyukból?

- Ez egy hosszú történet. Mágia van benne... Chandalen, nincs időm megvárni, míg újabb Gyűlést hívtok össze, hogy az Ősök Szellemeivel tanácskozzatok. Bajban vagyunk. Nem tudok újabb három napig várni.

Chandalen kivette a fáklyát Kahlan kezéből. Arca komor volt a sármaszak alatt.

- Nem kell várni három napig. Nagypapa a szellemek Házában vár rád.

Kahlan szeme tágra nyílt a csodálkozástól. Tudta, hogy a Gyűlés csak egy éjszakán át szokott tartani.

- Hogy lehetséges ez?

- A Vének még ott ülnek a körben. A Nagypapa azt mondta nekik, hogy várjanak meg téged. Ő is vár rád.

- Hányan betegedtek meg?

Chandalen egyszerre feltartotta mindkét kezét, aztán újra az egyiket.

- Nagy fájdalmat éreznek a fejükben. Kiűrik a gyomrukat, akkor is, mikor semmi sincs benne. Égeti őket a láz. Vannak akik megfeketednek az ujjjaikon és a lábujjaikon.

- Hatalmas szellemek - suttogta magában Kahlan. - Meg is halt valaki?

- Ma meghalt egy gyerek, épp azelőtt, ahogy Nagypapa érted küldött volna engem. Ő volt a legelső, aki megbetegedett.

Kahlan maga is rosszul érezte magát. Szédült a feje, és megpróbálta megérteni azt, amit hallott. A Sáremberek általában nem engednek idegeneket a falujukba, és ritkán hagyják el a területüket. Hogyan történhetett ez meg?

- Chandalen, járt nálatok idegen?

Chandalen megrázta a fejét.

- Nem engedjük meg. Az idegenek csak bajt hoznak. - Gondolkodott egy kicsit. - Lehet, hogy egy nő próbált volna bejönni, de nem engedték a falu közelébe.

- Egy nő?!

- Igen. Néhány gyerek vadászatot játszott a pusztán. Egy nő odament hozzájuk, és megkérdezte, hogy bejöhetne-e

a faluba. A gyerekek hazafutottak, hogy szóljanak nekünk. Mikor a vadászaimmal a helyszínre értünk, a nőt már nem találtuk ott. Megmondtuk a gyerekeknek, hogy az őseik szellemei meg fognak haragudni rájuk, ha újra ilyen trükkökkel próbálkoznának.

Kahlan félt megkérdezni, mert félt, hogy már tudja a választ:

- Az a gyerek, aki ma meghalt, ott volt azok között, akik látták a nőt, igaz?

Chandalen oldalra hajtotta a fejét.

- Bölcs asszony vagy, Inkvizitor Anya.

- Nem, de rémült asszony vagyok, Chandalen. Egy nő jött Aydindrilbe, és gyerekekkel beszélt. Azok a gyerekek is megbetegedtek és meghaltak. Mondták esetleg a gyerekek, hogy a nő egy könyvet mutatott nekik?

- Mikor veled utaztam, megmutattad nekem azokat a dolgokat, amiket ti könyveknek neveztek, és amelyeken keresztül a tudásotokat adjátok tovább, de a mi gyerekeink nem ismerik az ilyesmit. Mi élőszóban tanítjuk a gyerekeinket, ahogy mi is tanultunk az őseinktől. A fiú azt mondta, hogy az a nő szép, színes fényeket mutatott nekik. Ez nem hangzik úgy, mintha könyv lett volna, ha jól emlékszem a könyvekre.

Kahlan Chandalen karjára tette a kezét. Chandalen valaha rettegett egy ilyen érintéstől, mert attól félt, hogy Kahlan szabadon eresztethi rá az inkvizítori erejét, most azonban más ok miatt aggódott.

- Azt mondtad, nem szabad közel mennünk egymáshoz.

- Most már nem számít - nyugtatta meg Kahlan. - Több bajt már úgysem okozhatok. Itt is ugyanaz a betegség dúl, mint Aydindrilben.

- Sajnálom, Inkvizitor Anya, hogy ez a betegség és halál a te otthonodat is meglátogatta.

Megölelték egymást barátságból és közös aggodalomból.

- Chandalen, mi ez a hely? Ez a barlang?

- Egyszer beszéltem róla neked. A hely, ahol a rossz levegő és az értéktelen fém van.

- Akkor a te otthonodtól most északra vagyunk?

- Északra, és egy kicsit nyugatra.

- Mennyi idő alatt tudunk visszaérni a faluba?

Chandalen öklével a mellkasára csapott.

- Chandalen erős és gyorsan tud futni. Akkor jöttem el a faluból, amikor lement a nap. Chandalennek ez a távolság csak egy pár óra. Még sötétben is.

Kahlan szemügre vette a Holdfény bevilágította füves pusztát, ami a barlang kijáratát rejtő sziklás dombon túl terült el.

- Elég erős a Holdfény, hogy láthassuk az utunkat. - Kahlan halványan elmosolyodott. - És neked emlékezned kell, hogy én is olyan erős vagyok, mint te, Chandalen.

Chandalen visszamosolygott. Ez még az adott körülmények között is szívderítő látvány volt.

- Igen, jól emlékszem az erődre, Inkvizitor Anya. Akkor hát futni fogunk.

A Holdfényben meghitten tárult eléjük a Sáremberek falujának képe: a sötét, füves pusztaság rejtekén megbúvó, kísérteties szögletes árnyékokkal. A kicsi ablakokban kevés helyen világított fény. Ezen a késői órán nem sok ember járt kint, és Kahlan örült ennek. Nem akarta látni az emberek arcát, a félelmet és a fájdalmat a szemeikben, tudva, hogy sokan közülük meg fognak halni.

Chandalen egyenesen a szellemek Házába vezette Kahlant, a falu északi végén a közösségi házak között. Ezeknek a házaknak a többsége egy csomóban, egymáshoz közel épült, de a Szellemek Háza elkülönült tőlük. A zsindelyes tetőről, amelyet Richard segítségével építettek rá, visszatükröződött a Holdfény. Az ablaktalan épületet örök vették körül: Chandalen vadászái.

Az ajtó előtt egy alacsony padon üldögélő alakban Kahlan felismerte a Madarak Atyját. Az öreg vállra simuló ezüstös haja szinte csillogott a Holdfényben. A Madarak Atyja meztelen volt. Testét és arcát fekete-fehér sárcsíkok fedték vonalak és örvények kusza mintázatában: álarcfestés, amit a Gyűlés összes résztvevője viselt, hogy a szellemek lássák őket.

A Madarak Atyjának lábánál két edény hevert: egyikben fehér, a másikban fekete sár. Az öreg üveges tekintete elárulta, hogy transzban van, Kahlan tudta, hogy ilyenkor nincs értelme megszólítani. Tudta, mit kell tennie.

Kicsatolta az övét.

- Chandalen, elfordulnál, kérlek? És szólj az embereidnek, hogy ők is tegyék meg!

Ez volt a legnagyobb engedmény a szemérmességének, amit az adott körülmények között megengedhetett magának.

Chandalen kiadta a parancsot az embereinek a saját nyelvén.

- Én és az embereim őrizni fogjuk a Szellemek Házát, amíg te és a vének odabent lesztek - szólt oda Chandalen Kahlannak a válla fölött.

Mikor Kahlan az összes ruháját levetette, és meztelenül állt a hideg éjszakai levegőben, a csendes Madarak Atyja elkezdte bekenni a ragacsos sárral, hogy őt is meglássák a szellemek. A közeli alacsony fal tövéből álmos csirkék bámulták Kahlant. A falon még meglátszott Richard kardcsapásának a nyoma.

Kahlan tudta, hogy ezt meg kell tennie, bemenni, és beszélni a szellemekkel, de nem lelkesedett a dologért. Az

ősök szellemével csak súlyos szükségben szokás beszélni, és bár a Gyűlés néha választ hozott a felmerült problémákra, örömet soha nem hozott az ilyen találkozás.

Mikor a Madarak Atyja befejezte Kahlan befestését a fekete és fehér sárral, szótlanul bevezette a házba. A hat Vén körben ült az ősök közepén elrendezett koponyái körül. A Madarak Atyja elfoglalta a helyét, keresztbe tett lábakkal leült a földre. Kahlan vele szembe ült be a körbe, barátja, Savidlin mellé. Nem szólította meg Savidlint, aki ugyancsak transzban volt: a kör szellemközpontját látta, amit Kahlan egyelőre még nem láthatott.

Kahlan mögött egy fonott kosár volt. Az Inkvizitor Anya tudta, miért van ott a kosár. Így hát felemelte és belenyúlt. Kis tétovázás után kiemelt belőle egy rángatózó vörös békát, és a mellei közé helyezte, az egyetlen pontra, amit nem borított sárfestés.

A béka nyálkája bizsergő érzést keltett a bőrében. Kahlan visszatette a szellembékát, és jobbról-balról megfogta a mellette ülő két Vén kezét. Hamarosan érezte, hogy spirális pályán száguld a kábulat felé.

A szoba szédítő forgásba kezdett. Kahlan elemelkedett az általa ismert világtól. A fények, árnyak, hangok és ízek pörögve örvénylettek körülötte. A koponyák vele együtt forogtak.

Az idő eltorzult, majdnem úgy, mint a Sliphben, de a Sliph megnyugtató esszenciája nélkül. Az élmény minden érzékét összezavarta, és a homlokán izzadság ütközött ki.

És elhozta a szellemet is.

A szellem fénylő alakja hirtelen ott állt előtte, de Kahlan nem tudta volna megmondani, hogyan, vagy mikor került oda. Egyszerre csak úgy ott volt.

- *Nagyapa!* - suttogta Kahlan a Sáremberek nyelvén.

Chandalen elmondta Kahlannak, hogy a nagyapja jött el a Gyűlésre, de Kahlan sokkal elemibb szinten ismerte fel a szellemet: Chandalen nagyapjának szelleme Kahlan őrző szellemévé vált. Kahlan érezte a szellem kapcsolatát a csonthoz, ami életében hozzá tartozott.

- *Gyermelem.* - A Madarak Atyjának száján át érkező földöntúli hang csontjáig megborzongatta Kahlant. - *Köszönöm, hogy hallgattál a hívásomra.*

- *Mit kívánnak tőlem őseink szellemei?*

A Madarak Atyjának szája a szellem hangjára mozgott.

- *Megszentségtelenített az, amit részben a mi gondjainkra is bízta.*

- A gondjaitokra bízta? Mit bízta a gondjaitokra?

- *A Szelek Templomát.*

Kahlan csupasz bőrén borzongás futott át.

A szellemek gondjaira bízta? A következtetésekbe beleszédült. A szellemek világa az Alvilág volt. Hogy lehet valamit, mint egy templomot, ami főként kőből és hasonló tehetetlen anyagokból épült, átjuttatni az Alvilágba?

- *A Szelek Temploma a szellemek világában van?*

- *A Szelek Temploma részben a halottak világában, részben az élők világában létezik. Jelen van egyszerre mindkét helyen, mindkét világban.*

- *Egyszerre mindkét helyen, mindkét világban? Ez hogyan lehetséges?*

A ragyogó alak, aki olyan volt, mint egy fényből szőtt árnyék, felemelte a kezét.

- *Vajon a fa földi teremtmény-e, miként a fereg, vagy légi lény-e miként a madár?*

Kahlan szívesen adott volna valami egyszerű választ, de tudta, hogy a halottakkal nem érdemes vitába szállni.

- *Tiszteletre méltó Nagyatya, azt hiszem, a fa nem tartozik egyik világhoz sem, mégis jelen van mindkettőben.*

A szellem mintha mosolygott volna.

- *Így igaz, gyermelem* - felelte a Madarak Atyján keresztül.

- *Akárcsak a Szelek Temploma.*

Kahlan előrehajolt.

- *Úgy érted, a Szelek Temploma olyan, mint a fa, gyökereivel ebben a világban és ágaival a másikon?*

- *Mindkettőnk világában jelen van.*

- *Ebben a világban, az élők világában hol van?*

- *Ahol mindig is volt, a Négy Szél Hegyén. Ti ma Kymermosst Hegyként ismeritek.*

- *Kymermosst Hegy* - ismételte meg Kahlan szintelen hangon. - *Tiszteletre méltó Nagyatya, én jártam már azon a helyen. A Szelek Temploma nincs többé ott. Eltűnt.*

- *Meg kell találnotok.*

- *Megtalálni? Látni lehet, hogy ott volt valaha, de a hegyoldal, ahol a Templom volt, azóta leomlott. A Templom eltűnt, néhány melléképületét leszámítva. Ott már semmit sem lehet találni. Sajnálom, tiszteletre méltó Nagyatya, de a mi világunkban a gyökerek meghaltak és szétkorhadtak.*

A szellem némán állt, és Kahlan félt, hogy megharagította.

- *Gyermelem!* - szólalt meg a szellem újra, de nem a Madarak Atyja száján keresztül. A hang ezúttal magától a szellemtől származott. A hangzása szinte elviselhetetlenül fájdalmas volt. Kahlan úgy érezte, a hang egyenesen a húst égeti le a csontjairól. - *Elloptak valamit a széltől, és a te világodba vitték. Segítened kell Richardnak, vagy a te világodban az én véreim, népünk minden tagja meghal.*

Kahlan nagyot nyelt. Hogy lehet ellopni valamit a halottak világából, és visszahozni az élők világába?

- *Tudsz nekem segíteni? Tudsz nekem bármit mondani, ami rávezetne, hogyan találhatjuk meg a Szelek Templomát?*

- *Nem azért hívtalak ide, hogy megmondjam neked, hogy találhatod meg a szelet. A szél útja a Holddal jön el. Azért hívtalak, hogy megmutassam a jelentőségét annak, ami kiszabadult, és hogy mi lesz a világotokból, ha a dolgok így maradnak.*

A nagypapa szelleme széttárta a karját. Lágy fény zuhogott belőlük, mint a túlsorduló víz a kút pereméről. A fény behatolt Kahlan látóterébe, míg végül a fényen kívül nem is látott mást.

Aztán a fény kitisztult, és Kahlan a halált látta. A holttestek, mint lehullott őszi levelek borították a talajt mindenfelé. Ott heverték az utcákon, ahol összerogytak. Lépcsőkön, korláthoz, kerítéshez támasztva ültek. Nyitott ajtóknál heverték, vagy hullahordó kordékra hajigálva.

Kahlant a látomás berepítette az ablakokon, mintha madárszárnnyon szállna. Az otthonokban is rothadó hullák heverték ágyban, székeken, elterülve a padlón, egymás testére rogyva.

Fojtogató bűzt érzett.

A látomás tovább repítette különböző városokba, amelyeket ismert. Mindenütt ugyanaz a kép fogadta. Szinte mindenkit elérte a halál, testük megfeketedett és elrothadt még éltükben. A néhány életben maradt vigasztalhatatlan gyászban zokogott mindenütt.

A látomás visszarepítette a Sáremberek falujába. Ismerős emberek holttesteit látta. Kialudt tűzhelyek mellett halott anyák karjai közt halott gyermekek heverték. Halott férjek ölelték át halott feleségüket. Itt-ott elárvult gyerekek jajveszékelték hisztérikusan szüleik tetemei mellett. A bűz mindenfelé olyan átható volt, hogy Kahlan szemei könnybe lábadtak tőle.

Kahlan behunyta a szemét és visszanyelte csukladozó zokogását. Ez sem ért semmit: a vízió az agyába égette a pusztulás képeit.

- *Ez az - hallatszott a szellem hangja -, ami történni fog, ha nem állítjátok meg azt, amit elloptak a széltől.*

- *Én mit tehetek?* - suttogta könnyek között Kahlan.

- *A szelet meggyalázták. Ellopták, ami rábizatott. A szél úgy határozott, hogy te legyél a váltságdíj eszköze. Azért jöttem, hogy megmutassam neked a szentségtörés következményeit, és hogy élő leszármazottaim nevében könyörögjek neked, hogy teljesítsd a rád háruló kötelességedet, mikor felszólítatlol.*

- *És mi lenne a váltságdíj?*

- *Nem tárták fel előttem az árat, de figyelmeztetek, annyit tudok, hogy nem áll módodban elkerülni vagy kijátszani. Annak kell történnie, ami feltáratik előtted, vagy különben minden elveszett. Kérlek hát, midőn a szél megmutatja utadat, menj végig rajta, bármi legyen is az, vagy bekövetkezik, amit megmutattam neked.*

Kahlannak, lecsorgó könnyekkel az arcán nem kellett mérlegelnie a választát.

- *Meg fogom tenni, tiszteletre méltó Nagyatya.*

- *Köszönöm, gyermekem. Még egy dolgot el kell mondanom neked. A mi világunkban, ahol a ti világotokból eltávozott lelkek tartózkodnak, vannak olyanok, akik a fényben lakoznak a Teremtő oldalán, és olyanok, akik elől a Teremtő dicsőségét az Őrző árnyéka örökre eltakarja.*

- *Úgy értem, hogy ebben a dologban része van a jó és a rossz szellemeknek egyaránt?*

- *Olyan mérvű leegyszerűsítés ez, ami majdnem elfedi a valót, de a lehető legközelebb van ahhoz, amit a ti világotokban bárki is képes megérteni a miénkből. Ebben a dologban a mi világunk lakói mind azt teszik, ami a valójukból fakad. A szélnek túrníe kell, hogy a maga részét teljesítvén szabja meg a követendő utat.*

- *Meg tudod mondani nekem, hogyan lehetett mágiát lopni a széltől?*

- *Árulás útján.*

- *Árulás? Kit árultak el?*

- *Az Őrzőt.*

Kahlannak leesett az álla meglepetésében. Azonnal eszébe jutott a Sötétség Nővére, aki Aydindrilben járt: Amelia Nővér. Csak ő lehetett.

- *A Sötétség Nővére elárulta az urát?*

- *E léleknek az útja a Szelek Templomába az Árulás Csarnokán át vezetett. Az első behatolásnak ez volt az egyedül lehetséges útja. Elővigyázatossággul intéztetett ez így.*

Hogy az Árulás Csarnokán átjuthasson, a behatolónak tökéletesen és visszavonhatatlanul el kell árulnia azt, amiben hisz. Midőn a behatoló végérvényesen elárulja saját ügyét, nincs többé oka tovább haladni.

Az Álomjáró rátalált egy próféciára, amellyel legyűrheti ellenségét, de a próféciát beindítandó, a széltől kellett mágiát szereznie.

Az Álomjáró megtalálta a módját, hogy ama lelket kényszerítse urát, az Őrzőt elárulni, mindazonáltal mégis teljesíteni az Álomjáró kívánságát. Oly módon tette ezt, hogy elsőként hagyta eme léleknek, hogy megtarthassa mesterének, az Őrzőnek tett esküvését, s az Álomjáró ezen lélek másodlagos mesterévé tette magát, mint az élők világában legfőbb és egyedüli mestere. Azután kettős kötés útján kényszerítette eme lelket, hogy elsődleges mesterét elárulja. Ily módon a lélek bejuthatott az Árulás Csarnokába, sértetlenül magával vivén az Álomjáró által rárótt

feladatát és e feladat iránti elkötelezettségét. Ilyen módon az Álomjáró meggyalázta a szelet, és megszerezte, amit megszerezni célja volt.

Azok azonban, akik a Templomot a szélre bízták, biztonsági intézkedéseket is beiktattak arra nézvést, ha netán ilyesféle esemény adódna. E biztonsági tervet a vörös Hold megjelenése aktiválta.

Kahlannak már magára az „árulás” szóra vadul dobogni kezdett a szíve.

- Ez az a mód, ahogy mi is bejuthatunk a szélhez?

A szellem vizsgálta Kahlant, mintha fel akarná mérni a lelke erejét.

- Ha egyszer a Szelek Templomát megszenteltetnénk, az Árulás Csarnokán át vezető út lezárul, más úton kell immár behatolni. De nem kell emiatt aggódnod: a szél tudotokra fogja adni kíváncsiainak az egyensúly szabályainak követelményei szerint. A szelet őrző öt Szellem ennek megfelelően fogja megszabni az utat.

- Tiszteletre méltó Nagyatya, hogyan adhat egy hely utasításokat? Úgy adod elő a dolgokat, mintha a szél valami élő személy lenne.

- Én sem létezem többé az élők világában, mégis, mikor szólítanak, üzenetet hozhatok a Fátyol túloldaláról.

Kahlannak megfájdult a feje az erőlködéstől, annyira próbálta megérteni, amit a szellem mondott. Azt kívánta, bár itt lenne Richard is, és ő tehetne fel kérdéseket. Kahlan attól félt, nem fogja megkérdezni azt, ami a legfontosabb lehetne.

- Igen, tiszteletre méltó Nagyatya, de te azért vagy képes erre, mert szellem vagy. Mert valaha élő voltál. Mert lelked van.

A szellem kezdett elhalványulni.

- A széllel történetek miatt megsérült a Fátyol, a határ a világok között. Nem maradhatok tovább. A skrinek, a határ őrzői visszahúznak. Mivel a szél meggyalázása megváltoztatta az egyensúlyt, nem jöhetek vissza újra a Gyűlésre, amíg az egyensúly helyre nem áll.

A szellem már olyan halvány volt, hogy alig látták.

- Tiszteletre méltó Nagyatya, még valamit tudnom kell. Maga a járvány is mágia?

A hang már nagyon távolról jött.

- A mágia, amit a szélbe rejtettek el, hatalmas erőt képvisel, hatalmas tudást igényel, hogy helyesen lehessen felhasználni. Anélkül használták fel, hogy megértették volna, mit szabadítanak fel, vagy hogy hogyan lehetséges azt megfékezni. A járvány e mágia által vette kezdetét, miképpen a varázsló villama is mágia, de ha a villám kiszáradt fűvű pusztára sújt le, a tűzvihar, ami keletkezik, már nem mágikus. A járvány is ilyen. Mágia hozta létre, de most már egyszerű járvány, mint amilyenek voltak már korábban is. Véletlen és megjósolhatatlan - de mágia tüzei.

- A járvány jelen van Aydindrilben, és itt is. Elszigetelt marad?

- Nem.

Jagang nem tudta, mit csinál. Akár még ő maga is áldozatul eshet, ha nem sikerül a járványt megfékezni.

- Ott van már más helyeken is, ahogy mutattad nekem? Megkezdődött már másutt is?

A szellem fénye kihuny, mint ahogy egy lámpa gyenge fénye kialszik.

- Igen - jött a távoli, visszhangzó suttozás.

Abban reménykedtek, hogy a járványt sikerülhet Aydindrilre korlátozni. Ez a remény most elveszett. A tűzvihar, amit a Szelek Templomból származó mágia szikrája indított el, felégetheti az egész Középföldet, akár az egész Újvilágot is.

A kör közepén, ahol a szellem megjelent, örvénylett a levegő, amint a szellem visszatért az Alvilágba.

Messziről, az Alvilágból Kahlan egy másik szellem visszhangos nevetését hallotta. A gonosz kuncogástól végigfutott a hátán a hideg.

Ahogy Kahlan magához tért a Gyűlés kábulatából, a Vének körbeállták. Ők jobban hozzászoktak már ehhez a megváltozott szellemi állapothoz, mint Kahlan, az ő feje még mindig hányingert keltően szédült. Az egyik vén, Breginderin, lenyújtotta neki a kezét, hogy segítsen felállni.

Mikor Kahlan megfogta Breginderin kezét, a vén combján, a fekete és fehér sárcsík alatt meglátta a jeleket. Felnézett az öreg bátorító, kedves mosolyt sugárzó arcára. Ez az ember egy napon belül halott lesz.

Barátja, Savidlin is ott volt, hozta Kahlan ruháit. Kahlan hirtelen, a testét borító sárréteg ellenére nagyon meztelennek érezte magát. Kezdte magára venni a ruháit, közben megpróbálta elrejtetni a zavarát, és némán korholta magát, hogy a fenyegető katasztrófa árnyékában ilyen csip-csup dolgokkal törődik. A Gyűlés a holtak szellemének megidézéséről szólt, nem férfiakról és nőkről. És mégis, ő nő volt, a többiek meg mind férfiak.

- Köszönöm, hogy eljöttél, Inkvizítor Anya - mondta a Madarak Atyja. - Tudjuk, hogy ez a hazatérésed nem olyan örömteli, mint amilyennek mindnyájan kívántuk volna.

- Nem - suttozta Kahlan -, nem olyan. A szívem dalol, hogy újra láthatom a népemet, de a dal szomorúan zeng. Tudnotok kell, tiszteletre méltó Vének, hogy Richard és én mindent meg fogunk tenni. Nem nyugszunk, amíg ezt a járványt meg nem állítjuk.

- Gondolod, hogy meg lehet állítani olyasmit, mint a láz? - kérdezte Surin.

Savidlin a blúzáat gomboló Kahlan vállára tette a kezét.

- Az Inkvizítor Anya és Indulatos Richard máskor is segítettek már rajtunk. Ismerjük, mi van a szívükben. Az ősünk azt mondta, hogy ezt a lázat a mágia szabadította ránk. Az Inkvizítor Anya és a Kereső erős mágiával rendelkeznek. Megteszik, amit tenniük kell.

- Savidlin igazat beszél: Megtesszük, amit tennünk kell.

Savidlin rámosolygott Kahlanra.

- Azután pedig, mikor végeztetek, hazajöttök a népetekhez, és összeházasodtok, ahogy terveztétek? Weselan, a feleségem szeretné látni, hogy barátnője, az Inkvizítor Anya abban a ruhában megy férjhez, amit ő varrt neki.

Kahlan elfojtotta magában kikívánczoló sikoltását.

- Semmit nem tudok kívánni, ami nagyobb örömet okozna nekem, kivéve, ha egészségesnek láthatnék mindenkit a népemben.

- Nagyon jó barátja vagy az egész népünknek, gyermekem -mondta a Madarak Atyja. - Alig várjuk az esküvőt, miután végeztetek a szellemek és a mágia dolgával.

Kahlan körbepillantott az öt figyelő szemeken. Úgy gondolta, ezek az emberek nem látták a halálnak azokat a vízióit, amiket neki mutatott meg a szellem, és nem ismerték a járvány valódi méreteit, amivel szembe kellett nézniük. Láttak már lázas betegségeket korábban is, de semmi olyat, ami fogható lett volna ehhez a pestisjárványhoz.

- Tiszteletre méltó Vének, ha kudarcot vallunk... ha...

Elcsuklott a hangja. A Madarak Atyja sietett a segítségére.

- Ha kudarcot vallanál, gyermekem, tudni fogjuk, hogy nem azért történt, mert nem tettél meg mindent, amit lehetett. Ha van valami lehetőség, tudjuk, mindent meg fogsz tenni, hogy megtaláld. Bízunk benned.

- Köszönöm - motyogta Kahlan.

Látását könnyek homályosították el. Rákényszerítette magát, hogy felemelje a fejét. Csak megrémítené vele ezeket az embereket, ha láttatni engedné, mennyire fél.

- Kahlan, feleségül kell menned Indulatos Richardhoz - kacarászott a Madarak Atyja könnyedén, mintha csak fel akarná vidítani Kahlant. - Egyszer már kibújt alóla, hogy feleségül vegyen egy Sárasszonyt, ahogy számára elterveztem. Az elől nem fog megmenekülni, hogy téged elvegyen. Mindenképpen Sárasszonyt kell feleségül vennie.

Kahlan túlságosan benujnak érezte magát hozzá, hogy viszonozza a mosolyt.

- Itt maradsz az éjszaka hátralévő részére? - kérdezte Savidlin. - Weselan örülne, hogy láthat.

- Bocsássatok meg, tiszteletre méltó Vének, de azonnal vissza kell mennem, ha meg akarom menteni a népünket. Richardhoz kell mennem, és elmondanom neki, amit a ti segítségetekkel megtudtam.

21. FEJEZET

A kapualjból egy nő lépett ki a keskeny, elhagyatott sikátorba. A férfinak meg kellett állnia, nehogy beleütközzön. A nő a vállkendője alatt vékony szövetrohát viselt, és ahogy meredeztek alatta a mellbimbói a hidegtől, abból meg lehetett állapítani, hogy nem viselt semmit a ruha alatt.

A nő azt hitte, hogy a férfi mosolya neki szól. Nem a nőre mosolygott, csak mulattatta, hogy az alkalom néha olyankor kínálja fel magát, amikor a legkevésbé számít rá. Úgy gondolta, hogy a rendkívüli egyénisége vonzotta hozzá a kalandokat.

Váratlan vagy sem, ő mindig felkészült volt arra, hogy az eseményeket a saját hasznára fordítsa.

A nő viszonozza a mosolyát, kezével alulról fölfelé végigsimított a férfi mellkasán, és egy ujjával megcsiklandozta az állát.

- Nocsak, nocsak, szívi. Akarsz egy kicsit szórakozni?

A nő nem volt vonzó, a jelentkező lehetőség véletlenszerű jellege mégis azonnal felkeltette a férfi vágyát. Tudta, mit akar a nő. Ahogy közel húzódott hozzá, ahogy igyekezett lekötni a figyelmét, abból tudni lehetett. Volt már ilyen élménye. Az igazat megvallva, időnként szándékosan kereste is az ilyesmit. Ez így még nagyobb kihívás volt. A kihívás ritka mód felfokozza a kielégülés élményét.

A helyzet nem volt ideális - határozott hátrányai voltak, például, nem hagyhatta, hogy a nő sikoltozásával felhívja rájuk a figyelmet, de azért mégis csak gyönyöröket ígérő helyzet volt, még ilyen körülmények között is. Megnyitotta érzékeit. Már szívta is magába a részleteket, mint kiszáradt föld az áztató esőt.

Hagyta, hogy gerjedelme elragadjja.

- Szóóóóval - mondta jól elhúzva a szót - van valami szobád?

Tudta, úgyis, hogy nincsen. Tudta, mire megy ki a játék.

A nő a vállára tette a kezét.

- Nem köll ide szoba, szívi, csak egy fél ezüst.

A férfi észrevétlenül végigjártatta a tekintetét a közeli épületeken. Minden ablak sötét volt. A nedves utcakövekről csak néhány távoli fény verődött vissza. Ez itt raktárnegyed volt, ezekben a házakban senki sem lakott. Nem valószínű, hogy sok ember járna erre felé, egy-egy kósza járókelőt kivéve, amilyen ő maga is volt. Azért tudta, hogy elővigyázatossággal kell fékeznie a gerjedelmét.

- Kicsit hideg van hozzá, hogy itt vetközzünk le a macskakövön, nem?

A nő a férfi arcára tette az egyik kezét, hogy a figyelmét magára irányítsa. A másik kezével megérintette a férfit a

lába között. Elégedett dorombolást hallatott attól, amit ott tapintott.

- Ne aggódj, szívi, egy fél ezüstért van egy jó meleg helyem, ahová beteheted.

Élvezte a játékot. Olyan régen volt már utoljára. A legártatlanabb, legtapasztalatlanabb arkifejezését öltötte fel a nő kedvéért.

- Hát nem is tudom... Kicsit durvának tűnik ez nekem így. Általában akkor szeretem a legjobban, mikor van idő rá, hogy az ifjú hölgy is élvezze a dolgot.

- Ó, én élvezni fogom, szívi. Csak nem gondolod, hogy azért a fél ezüstért csinálom? Persze, hogy nem. Én is élvezem. Nekem is jó.

A nő az ajtó felé hátrált, ahonnan kilépett. A férfi hagyta, hogy a nő a tarkójára tapasztott ujjaival magával húzza.

- Nem hordok magammal ilyen aprópénzt.

Szinte látta, hogy a nő szemei felragyognak a gondolatra, hogy ilyen szerencséje van. Még hátra volt, hogy a nő rájöjjön, hogy ezen az éjszakán a szerencséje balra fordul.

- Nem? - A nő úgy tett, mint aki vissza akarja vonni az ajánlatát azután, hogy már kellőképpen kísértésbe ejtette őt azzal, amit megcsillogtatott előtte.

- Hát, sajnos egy hölgynek is meg kell keresnie a mindennapi betevőre valót. Azt hiszem, megyek, és megnézem, hátha találok olyat, aki...

- A legkisebb, ami van nálam, az egy ezüst. De szívesen odaadom az egész ezüstöt, ha nem sieted el, és te is élvezed, ahogy mondtad. Szeretem, ha az ifjú hölgyek is élvezik. Nekem az okoz örömet.

- Micsoda szerető! - dorombolta a nő esetlen, megjátszott szenvedéllyel, miközben elvette az eléje tartott ezüstöt.

A nő büzlött. A mosolya nem szépítette meg az arcát, a férfi mégis tobzódott a részletekben: a kócos haj, a mosdatlan női test szaga, a karvalyorr, az apró szemek. Közönséges nő volt, sokkal alantasabb, mint amilyenhez a magafajta szokott, de ennek is megvolt a maga külön élvezete.

Amíg a nőt nézte, közben feszülten hallgatózott. A többi részlet még fontosabb volt, ha minden élvezetet ki akart aknázni a helyzetből.

A nő behátrált a kapualjba, és leült egy oda kirakott sámlira. Az ajtómélyedésben épp hogy elfértek ketten. A férfi a nő elé állt, háttal a sikátornak.

Bosszantotta, hogy a nő ilyen kék vágyó, tapasztalatlan zöldfülűnek nézi. Nem baj, hamarosan meg fogja tudni, mekkorát tévedett.

A nő csókot nyomott a nadrágja elejére, közben az övét kezdte bontogatni. Nem fog sokáig tartani. A nő nem akarta, hogy sokáig tartson, mielőtt tovább megy, hogy az éjszaka leple alatt minden pénzt bekaszáljon, amit csak lehet.

A férfi gyengéden, de határozottan összefogta egy kezébe a nő két csuklóját, mielőtt még az a nadrágot kibonthatta volna. Nem akarta, hogy nadrágja a térde körül harangozzon, amikor az egész majd elkezdődik. Az egyáltalán nem lenne jó.

A nő meglepődött, de felmosolygott rá, meg volt győződve róla, hogy mosolyával elbűvöli őt. Nem kell már ezt sokáig elviselnie. Nem fog sokáig tartani.

Sötét volt. Elég sötét ahhoz, hogy senki ne lássa biztosan, hogy mit csinál a nővel. Az emberek ilyenkor azt látták, amit látni akartak.

A nő még mindig mosolygott, még nem volt ideje rá, hogy megkérdezze, miért fogta le a kezét. Szabad kezével lenyúlt és megfogta a nő tarkóját. A nő ekkor is csak azt hitte, hogy a férfi oda akarja nyomni a fejét, amíg a szolgáltatást megkapja.

A nyak tökéletes szögben hajolt meg.

Ekkor felmordult, és a hüvelykujjával szétúzta a nő gégéjét.

Most már ő mosolygott. A gurgulázó, fuldokló hang nem kelt azonnal gyanút. Az emberek ilyenkor azt hallják, amit hallani akarnak, épp, ahogy azt is látják. A nő fölé görnyedt, mint ahogy ilyenkor tenni szokták, miközben kiszorította belőle az életet.

- Meglepetés! - suttogta a nő kiguvadó szemeibe.

Kéjelgett a fuldokló nő döbrent arkifejezésében. Mikor a nő karja elernyed, a hajánál fogva tartotta fenn a fejet, és a combjára támasztotta. Várakozott.

Csak néhány másodpercebe tellett, és meghallotta a háta mögül közeledő óvatos lépteiket. Egy embernél több, ahogy várta. Tudta, mi készül: rablás.

Még egy pár másodperc, és odaértek. A férfi számára a várakozás, a szagok, hangok és képek részletei megnyújtották az időt. Az emberek legkülönlegesebbike volt. Uralta az időt. Uralta az életet. Uralta a halált.

És most eljött az ideje a további gyönyöröknek.

Térdével alátámasztotta a nő gerincét, és egy gyors rántással eltörte a nő nyakát. Megpördült, és a kését a közvetlen mögötte lévő férfiba döfte, felhasítva ágyékától a mellkasáig. Továbbperdült a kiomló belekkel a sikátor földjére rogyó test elől.

Egy másikat is várt. Volt még egy. Az efféle nők általában két férfival raboltatják ki a kuncaftot. Korábban sohase látott hármat. Az új fejlemény okozta váratlan veszély szédületig fokozta a kék érzetét.

A második ember, aki jobbról támadt, meglendítette a kezét. A férfi látta a kés villanását, és egy lépéssel kikerülte a lecsapó pengét. Ahogy a harmadik is rátámadt, visszaverte egy, a mellcsontjára mért rúgással. A támadó a mögötte lévő falnak csapódott, és a fájdalomtól nyögve térdre rogyott. Nem bírt levegőt venni.

A jobb oldali támadó megdermedt. E pillanatban egy az egyhez álltak szemben egymással. Az arca tulajdonképpen egy gyereké volt. Egy gyerek bátorságával sarkon fordult, és futásnak eredt.

Ő mosolygott. Nincs tökéletesebb célpont, mint egy futó ember feje. Amíg a karok és a lábak vadul dugattyúzva mozognak, a fej szinte mozdulatlan marad. Ez a célpont most a stabilitás központjaként nyugodott a szeme előtt.

Elhajította a kését. A kölyök olyan gyorsan futott, ahogy csak dugattyúmozgású lábai bírták. A kés gyorsabb volt nála, kemén puffanással csapódott a célpontba. A fiatal rabló azonnal lerogyott.

A harmadik támadó már talpon állt. Idősebb volt, nagy testű, izmos, és tombolt benne a düh. Ez jó.

Egy oldalról bevitt rúgás eltörte a rabló orrát. Az a fájdalomtól és haragtól üvöltve előre rontott. Ő oldalra elhajolt a villanó acél elől, és kirúgta a támadó alól a lábát. Az egész egy szempillantásnyi idő alatt zajlott le. Dicsőséges pillanat volt ez: az őrzőngve támadó dühös, veszélyes bika rohama.

Csak úgy itta magába a részleteket: a rabló ruháját, a kis szakadást a kabátja hátán, a távoli fényt visszatükröző kopasz foltot a koponyán, a göndör, zsíros haját, a jobb fülcimpa kis darabkájának hiányát, a mozdulatsort, amivel a támadó összerogyott, mikor a csizmatalpa elérte a vállai között.

Akkor látta meg a vért, mikor hátracsavarta a rabló karját. A vér olyan valami volt, amire gondosan odafigyelt. Ez a vér meglepte. Nem vágta meg a támadóját - eddig még. Nem is a rabló törött orrából jött a vér.

A nem várt vér látványa a meglepetés ritka izgalmát váltotta ki belőle.

Rájött, hogy a rabló ordít fájdalmában. Még hangosabban ordított, mikor a vállá kificamodott. Rávetette magát a rablóra, és tenyere élével a fejére sújtott. A fogak reccsenve törtek ki a macskakövnön, és az ordítás is csendesedett valamelyest. Markába szorította a zsíros haját, és hátrahúzta a rabló fejét. Hallgatta a fájdalmas nyögéseket.

- A rablás veszélyes vállalkozás. Itt az ideje, hogy megfizess az árát.

- Nem bántottunk volna - gurgulázta az ember -, csak kiraboltunk volna, te fattyú!

- Fattyú? Igen?

Gondosan, lassan, minden centimétert külön kiélvezve vágta át a vergődő férfi torkát.

Micsoda váratlan gyönyöröket hozott ez az éjszaka! Begörbített ujjakkal emelte fel a karját. Lassan kimarkolva a levegőből a halál kvintesszenciáját, tapintotta selymes puhaságát, ahogy felfelé lebegett a levegőben, és visszahúzta magához.

Ő volt a beteljesülése ezeknek az életeknek. Ő volt az egyensúly. Ő volt a halál. Élvezte a felismerést a szemeikben. Az volt a legjobb, amikor a felismerést... a rettegést sugárzó tekintetekben fürödhett. Ez kielégülést nyújtott neki. Ettől vált teljes egészé.

Mámortól szédülten itta be az alvadó vér szagát. Csak azt sajnálta, hogy nem tarthatott tovább. Azt sajnálta, hogy nem élvezhette a hosszan elnyújtott sikolyokat. A sikoly gyönyör volt. Vágyott rá, kívánta, szüksége volt rá. A sikoly betöltötte és kiteljesítette. Szüksége volt a sikolyokra. Nem is magára a hangra - gyakran betömte az áldozatai száját -, hanem a próbálkozásra, és arra, amit a sikoly képviselt: a rettegésre.

Ha nem volt módja rá, hogy hosszasan élvezze a rettegés sikolyait, üres maradt, gerjedelme nem elégült ki.

Hangtalanul elindult a sikátorban, és hamarosan megbizonyosodhatott róla, hogy célzótehetsége most is hibátlan volt, mint mindig. Szeme olyan éles volt, mint a kése, ami most is megtalálta a célpontot. A fiú az oldalára rogyva hevert. Elragadó látvány volt, ahogy a kés markolatig beágyazódva állt ki a koponyája hátuljából. A súlyos penge hegye elől kibukkant a homlokán, a közepétől épp hogy csak egy árnyalatnyit oldalra.

Az érzékelések tengerébe merülve egy új érzést talált: a fájdalmat.

Meglepetten vizsgálta meg a karját, és felfedezte a váratlan vér forrását. Jó hathüvelyknyi hosszú vágás tátongott a jobb alkarján. A seb mély volt. Össze kell majd varrni.

A váratlan felfedezés okozta élvezettől a lélegzete is elakadt.

Veszély, halál és sebesülés - mindez egyetlen éjszakán, egyetlen véletlen találkozásból. Ez már szinte túl sok is volt.

De amire mindennél jobban vágyott, azt mégsem kaphatta meg: az elhúzódó rettegést, a precíz, alapos darabolást, a bemetszéseket, a dözsölést a vérben, a végtelen, tökéletes fájdalom élvezetét, és a végén az őrzőngő döfködés gyönyörét.

Sebaj, a hangok megígérték neki, hogy mindezt meg fogja kapni. Megígérték neki a legvégső hódítást, a legtökéletesebb párosodást.

Megígérték neki a legtökéletesebb kéj élvezetét.

Megígérték neki, hogy megkaphatja az Inkvizítor Anyát.

Eljön még az ő ideje.

Eljön még az Inkvizítor Anya ideje.

Hamarosan.

Mikor Verna megpaskolta az arcát a nedves kendővel, Warren kinyitotta a szemét. Verna nagyot, megkönnyebbültet sóhajtott.

- Hogy érzed magad?

Warren megpróbált felülni. Verna kezét a mellkasára téve határozott mozdulattal visszanyomta a szénába.

- Csak maradj nyugton, és pihenj.

Warren elfintorodott fájdalmában, és megnyalta az ajkát.

- Szomjas vagyok.

Verna ültében a vödör felé fordult, megmerítette a merőkanalat és Warren szájához tartotta. Warren mindkét kezébe fogta a kanál alját, és mohón nyeldekelte a vizet, amíg a kanál ki nem ürült. A hosszú ivás után a levegőt kapkodva zihálta:

- Még!

Verna belemerítette a kanalat a vödörbe, és bőségesen hagyta inni Warrent. Rámosolygott.

- Örülök, hogy felébredtél.

Úgy tűnt, Warrennek az is komoly erőfeszítésébe került, hogy visszamosolyogjon.

- Örülök, hogy felébredtem. Ezúttal meddig voltam öntudatlan?

Verna vállat vont, mintegy lerázva Warren aggodalmát.

- Pár óráig.

Warren körbenézett maga körül a pajtában. Verna felemelte a lámpát, hogy Warren jobban láthassa a környezetét. A tetőn dobolt az eső, amitől az egésznek valami lakályos jellege lett.

Verna letette a lámpát és félkönyékre heveredett Warren mellé.

- Nem valami extra szállás, de legalább száraz.

Warren félig-meddig öntudatlan volt, amikor a tanyára rátaláltak. A család, amely ott lakott, segítőkésznek bizonyult. Verna visszaütötte, amikor felajánlották az ágyukat, nem akarta, hogy a házigazdák aludjanak kint a saját pajtájukban.

Hús-egynéhány éves vándorlása alatt Verna sokszor aludt ilyesféle helyeken, és megfelelőnek találta a szálláshelyet. Szerette a széna illatát. Amikor még úton volt, azt hitte, gyűlöli a szénaillatot, de amikor visszatért a kolostori élethez a Próféták Palotájában, megváltozott a véleménye, és vágyakozni kezdett a széna, a por, a fű és az esőmosta tiszta levegő illata után.

Warren gyengéden Verna kezére tette a kezét.

- Verna, sajnálom, hogy annyira lelassítom a haladásunkat.

Verna rámosolygott. Eszébe jutott, hogy volt idő, amikor türelmetlen természete miatt bosszankodva járkált volna fel-alá. Warren és a szerelem kihozta belőle természete türelmesebb oldalát. Warren jót tett Vernának. Warren a mindene volt Vernának.

Hátrasímtotta Warren göndör szőke haját, és megcsókolta a homlokát.

- Butaság. Úgyis meg kellett volna állnunk éjszakára. Az esőben lassú és nyomorúságos lett volna az utazás. Ha pihenünk egy jót, a végén gyorsabban fogunk haladni. Higgy nekem: elég tapasztalatom van az ilyesmiben.

- De olyan... hasznavehetetlennek érzem magam.

- Te Próféta vagy. Olyan információkhoz jutunk általad, ami egyáltalán nem haszontalan. Ezzel máris megóvtál bennünket több napi úttól a rossz irányban.

Warren kék szemeivel a szarufákat pásztázta végig.

- Idővel egyre gyakoribbak lesznek a fejfájások. Félek rágondolni, hogy egyszer lehunyom a szemem, és nem nyitom ki soha többé.

Ezen az éjszakán először, Verna elkomorodott.

- Ilyen beszédet hallani sem akarok, Warren! Megcsináljuk.

Warren tétovázott, nem akart vitába szállni Vernával.

- Ha te mondd, Verna. De mindig csak jobban le fogom lassítani a haladásunkat.

- Ebben a dologban már intézkedtem.

- Intézkedtél? Mit csináltál?

- Béreltem szállítóeszközt. Egy darab útra legalábbis.

- Verna, hiszen te mondtad, hogy nem akarsz kocsit bérelni, hogy az felhívna ránk a figyelmet! Azt mondtad, nem kockáztathatjuk, hogy felismerjenek, és nem akarod, hogy toladó emberek azt kérdezzék, ki utazik abban a kocsiban.

- Nem kocsit. És nem akarok semmiféle ellenvetést hallani. Felbéreltem ezt a gazdát, hogy vigyen el minket délre egy darabon a szekeren. Azt mondta, lefekhetünk a szekér hátuljában, és te pihenhatsz. Be fog bennünket takarni szénával, úgy, hogy nem kell tartanunk a kíváncsiskodó emberektől.

Warren összeráncolta a homlokát.

- Miért tenné meg ezt értünk?

- Jól megfizettem. De ami ennél is fontosabb, ő és a családja kitartott a Fény mellett. Tiszteli a Fény Nővéreit.

Warren visszadólt a szénába.

- Hát azt hiszem, ez nem hangzik rosszul. Biztos vagy benne, hogy saját jószántából teszi? Nem csavargattad meg előtte az orrát, vagy ilyesmi?

- Úgyis arrafelé menne.

- Tényleg? Miért?

Verna felsóhajtott.

- Van egy beteg lánya. Még csak tizenkét éves. Gyógyszert akar hozni neki.

Warren arca elsötétült a gyanakvástól.

- Miért nem gyógyítottad meg a kislányt?

Verna állta Warren tekintetét.

- Megpróbáltam, de nem sikerült. A kislánynak görcsei vannak, magas láza, és hány. Mindent megpróbáltam. Szinte mindent odaadnék, hogy kigyógyítsam azt a szegény gyereket a szenvedéséből, de nem sikerül.

- Van valami elképzelésed, hogy miért nem?

Verna szomorúan megrázta a fejét.

- A Tehetséggel nem lehet mindent meggyógyítani, Warren. Te is jól tudod. Ha csontja törött volna, tudnék segíteni rajta. Sokféle betegségben tudnék rajta segíteni, de a Tehetség csak részben használható a láz ellen.

Warren elfordította a fejét.

- Ez igazságtalanság. Ők felajánlják a segítségüket, és mi alig tudunk segíteni valamit rajtuk.

- Tudom - suttogetta Verna. Egy darabig csendben hallgatta az eső kopogását a tetőn.

- Legalább a hasi fájdalmait tudtam valamelyest enyhíteni. Egy kicsit könnyebben tud pihenni.

- Jól van. Ez legalább jó. - Warren egy szalmaszállal játszadozott. - Kapcsolatba tudtál lépni Annalina Prelátussal? Hagyott végre üzenetet neked az útinaplóban?

Verna próbálta eltitkolni, mennyire zavarja ez a dolog.

- Nem. Sem az én üzeneteimre nem válaszolt, sem saját üzenetet nem küldött. Nyilván túlságosan elfoglalt. Nem kell, hogy a mi kis gondjainkkal terheljük. Majd hallani fogunk felőle, ha tud rá időt szakítani.

Warren rábólintott. Verna elfújta a lámpát, Warren mellé fészkelte magát és a Próféta vállára hajtotta a fejét. Karjával átölelte Warrent.

- Legjobb lesz, ha alszunk valamennyit. Napkeltekor indulunk.

- Szeretlek Verna. Azt akarom, hogy tudd, ha álmomban meghalnék.

Válaszul Verna ujjai megsimogatták az arcát.

Clarissa kidörzsölte az álmat a szeméből. A súlyos zöld kárpitfüggönyök szegélyeinél beszökött a hajnal fénye. Clarissa felült az ágyban. Nem emlékezett rá, hogy valaha is ilyen jó közérzettel ébredt volna. Átnyúlt Nathan oldalára, hogy felkeltse és neki is elmondja. Nathan helye üres volt.

Clarissa felült, és lábait átlendítette az ágy peremén. Mikor nyújtózott egyet, az éjszaka történetektől izomlázás lábai fájdalommal tiltakoztak. Úgy gondolta, azért csalt mosolyt az arcára még ez az enyhe kis fájdalom is, mert az okát juttatta eszébe. Soha nem hitte volna, hogy az izomláz ilyen kellemes érzés lehet.

Beteszte a karjait a Nathantól ajándékba kapott csinos rózsaszín köntösbe, nyaka körül elrendezte a fodrait, és megkötötte a selyemövét. Lábujjait kéjes érzéssel befúrta a vastag szőnyeg bolyhai közé.

Nathan az íróasztal mellett ült egy levél fölé hajolva.

- Jól aludtál?

Clarissa félig lehunyta a szemét, és kéjeset sóhajtott.

- Elmondhatom, hogy igen - felelte széles mosollyal - már amennyit hagytál aludni.

Nathan rákacsintott. A tollat belemártotta a kék tintás kalamárisba, és folytatta a körmölést. Clarissa mögé sétált és két kezét Nathan vállaira tette. Nathan a nadrágján kívül semmit sem viselt. Clarissa ujjával gyúrni kezdte Nathan nyakán az izmokat. Nathan jóleső nyögéssel reagált, Clarissa tehát folytatta. Szerette hallgatni Nathan elégedettséget kifejező hangjait, még inkább azt, hogy ennek az elégedettségnek ő volt a kiváltó oka.

Miközben hüvelykujjaival Nathan lapockáit masszírozta, a férfi válla fölött megnézte, hogy mit ír. Pillantása végigfutott a levélen, és látta, hogy utasítások voltak benne csapatok mozgásáról olyan helyekre, amelyekről sohasem hallott. Nathan tovább írt, egy tábornokot figyelmeztetve a Rahl Nagyúr iránti kötelezettségeire, és annak szörnyű következményeire, ha ezeket a kötelezettségeit nem teljesítené. A levél hangneme ugyanolyan parancsoló volt, mint amit akkor használt, amikor azt akarta, hogy az emberek olyan fontos emberként bánjanak vele, mint amilyen valójában is volt. A levelet így írta alá: „Rahl Nagyúr”.

Clarissa lehajolt, könnyű csókot nyomott Nathan nyakába, és egy icipicit beleharapott a fülébe.

- Nathan, a múlt éjszaka több volt, mint csodálatos. Varázslatos volt. Nagyszerű voltál. Én vagyok a legszerencsésebb asszony a világon.

Nathan csibészesen rámosolygott.

- Varázslat. Hát igen, az is volt benne egy kevés. Öregember vagyok én, mindent fel kell használnom, amim van.

Clarissa ujjával megfésülte Nathan haját.

- Öregember? Én nem úgy gondolom. Csak azt remélem, hogy én is legalább fele annyira ki tudtalak téged

elégíteni, mint amennyire te engem.

Nathan nevetett, és összehajtogatta a levelet.

- Azt hiszem, sikerült lépést tartanom veled. - Kezével benyúlt Clarissa köntösébe, és belecsípett a pucér fenekébe. Clarissa visítva ugrott egyet. - Életem egyik csúcspontja volt, hogy egy ilyen gyönyörű szerelmes asszonnyal lehettem együtt.

Clarissa a mellére vonta Nathan fejét.

- Nos, még élünk. Semmi okot nem látok rá, hogy ne próbálhatnánk meg még néhány ilyen csúcspontra eljutni.

Nathan ravasz mosolya széles vigyorra terebélyesült, ahogy visszatette a kezét Clarissa mezítelen fenekére, és megmarkolta. A szemében kéjvágyó csillogás ült.

- Hadd fejezzem be ezt a kis üzleti ügyet, aztán majd utánanézzünk, hogy megkapjuk az ellenértékét a pénzünknek, amit azért a nagy ágyért fizettünk.

Egy picike rézkanállal vörös viaszdarabokat halászott ki egy óndobozból, és a levélre borította.

- Nathan, te buta, először fel kellene olvasztanod a pecsétviaszt, mielőtt a levélre teszed!

Nathan felhúzta az egyik szemöldökét.

- Mostanra már megtanulhattad volna, drágám, hogy az én módszerem jobb.

Clarissa torokhangon felnevetett.

- Az én hibám.

Nathan mutatóujjával kis köröket írt le a levél fölé. Ujjából fényszikrák pattogtak át a viaszrögökre. A viaszdarabok röviden felfénylettek, aztán vörös tócsává olvadtak össze a levélen. Clarissa gyönyörűségében levegőért kapkodott. Nathan a meglepetések soha ki nem fogyó tárháza volt. Arcát elöntötte a melegség a gondolatra, hogy Nathan ujjai másféle csodákra is képesek voltak.

Lehajolt, és meghittén Nathan fülébe súgta:

- Szeretnék téged és azt a mágikus ujjadat újra az ágyamban tudni.

Nathan nyomatékosan felemelte azt a mágikus ujját.

- És úgy is leszen, drágám, amint ezt a levelet az útjára indítom.

Ismét körözött az ujjával a levél fölé, és az magától felemelkedett az asztalról. Clarissa meglepetésében felvonta a szemöldökét. A levél Nathan előtt lebegett a levegőben, miközben az ajtóhoz ment. A másik kezével színpadias mozdulattal kört írt le, és az ajtó feltárult.

Egy katona, aki a folyosó padlóján ült az ajtóval szemközi falnak támaszkodva, felpattant, és öklét a szívére szorítva tisztelt.

Nathan, egy szál nadrágban állva az ajtóban, vállára omló ezüst hajával valami vad embernek nézett ki. Clarissa tudta, hogy nem az, de ahogy ott állt magasan és parancsoló tartásban, mások szemében nyilván annak látszott.

Az emberek féltek Nathantól. Ezt a szemükből lehetett meglátni. Clarissa megértette a félelmüket. Emlékezett rá, mennyire félt ő maga is Nathantól, mielőtt jobban megismerte. Ma már persze nehezebb esett felidézni, mennyire megrémítette a fölé tornyosuló Próféta látványa.

Clarissa úgy gondolta, hogy ha Nathan azokkal az azúrkék, sólyomtekintetű szemével ránézett az emberekre és haragvóan összevonta busa szemöldökeit, egy egész hadsereg is sarkon fordult és megfutamodott volna előle.

Nathan kinyújtotta a kezét, és a levél a mogorva arcú katonához lebegett.

- Minden utasításomat az eszedbe véted, ugye Walsh?

A katona kikapta a levelet a levegőből és az inge aljába dugta. Úgy látszott, bár a katona tisztelettudóan viselkedett, egyáltalán nem volt megijedve Nathantól.

- Természetesen. Ennél azért már jobban ismersz, Nathan.

Nathan veszített valamennyit az emelkedett stílusából, és megvakarta a fejét.

- Igen, azt hiszem.

Clarissa csodálkozott, hol akadhatott össze Nathan a katonával, és mikor volt ideje rá, hogy utasításokkal lássa el. Úgy vélte, Nathan az alatt az idő alatt járhatott odakint, amíg ő aludt.

Ez a katona valahogy másnak látszott, mint amelyeneket eddig látott. Útiköpeny volt rajta, az övéen bőrzacsκό lógott, és a ruhája jobb minőségű volt, mint amit Clarissa látni szokott a katonákon. A kardja is rövidebb volt, és a kése hosszabb. Nem volt kicsi ember. Akkora volt, mint Nathan, de a tartása miatt Clarissa Nathant nagyobbknak látta mindenki másnál.

- Add oda a levelet Reibisch tábornoknak! - mondta Nathan. És ne felejtsd el, ha azok közül a Nővérek közül akármelyik is kérdezősködni kezd, figyelmeztess őket arról, amit mondtam, és mondd meg nekik, hogy Rahl Nagyról azt parancsolta, hogy ne mondd el senkinek, amit hallottál. Ettől majd szorosra zárják a szájukat.

A katona mindentudóan mosolygott.

- Megértettem... Rahl Nagyról.

Nathan bólintott.

- Jó. Mi van a többiekkel?

Walsh tett egy határozatlan kézmozdulatot.

- Bollesdun errefelé lesz valahol, hogy informáljon róla, amit megtudott. Elégé biztos vagyok benne, hogy csak

Jagang felderítő csapatáról van szó, de Bollesdun biztosra akar menni. Akármilyen sokan voltak is, a főszerephez viszonyítva nem túl jelentős erő. Eddig nincs rá semmi bizonyíték, hogy az odalenti, a Grafaröböl közelében táborozó főszereg északra indult volna. Ahogy hallottam, Jagang csak ül és vár valamire. Hogy mire, azt nem tudom, de nem sürgeti a csapatait, hogy benyomuljanak északra az Újvilágba.

- Azt a sereget, amit én láttam, mélyen előre küldte az Újvilágba.

- Én akkor is csak azt gondolom, hogy az csak egy felderítő sereg. Jagang türelmes ember. Évekbe tellett neki, amíg meghódította az Óvilágot és megerősítette az uralmát. Nagyjából ugyanezt a taktikát alkalmazta: előre küldött egy felderítő sereget, hogy elfoglaljon egy kulcsfontosságú várost, vagy megszerezzen valamilyen lényeges információt, többnyire könyveket, vagy feljegyzéseket. Azok a csapatok vadállatokból állnak. Ez is része a taktikának, de a fő célja, amiért a sereget küldi, a könyvek.

Visszaküldik, amit sikerül megszerezni, és várnak, amíg Jagang eldönti, hova küldje őket legközelebb. Bollesdun elküldte néhány emberünket, hogy kiderítsék, de óvatosnak kell lenniük, így ez beletelhet némi időbe. Addig csak élvezd a várakozást.

Nathan az állát simogatva emésztette az információkat.

- Igen, El tudom képzelni, hogy Jagang egyelőre nem lelkesedik érte túlzottan, hogy az Újvilágba küldje a seregeit. - Tekintete visszatért Walshra. - Jobb, ha indulsz.

Walsh bólintott. Pillantása találkozott Clarissáéval. Visszanézett Nathanra, és apró mosoly jelent meg a szája szegletében.

- Szívem szerint való ember.

Nathan aprót kuncogott.

- A szív dolgai: a természet egyik nagy csodája.

Ahogy ezt Nathan mondta, attól Clarissa szívét dagasztani kezdte a büszkeség, hogy ő is része lehet Nathan szívügyeinek.

- Vigyázz magadra itt, ebben a viperafészekben, Nathan! Nem szeretném azt hallani rólad, hogy hátul nem voltak szemeid! - Megveregette az ingalját, ahová a levelet rejtette. - Különösen azután, hogy ezt kézbesítem.

- Vigyázok, fiam. Te csak azzal törődj, hogy a levél eljusson a címzetthez!

- Szavamat rá!

Miután az „üzleti ügy” véget ért és Nathan becsukta az ajtót, Clarissa felé fordult. A szemeiben megint az a csillogás látszott. Az a buja csillogás. Ravasz mosolya is visszatért.

- Végre egyedül, drágám!

Clarissa felvissított, és megijáztott félelemmel az ágy felé menekült.

23. FEJEZET

- Szerinted most mi történik? - kérdezte Ann.

Zedd a nyakát nyújtogatva próbált látni valamit. Nem volt könnyű bármit is látni a körülöttük lévő lábak erdejétől. A Nangtong lélekvadászok parancsokat zagyváltak, amikből Zedd semmit sem értett, de a körből feléjük irányuló lándzsák egyike-másika Zedd vállát bökölte, ami elég egyértelművé tette az utasítást, hogy jobb, ha nyugton marad ott, ahol van.

Zedd és Ann keresztbe tett lábakkal ültek a földön a Nangtong örök gyűrűjében, míg a többi Nangtong távolabb ült egy Si Doak csapattal tárgyalva.

- Túl messze vannak hozzá, hogy tisztán halljam őket, de még ha hallanám is, valószínűleg az sem segítene túl sokat. Csak pár szót beszélek Si Doak nyelven.

Ann letépett egy hosszú fűszálat, és az ujjá köré tekerte. Nem nézett Zeddre. Nem akartak fogva tartóiknak olyan ötletet adni, hogy ők esetleg értelmes tervezgetésre is képesek.

Ann magas hangon kotkodácsolt egyet, épp csak hogy a látszatot fenntartsa.

- Mit tudsz ezekről a Si Doakokról?

Zedd úgy csapkodott karjaival, mint a felrepülni készülő madár.

- Tudom, hogy ők nem szoktak embereket áldozni.

Egy ör lándzsavéggel fejbe verte Zeddét, mintha csak el akarná venni a kedvét tőle, hogy elrepüljön. Zedd nyerítve felnevetett káromkodás helyett, amihez pedig leginkább lett volna kedve.

Ann rápillantott a szeme sarkából.

- Kezded átértékelni az álláspontodat, miszerint hagyni kell a Nangtongokat a saját szokásaik szerint viselkedni?

Zedd mosolygott.

- Ha hagytam volna, hogy a saját szokásaik szerint viselkedjenek, mostanra már a szellemek világában lennének. Csak azért, mert hiszel benne, hogy a farkasoknak is élniük kell, nem jelenti azt, hogy hagynod kell, hogy kedvük szerint falják fel a nyájadat.

Ann egy mordulással ismerte el Zedd igazát.

Távolabb, egy enyhe lejtésű domboldal mellett tovább folyt az alkudozás. Körülbelül tíz Nangtong és ugyanannyi Si Doak ült körben, keresztbe tett lábakkal. A Nangtongok színpadiasan túlzó karmozdulatoktól kísértén hangosan

számoltak. Zedd irányába mutogattak. Érthetetlen, de szemmel láthatóan szívük mélyéből átérzett szónoklatokat tartottak.

Zedd közel hajolt Annhoz, és azt suttogta:

- Amennyire tudom, a Si Doak elég békés nép. Eddig még nem hallottam róla, hogy valaha is háborúba kezdtek volna, vagy erőszakot alkalmaztak volna a szomszédaik ellen. Még a gyengébbek ellen sem. Amikor viszont kereskedésről van szó, kegyetlenek. Sokan a Vadonnak ezen a részén szívesebben tárgyalnának farkasokkal, mint velük. Más népek harcolni tanítják a gyerekeiket, a Si Doakok alkudozni.

Ann az ellenkező irányba nézett, mintha egyáltalán nem érdekelné, mit motyorászik Zedd.

- Mitől annyira jók?

Zedd felnézett az őreikre. Azok mind az alkudozásra figyeltek, nem sokat törődtek a tehetetlen foglyokkal.

- Ritka képességük van hozzá, hogy kiszálljanak egy alkuból. Mások fejükbe vesznek valamit, és hamarosan kevesebbel is beérik, csak hogy létrejöjjön az üzlet. A Si Doakok nem csinálnak ilyet, ők egyszerűen elsétálnak. Ha szükséges, szívfájdalom nélkül tudomásul veszik a veszteségüket, és valami máshoz fognak.

Az egyik Si Doak, aki nyúlászort viselt a fején, a kör közepébe csapott egy rakás takarót. Egy kis kecskenyájra mutatott, aztán ajánlatot tett, ami, ahogy Zedd megértette, két kecskét foglalt magába.

Az ajánlat szemmel láthatóan feltűzte a Nangtongokat. A Nangtong tárgyalásvezető felpattant, újra meg újra az ég felé rázta a lándzsáját, láthatóan felháborodását fejezte ki az alacsony ár miatt. Zedd azonban megfigyelte, hogy nem hagyták abba a tárgyalást. Itt a becslétről is szó volt: a Nangtongok túl sokat fektettek már be.

Zedd oldalba bökte Annt. Hátravetette a fejét, és sakálmód üvölteni kezdett. Ann vette az üzenetet és csatlakozott hozzá. Olyan hangosan vonítottak meg vakkantgattak, ahogy csak bírtak.

Az alkudozó felek elhallgattak, és mind a foglyokra bámultak. A Nangtong főalkusz visszaült a helyére.

Mindkettejüket egy-egy fejbecsapással csendesítették le. A kereskedelmi központban újra beindultak a tárgyalások. A Nangtongok elküldtek egy embert, hogy alaposabban nézze meg a kecskéket.

Zedd megvakarta a vállát. A rászáradó sár kezdett kényelmetlenné válni. Zedd úgy vélte, azért ez még így is sokkal kellemesebb, mint ha kivágták volna a szívét, vagy levágták volna a fejét, vagy akármit is, amit a Nangtongok szoktak csinálni az emberi áldozatokkal.

- Éhes vagyok - morogta. - Egész nap semmit sem adtak enni. Már délután közepe van, és nem adtak enni.

Ráugatott a fogvatartóira, hogy kifejezze nemtetszését. A tárgyalók ismét abbahagyták egy pillanatra, és a foglyok felé néztek. A Si Doakok karba font kezekkel, hallgatagon nézték a Nangtongokat.

A Nangtongok gyorsan újra beszélni kezdtek, de a hangnem megváltozott, békülékennyé vált. Fecsegésükbe immár kuncogó hangok is vegyültek. A Si Doakok válaszai rövidek és udvariatlanok voltak. Az, amelyik nyúlászort viselt a fején, a lefelé szálló délutáni napra mutogatott, aztán a falujuk irányába.

A Nangtongok vezetője kihúzott egy takarót a középen álló kupacból, és mormogó csodálattal vette szemügyre. Átadta a takarót a többieknek. Azok egyetértően bólogattak, mintha most fedezték volna fel, milyen értékes is az a takaró. A férfi, akit azért küldtek el, hogy szemügyre vegye a kecskéket, visszatért két állattal. Megmutatta őket a társaiknak, akik hangos óóókkal és ááákkal fejezték ki, hogy most jöttek rá, mennyivel szebbek is ezek a kecskék, mint ahogy eddig gondolták, hogy egyáltalán nem olyan nyeszlettek és elhanyagoltak, mint amilyennek hitték őket.

A Nangtongok láthatóan úgy döntöttek, hogy semmiképpen sem akarnak a foglyaikkal együtt hazatérni. Bármilyen használatos ellenérték többet ért nekik, mint két bolond. Nem igazán küldhetnek a szellemeknek két örültet. Bármilyen csereérték jobb volt a semminél, különösen, mivel a Si Doakok már kezdték elveszteni az érdeklődésüket az üzlet iránt.

A Si Doakok arca továbbra is köszerűen mozdulatlan maradt. A Nangtongok hibát követtek el: elárulták, hogy nagyon el akarják adni, amijük van. A Si Doakok semmit nem becsültek többre, mint egy, az üzletkötésben érdekelt eladót.

Nagy hirtelen megegyeztek valamilyen árban: Zedd nem tudta, mi volt az. A Si Doakok vezetője és a Nangtongok vezetője felállt, szembe fordultak, könyökben egymásba öltötték a karjaikat, és így összekapaszkodva háromszor megkerülték egymást. Mikor szétváltak, mindkét csapat örömteli karattyolásba kezdett. Az üzlet meg volt kötve.

A Nangtongok kezdték összeszedni a takarókat. A kecskéket kötélre vették. A Si Doakok pedig új tulajdonuk felé indultak. Az örök figyelmeztetőleg fejbe verték Zeddét és Annt, nehogy itt még tönkretegyék végül nekik az üzletet.

Zeddnek nem állt szándékában tönkretenni az üzletet. A Si Doakok nem végeztek emberáldozatokat. Amennyire ő tudta, a Si Doak jóindulatú nép volt. A legnagyobb büntetés, amit a legsúlyosabb bűnök elkövetéséért kiszabtak, a kiközösítés volt. A kiközösített Si Doak néha éhen halt bánatában, hogy elűzték attól az otthontól, amin kívül soha nem ismert mást egész életében. Az engedetlen gyerekeket azzal fegyelmezték, hogy egy napon át senki nem vett tudomást róluk. Egy Si Doak gyerek számára ez rettenetes büntetés volt, és utána egy jó darabig példamutóan viselkedett.

Persze Zedd és Ann nem tartoztak a Si Doak néphez, így nem volt valószínű, sőt mi több, egyenesen valószínűtlennek látszott, hogy ezt a fajta büntetést rájuk is kiterjesztenék.

Zedd Annhoz hajolt és a fülébe súgta:

- Nem hiszem, hogy ezek az emberek bántani akarnának bennünket, tartsd ezt észben. Ha úgy döntenének, hogy

mégsem visznek magukkal, a Nangtongok esetleg itt helyben elvágják a torkunkat, mintsem elviselnék, hogy szégyenszemre a két örülttel kelljen hazatérniük.

- Először ráveszel, hogy a sárban hancúrozzak, most meg arra akarsz rábeszélteni, hogy jó kislány legyek?

Zedd elmosolyodott Ann szarkazmusán.

- Csak addig, amíg az új gazdáink elvisznek bennünket a régiektől.

A Si Doak vezető a nyúlprémme a fején leguggolt frissen szerzett tulajdonaik elé. Kinyúlt, és megtapogatta Zedd karján az izmokat. Elégedetlenül felmordult. Megtapogatta Ann karját is, és sokkal megelégedettebb hangot hallatott.

Ann felvonta a szemöldökét Zedd felé.

- Úgy látom, én sokkal jobban tetszem nekik, mint egy nyeszlett vénember.

Zedd mosolygott.

- Azt hiszem, jobb emberi igavonónak tartanak téged. Rád fogják osztani a munka nehezét.

Ann elégedett arckifejezése elpárolgott.

- Mit akarsz ezzel mondani?

Zedd csendre intette. Egy másik Si Doak kuporodott le a vezető mellé. Ennek a fején kecskeszarvak voltak. Antilopbőr zubbonyára legalább száz nyaklánc lógott. A nyakláncok egyike-másika egészen az ágyékáig leért, mások szorosan fogták körül a torkát. A két hosszúság között minden átmenet megtalálható volt. Lógtak rajta fogakból, gyöngyökből, csontokból, tollakból, agyagcserepekből, fémkorongokból, aranyérmékből, bőrzacsókókból és faragott amulettekből készült láncok. Ő volt a Si Doak sámán.

A sámán megfogta Zedd kezét, és gyengéden kinyújtotta a karját. Aztán elengedte. Zedd hagyta bénultan visszahullani. A sámán elégedetlenül karattyolt valamit. Zedd eleget értett a nyelvéből ahhoz, hogy megértse, a sámán azt akarja tőle, hogy emelje fel a kezét. Zedd nem akarta tudtára hozni, hogy bármit is megért a nyelvből, így aztán hagyta, hogy a sámán újra megpróbálja felemelni a kezét, és kézjelekkel megmagyarázni Zeddnek, hogy tartsa úgy.

Mialatt a Nangtong örök továbbra is a foglyokra szegezték a lándzsáik hegyét, a sámán a derekán lógó bőrtasakok egyikéből hosszú, összecsavart fücsomót húzott ki. A füvet kántálva Zedd csuklója köré tekerte. Mikor ezzel végzett, Zedd másik csuklójára is rácsavarta a fücsomót, majd ugyanezt végigcsinálta Ann kezeivel is.

- Van valami elképzelésed róla, miért csinálja ezt? - kérdezte Ann.

- Megköti a mágiánkat. A Nangtongoknak nincs szükségük semmire, hogy hatástalanítsák a mágiánkat, de a Si Doakoknak a saját mágiájukat kell használni hozzá, hogy a miénket közömbösítsék. Ez a sámán mágikus ember. Van neki Tehetsége. Ő a varázsló megfelelője a Si Doak népnél.

- Zedd a szeme sarkából Annra pillantott. - Azt is mondhatnám, hogy olyan, min a Fény Nővérei a gallérjukkal. Akárcsak a gallérokat, ezeket a karkötőket sem lehet levenni.

Mikor a fű karkötők már a helyükön voltak, a Nangtong örök leeresztették a lándzsáikat, felmarkolták az őrájuk jutó takaróadagot, pórázra fogták a két kecskét és gyorsan elszeleltek.

A nyúlbozsapkas vezető Zeddhez hajolt és mondott neki valamit. Mikor Zedd elfintorodott és vállvonogatással jelezte, hogy nem érti, a Si Doak láthatóan ott helyben rögtönzött jelbeszéddel egészítette ki a mondandóját. Mutatta az elvégzendő munkákat, az idő múlását az évszakok jelzésével: a tavaszt az ásás és palántázás imitálásával, a nyár hőségét, a tél hidegét. Zedd nem mindent értett meg belőle, de éppen eleget.

Annhoz fordult.

- Azt hiszem, ezek a fickók itt kiváltottak minket a halálos ítélet alól. Ezért körülbelül két évig kell szolgálnunk őket, hogy visszafizessük a váltságdíjunkat, és valami profitot is hozzunk nekik a fáradozásukért.

- Eladtak bennünket rabszolgának?

- Úgy tűnik. De csak egy pár évre. Tulajdonképpen nagyon is nagyvonalú dolog tőlük, tekintetbe véve, hogy a Nangtongok meg akartak ölni bennünket.

- Talán meg tudjuk vásárolni a szabadságunkat.

- A Si Doakok gondolkodása szerint személyes szívességet tettek nekünk, és ezt csak személyes szolgálattal lehet viszonzni. Az ő nézőpontjuk szerint visszaadták nekünk az életünket, és ennek egy részét arra kell áldoznunk, hogy kimutassuk a hálánkat érte. És hogy rendet rakjunk utánuk.

- Rendet rakjunk? Azt akarják, hogy padlófelmosással fejezzük ki a hálánkat?

- Úgy gondolom, azt akarják, hogy főzzünk, cipekedjünk, varrjunk rájuk, gondozzuk az állataikat, ilyesfélék.

Mintha Zedd szavait akarnák megerősíteni, a Si Doakok elkezdtek fejükön át lehúzkodni magukról a vizes tömlőiket tartó szíjakat, és átadták a tömlőket Zeddnek és Ann-nak. Mit akarnak? - kérdezte Ann Zeddtől.

Zedd felvonta a szemöldökét.

- Azt akarják, hogy vigyük a vizüket.

Három újabb Si Doak jelent meg a maradék takarókkal, kétfelé osztották őket, és azt is az új teherhordóknak adták.

- Azt akarod mondani - morgolódott Ann -, hogy a Középföld Első Varázslóját és a Fény Nővéreinek Prelátusát két kecskéért és egy pár takaróért adták el rabszolgának?

Egy hátulról jövő taszításra Zedd botladozva megindult a felkerekedett Si Doakok után.

- Tudom, mit akarsz mondani - szólt hátra a válla fölé. - A Si Doakok, tudomásom szerint a történelemben először értékén felül fizettek az áruért.

Zedd megbotlott, és az általa cipelt víztömlők felét szétpotyogtatta. Amint visszanyerte az egyensúlyát, rálépett az egyik tömlőre, ami épp egy tövises, bogyókkal teli bokorba akadt bele. Ahogy lehajolt, hogy összeszedje a tömlőket, a takarócsomagját beleejtette a sáros tócsába, ami a szétrepedt tömlőből kifolyt vízből keletkezett. Letérdelt, hogy el ne essen, amíg a tömlőkért hajladozik. Térdével sikeresen szétnyomott egy csomó bogyót a takarók alatt.

- Hoppá - intett bocsánatkérően a Si Doakok felé. - Sajnálom!

A Si Doakok izgatottan ugrándoztak fel-alá, követelték, hogy Zedd szedjen fel mindent azonnal. Az ember, akinek a vízestömlőjét Zedd a tövisbokorban szétszakította, dühösen mutogatott tönkretett tulajdonára, és kárpótlási követelésekről zagyvált.

- Mondtam, hogy sajnálom - tiltakozott Zedd, bár a Si Doakok egyáltalán nem értették, hogy mit mond. Lehajolt, hogy összeszedje a vizes takarókat. Felemelte az egyiket, és kifeszítette széttárt karjai között.

- Ó, uramatyám! Nézd csak! Ezt a foltot sohasem fogjuk tudni kiszedni belőle!

24. FEJEZET

- Rahl Nagyúr, nagyon keményen lovagoltál - mondta Berdine. - Úgy gondolom, pihened kellene. Vissza kéne mennünk. Már úgy értem, azért, hogy pihenhes.

Az alacsonyan járó nap bársonyos sugarai által megvilágított sánc széles útként tárult fel előttük. Richard vissza akart jönni a Toronyból még sötétedés előtt. Nem, mintha a nappali világosság meg tudta volna védeni a veszélyes mágiától, de valahogy a Varázslók Tornyában lenni rosszabb érzés volt sötétedés után.

Raina áthajolt Richard háta mögött Berdine-hez.

- Az egész a te ötleted volt, Berdine.

- Az én ötletem? Én sohasem javasoltam semmi ilyesmit!

- Hallgassatok el mind a ketten! - mordult rájuk Richard.

Azzal volt elfoglalva, hogy a mágia érintését ízlelgette a bőrén. Félúton tartottak a hosszú sáncon az Első Varázsló magánlakosztálya felé, amikor a mágia sajátságos simogatása megcsiklandozta a testét. Ettől az érzéstől mindkét Mord-Sith visszariadt.

Először Kahlan beszélt Richardnak erről a helyről, az Első Varázsló magánlakosztályáról.

Elmesélte, hogy gyakran jött fel ide erre a sáncre, mert innen gyönyörű kilátás nyílt Aydindrilre. Ez tényleg igaz volt, de erős pajzsok mágiáját is lehetett itt érezni. Ezek a pajzsok mindenkit távol tartottak a Varázslók Tornyának eme kis szegletétől.

Kahlan azt is elmondta, hogy mióta ő él, nem volt olyan erős varázsló, aki át tudott volna jutni ezeken a pajzsokon. Voltak, akik megpróbálták, de mind kudarcot vallottak. Azok a varázslók, akik a Toronyban dolgoztak és laktak, amíg Kahlan felnőtt, egyszerűen nem rendelkeztek a megfelelő mágiával hozzá, hogy erre a területre be tudjanak lépni. Zedd volt az Első Varázsló: mióta ő elhagyta a Középföldet, még Richard és Kahlan születése előtt, azóta senki nem járt az Első Varázsló lakosztályában.

Kahlan azt mondta, ezek a pajzsok mind több mágiát bocsátottak ki magukból, ahogy közelebb kerültél hozzájuk, úgy, hogy először csak a szőr ágaskodott égnek az egész testen, aztán már a légzés is nehezedre esett. Azt is mondta, hogy ha a közeledő számára nem volt elegendő saját mágiája, már a pajzsok közelsége is halálos lehetett rá. Richard a legkisebb mértékben sem vette félvállról azt, amit Kahlan elmondott, de neki egyszerűen be kellett jutnia ide.

Kahlan azt is elmondta, hogy úgy lehet bejutni, hogy először az ajtó melletti hideg fémlapra kell tenni a kezedet: ezt még egyetlen varázslónak sem sikerült megtennie, azok közül, akiket Kahlan valaha is ismert. Richard találkozott már ehhez hasonló pajzsokkal a Próféták Palotájában, olyanokkal, amelyeken egy fémlemez megérintésével lehetett átjutni, de amennyire tudta, azok közül egyik sem volt halálos kockázatú. Azokon a pajzsokon át tudott jutni, és átjutott más pajzsokon is itt, a Varázslók Tornyában, olyanokon, amelyek a csak benne meglévő mágiát igényelték. Ezért úgy gondolta, ezen is át fog tudni hatolni. Be kellett jutnia ide.

Berdine a karját dörzsölgette, zavarta a mágia bizsergése.

- Biztos, hogy nem vagy fáradt? Az a hosszú lovaglás.

- Könnyű lovaglás volt - felelte Richard -, nem vagyok fáradt.

Túlságosan zaklatott volt ahhoz, hogy képes lett volna pihenni. Azt hitte, Kahlan eddigre már visszaér. Biztos volt benne, hogy otthon fogja találni, mire a Kymermosst Hegyről visszaér. Legalább mostanra már itthon kellene lennie.

De nincs.

Reggelnél nem vár tovább.

- Még mindig úgy gondolom, hogy ezt nem kellene megtenned - mormogta Berdine. - Hogy van a lábad? Nem hiszem, hogy szabad lenne használnod!

Richard végre lenézett rá. Berdine szorosan Richard bal oldala mellé húzódott. Raina szorosan jobb oldalánál állt. Mindketten kezükbe szorították az Agielüket.

- A lábam remekül van, köszönöm. - Kicsit változtatott a testhelyzetén, hogy távolabb kényszerítse magától a Mord-Sitheket, és egy kis szabad levegőhöz jusson. - Csak egyikőtökre van szükségem. Nincs abban semmi szégyelleni való, ha itt akarsz maradni. Raina jöhet velem, ha te nem akarsz.

Berdine rávicsorított.

- Nem azt mondtam, hogy nem megyek, hanem azt, hogy nem kellene ezt csinálnod.

- Muszáj. Sehol másutt nem találtuk meg. Itt kell lennie. Azt hallottam, hogy a fontos dolgokat, az olyan dolgokat, amiket nem láthatott akárki, az Első Varázsló lakosztályában tartották.

Berdine megtornáztatta a vállát, hogy eltüntesse a feszültséget az izmaiból.

- Ha ragaszkodsz hozzá, hogy megcsináld, én is megyek. Nem fogom hagyni, hogy nélkülem menj be oda.

- Raina? - kérdezte Richard. - Nincs szükségem mindkettőtökre. Akarsz itt megvárni bennünket?

Válaszul Rainától csak egy sötét Merd-Sifh pillantást kapott.

- Akkor rendben van. Most figyeljete ide! Tudom, hogy az itteni pajzsok veszélyesek, de ez minden, amit tudok rólok. Lehet, hogy másfajta, mint amilyeneken eddig keresztülvittelek benneteket.

Meg kell érintenem azt a fémlapot ott, a falon. Azt akarom, hogy addig itt várjatok, amíg odamegyek, és megnézem, van-e megfelelő mágiám hozzá, hogy ki tudjam nyitni azt az ajtót. Ha kinyílik, mindketten utánam jöhettek.

- Ugye, ez nem valamiféle trükk? - kérdezte gyanakodva Raina. - Egyszer már beugrattál, hogy kirekessz bennünket, hogy távol tarts egy veszedelmes helytől. A Mord-Sithek nem félnek a veszélytől!

A szél belekapott Richard aranyköpenyébe.

- Nem, Raina, ez nem trükk. Fontos dolog, amit most csinálunk, de az életeteket nem akarom szükségtelenül kockára tenni. Ha ki tudom nyitni azt az ajtót, akkor szavamat adom rá, hogy mindkettőtöket magammal vislek. Rendben?

A két nő bólintott. Richard mindkettőnek elismerően megszorította a vállát. Szórakozottan megigazította a fém karkötőket a csuklóin, és a sánc végénél várakozó, föléjük tornyosuló bástyát bámulta.

Amint elindult, egy hideg szélroham vágta mellbe. Érezte a pajzs taszítását. Olyasféle érzés volt, mint a víz nyomása, mikor egy tóban a fenékre próbálsz lemerülni. Ahogy előbbre haladt, tarkóján ágaskodni kezdtek a szőrszálak. A nyomás nehezzé tette a lélegzést, de nem lehetetlenné. Olyan érzés volt, mint amilyenek Kahlan a saját tapasztalataiból leírta.

Az aranyborítású ajtó két oldalán hat hatalmas, erezett vörös kőből faragott oszlop tartott fent egy sötét kőből készült kiugró koronapárkányt. A párkányzat gerendáit rézlapok díszítették. Mikor Richard közelebb ért, a rézlapok vésetei között felismert néhány olyan rúnát, amilyenek a karpereceibe, az övcsatjára és a csizmája kapcsaira voltak vésve. A párkány szegélyét kerek fémkorongok ékesítették. Ezeket is rúnákat látott, amelyek inkább körszerűek voltak. Az egyenes vonalú szimbólumok, amilyeneket ő is viselt, a párkány kövébe is bele voltak vésve.

Az, hogy felismerte a szimbólumokat, önbizalommal töltötte el, bár a jelentésükről fogalma sem volt. Kötelességből, tiszteletből és jog szerint viselte magán ezeket. Annyit tudott, hogy születése alapján joga volt hozzájuk. Hogy miért, azt nem tudta. Még akkor is így lett volna, ha ő másként akarta volna: harci mágus volt.

A kellemetlen nyomás és a pajzsok bizsergető hatása annyira lekötötte a figyelmét, hogy mielőtt rádöbbsent volna, már ott is állt az ajtó előtt. Az ajtó legalább tizenkét láb magas volt és jó négy lábnyi széles. Aranylemezzel borította, amelyet ugyanazokkal a szimbólumokkal díszítettek, mint a bejárat többi részét.

Az ajtó közepébe az általa viselt szimbólumok legfeltűnőbbike volt kiverve dombornyomással: két, durván megrajzolt háromszög, amelyet a háromszögeken is átvágó kettős hullámvonal ölelt körül. Richard bal kezét a kardja markolatán nyugtatta, jobbjának ujjait végighúzta a domborított rúnán, követve a külső ellipszis hullámos szegélyét.

Azzal, hogy megérintette a jelet, ahogy követte a mintázatot, hogy végighúzta rajta az ujját, egyszerre meg is értette a jelentését. A Keresők szellemei, akik előtte viselték és forgatták az Igazság kardját, a kard használata során átadták Richardnak a tudásukat, de ezt nem mindig szavakban tették: a csata hevében erre nem mindig volt idő.

Ez a tudás néha képek, szimbólumok formájában került be Richard tudatába: ilyen szimbólumokkal, mint ez is itt előtte. Ez a rúna, mint az a másik ugyanilyen a karperecén, egyfajta tánc volt - a túlerővel viaskodó harcos tánca. A szimbólum táncmozdulatok érzetét sugározta: forma nélküli mozdulatokét.

A halállal való táncét.

Ennek így volt értelme. Richard a harci mágus öltözékét viselte. Kolo naplójából tudta, hogy abban az időben az Első Varázsló, bizonyos Baraccus nevű, szintén harci mágus volt. Ezeknek a szimbólumoknak jelentőségük volt egy harci mágus számára. Ahogy egy szabó ollót fest a cégérére, vagy a vendéglős söröskorsót. A kovács patkót szegez fel, vagy a fegyvergyártó késeket tesz a kirakatába, ezek a rúnák a harci mágus, a Halálhozó szimbólumai voltak.

Richard rájött, hogy már nem fél. Itt áll a Varázslók Tornyában, ami ezelőtt mindig felborzolta az idegeit, a legtiltottabb és legvédelettebb területen, és mégis teljesen nyugodtnak érezte magát.

Megérintett egy minden irányba sugarakat vető csillagot ábrázoló szimbólumot az ajtón. Ez a jel figyelmeztetés volt.

A tekinteted mindig fogadjon be mindent, soha ne nézz csak egyetlen dologra. Ezt jelentette a csillag: egyszerre nézz mindenhová, semmire ne figyelj kizárólagosan. Ne hagyd, hogy az ellenség irányítsa a tekintetedet, mert akkor

azt fogod látni, amit ő akar, hogy láss. Akkor fog megtámadni, mikor megzavarodsz, mikor másfelől várod a támadását, és veszíteni fogsz.

Ehelyett legyen nyitott mindenre a tekinteted, soha ne álljon meg egy helyen, még akkor sem, amikor lecsapsz. Ösztönösen ismerd fel az ellenfeled mozdulatait, ne várj arra, hogy meglásd őket. A halállal táncolni annyit jelent, mint tudni az ellenfél fegyverének mozgásirányát és sebességét anélkül, hogy kívárnád, míg meglátod a mozdulatot. A halállal táncolni annyit jelent, mint eggyé válni az ellenféllel, anélkül, hogy ráfüggesztenéd a tekinteted, így tudod őt megölni. A halállal táncolni annyit jelent, mint elkötelezni magad az ölésnek, elkötelezni magad szívvel-lélekkel. A halállal táncolni annyit jelent, mint a halál megtestesülésévé válni, és learatni az élőket.

A sánc távolából Berdine hangja sodródott hozzá.

- Rahl Nagyúr?

Richard hátranézett a válla fölött.

- Mi az? Valami baj van?

Berdine zavartan egyik lábáról a másikra állt.

- Izé, szóval rendben vagy? Olyan régóta állsz ott és csak bámulod azt az ajtót. Nincs semmi bajod?

Richard megtörölte az arcát a kezével.

- Igen, jól vagyok. Éppen csak... csak nézegettem, hogy mi van az ajtóra írva, ennyi az egész.

Megfordult, és gondolkodás nélkül a fényezett gránit falra erősített szürke fémlapra tapasztotta a kezét. Kahlan szerint azt mondják, ezt a fémlapot megérinteni olyan érzés, mintha magának az Őrzőnek a hideg, halott szívét érintenéd.

A fémlap érezhetően felmelegedett. Az aranyos ajtó megnyílt befelé.

Az ajtó mögül gyenge fény szivárgott. Richard tett egy óvatos lépést befelé. A belülről jövő fény felerősödött, mint mikor a lámpa kanócat felcsavarják. Még egyet lépett, és a fény még erősebb lett.

Intett a két Mord-Sithnek, hogy közelebb jöhetnek, közben körülnézett a lakosztály belsejében. Akármilyen mágia védte is a helyet az idegenek közeledésétől, az most szemmel láthatóan visszavonult: Berdine és Raina minden nehézség nélkül képes volt odasétálni Richardhoz.

- Nem is volt olyan rossz - mondta Raina. - Alig éreztem valamit.

- Eddig jó - állapította meg Richard.

Odabent a fal mellett jobb és bal oldalt zöld márvány talapzatokon tenyérnyi átmérőjű üveggömbök sora állt. Richard látott már ilyen üveggömböket a Torony alsóbb részeiben. Akárcsak azok, ezek is itt világításra szolgáltak.

Az Első Varázsló lakosztályának belseje egy hatalmas, díszesen faragott kőbarlangra emlékeztetett. Középen négy, legalább tíz láb átmérőjű csillogó fekete márványoszlop helyezkedett el négyzet alakban. Az oszlopok között boltozatok feszültek, amelyek egy magas ablakokkal körbepettyezett központi kupolát öleltek körül. Minden oszloppár között egy-egy épületszárny nyílt a központi csarnokból. Richard megfigyelte, hogy az oszlopfők arany pálmalevél-mintázata sok helyen ismétlődött a lenti kövek faragásain is. A márvány olyan fényesre volt csiszolva, hogy üveg módjára tükröződtek benne a fények.

Művészi kidolgozású pálmalevélmintás kovácsoltvas tartókban gyertyák sorakoztak. A hatalmas süllyesztett padló mentén körben díszes vaskorlát futott végig.

Hát ez nem olyan sötét, baljós odúnak tűnt, mint amire Richard számított. Olyan pompával berendezett hely volt, ami bátran felvehette a versenyt bármelyik másikkal, amit Richard eddig látott. A csarnok szépsége teljesen lenyűgözte.

Ez a szárny, a bejárati rész volt messze a legkisebb, ahol álltak. Az arannyal erezett márványpadlón hosszú vörös szőnyeg volt leterítve, amit két oldalról hat láb magas fehér márvány emelvények sora szegélyezett.

Richard a két karjával nem tudott volna átfogni egy-egy ilyen emelvényt, a harminc láb magas dongaboltozatos mennyezet alatt mégis teljesen eltörpültek.

Egyes emelvények tetején Richard számára is felismerhető tárgyak trónoltak: díszes kések, melltűbe fogott, vagy lánc végén függő ékkövek, egy ezüstkehely, mesteri ötvösmunkával készített tálak és berakásos dobozok. Némelyek alatt ezüst- vagy aranszegélyes hímzett terítők heverték, másokat szépen erezett fából faragott állványokra raktak.

A többi emelvény tetején furcsán torzult tárgyak heverték, amelyeknek a rendeltetése Richard számára teljesen ismeretlen volt. Meg mert volna esküdni rá, hogy amikor ránézett ezekre a tárgyakra, azok éppen akkor változtatták az alakjukat. Úgy döntött, az lesz a legjobb, ha nem is néznek rá efféle mágikus dolgokra, és erre figyelmeztette a két nőt is.

A velük szemben, a kupolás központi csarnok túloldalán nyíló szárny végét vagy harminc láb magas lekerekített tetejű ablak zárta le. Az ablak előtt egy hatalmas asztal állt, amelyen egymás hegyén-hátán összehordva a legkülönbözőbb tárgyak heverték: üvegedények, tálak, spirális csövek, egy masszív, de egyszerű vas gyertyatartó, amit a lecsepegett viasz vastag rétege borított, pergamentekercsek rakásszámba, néhány emberi koponya, és kisebb tárgyak káosza, amelyeket Richard ilyen távolságból nem tudott felismerni. Az asztal körül a padló is zsúfolva volt egymás tetejére pakolt, vagy az asztalhoz támasztott tárgyakkal.

A jobb oldali szárnyban sötét volt. Richard már attól is kellemetlenül érezte magát, ha arrafelé nézett. Hallgatott a belső ösztöneire, és inkább balra tekintett. Abban a szárnyban könyveket látott. Könyvek ezreit.

- Arra - mondta Richard, és bal felé mutatott. - Azokért jöttünk. Jusszon eszetekbe, amit mondtam: ne nyúljatok hozzá semmihez! - A Mord-Sithek tágra nyílt szemekkel nézelődtek körbe, Richard keményen nézett rájuk. - Komolyan gondolom! Nem tudom, hogyan menthetnélek itt meg benneteket, ha valami bajba keveritek magatokat. Mindketten ránéztek.

- Nem felejtettük el - felelte Berdine.

- Több eszünk van annál, mintsem hogy a mágiával játszaduzzunk - tette hozzá Raina. - Éppen csak körbenézünk. Nem fogunk megérinteni semmit sem.

- Helyes, de azt javasolom, hogy még csak ne is nézzetek semmi másra, mint amire muszáj. Amennyire én tudom, itt akár egy tekintet is képes aktiválni valamiféle mágiát.

- Gondolod? - kérdezte Raina meghökkenően.

- Én azt gondolom, jobban szeretném, ha nem utólag kellene megállapítanunk, hogy tényleg így volt. Gyerünk, intézzük el a dolgunkat, hogy minél előbb kijuthassunk innen!

Furcsa módon, bár kimondta ezeket a szavakat, és tudta, hogy bölcs dolgot mondott, nem szívesen gondolt rá, hogy itt hagyja ezt a helyet. Bármennyire veszélyes hely volt is, Richardnak tetszett az Első Varázsló lakosztálya.

Berdine önelégülten vigyorgott.

- Rahl Nagyúr éppúgy fél a mágiától, mint mi!

- Tévedsz, Berdine. Én értek egy kicsit a mágiához: én jobban félek tőle.

Ezzel Richard elindult a vörös szőnyegen.

A szőnyeg végénél széles lépcsők vezettek le a központi csarnok padlójához, amit krémszínű márványból készítettek. A padlót körben sötétebb színű márványcsík szegélyezte. Amint Richard az utolsó lépcsőről a padlóra tette a lábát, az zümmögő hangot bocsátott ki, és fényleni kezdett. Richard gyorsan visszalépett a szőnyegre, mire a padló fénye is elenyészett.

- Most mi lesz? - kérdezte Raina.

Richard lefejtette Raina ujjait a karjáról.

- Rálépett bármelyikőtök is a padlóra? - Mindketten a fejüket rázták. - Próbáljátok meg!

Amíg Richard a szőnyegen várakozott, Berdine tétovázva próbált a márványfelületre lépni. Aztán visszahúzta a lábát.

- Nem megy. Valami megállítja a lábamat, mielőtt a padlóhoz érne.

Richard ismét lelépett a márványra. A padló ismét fényleni és zümmögni kezdett.

- Akkor ez egy pajzs. Fogd csak meg a kezemet, és próbáld újra!

Richard kezét fogva Berdine-nek sikerült lelépnie a padlóra. Raina megfogta Richard másik kezét, és követte őket.

- Jól van - mondta Richard. - Mivel ez valamiféle pajzs, ne engedjétek el a kezemet, míg ezen a padlón járunk. Nem tudjuk, mi történhet akkor. Amennyire tudom, akár meg is süllhetek azonnal, mint szalonna a tűzhelyrácson.

A két Mord-Sith szorítása erősebbé vált Richard kezén. Amikor felléptek a könyvesszárnyhoz vezető lépcsőre, a padló elcsendesedett. Ha Richard nem lenne ott, hogy fogja a kezüket a visszaúton, Berdine és Raina csapdába esne a lakosztálynak ebben a szárnyában, biztosan nem tudnának visszamenni a központi padlón át.

A könyvesszárny nem afféle könyvtár volt, amilyenre számítottak. Voltak könyvespolcsorok, de rajtuk a könyvek nagy összevisszaságban hevertek, minden lehetséges módon felhalmozva. Kódarabok szolgáltak könyvtámaszul annak a néhány kötetnek a számára, amelyek többé-kevésbé rendesen voltak felrakva a polcokra.

Itt ott a könyvek rakáson hevertek, mintha valaki kihúzta volna őket a polcra, és csak lehajigálta volna egy csomóba. Egyesek csukva voltak, de szép számmal volt olyan is köztük, amelyik kinyitva hevert, lapjával felfelé, vagy lefordítva. De nem ez volt a legnagyobb meglepetés.

Úgy tűnt, mindenfelé felstócolt könyvrakások hevertek a padlón. Voltak rövidebb oszlopok is, talán három-négy láb magasak, de sok könyvoszlop nagyon magas volt. A rendetlenül felrakott könyvhalmazok egyike-másika a tizenkét-tizennégy lábnyi magasságot is elérte. Olyannak látszottak, mint amiket egy vigyázatlan lélegzetvétel is ledönthet. Ezek a könyvoszlopok mindenütt ott voltak, valóságos labirintust alkottak. Richard fel nem tudta fogni az okát, miért voltak a könyvek ilyen rendetlenül összerakva, de ez a rejtély alaposan és szó szerint megzavasztotta.

Richard megfogta mindkét nőnek a karját.

- Nagypám azt mondta, hogy vannak itt a Toronyban olyan könyvek, amelyek rendkívül veszedelmesek. Kahlantól pedig azt hallottam, hogy a legveszélyesebb dolgokat itt tárolták, ahol senki sem férhetett hozzájuk, még azok a varázslók sem, akiket ő ismert.

Berdine gyanakodva rápillantott.

- Azt akarod mondani, úgy hiszed, hogy maguk a könyvek is veszélyesek lehetnek? Nem csak a bennük lévő információk, hanem ténylegesen a könyvek is?

Richard arra gondolt, hogy a dolgot, amivel Amelia Nővér elindította a pestisjárványt, úgy írták le, akik látták, mint egy könyvet.

- Nem vagyok teljesen biztos benne, de legjobb, ha úgy kezeljük őket. Csak nézzétek, de ne érintsetek meg őket.

Berdine kétkedően vonta össze a szemöldökét.

- Rahl Nagyúr, itt több ezer könyvet látunk. Az alkóvokban meg nyilván még több. Hetekbe kerülhet, amíg megtaláljuk, amit keresünk... ha itt van egyáltalán.

Richard mélyet lélegzett. Berdine-nek igaza volt. Richard nem várta, hogy ennyi könyvet találjanak idebent. Úgy gondolta, hogy a könyvek java részét a könyvtárban tartották, és itt csak egy pár darabra számított.

- Ha sötétedés előtt ki akarunk jutni innen, nem sok időnk van - jegyezte meg Raina. - Akár vissza is jöhetünk holnap, és hozzákezdhetünk kora reggel.

Richard kezdett megijedni az előtte álló feladat láttán.

- Hát akkor maradnunk kell sötétedés után is. Ha muszáj, itt maradunk egész éjszaka.

Raina ujjai között görgette az Agielét.

- Ha azt mondod, Rahl Nagyúr!

Richard reménytelen tekintettel meredt az előtte álló könyvhalmokra. Információra volt szüksége, nem arra, hogy egy tűt megtaláljon a szénakazalban. Bárcsak használhatna hozzá mágiát, akkor megtalálná a tűt.

Szórakozottan megigazította a karkötőit. Ujjai közben rátapintottak egyikén a sugaras csillag szimbólumra.

Úgy nézz, hogy közben ne álljon meg a tekinteted.

- Van egy ötletem - jelentette be. - Várjatok itt. Mindjárt visszajövök.

Richard visszament az emelvényekhez. Pontosabban ahhoz, amelyiken korábban egy nagy, négyzet alakú fekete textildarabon nyugvó repedezett üvegtál hevert.

- Az meg mire lesz jó? - kérdezte Raina, mikor Richard visszatért, és felmutatta nekik a fekete ruhadarabot.

- Itt túl sokat lehet látni. Be fogom kötni vele a szememet, hogy ne lássam azokat a dolgokat, amiket nem akarok látni.

Berdine hitetlenkedve fintorgott.

- Bekötött szemmel hogyan fogod meglátni, amit keresünk?

- Mágiával. Megpróbálom elérni, hogy a Tehetségem vezessen. Néha szokott sikerülni... ha nagy szükség van rá. Ez a sok könyv itt csak összezavar. Ha be lesz kötve a szemem, nem fogom látni őket, és meg fogom érezni azt az egyet, amit keresek. Legalábbis ebben bízom.

Raina tekintete végigsiklott a rengeteg könyvön.

- Hát te vagy a Rahl Nagyúr! Te rendelkezelsz mágiával. Ha így esélyünk van rá, hogy megúszhatjuk az itt éjszakázást, azt mondom, vágj bele.

Richard a szemére helyezte a fekete kendőt, és a sarkait csomózni kezdte a tarkóján. - Csak vezessetek, és akadályozzatok meg, hogy bármihez is hozzáérjek. Ne felejtsetek el azt sem, amit mondtam nektek, és ti ketten se érjeteك hozzá semmihez!

- Miattunk ne aggódj, Rahl Nagyúr! - felelte Raina. - Nincs szándékunkban bármit is megérinteni.

Mikor megkötötte a kendőt a szemén, Richard erre-arra forgatta a fejét, meg akart bizonyosodni róla, hogy semmit sem láthat. Ujjával megdörzsölte a karkötőjén a csillagot.

A világ Richard számára szuroksötétbe borult. Magába nyúlt, hogy megkeresse a belső békéjét, a belső nyugalmat, ami majd előhívja a benne rejlő Tehetséget.

Ha a járványt a Szelek Templomából származó mágiával idézték elő, akkor van rá esélye, hogy megállítsa. Ha semmit nem tesz, emberek ezrei fognak meghalni.

Szüksége volt arra a könyvre.

A fiúra gondolt, akinek a halálát végignézte. Lilyre, a kislányra, aki elmondta, hogy a Sötétség Nővére megmutatta neki a könyvet. Így kezdődött el a járvány. Richard tudta, hogy így volt.

Az a drága kis gyermek magán hordta a jeleket. Richard nem érdeklődött utána, de tudta, hogy mostanra már biztosan meghalt. Nem kérdezett utána, mert nem bírta volna elviselni a választ.

Szüksége volt arra a könyvre.

Egyik lábával előre lépett.

- Bökjeteك oldalba, ha úgy látjátok, hogy nekimennék valaminek. Igyekezzetek nem megszólalni, de ha muszáj, beszéljeteك bátran.

Amint Richard még egyet lépett előre, érezte, hogy mindketten könnyedén megérintik a karját. Ezzel az érintéssel vezették, megakadályozva, hogy nekimenjen a könyvhalmoknak, miközben egyre beljebb került a könyvrakások labirintusába.

Richard nem tudta, mi az, amit éreznie kell. Azt sem tudta, hogy most a mágia vezeti, a megérzés, vagy éppen csak a képzelete. Ahogy jobbra-balra kanyargott a kupacok közt fel-alá a polcok alkotta folyosókon, kezdett attól tartani, hogy tényleg csak a képzelete irányítja. Próbálta semmibe venni a mindenféle gondolatokat, amelyek makacsul fel-felbukkantak az agyában, és százféle irányba igyekeztek elvonni a figyelmét.

Próbált a könyvre koncentrálni, és arra, hogy mekkora szüksége van rá, hogy megtalálja.

Ha a beteg gyermekekre gondolt, az segített neki fókuszálni. Azoknak szüksége volt Richard segítségére, mert védtelenek voltak.

Richard hirtelen megtorpant. Csodálkozott rajta, miért. Balra fordult, amikor jobbra akart. Ezt nyilván a Tehetség okozta. Ezután a gondolat után újra szerteszét futottak a gondolatai, ismét erősen koncentrált.

A két Mord-Sith erősen megrántotta a karját, hogy megállítsák. Richard megértette. Még egy lépés, és beleütközött volna egy könyvrakásba.

Azon gondolkodva, merre forduljon, azon vette észre magát, hogy leguggol. A karja magától felemelkedett, és kinyúlt.

- Óvatosan! - suttogta Berdine. - Ez egy nagy, szabálytalan rakás! Ha nem vigyázol, összedöntöd.

Richard bólintott, de nem akarta a figyelmét válaszával elterelni. Arra összpontosított, hogy megérezze azt a tárgyat, amire szüksége volt. Érezte, hogy a közelében van. Ujjai végigfutottak a könyvek oldalán, nagyon finoman érintve őket. Egyeseknek a gerincét, másoknak a lapjait érintette, mert összevissza voltak lerakva.

Ujja megállt egy könyv kötésén.

- Ez itt! - megütögette a bőrkötéses gerincet. - Erre mi van írva?

Berdine Richard combjára támaszkodott a kezével, úgy hajolt közelebb.

- Fel-d'harai nyelven van írva. Valami a Szelek Templomáról... „*Tagenricht ost fuer Mosst Verlaschendreck nich Greslechten*”.

- *A Szelek Temploma kihallgatás és tárgyalás* - fordította Richard suttogva. - Megtaláltuk!

Folytatása következik.